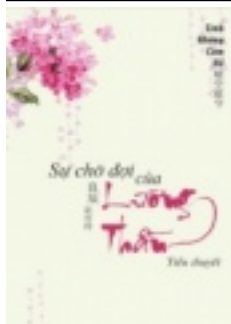


Sự chờ đợi của lương thần

Contents

Sự chờ đợi của lương thần	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	9
3. Chương 03	15
4. Chương 04	23
5. Chương 05	30
6. Chương 06	37
7. Chương 07	42
8. Chương 08	48
9. Chương 09	54
10. Chương 10	60
11. Chương 11	67
12. Chương 12	71
13. Chương 13	82
14. Chương 14	88
15. Chương 15	93
16. Chương 16	99
17. Chương 17	107
18. Chương 18	113
19. Chương 19	121
20. Chương 20	128
21. Chương 21	137
22. Chương Kết + Phiên Ngoại	144

Sự chờ đợi của lương thần



Giới thiệu

Câu chuyện về Tô Lương Thần, một cô gái xinh đẹp sắp lên xe hoa về nhà chồng. Lăng Diệc Phong,

1. Chương 01

Có lẽ trong cuộc đời, có người nào đó luôn mang theo hình bóng một người khác, muốn xóa bỏ cũng không được. Giống như định mệnh ràng buộc họ với nhau suốt cuộc đời..

Chương một

Nếu có một ngày anh trở thành người của công chúng, em nhất định sẽ là một fan hâm mộ trung thành của anh...

Lúc sếp tổng đưa nhân viên mới đến giới thiệu với mọi người trong phòng, Tô Lương Thần đang một tay cầm cốc cà phê, tay kia sắp xếp lại đồng giấy tờ, tài liệu trên bàn. Nghe tiếng nói, cô liền ngẩng đầu, nhìn thấy một thanh niên trẻ, tuổi chừng đôi mươi.

Lương Thần giật thót mình như chạm phải luồng điện, cô không còn tâm trạng để nghe sếp nói, cứ thế nhìn đắm đắm vào khuôn mặt còn trẻ, đường nét rất mực thanh tú của chàng trai, lòng thầm nghĩ: Sao có thể giống nhau đến thế! Đầu óc cô lúc đầu trống rỗng nay bỗng trở nên hỗn loạn, cô bất giác cảm thấy hoang mang. Cuối cùng, cô bạn đồng nghiệp Đường Mật đứng bên vô vai, nói nhỏ: “Bạn thân mến, định thần lại đi! Thấy người ta đẹp trai quá à, nhìn gì mà cứ như muốn nuốt chửng người ta thế?”

Lương Thần ngẩn người, quay đầu lờm cô bạn đồng nghiệp, lúc đó cô mới phát hiện cà phê trong cốc sánh ra đã rớt xuống đồng tài liệu từ lúc nào.

Chàng trai đi đến trước mặt Lương Thần, chìa bàn tay thanh mảnh về phía cô, nụ cười khiêm nhường, hàm răng trắng đều đặn, cậu khề nghiêng người nói: “Chào chị, rất mong sau này được chị giúp đỡ”.

Lương Thần để cốc cà phê xuống, bắt tay cậu, mỉm cười: “Rất hoan nghênh, tôi là Tô Lương Thần”.

“Chào các bạn, tôi là Tô Lương Thần.”

Chín năm trước, đứng trên bục giảng, mái tóc vén cao, buộc túm đuôi ngựa, nhìn xuống hơn hai mươi cặp mắt lạ bên dưới, cô cũng tự giới thiệu một câu như thế. Hôm đó, bầu trời trong sáng lạ thường, từ trên ban công lớp học nhìn xuống các lối đi, chỉ thấy sinh viên qua lại tấp nập, hầu hết đều là “lính mới” như cô.

Lương Thần lướt nhìn một vòng quanh lớp, sau khi giới thiệu vắn tắt về sở thích cá nhân và bày tỏ nguyện vọng sau này sẽ chung sống hòa thuận với mọi người, cô nghiêng người trở về chỗ của mình. Vừa rồi khi bước vào lớp học, chuôi vòng cổ vẫn đeo trên cổ tay bỗng nhiên bị đứt, những hạt thủy tinh rơi xuống đất rào rào, cô phải nhờ mấy bạn xúm vào nhặt giúp mới thu hết lại được. Bây giờ cô đang chăm chú xâu lại từng hạt.

Đột nhiên có người khề đập vào lưng cô, tiếng cô bạn Chu Bảo Lâm thì thầm: “Nhìn kìa, lớp mình tự dừng lại có thêm một nhân vật đáng gờm”. Chu Bảo Lâm vừa dứt lời, xung quanh đã ào ào tiếng vỗ tay của các nữ sinh.

Lương Thần ngẩng đầu. Người vừa bước lên bục giảng ngay sau Lương Thần có dáng cao lớn, mảnh khảnh. Hôm đó là một ngày đầu thu, anh mặc một chiếc áo phông trắng, quần bò mài xanh nhạt, đôi giày thể thao kiểu cổ vẫn nhìn rõ nhãn Nike. Lương Thần ngồi ở góc giáp tường nên chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt trông nghiêng của anh: mắt sáng, sống mũi rất thẳng, cặp môi mỏng. Khuôn mặt rất điển trai, đặc biệt đôi mắt rất đẹp.

Lương Thần nghe thấy anh nói: “Tôi là Lăng Diệc Phong”, giọng nói trầm, hơi nhỏ nhưng dễ nghe.

Lương Thần bất giác nhìn quanh, quả nhiên ngoài cô ra, dường như hầu hết các nữ sinh trong lớp đều bị mê hoặc bởi ngoại hình và giọng nói của anh.

Cô cúi đầu cười thầm, đeo lại chuỗi hạt đã khâu xong vào cổ tay, bắt đầu nhìn ra khoảng trời yên tĩnh bên ngoài cửa sổ.

Về sau mặc cho Lăng Diệc Phong gặng hỏi thế nào, Lương Thần cũng không chịu thừa nhận thực ra cô đã chú ý đến anh ngay từ lần gặp đầu tiên.

Cuối giờ làm việc buổi chiều, Đường Mật cách mấy dãy bàn hô to gọi mọi người đi ăn cơm. Hai người vừa ra khỏi cổng công ty, chợt nhìn thấy một chiếc xe hơi màu lam lướt qua trước mặt. Đường Mật nhú mày kêu lên: “Trời ơi, có xe đưa đón! Vậy mà còn đến làm ở công ty chúng ta!”

Lương Thần lúc đó cũng vừa ngẩng đầu, thoáng nhìn thấy bóng một người trẻ tuổi ngồi bên cạnh lái xe, đột nhiên nghĩ ra bèn hỏi: “Anh chàng đó nói cậu ta họ Lâm?”

“Không, họ Lăng!”, Đường Mật chữa lại. “Lăng có nghĩa là băng tuyết ấy mà”, có lẽ sợ Lương Thần không hiểu cô bạn bổ sung thêm.

Lương Thần vốn đã cảm thấy hơi lạ về cái họ này, bây giờ nghe Đường Mật giải thích như vậy, tự dưng không nhịn được cười.

Trời tối dần, Lương Thần khép tà áo choàng, khoác tay Đường Mật, cả hai rảo bước tới nhà hàng họ thường hay lui tới.

Bữa lẩu cá tới hôm đó Đường Mật ăn say sưa, nhưng sáng hôm sau, vừa nhìn thấy Lương Thần, cô đã mặt mũi ỉu xìu chỉ mấy mụn trứng cá mới nổi trên trán.

Từ nhỏ đến giờ, làn da của Lương Thần luôn khiến cho bạn bè cảm thấy ghen tị. Hồi học đại học, khoảng năm thứ ba, Lương Thần thường kéo Lăng Diệc Phong đi ăn ở các quán vỉa hè bên ngoài trường học. Lương Thần choàng măng tô dài, vừa liên tục nhún nhảy cho đỡ lạnh vừa đợi xiên thịt nướng thơm phức đang kêu xèo xèo trên lò than đỏ rực. Lăng Diệc Phong luôn phụ trách cầm những xiên thịt nướng, Lương Thần vừa đi vừa ăn, ăn hết lại chìa tay đòi tiếp. Thịt nướng cay xè và gió lạnh làm cho đôi môi Lương Thần phồng rộp đỏ mọng, cô vừa xuyết xoa vừa lấy tay quạt cho đỡ bỏng, nhưng đến hôm sau, làn da quanh miệng cô vẫn trắng mịn, nhẵn thín. Mỗi lần như thế, Lăng Diệc Phong thường cười nhạo, giễu cô tham ăn.

“Rốt cuộc em có phải là con gái không?” Diệc Phong cười: “Trước mặt bạn trai mà chẳng giữ ý gì cả, anh chưa bao giờ thấy cô gái nào như em”.

Lương Thần bực mình cãi lại: “Em không thèm giống những cô bạn cũ của anh!”. Lương Thần tin rằng trước cô, anh đã có một vài mối tình.

Lăng Diệc Phong bước chậm lại, nghiêng nghiêng đầu nhìn người đi bên cạnh, gương mặt vẫn tươi cười, rõ ràng anh hiểu hàm ý của cô nhưng lại không phản bác.

Nhiều năm sau, mỗi lần nhớ lại chuyện đó, Lương Thần vẫn không hiểu nụ cười của Diệc Phong lúc đó có phải là sự ngấm ngầm thừa nhận hay không.

Anh chàng nhân viên mới tên Lăng Dụ, là một người rất nhiệt tình, chăm chỉ, thường tranh làm mọi việc ở văn phòng, khuôn mặt điển trai luôn rạng rỡ nụ cười.

Chỉ sau mấy ngày nhận xét của Đường Mật với cậu ta đã thay đổi: “...Thằng bé được lắm! Nhà có tiền nhưng có vẻ không thuộc loại công tử nhà giàu, hoàn toàn không giống như lúc đầu tớ vẫn nghĩ”.

Lương Thần bật cười, giễu cô bạn đồng nghiệp: “Cậu lại xem quá nhiều tiểu thuyết tình cảm rồi! Chẳng nhẽ cứ con nhà giàu thì chỉ biết ăn chơi phá phách?”

Thực ra, nếu không kể đến biểu hiện của Lăng Dụ, chỉ riêng con người cậu, dù là nhìn dưới góc độ nào, Lương Thần cũng thấy có thiện cảm: Khôi ngô, nhanh nhẹn, đầy sức sống, nhưng những điều đó luôn gọi lại những hồi ức xa xăm trong cô.

Hai mươi bảy tuổi, đôi lúc nhớ lại những kỷ niệm thời đại học, cô bỗng cảm thấy sao quá đổi xa xôi. Cô không khỏi giật mình, hay là cô đã già?

Lăng Dụ cũng rất thân thiện với cô, một điều “chị Lương Thần”, hai điều “chị Lương Thần”. Đường mật không tán thành, nửa đùa nửa thật hỏi: “Tại sao cậu gọi cô ấy là chị Lương Thần, còn gọi toi chỉ có chị Đường?” Nhưng mỗi lần bị hỏi như thế, Lăng Dụ đều bối rối cười trừ.

Cuối cùng có một lần, Đường Mật khích Lăng Dụ mời hai chị đi ăn trưa, ba người vào nhà ăn của công ty, Lăng Dụ cầm phiếu ăn hỏi: “Chị Đường, chị Lương Thần các chị ăn gì?”. Đường Mật liền cau mày nhắc lại câu hỏi cũ. Lăng Dụ có lẽ không biết trả lời như thế nào, lại đành cười trừ. Lương Thần ngồi bên không kìm được, lườm Đường Mật: “Có thể mà cũng thắc mắc. Là do tên cậu khó gọi”.

Đường Mật quay đầu như không hiểu, hỏi lại: “Sao lại thế?”. Lăng Dụ đứng bên cười khúc khích. Lương Thần giật mình, tiếng cười quen quá, ở ngay bên tai, cô ngẩng đầu nhìn cậu, mắt bất chợt sáng lên.

Sau phút ngẫm nghĩ, Đường Mật có vẻ hiểu ra. Đúng rồi, “chị Đường Mật”, bản thân cô gọi cũng thấy khó, huống hồ là người khác.

Lương Thần nói đùa: “Đáng tiếc không thể hình dung Triệu Thiên Hoa gọi tên cậu một cách tình cảm như thế nào”.

Triệu Thiên Hoa, bạn trai của Đường Mật, là bạn học cũ của Lương Thần, cũng là một người thật thà, hơi nhút nhát, trước mặt người lạ chẳng bao giờ nói nửa câu.

Đường Mật lườm Lương Thần, đồng thời phát hiện có một người đứng ngoài đang cười rất khoái trá, đột nhiên quay đầu, đập bàn nghiêm mặt nói to: “Tôi muốn móng giò hầm, thịt gà rán, còn không mau đi lấy đi!”. Sắc mặt Đường Mật thay đổi rất nhanh, Lăng Dụ không biết bà chị đang đùa hay bức mình thực sự, không kịp hỏi Lương Thần ăn gì, cậu vội vàng chuồn thẳng.

Lương Thần ngược nhìn theo bóng chàng trai lòng chợt rối bời.

Ăn cơm xong, Đường Mật lên lầu trở lại phòng làm việc, cô vừa nhận được một vụ quan trọng, cả phải nghiên cứu kỹ những tài liệu liên quan. Lương Thần tranh thủ lúc nghỉ trưa đi dạo mấy hiệu sách xung quanh, Lăng Dụ nghe vậy, nghĩ một lát rồi nói: “Vậy thì em cũng đi, đằng nào cũng chẳng có việc gì gấp”.

Công ty chỉ cách hiệu sách một con phố, hai người đi bộ chừng mười phút, trên đường thỉnh thoảng trao đổi vài câu.. Đến hiệu sách, Lương Thần mới phát hiện ở đây quả thực yên tĩnh. Hiệu sách rất rộng, ngoài ba cô nhân viên phục vụ thì hầu như không có bóng một người khách nào cả. Đi loanh quanh trước giá bày những cuốn đang bán chạy, cô nhìn thấy một cuốn định mua đã lâu, nhưng có lẽ do sách bán quá chạy nên trên giá chỉ còn hai cuốn. Lương Thần thuận tay cầm lên lật vài trang, phát hiện bìa và trang cuối có vết bẩn mờ mờ và hơi nhàu. Cô ngoái đầu nhìn, mấy cô phục vụ đang ngồi túm lại chuyện trò, hoàn toàn không để ý đến họ, Lương Thần thấy mất hứng, đặt trả cuốn sách về chỗ cũ rồi đưa mắt tìm Lăng Dụ.

Lăng Dụ cũng đang xem sách, có vẻ rất chăm chú, lâu lâu mới lật một trang, hình như anh chàng đang đọc kỹ từng dòng. Lương Thần đến bên cậu, tiện tay lấy xuống một cuốn tiểu thuyết trinh thám, chưa kịp xem bìa cô đã nghe tiếng Lăng Dụ nói: “Chị Lương Thần, thực ra em đã nhìn thấy chị từ lâu”.

Ánh nắng đầu thu lúc giữa trưa xuyên qua cửa kính, phản chiếu đến chói mắt. Giọng Lăng Dụ rất nhỏ, có vẻ như đột nhiên nhớ ra. Lương Thần ngẩng người: “Cái gì?”.

“Em nói là em đã nhìn thấy chị từ lâu.” Cậu quay đầu lại cười hồn nhiên.

“...Từ bao giờ?”

Lăng Dụ nghĩ một lát, đính chính lại: “Đúng ra là em nhìn thấy ảnh của chị”.

Lương Thần vẫn băn khoăn. Ánh mắt cô dừng lại trên khuôn mặt trẻ trung đỏ hồng do nắng chiếu. Thời gian cứ trôi qua từng phút, từng giây, trái tim Lương Thần hình như cũng đập mỗi lúc một nhanh hơn.

Cũng những đường nét ấy, ánh mắt ấy lại còn cái họ của cậu nữa, những dự đoán vẫn mơ hồ trong lòng Lương Thần bấy lâu dường như đã có được đáp án.

“Em đã xem ảnh của chị, trong ví của anh họ em, anh ấy tên là Lăng Diệc Phong.”

Ký ức trong cô đột ngột ùa về.

Đã bao năm trôi qua, chưa có ai nhắc đến cái tên ấy trước mặt cô. Chính vào lúc cô tưởng mình đã dần quên thì chàng trai kỳ lạ này xuất hiện, nhẹ nhàng lật lại từng trang ký ức mà cô ngỡ đã vùi rất sâu.

Thì ra có những truyện không phải muốn là có thể quên được.

Đương nhiên Lương Thần vẫn còn nhớ bức ảnh ấy.

Lương Thần không thích chụp ảnh, cô rất ít ảnh, nên Lăng Diệc Phong chỉ có thể lưu giữ một trong những bức ảnh ít ỏi đó.

Dạo ấy, dưới ánh mặt trời đỏ rực, cô lấy bức ảnh mà cô tự cho là vừa ý nhất, mang từ nhà đến trao cho anh.

Cô thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, mặc chiếc váy dài màu cánh sen và chiếc áo sơ mi cộc tay bằng vải bông màu trắng, cười hồn nhiên đứng bên bờ hồ có hàng liễu rủ, phía sau bức ảnh là bốn chữ do chính tay cô viết – Lương Thần của tôi, nét mực vừa khô, màu đen lấp lánh. Anh cầm lên xem, hơi nhúm mày vẻ không hài lòng: “Nên để anh viết thì hơn”.

“Ai viết quan trọng gì?”

“Đây không phải chữ của anh. Sua này người khác nhìn thấy sẽ không biết chữ “tôi” rốt cuộc là ai.”

“Ngoài anh ra còn ai vào đây nữa?” Cô nhướn mày nói như đinh đóng cột, sau đó tự rút ví từ trong túi áo của anh, kẹp bức ảnh đó vào. “Anh giữ cẩn thận đừng đánh mất. Chỉ có mỗi bức ảnh này thôi, quý lắm đấy, sau này dù anh có muốn cũng không còn bức ảnh nào nữa đâu.”

Cô bỏ chiếc ví vào túi Diệc Phong, ngẩng đầu lên thấy anh đang nhìn mình, đôi mắt đẹp hơi dài, lấp lánh nụ cười.

“Anh nhìn gì thế?” Cô thoáng nóng mặt, chủ động khoác tay anh. “Đi ăn thôi, em đói lắm rồi!”

Cuối tháng sáu, trong ánh hoàng hôn, trên con đường phía trước khu ký túc xá nữ sinh, hình ảnh đôi trai gái rất đẹp tay trong tay đã gọi lên bao ánh mắt hâm mộ của các nữ sinh khác trong trường.

Sáng chủ nhật, Lương Thần thức dậy rất muộn. Từ sau những lời nói khiến cô bất an của Lăng Dụ, hồi ức trong quá khứ luôn hiện về, kích thích hệ thần kinh mệt mỏi của cô, công việc vì thế cũng xảy ra ít nhiều sai sót, may mà trưởng phòng đi công tác nước ngoài, tổng giám đốc lại không thể giám sát hằng ngày. Cô vừa sửa lại những sai sót vừa tự nhắc mình không được lơ đãng. Một tuần lễ trôi qua an toàn!

Lương Thần ra khỏi giường, vừa rửa mặt, thay xong y phục thì đã nghe tiếng còi ô tô vang lên ở dưới tầng. Tiếng còi vang lên ba hồi, một hồi dài, hai hồi ngắn, đó là tín hiệu mà cô đã quy ước với Diệp Tử Tinh. Cô đẩy cửa sổ ngó đầu nhìn xuống, chiếc xe màu trắng đậu ngay cổng khu chung cư, người ngồi sau vô lăng thò đầu qua cửa kính giơ tay lên vẫy.

Lương Thần ở tầng năm, thấp thoáng nhìn thấy khuôn mặt hồ hởi của Diệp Tử Tinh. Cô ngó đầu qua cửa sổ ra hiệu “Chờ em” sau đó trở vào đi giày, khóa cửa đi xuống.

Hai người dừng lại ăn trưa ở một nhà hàng trên đường vành đai. Diệp Tử Tinh đã đi công tác được gần một tháng, anh mới trở về ngày hôm qua. Lúc này đây, anh đang ngồi trước mặt cô, nhưng Lương Thần bỗng có cảm giác anh giống như một người xa lạ.

“Anh đen đi nhiều”, cô ngắm anh rồi nhận xét.

“Biết làm sao được.” Diệp Tử Tinh nhìn cô cười: “Ánh mặt trời ở Miama rất tuyệt vời, anh dường như không muốn quay về”.

Cô cũng cười: “Đi công tác mà đến một nơi tuyệt như vậy, sung sướng quá còn gì!”

Người phục vụ đem đồ ăn đến, một bát canh cá thơm phức, mùi thơm lan tỏa kích thích khẩu vị, mới nhìn đã thèm.

“Anh cũng cho là thế”. Diệp Tử Tinh nói tiếp: “Chỉ một điều đáng tiếc là thương cho cái dạ dày, mấy chục ngày không được một bát cơm ra hồn”. Nét mặt anh lộ vẻ tiếc nuối thực sự.

Lương Thần nhìn kỹ, Tử Tinh quả có gầy đi đôi chút, cô liền vẫy cô phục vụ lại, nói: “Phiền cô lát nữa mang thêm mấy bát cơm”, rồi quay lại nói với Diệp Tử Tinh: “Anh cố gắng ăn nhiều vào, để bù đắp lại quãng thời gian vừa rồi”.

Diệp Tử Tinh nhìn cô mỉm cười: “Người chịu thiệt là anh, người yêu của em! Em chỉ định đền bù bằng mấy bát cơm thôi sao? Anh muốn được an ủi lớn hơn cơ!”

Tử Tinh nói năng xưa nay vốn không giữ ý. Lúc đó nhà hàng không mấy đông khách, đôi tình nhân trẻ ngồi bên cạnh nghe thấy, quay đầu nhìn họ rồi nhìn nhau cười đầy ẩn ý.

Lương Thần đã quen với cách nói chuyện của Tử Tinh nên không nói gì, chỉ lặng lẽ uống trà.

Ăn xong, Diệp Tử Tinh đưa Lương Thần về nhà. Xe dừng lại dưới lầu, anh đột nhiên nghiêng người hôn cô.

“Lương Thần, anh rất nhớ em.” Hơi thở ấm áp của anh thoảng qua cổ và má cô. Rồi môi cô anh lại hỏi: “Còn em, em có nhớ anh không?”.

Lương Thần ngẩn người trong giây lát, ngập ngừng gật đầu. Thời gian qua, cô thực sự có thường xuyên nhớ đến một người, nhưng đó không phải là Diệp Tử Tinh.

Lương Thần cảm thấy hơi áy náy nên chủ động hôn vào má Tử Tinh, nói nhỏ: “Anh lái xe cẩn thận!”.

Trước khi lên tầng, cô đột nhiên bị Tử Tinh gọi lại.

“Lương Thần, mùa hè sang năm em báo với công ty chúng ta đi du lịch đảo Sumatra. Anh đảm bảo em sẽ thích nơi ấy.”

“Được!” Cô mỉm cười.

Lương Thần về đến nhà thì có điện thoại của Chu Bảo Lâm, cô cầm điện thoại đến bên cửa sổ, nhìn theo chiếc BMW màu trắng của Diệp Tử Tinh đang từ từ chuyển bánh.

“Ngày mai cậu có rảnh không, đi ăn nhé.”

“Được thôi.” Cô đột nhiên cảm thấy hơi mệt.

“À, cậu biết không...”, Chu Bảo Lâm liếng thoảng.

“Biết gì?”

“À, không ...” Bảo Lâm cuối cùng vẫn không nói, chỉ lấp lửng: “Mai xem khắc biết”.

“Vậy được.”

“Bây giờ mình phải về đài để chuẩn bị cho buổi tường thuật trực tiếp, liên lạc sau nhé.”

“Được!”

“Gượng đã Lương Thần!” Trước khi gác máy Chu Bảo Lâm lại nói: “Chương trình ngày mai của tớ, cậu nhất định phải xem”.

“Biết rồi!” Lương Thần cười: “Tớ luôn là khán giả trung thành của cậu mà!”

Chỉ là xem một chương trình truyền hình thôi, không hiểu sao Chu Bảo Lâm lại có vẻ nghiêm túc như vậy.

Sau khi tốt nghiệp, Chu Bảo Lâm lập tức được nhận vào làm việc ở đài truyền hình, từ một biên tập viên biên tập những tiết mục nhỏ trong những ngày đầu, đến nay cô đã là người chủ trì một chương trình truyền hình trực tiếp quan trọng. Có thể nói quan lộ của Chu Bảo Lâm hoàn toàn xuôi chèo mát mái. Đa số những nhân vật trong chương trình phỏng vấn của cô đều là những người nổi tiếng thuộc các giới trong xã hội, không giàu cũng sang, đối diện với họ, Chu Bảo Lâm luôn chứng tỏ là một MC tự chủ và bản lĩnh. Khách mời cũng có lúc là một nhân vật quan trọng chính giới, đối tượng dù thông minh hay cao ngạo đều vui vẻ tiếp cô. Điều đó cho thấy bản lĩnh của Chu Bảo Lâm hoàn toàn không tồi.

Trên thực tế, ngay từ thời học đại học, Chu Bảo Lâm đã bộc lộ năng khiếu nghề nghiệp. Hồi đó, cô đã luôn được khoa Truyền thanh của Học viện báo chí tuyên truyền chú ý, là một nữ sinh hoạt bát, vì vậy mà những buổi giao lưu lớn nhỏ trong trường đều không thể thiếu cô. Bảo Lâm cũng là người biết cư xử, tính tình vui vẻ, không làm mất lòng ai, một người như vậy rất thích hợp với nghề MC. Còn Lương Thần, từng có bạn trai cùng học nhận xét: “Đẹp, có tài, nhưng cao ngạo khó gần”.

Không có người quen trong ngành, đó là điều đại kị đối với những người muốn làm việc ở đài truyền hình, lại thêm bản thân không phù hợp với phong cách của một MC, tốt nghiệp xong, Lương Thần chọn cái nghề hiện nay đang làm – thiết kế quảng cáo. Mặc dù không thật thích nhưng dù sao công việc cũng không ảnh hưởng đến tư duy của một người giàu trí tưởng tượng như cô.

Trong điện thoại, tự nhận mình là khan giả trung thành của Chu Bảo Lâm, Lương Thần thực ra không hề nói dối. Hơn nữa, trên thực tế, các đồng nghiệp trong công ty Lương Thần, nhất là cánh nam giới, đều là fan ruột của Bảo Lâm, dường như mọi người đều coi Bảo Lâm là người của công chúng. Khách mời mỗi tuần đều là những nhân vật tầm cỡ, vì vậy thứ hai hằng tuần, mọi người đều háo hức đón xem chương trình của cô.

Quả nhiên, trong thời gian uống trà buổi chiều ngày hôm sau, ti vi trong nhà ăn của công ty đều được các nhân viên chuyển sang kênh tổng hợp. Lương Thần, do phải chỉnh sửa lại bản thảo nên đến hơi muộn, tiết mục đầu tiên đã phát được một nửa, lúc đó đang là chương trình quảng cáo.

Tay cầm ly trà sữa, chưa bước vào nhà ăn, Lương Thần đã bị Đường Mật đang phấn khích, hai mắt sáng lên, hỏi: “Có biết khách mời hôm nay là ai không?”

Lương Thần cảm thấy câu hỏi của cô bạn đến buồn cười, cô vừa đến đâu chưa đầy một phút ngoài sữa bột, mì ăn liền trên màn hình thì quả thật chưa nhìn thấy gì hết.

Đường Mật đầy hưng phấn: “Cô bạn cũ của cậu đáng nể thật! Ngay cả Eric.L cũng đồng ý xuất hiện trong chương trình của cô ta, lại còn tiết lộ vô số bí mật riêng tư nữa!”

“Eric.L?” Lương Thần cũng ngạc nhiên: “Chính là nhân vật có tiếng trong giới truyền thông Mỹ ư? Nhưng nghe nói anh ta xưa nay chưa bao giờ tiếp báo giới cơ mà?”. Cho nên có thể coi là Lương Thần và nhân vật đó cùng ngành, dù đã nghe đại danh, nhưng cô vẫn chưa được biết nhân vật đó.

“Nên mới nói cô bạn cũ của cậu có tài!” Đường Mật cau mày suy nghĩ, mắt lại sáng lên, nói nhỏ: “Hay là chiếu cổ bạn học cũ?”

“Cái gì?”, Lương Thần hỏi

Lúc đó chương trình lại tiếp tục, Đường Mật liền bỏ mặc Lương Thần quay lại nhìn màn hình.

Bắt đầu là toàn cảnh trường quay, cuối cùng ống kính dừng lại ở hai người trên khán đài. Chu Bảo Lâm vận bộ vest màu hồng, rực rỡ còn người đối diện cô, người đàn ông bạn học mẫu mực...

Lương Thần ngồi ngây người trên ghế, trong tích tắc đầu như muốn vỡ tung.

Lẽ nào, người đang nói chuyện với Chu Bảo Lâm chính là...

Là Lăng Diệc Phong, người mấy năm trước vẫn hay nắm tay cô dẫn qua đường?!

Thảo nào tối hôm qua Bảo Lâm lấp lửng không nói.

Thảo nào Bảo Lâm một mực bắt cô phải xem chương trình hôm nay. Là người dẫn chương trình, Bảo Lâm đương nhiên biết khách mời hôm nay là ai!

Nhưng, tại sao... Tại sao lại là Diệc Phong?

Không ai chú ý đến phản ứng của Lương Thần, vị khách mời đã thành danh nơi hải ngoại có sức hấp dẫn hơn cô rất nhiều.

Trên màn hình, Chu Bảo Lâm tươi cười: “Rất vinh hạnh được Lăng tiên sinh nhận lời tham dự chương trình. Nếu không phiền, tiên sinh có thể cho phép tôi hỏi tiên sinh vài chuyện, cũng là để thảo mãn sự hiếu kỳ bấy lâu của công chúng trong nước”.

“Xin mời”, người đàn ông có khuôn mặt tuấn tú mỉm cười, “Rất sẵn lòng”.

Anh đã thay đổi! Lương Thần lặng lẽ dõi nhìn từng cử chỉ, nét mặt của người đàn ông trên màn hình, bất giác so sánh với những hình ảnh quen thuộc khi hai người vẫn còn bên nhau bao năm trước, cô chợt nhận ra năm tháng qua đi, anh cũng đã có những nét thay đổi.

Nụ cười của anh vẫn đẹp nhưng không còn thuần khiết như ngày xưa, nó dường như trở nên khí phách, xa lạ, thậm chí còn đượm vẻ chán chường, mệt mỏi. Nhưng cô lập tức phủ định ý nghĩ vừa thoáng qua đó. Không, đôi mắt của anh vẫn sâu, vẫn đen lấp lánh, cái nhìn vẫn da diết, không hề mệt mỏi.

Sau khi đã nhận được lời đảm bảo của khách mời, Chu Bảo Lâm cười vẻ thỏa mãn, lập tức nêu câu hỏi: “Mọi người đều biết làm nên một sự nghiệp lớn trong thời gian ngắn là chuyện không dễ dàng, nhưng anh đã làm được. Tôi rất tò mò, nguyên nhân nào khiến anh lựa chọn làm việc trong cơ quan truyền thông của nước ngoài? Động lực bạn đầu là gì?”

Diệp Phong suy nghĩ một lát rồi trả lời rành rọt: “Quyết định làm việc ở nước ngoài chỉ là do lúc đầu tôi sống ở bên đó, không có nguyên nhân đặc biệt nào khác. Còn vì sao tôi theo ngành truyền thông...”. Anh hơi dừng lại, ngập ngừng nói tiếp: “Là do lời hẹn của một người bạn”.

Là do người đó đã nói với nụ cười long lanh nơi khóe mắt: “Nếu có một ngày anh trở thành người của công chúng, em sẽ là một khan giả trung thành, một fan hâm mộ của anh.”

Chuyện cũ như hiện ra trước mắt, nụ cười rạng rỡ, gương mặt vô cùng xinh đẹp, giọng nói trong veo... Nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một câu nói đùa. Bây giờ anh đã làm được điều đó, còn người ấy, người ấy ở đâu?

“Vậy Lăng tiên sinh sở dĩ có được thành công trong sự nghiệp như ngày hôm nay, xem ra không phải không có liên quan đến “người bạn” đó phải không?”

“Đúng vậy.” Lăng Diệp Phong bỗng mỉm cười, đôi mắt đen của anh thấp thoáng nụ cười. “Tôi có được như ngày hôm nay, quả thực cần phải cảm ơn cô ấy!”

“Này, thấy chưa! Anh ta có nụ cười quả là mê hồn.” Xem đến đây Đường Mật không kìm được nữa, bèn kéo tay áo Lương Thần.

“À, thật sao?” Lương Thần bâng hoàng ngược nhìn ti vi.

Đúng vậy, nụ cười rất đẹp. Nhưng vì sao cô lại cảm thấy xa lạ? Nụ cười trên khóe miệng anh, thực sự khiến cô cảm thấy xa lạ.

“Đang nói ai đẹp trai đấy?” Sau lưng họ chợt có tiếng nói chen vào. Lương Thần quay đầu lại, thấy Triệu Thiên Hoa đứng ngay sau lưng.

“Ồ!” Đường Mật kéo anh ngồi xuống, chỉ vào người trên ti vi: “Một gã độc thân thời thượng đích thực!”

“Sao cậu biết anh ta chưa kết hôn?”, Lương Thần theo phản xạ hỏi.

“À...” Đường Mật thoáng ngần người, sau đó nói như khẳng định: “Trực giác! Năm nay anh ta mới hai mươi bảy tuổi, những chàng hoàng tử như vậy nhìn chung đều chủ trương lấy vợ muộn”.

Lương Thần gượng cười. Chưa hẳn đúng, chỉ là trực giác mà thôi!

Hai người trên ti vi vẫn đang tiếp tục trò chuyện, Triệu Thiên Hoa nhìn lên màn hình nói: “Lăng Diệp Phong đấy mà, anh quen hẳn, hồi ở trường Đại học hẳn khá nổi tiếng, cùng ở một tầng với anh”.

Sau đó anh quay lại nhìn Lương Thần, như hiểu ra điều gì, anh kêu lên: “Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao trông cô lại quen đến thế!”

Đường Mật ngượng Triệu Hoa một cái: “Anh ầm đầu hả? Anh quen Lương Thần hơn ba năm, mỗi tuần gặp ít nhất hai lần, vậy mà còn nói quen với không quen”

“Ý anh không phải vậy.” Triệu Thiên Hoa giải thích: “Em có nhớ lần đầu gặp nhau, anh đã bảo hình như đã gặp cô ấy ở đâu rồi không?”

Đường Mật nghĩ một hồi, hình như đúng là có chuyện đó. Đạo ấy cô còn nói: “Anh và Lương Thần là bạn học với nhau, chưa biết chừng đã chạm mặt nhau vô số lần trong trường cũng nên.”

Triệu Thiên Hoa nhìn Lương Thần nói chắc chắn: “Hồi đó, cô là bạn gái của Lăng Diệc Phong đúng không?”

Khi cô đến tìm Diệc Phong đã gặp không ít bạn bè anh ở tầng trên hoặc tầng dưới.

Lần này đến lượt Đường Mật giật mình. Cô tròn tròn mắt, nhìn Lương Thần, dường như không tin vào tai mình: “Có đúng là hai người đã từng yêu nhau?”

“Đã là chuyện quá khứ rồi.” Lương Thần cúi đầu nhấp một ngụm trà đã nguội ngắt. Không ngờ bị anh chàng Triệu Thiên Hoa này nhận ra.

“OMG! Cậu và anh chàng đẹp trai kia đã từng yêu nhau thật sao?!”

Giọng nói của Đường Mật mỗi lúc một to, mọi người trong nhà ăn đều quay ra nhìn. Lương Thần đứng bật dậy như một cái máy: “Có gì lạ đâu”.

Chương trình gần đến hồi kết, Chu Bảo Lâm với tư cách bạn bè hỏi một câu nhạy cảm cuối cùng: “Lăng tiên sinh hiện nay đã có bạn gái chưa? Nếu có, không biết liệu anh có dự định kết hôn trong năm nhuận hai mùa xuân này không?”

Lương Thần đột nhiên dừng bước, nhìn lên màn hình. Sau đó, cô thấy Lăng Diệc Phong bình tĩnh trả lời: “Tôi và bạn gái hiện chưa có ý định kết hôn...”

Lương Thần đứng sững người, tim nhói đau. Vừa lúc đó, điện thoại trong túi báo hiệu có tin nhắn. Diệp Tử Tinh nhắn tin: “Lương Thần, anh đang chọn quà sinh nhật cho em.”

2. Chương 02

Anh gọi “Tô Lương Thần”, giọng gờ hững xa lạ. Trái lại tim Lương Thần bỗng nhói đau.

Thì ra sau nhiều năm xa cách, cái thay đổi không chỉ là nụ cười của anh! [Truyenky.vn]

Từ đài truyền hình đi ra, Chu Bảo Lâm nói: “Thực sự rất cảm ơn anh đã tham gia chương trình của tôi”.

Lăng Diệc Phong mỉm cười: “Bạn cũ sao phải khách khí vậy”.

Chu Bảo Lâm nhìn anh định nói điều gì đó nhưng lại thôi. [Truyenky.vn]

“Bây giờ bạn đi đâu? Mình tiễn bạn”, Lăng Diệc Phong quay sang hỏi.

“À, không cần đâu.” Cô dịu dàng, thực ra điều Bảo Lâm e ngại nhất là ngộ nhờ anh và Lương Thần gặp nhau, điều đó mới thực sự là phiền.

Lăng Diệc Phong cũng không nài, gật đầu nói: “Vây hôm khác liên lạc sau”.

“Được.”

Sau khi Chu Bảo Lâm gọi taxi ra về, Lăng Diệc Phong mới đi vào gara ô tô dưới tầng hầm của Đài truyền hình, anh điều khiển chiếc Porsche màu đen bóng loáng hòa vào dòng người hối hả trên đường. [Truyenky.vn]

Bốn giờ rưỡi chiều, gần đến giờ cao điểm, dù đường khá rộng nhưng xe cộ vẫn đông như mắc cửi. Ở ngã tư, hầu như thời gian của đèn đỏ luôn dài hơn đèn xanh. Lần trong dòng xe lúc đi lúc dừng, Lăng Diệc Phong lơ đãng liếc nhìn cây cối và kiến trúc bên đường.

Thành phố này thay đổi quá nhiều so với lúc anh rời đi năm năm trước, những tòa nhà chọc trời như rừng cây lạnh đậm và tẻ nhạt dưới nắng chiều. [Truyenky.vn]

Thành phố này không phải là sự lựa chọn tốt nhất cho sự nghiệp của Diệc Phong sau khi về nước, nhưng anh vẫn quay trở về nơi này. Hơn nữa với tư cách là Tổng Giám đốc Tập đoàn truyền thông LC, bỏ qua tạp chí truyền hình dưới quyền, trao cơ hội lần đầu công khai xuất hiện cho một chương trình truyền hình của thành phố, hành động của anh gây không ít ngạc nhiên cho người trong giới. Không một ai đoán ra nguyên nhân thực sự.

[Truyenky.vn]

Đang đi trên đường nhận được điện thoại, Lăng Diệc Phong đeo tai nghe, ngay sau đó là giọng nói của Trình Kim: “Em đã nhìn thấy xe của anh”.

Như một phản xạ Diệc Phong ngược nhìn gương chiếu hậu, hỏi: “Em đang ở đây?”.[Truyenky.vn]

Tiếng cười lạnh lạnh vọng ra: “Đương nhiên là trong nhà ở Los Angeles. Xem ti vi thấy đang giới thiệu dòng xe Porsche, vậy là em gọi cho anh”. Cô gờm giấy lát rồi lại hỏi: “Có phải anh đang ở trên xe?”.

“Ừ.”

“Trở về nước cảm giác thế nào? Tháng sau có kì nghỉ, em cũng về chơi, anh đón em nhé.”

“Được.”

Lăng Diệc Phong đánh vô lăng sang phải, chiếc xe đi lên cầu vượt rồi rẽ vào một con đường nhựa hẹp.

[Truyenky.vn]

Sau năm năm, trường đại học Z quả có nhiều thay đổi. Con đường bê tông ngang dọc như bàn cờ, cây ngô đồng cao lớn vẫn uy nghi đứng nguyên chỗ cũ, dưới gốc cây lác đác những chiếc lá chớm vàng theo gió bay xa. Dãy nhà thấp cũ ngày trước đã bị dỡ từ lúc nào, thay vào đó là các kiến trúc đồ sộ kiểu châu Âu. Nhưng tòa nhà chính vẫn không thay đổi, vẫn màu vàng nhạt cổ kính, lặng lẽ đứng sau đài phun nước.

Đúng vào lúc tan học, sinh viên từng топ đập xe nói cười rôm rả. Bước chân vô tình đưa Lăng Diệc Phong đến cổng sau của trường.

[Truyenky.vn]

Chiếc cổng thông với một con đường không dài lắm, con đường tuy không rộng nhưng là nơi sinh viên thích tụ tập nhất. Trời vừa tối, các quán xá lập tức đua nhau tấn công các vỉa hè, vô cùng náo nhiệt. Ngày trước, mỗi buổi chiều sau khi tan học, anh đều bị Lương Thần kéo đi, xuyên qua nửa ngôi trường đến chỗ này. Anh đưa cô đi ăn hết quán này quán khác. Hồi đó anh thường lấy làm lạ, một thiếu nữ kiêu ngạo như cô sao lại thích ăn vặt đến thế?

[Truyenky.vn]

Lại nghĩ đến cô...

Đây là lần thứ mấy trở về nước?

Năm xưa cô nói chia tay một cách mập mờ, sau đó bắt tin nhau, lần đầu tiên trong đời anh bị bỏ rơi không thương tiếc. Anh tưởng anh sẽ hận cô đến tận xương tủy, nhưng những năm tháng qua, khuôn mặt cô vẫn hiện lên trong tâm trí của anh.

Anh cau mày, thông thả bước, lòng buồn bã.[Truyenky.vn]

Các quán ăn lộn xộn năm xưa có lẽ đã được chấn chỉnh, con đường dường như sạch sẽ và quy củ hơn, nhưng có một điều không thay đổi: Các quán nằm ở đây vẫn rất đông khách. Dựa vào trí nhớ, anh tìm đến một quán trước đây vẫn thường hay đến, Diệc Phong nhận ra nơi này vẫn không thay đổi. Bốn năm cô sinh viên ngồi quanh một chiếc bàn, quán không rộng lắm nay đã không còn chỗ trống, anh ngồi xuống một cái bàn sát cửa ra vào.[Truyenky.vn]

Vẫn ông chủ ngày trước, nhanh nhẩu đưa thực đơn cho khách. Ông chủ quán trung niên đã bắt đầu béo ra, ông mặc một chiếc áo bu đồng màu xanh hơi cũ, tay cầm thực đơn đứng trước mặt anh, phân vân hỏi: “Cậu...ngày trước, cậu học ở trường này phải không?”[Truyenky.vn]

Diệp Phong gật đầu: “Vâng”.

Ông chủ quán cười: “Tôi vẫn nhớ cậu! Trước đây cậu thường đến quán này cùng với bạn gái”.

Diệp Phong sững người rồi mỉm cười. Lương Thần thích đồ ăn ở đây nhất nên hồi đó hầu như tuần nào họ cũng đến đây hai lần, thỉnh thoảng gặp lúc quán vắng khách còn nói chuyện phiếm với ông chủ. Không ngờ bằng ấy năm rồi mà vừa gặp lại ông ta đã nhận ra anh.

“Cảm ơn cậu ngày trước hay đến ăn ở quán chúng tôi”. Ông chủ quán vẫn hào hứng tiếp tục câu chuyện. “Hôm nay cậu muốn ăn gì? Mấy năm ăn cơm Tây, nhưng cơm ta vẫn ngon hơn cả đúng không?”

Diệp Phong kinh ngạc nhìn người đàn ông: “Sao bác biết tôi đi nước ngoài?”.[Truyenky.vn]

“Thì bạn gái của cậu nói vậy mà.” Ông ta cười, ngồi xuống ghế bên cạnh: “Hai năm trước cô ấy có quay lại đây. Đấy ngồi chỗ kia kìa”. Ông ta chỉ vào chiếc bàn sát bên cửa sổ. “Lúc đó tôi nhận ra cô ấy ngay, cô ấy vẫn đẹp như trước. Chúng tôi cũng nói chuyện vài câu, tôi hỏi cái cậu ngày trước thường đi với cô như hình với bóng bây giờ đâu rồi. Cô ấy bảo đã ra nước ngoài.” Ông ta dừng lại, hỏi: “Đúng không, đúng là cậu đã ra nước ngoài chứ?”

“Vâng”, Diệp Phong trả lời.

[Truyenky.vn]

Hai năm trước...Thì ra sau khi tốt nghiệp cô có quay trở lại thành phố này.

Cô biệt tăm sau khi nói chia tay, vậy là cuối cùng cũng quay trở lại.

Ồ, mà cô ấy cũng lạ thật.” Ông chủ tiếp tục: “Nói chuyện với tôi một hồi, cô ấy quay ra xem bóng đá trên ti vi. Xem được một lát, tự dưng bật khóc... Có lẽ xấu hổ nên vội vã bỏ đi, từ đó không thấy quay lại nữa”.

Diệp Phong lặng lẽ ngồi nghe không nói.

Cô khóc? Ở bên nhau lâu như vậy, anh đã bao giờ nhìn thấy nước mắt của cô, thậm chí anh còn chưa bao giờ thấy cô buồn.

Tô Lương Thần trước đây vẫn bị anh gọi là người máu lạnh, rốt cuộc vì sao mà khóc?

Nhưng vừa rồi ông chủ quán nói hai năm trước, lúc đó họ đã chia tay, cô khóc, dù là vì lẽ gì, có lẽ cũng không liên quan đến anh.

Trên đường về, không kiềm chế được, anh bắt đầu đoán.

Khi thầm nghĩ cô khóc vì một người đàn ông nào đó, anh bỗng nhận ra mình đang ghen.

Lặng Diệp Phong, mi thật lạ lung! Anh tự nhủ.

“Cậu không trách tớ không nói trước với cậu chứ?” Chu Bảo Lâm hỏi khi hai người ngồi trong tiếng nhạc du dương của một nhà hàng.

“Tất nhiên là không.” Lương Thần tay cầm tách trà, hơi ngửa đầu ra sau, hơi nước trong cốc phả vào cằm nhồn nhột, cô mỉm cười: “Mình và anh ấy chia tay đã lâu, từ lâu đã không còn cần thiết phải tìm hiểu thông tin về nhau nữa”.

Thấy thái độ Lương Thần có vẻ bình tĩnh, Chu Bảo Lâm cũng cảm thấy nhẹ nhõm, thầm nghĩ xem ra mình đã lo lắng vô ích. Có lẽ, cùng với thời gian, Lương Thần đã thực sự quên anh ấy.

Lương Thần nghiêng đầu quan sát khuôn mặt trông nghiêng của người nhạc công đang chơi dương cầm trên sân khấu nhỏ, nói chậm rãi: “Thực ra mới rồi mình đã gặp cậu em họ của anh ấy”.

[Truyenky.vn]

“Cái gì? Lặng Diệp Phong còn có em sao?”

“Em họ, đang làm việc cùng với công ty của mình, mà lại cùng phòng nữa. Thế giới bé nhỏ đến nực cười.”

“Vậy cậu ta có biết quan hệ giữa hai người không?”

Lương Thần nhìn Chu Bảo Lâm, lắc đầu: “Có lẽ không”. Ngoài chuyện bức ảnh, cô không thấy Lăng Dụ nhắc tới chuyện nào khác, có lẽ cậu không còn biết gì hơn.

“Còn nữa”. Cô thận trọng sửa lại: “Không còn “hai người” nữa, tớ và anh ấy không thể có liên lạc trở lại”.

Bảo Lâm lưỡng lự, cuối cùng nói về dứt khoát: “Nhưng mình nhận thấy anh ấy vẫn chưa quên được cậu...có lẽ...”.

“Dựa vào đâu mà cậu nói như vậy?”, Lương Thần mỉm cười ngắt lời.

“Trực giác!”

Lương Thần không cười nữa. Trực giác! Xem ra mỗi phụ nữ đều có trực giác riêng. Nhưng cô vẫn tin vào một sự thật đã định.

Nhạc công chơi hết bài này đến bài khác, sau mười phút giải lao, khi trở về bên cây đàn, anh ta lại tiếp tục công việc của mình. Lần này là bản nhạc có tên Mười năm.

Lương Thần bỗng bật cười: “Thật là hợp cảnh hợp tình”, và nhận được cái lườm của người đối diện.

Ăn cơm xong, lúc ra về Bảo Lâm hỏi: “Hình như anh ấy không biết cậu cũng trở về thành phố này?”.

“Có lẽ.” Gió lạnh ủa tới, Lương Thần thu hai bàn tay vào túi áo.

Năm ấy, sau khi nói chia tay, cô thu xếp đồ đạc trở về nhà ở Thượng Hải, hầu như cắt đứt liên lạc với bạn học cũ. Mãi đến hai năm trước, bất chấp sự phản đối của gia đình, cô nhất quyết trở về thành phố này bắt đầu sự nghiệp.

“Có lẽ anh ấy tưởng cậu không liên lạc với mọi người, chiều nay lúc ở đài truyền hình không thấy anh ấy hỏi thông tin về cậu.”

Lương Thần ngẩng đầu, nhìn vàng trắng vàng vọt trên bầu trời, không ngạc nhiên, cô cười nhạt: “Anh ấy kiêu ngạo như vậy, những chuyện như thế anh ấy không làm đâu”.

Huống hồ bây giờ anh đã có bạn gái mới, không phải thế sao?

Lăng Diệc Phong xuất hiện trong cuộc đời Tô Lương Thần vào buổi tối ngày lễ Valentine năm thứ nhất đại học.[Truyenky.vn]

Năm học mới bắt đầu chưa lâu, Lăng Diệc Phong đã đổi ngành học, từ khoa Phát thanh của Học viện Truyền Thông sang khoa điện tử có giá vào loại nhất nhì toàn quốc. Chuyện chuyển từ khoa xã hội sang khoa tự nhiên của anh chàng có tên Lăng Diệc Phong nào đó, Tô Lương Thần cũng nghe đồn đại phong thanh. Nghe nói, hình như Lăng Diệc Phong có chỗ dựa rất lớn nên chuyện như vậy chẳng có gì khó khăn. Những tin vĩa hè kiểu đó Lương Thần không mấy bận tâm. Về sau, khi cô chuyển hẳn vào sống trong kí túc xá, bắt đầu cuộc sống sinh viên thực sự, cái tên Lăng Diệc Phong lâu dần cũng quên luôn.

Dưới sự khích lệ của Chu Bảo Lâm, Lương Thần cũng ghi tên tham gia vào ban truyền thông của Học viện, phụ trách chương trình ca nhạc. Thời gian trôi mau, học kỳ hai vừa bắt đầu thì đến lễ Valentine. Buổi tối hôm đó, theo lịch, đến lượt Lương Thần trực tổng đài, khi thời gian sắp hết, đột nhiên có hai nữ sinh xông vào.

Hai người này không gõ cửa, Lương Thần cau mày, nhìn họ: “Các bạn có việc gì không?”.[Truyenky.vn]

[Truyenky.vn]

“Gửi tặng bài hát”, cô mặc váy ngắn nói.[Truyenky.vn]

[Truyenky.vn]

Lương Thần nhìn đồng hồ, theo quy định đã hết thời gian gửi bài hát theo yêu cầu, nhưng hôm nay là ngày Valentine, nên cô gạt đầu: “Các bạn muốn gửi bài hát gì, cho ai?”

Hai cô gái nhìn nhau, vẫn là cô váy ngắn nói: “Lăng Diệc Phong khoa điện tử 97. Có bài hát của Mariah Carey không?”.

Thời kỳ đó đường phố tràn ngập bài hát của các ca sĩ Hồng Kông, dài truyền thanh của học viện rất ít bài hát tiếng Anh, Lương Thần lắc đầu: “Rất tiếc không có, thay ca sĩ khác đi”.

Lúc đó cô bạn bên cạnh kéo tay cô váy ngắn nói thầm.

Lương Thần nghe loáng thoáng, hình như là: “...Nghe nói đây là ca sĩ anh ấy thích nhất...”

Thời buổi này người ta rành mọi thứ! Ngay đến sở thích riêng tư của người khác cũng tỏ tường như vậy.

Quả nhiên “cô váy ngắn” vẫn kiên quyết: “Chỉ cần đúng ca sĩ ấy, bài nào cũng được, có bài gì không?”.

Lương Thần mỉm cười lắc đầu, lại nhìn đồng hồ: “Xin lỗi tôi sắp phải đi rồi, các bạn...”.

Vốn định nhắc nhở đối phương nhanh chóng quyết định, không ngờ chưa nói hết câu cô đã bị người ta nổi cáu vặn lại: “Đài truyền thanh các vị làm ăn kiểu gì vậy? Không những không đáp ứng được nhu cầu của sinh viên lại còn lười biếng, không làm hết trách nhiệm!”

Lương Thần ngăn người trong giây lát, sau đó liếc nhìn thái độ trịch thượng cũng như kiểu ăn mặc, trang điểm lộ liễu của hai cô sinh viên, mặc dù rất bực nhưng vẫn cố nhã nhặn, nói: “Sao các bạn không để tôi nói hết? Nếu hai bạn nhất quyết muốn gửi bài của Mariah Carey...”, dừng một lát, Lương Thần tự nhiên thấy buồn cười hỏi: “Vậy thì có phải bất kì bài hát nào của ca sĩ này đều có thể? Bởi vì quả thực nguồn bài hát của học viện rất hạn chế, tôi đành cung cấp đĩa riêng của tôi”. Nói xong, cô lấy chiếc băng vẫn mang theo người, giơ trước mặt hai cô gái đợi hồi âm.

Có lẽ là do trân trọng thành ý của đối phương, hai cô gái không kịp suy nghĩ vội gật đầu đồng ý.

Lương Thần cảm thấy hài lòng, đẩy tờ giấy và hai cây bút đến trước mặt hai cô gái: “Xin hãy viết, yêu cầu bài hát của Mariah Carey, tặng Lăng Diệc Phong khóa 97”.

“Lại còn phải viết ra nữa à, phiền chết!”

“Quy định là thế.” Giải thích xong Lương Thần bắt đầu quay ra thao tác với cái máy hát kiểu cổ.

Cho đến khi âm nhạc dừng lại, gửi xong lời chúc ngày valentine, hai cô gái mới hài lòng ra về.

Lương Thần ngồi ngả đầu vào thành ghế, chỉnh âm lượng cao hơn một chút, nhắm mắt, yên lặng nghe.

Đĩa hát này gồm toàn những bài hát nổi tiếng của Âu Mỹ, rất may trong đó có một bài tử của Mariah Carey, hệ thống loa đặt ở các khu vực khác nhau trong đường truyền đi giọng hát êm dịu ngọt ngào và tiếng dương cầm quyến rũ.

Bài Withuot you hoàn toàn không hợp với không khí của ngày hôm nay. Trong buổi tối thần tiên của ngày Valentine sao lại để cho một cô gái mất người yêu hát những câu bi lụy như vậy? Nhưng chẳng có cách nào khác. Lương Thần mỉm cười nhắm mắt. Ai bảo người tặng không để ý, hướng hồ đây lại là bài cô thích. Coi như là món quà tinh thần bù đắp cho sự vất vả của cô suốt mấy tiếng đồng hồ vừa qua vậy.

Nghĩ lại chuyện hồi đó, đôi lúc Lương Thần cảm thấy cô làm vậy là hơi quá, mặc dù bực mình vì thái độ của hai cô bạn nhưng trong ngày lễ Valentine mà lại phát một bài hát như thế, nói theo kiểu mê tín thì đó là điềm báo không hay.

Công việc của Lương Thần vẫn bận rộn như thường lệ, rất nhiều kịch bản cần chỉnh sửa, khách hàng liên tục gõ cửa. Có lúc cô thâm nghĩ, làm việc ở công ty quảng cáo có tiếng nhất thành phố cũng chẳng sung sướng gì. Chỉ có ngày lĩnh lương, nhìn Đường Mật ngắm nghía cái thẻ ngân hàng mỏng manh, cười ngất, gật gù: “Công sức bỏ ra coi như được đền bù xứng đáng” thì cô mới nhận ra cái gì cũng có cái giá của nó.

Bình thường công việc vất vả, Lương Thần cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ có những lúc đối diện với bộ mặt khắt khe của khách hàng, với sự chỉ trích của sếp, cô đành phải cố chịu, hy sinh thời gian rỗi của mình. Nhưng cô hiểu mình tự làm tự chịu, ngày trước cô đã bất chấp sự phản đối của cha mẹ, một mực đến sống ở thành phố này, bây giờ khổ mấy cũng phải chấp nhận.

Khách hàng hiện nay của Lương Thần là một công ty mỹ phẩm khá lớn, mỗi hàng này là do người khác phụ trách, vừa mới chuyển sang cho cô. Buổi tối cô có hẹn dùng cơm với ông giám đốc công ty đó, địa điểm là lầu trên của nhà hàng Nhật Bản ở trung tâm thành phố.

Lương Thần có thể ăn được bát tết chỉ tái một nửa, nhưng không thể nào ăn được hải sản sống, cô cũng rất ghét vị hăng của rau họ, nhưng thực đơn là do khách hàng lựa chọn, cô không có cách nào khác. Nửa giờ trôi qua, công việc bàn bạc xong, sau khi hai ly rượu trắng đi vào dạ dày, ông giám đốc đang phát phì bắt đầu nhích thân hình độ sộ về phía Lương Thần, cái mùi vốn không dễ chịu gì từ miệng ông ta cơ hồ cũng phả vào mặt cô.

Lương Thần ngồi bất động, bụng cười thầm, trước đây cô có lần nghe nói giám đốc của đối tác “có máu dê”, có lẽ đúng là nhân vật này.

Khi bàn tay người đàn ông với những ngón tay vừa ngắn vừa thô một lần nữa dịch lại gần cô, Lương Thần không thể né tránh nhưng tự dưng thấy ghét ông ta, cô đứng phắt dậy, nói: “Giám đốc Lý, xin lỗi, tôi muốn trang điểm lại.”

Thực ra cô không bao giờ trang điểm lại giữa bữa tiệc, nhưng đối phương lại tưởng đó là vì ông ta nên gạt đầu lia lia: “Được, được”, đoạn rút tay về tiếc rẻ.

Lương Thần ra khỏi cabin, qua một hành lang rộng, vòng qua bức bình phong, đi vào phòng vệ sinh ở cuối hành lang, cô rửa tay, hơ hơ tay dưới máy sấy, rồi mới mở cửa đi ra.

Cô không vội trở lại bàn ăn, đứng tựa vào bức tường ở hành lang, lần trong xác tay lấy bao thuốc, rút một điếu rồi châm lửa. Cả nhà hàng này, ngoài nơi cô đang đứng không có chỗ nào được phép hút thuốc. Lương Thần vốn không hút thuốc, bao thuốc này là do nhân viên tiếp thị nào đó nhét vào tay khi cô cùng đồng nghiệp đến dự lễ khai trương nhà hàng mấy hôm trước. Bây giờ lấy ra hút chỉ là giết thời gian, để khỏi phải ở bên người đàn ông khó chịu kia.

Nhà hàng mới khai trương chưa lâu, lớp sơn tường vẫn còn tươi mới. Những bức họa trên tường được vẽ một cách công phu, phần lớn là các nhân vật quý tộc, võ sỹ, hoặc ca sỹ với dáng vẻ mỹ miều của các triều đại trước, ngoài ra phối cảnh còn có hoa cỏ chim muông và âm nhạc dân gian Nhật Bản du dương. Trong không gian khá rộng ở đây, một phút sao nhãng khiến cô đột nhiên không biết mình đang ở chốn nào.

Lương Thần khép hờ mi mắt, nhìn những sợi khói mỏng vẩn vương trước mặt, bỗng dưng thấy buồn. Nhưng ngay sau đó, tiếng bước chân từ phía sau bức bình phong khiến cô chú ý, bước chân mỗi lúc một gần, cô đột nhiên quay đầu lại.

Nửa điếu thuốc chưa cháy hết vẫn kẹp giữa hai ngón tay, Lương Thần sững sờ nhìn người đàn ông đang tiến lại gần, ánh mắt cứ dán vào khuôn mặt tuần tú, tuyệt đẹp của người đó như bị thôi miên, trong tích tắc, cô dường như không thở được.

Là anh sao? Cô nhắm mắt rồi mở ra, có cảm giác người trước mặt chỉ như là ảo ảnh.

Nhưng khi vừa mở mắt, người đàn ông có thân hình cao lớn, dáng dong dỏng đó đã đứng trước mặt cô bằng xương bằng thịt: “Đã lâu không gặp, Tô Lương Thần”.

Anh gọi cô là “Tô Lương Thần”, giọng hồ hững, xa lạ. Trái tim Lương Thần bỗng nhói đau.

Trong ánh đèn hành lang mờ mờ, Diệc Phong đứng sững, mắt đắm đắm nhìn người phụ nữ đứng cách chừng ba mét mà thoạt nhìn giống một người vô tri. Không ngờ sau bằng ấy năm, hai người lại gặp nhau ở đây.

Cô đã uốn tóc, ăn mặc trang điểm đúng kiểu phụ nữ trưởng thành, khuôn mặt trong sáng thuần khiết ngày xưa phủ một lớp phấn nhẹ và...lại còn...hút thuốc. Nhưng bằng đấy năm, ánh mắt cô dường như vẫn không thay đổi, vẫn trong sáng, thoáng chút kiêu sa, mặc dù lúc này như bị thất thần nhưng vẫn hoàn toàn là cái nhìn thân quen.

Thì ra cô ở thành phố này.

“Phản ứng của em giống như nhìn thấy ma vậy”. Vẫn đứng nguyên chỗ cũ, khoé miệng thoáng nụ cười nhạt, Diệc Phong nói về giễu cợt. “Nhìn thấy tôi khiến em ngạc nhiên đến thế sao?”

Lương Thần chau mày, đôi môi động đậy nhưng không phát ra tiếng. Có gì đáng ngạc nhiên? Cô biết anh đã trở về, không phải sao? Nhưng vì sao lòng vẫn ngấm ngấm đau, đau đến tận đầu ngón tay, đau đến mức toàn thân bắt đầu run rẩy.

Diệp Phong bước tới, nhún vai hỏi: “Hay là em đã định cả đời này không nhìn mặt tôi, đúng không?”

Lương Thần chợt nhận ra người đàn ông đứng trước mặt cô rất xa lạ, vẫn đôi mắt quen thuộc nhưng ánh mắt sắc lạnh, lạ lùng như chưa từng quen.

Do thấp hơn đối phương mười mấy phân nên cô không thể không ngẩng đầu, yên lặng một lát, cuối cùng cô cũng đã tìm lại được giọng nói của mình. Cổ trăn tỉnh, cô lên tiếng: “Đã lâu không gặp, anh vẫn khỏe chứ?”

Cô vẫn có thể không thay đổi sắc mặt hỏi một câu xã giao như vậy! Diệp Phong nhìn chằm chằm vào khuôn mặt vẫn rất đẹp, cố kiềm chế không chạy lại bóp cổ cô, hỏi cho rõ tại sao năm xưa cô đột ngột đoạn tuyệt. Sự phẫn nộ bị kìm nén lâu ngày tất phải trào ra, nhưng anh vẫn tỏ ra bình tĩnh: “Rất tốt, còn em?”

“...Cũng tốt.” Lương Thần nhìn vào mắt anh, không biết tia sáng vừa loé lên trong đó có ý nghĩa gì.

Dường như anh đang tức giận!

“Vậy sao?” Diệp Phong lại cười nhạt. “Tôi cũng đoán thế.”

Không khí giữa họ đột nhiên lắng lại, có vẻ như ngoài chào hỏi, giữa họ không còn gì để nói. Cuối cùng, Lương Thần nói nhỏ: “Tôi đi đây, người ta đang đợi”.

“Không dám làm phiền!” Diệp Phong nghiêng người nhường đường. Lương Thần cúi đầu, lướt qua. Vị hăng của lá hẹ và vị khách hào sảng kia đều trở nên xa xôi, lòng cô đắng chát, thái độ hờ hững của anh khiến cô không chịu nổi, chỉ muốn bỏ đi thật nhanh.

Nhưng chính vào lúc cô tưởng sắp thành công, sau lưng lại có tiếng gọi: “Ôi Lương Thần.”

Cô quay đầu lại.

Diệp Phong đứng trong ánh điện mờ mờ, sắc mặt không chút biểu cảm đang nhìn cô, môi mấp máy: “Tạm biệt.”

3. Chương 03

Cô ngạc nhiên quay đầu lại, Lăng Diệp Phong cười nhạt: “Viện trưởng Lâm, Lương Thần không biết uống rượu, ly này để tôi uống thay.”

Đến bây giờ Lương Thần vẫn nhớ rất rõ hình ảnh Diệp Phong khi anh lần đầu nói với cô hai chữ: “Tạm biệt”

Vẫn là vào buổi tối ngày lễ Valentine, Chu Bảo Lâm kéo cô đi trượt băng. Lúc đó Lương Thần đang ngồi bên bàn đọc sách, không buồn ngẩng đầu, trả lời thẳng thừng: “Không đi đâu hết.”

Nhưng Chu Bảo Lâm bước đến ôm vai, dỗ dành: “Mình và anh chàng điển trai khoa Điện tử chính thức gặp mặt lần đầu tiên, nếu cậu không đi làm chân gối cho mình, lúc bí mình biết làm thế nào?”

Gần đây Chu Bảo Lâm có đối tượng mới là một anh chàng vận động viên bong rổ khoa Điện tử, điều này Lương Thần đã nghe nói. Mặc dù cô không tin cô bạn luôn dạn dĩ tự tin trước người khác lại có thể lúng túng trước ai đó, nhưng mềm lòng bởi vẻ tội nghiệp cố ý của Bảo Lâm, cô cuối cùng cũng đồng ý đi cùng.

Đến điểm hẹn mới biết phía đối phương có năm gã trai, ai cũng cao lớn, vừa nhảy lò cò trong gió lạnh vừa đưa mắt quan sát hai cô gái đang đi tới.

Chưa đến gần, Bảo Lâm đã kéo áo Lương Thần: “Nhìn kìa, chàng Tiêu Tiêu cũng đến rồi.”

“Tiêu Tiêu” Là biệt danh của Lăng Diệc Phong, từ sau khi Lương Thần vào ở hẳn ký túc xá, cô đã nghe cái tên này từ miệng Bảo Lâm không biết bao nhiêu lần.

Mấy chàng trai đứng dưới ngọn đèn đường, Lương Thần nhìn kỹ, quả nhiên thấy ngay khuôn mặt đẹp nổi bật trông có vẻ điềm tĩnh. Thực ra, Lăng Diệc Phong chỉ học ở Học viện Truyền thông khoảng một tháng, trước khi anh chuyển khoa, Lương Thần cũng ít khi gặp. Như7gn hôm nay nhìn thấy anh, cô đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra lúc chiều.

Không biết anh đã nghe bài hát đó chưa?

Mấy chàng trai đi cùng đều là bạn cùng phòng và đều trong đội bóng rổ, Chu Bảo Lâm đương nhiên quen biết, lúc ngồi trên xe đã rất thân thiết với họ, còn Lương Thần lặng lẽ nhìn ra những ngọn đèn màu lấp lánh lướt qua ngoài cửa sổ. Cô bắt đầu thầm hỏi hận lẽ ra không nên đi cùng Bảo Lâm, bây giờ rõ ràng rất khó hoà nhập với họ.

Lúc đó, các thành phố miền Nam hoàn toàn không có một sân băng thực sự, cái mà đám thanh niên đua nhau trượt chỉ là băng khô. Lương Thần và Bảo Lâm cùng trượt mấy vòng quanh sân rồi dừng lại đứng tựa vào lan can phòng nghỉ. Thực ra cô không thấy mệt, chỉ là từ nhỏ cô đã không thích vận động, lúc vào đại học cũng thích trượt băng nhưng so với những người đang lướt như bay trên sân, cô cũng không khỏi cảm thấy hổ thẹn.

Lương Thần ngồi một chỗ cạnh sân, rất muốn lướt như bay giống Bảo Lâm, nhưng lực bất tòng tâm. Trong khi đó Bảo Lâm đang nắm tay một anh chàng “bóng rổ”, nói cười bả lả, cứ lướt qua trước mặt cô không biết bao nhiêu lần.

Lương Thần cúi đầu chán ngán, trong tiếng nhạc ồn ào, cô bỗng nghĩ tới mấy cuốn sách đang đọc dở. Một bóng người trườn lên cô, có ai đứng lại bên cạnh Lương Thần. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt trông nghiêng của Lăng Diệc Phong.

“Ô Lương Thần, sao bạn lại ngồi đây một mình?”

Mắt anh vẫn nhìn vào sân băng, hỏi như băng quơ. Tiếng nhạc rất ồn nên anh không thể không nói to.

“Chẳng biết làm gì”, Lương Thần buột miệng nói. Cô không nghĩ anh chủ động bắt chuyện bởi vì thực ra hai người đâu có quen nhau.

Lăng Diệc Phong đột nhiên bật cười, quay sang nhìn Lương Thần vui vẻ: “Ở đây ngoài trượt băng còn có thể làm việc gì khác sao?”

Lương Thần ngẩn người, anh đã chìa tay ra trước mặt cô, cô ngược nhìn, bắt gặp khuôn mặt tươi cười của anh: “Nào để mình dẫn bạn.”

Lương Thần không biết vì sao cô lại không từ chối, có lẽ ngồi một mình cũng chán, cô rời tay khỏi lan can mặc cho anh kéo đi, nhập vào đám người trên sân.

Về sau, Lăng Diệc Phong nhói lại: “Cái vẻ chán ngán tồi tệ của em lúc đó rất đáng yêu, cho nên đó là lần đầu tiên anh chủ động mời một bạn gái trượt băng.”

Nghe anh nói vậy, Lương Thần không tin. Chán chường thì có thể cũng có một chút nhưng...tôi tội, đáng yêu?Có không?

Nhưng luôn tồn tại những điều kỳ diệu như vậy. Anh đứng trước Lương Thần, giơ tay ra, cô đã không do dự để anh dắt đi.

Chỉ một cái dắt tay đó, quỹ đạo cuộc sống sau này của cô hoàn toàn thay đổi.

Sau khi trở về trường, các chàng trai còn đưa hai cô gái đến tận chân cầu thang khu ký túc xá nữ. Quan hệ của Bảo Lâm với anh chàng bóng rổ thân mật hơn nhiều, họ vui vẻ vẫy tay tạm biệt nhau và tạm biệt mọi người. Lương Thần đứng một bên, cũng vẫy tay, ánh mắt vô tình bắt gặp ánh mắt của Lăng Diệc Phong.

“Tạm biệt.” hai tay vẫn trong túi quần, anh mỉm cười.

“Tạm biệt.”

Thật kỳ lạ, chỉ một buổi tối, chỉ một lần gần gũi bên nhau nhưng Lương Thần lại có cảm giác rất đối thân thiết.

Nhưng bây giờ thì khác.

Tối hôm đó, nhớ lại ánh mắt lạnh lùng của Lăng Diệp Phong ban chiều trong nhà hàng Nhật Bản, cô cảm thấy lòng đắng ngắt.

Anh hờ hững nói “ Tạm biệt”. Mong sao không bao giờ gặp lại nữa!

Sau một đêm không bình yên bởi những ký ức, Lương Thần dậy muộn hơn thường ngày, cô chắc chắn sẽ bị muộn giờ làm.

Vòng qua cửa phòng trưởng phòng, vào phòng làm việc, cô đi đến chỗ của mình. Đường Mật đang ngồi trên ghế xoay quay lại, nghiêng đầu phán một câu: “Một quãng đen đậm quanh mắt, đêm qua cậu đi ăn lẻ ở đâu?”

Lương Thần không nói gì, trong lòng thấy bức ông khách hàng háo sắc hôm trước, nếu ông ta không bày trò ăn món gỏi Nhật Bản nào đó thì cô đâu phải gặp lại Lăng Diệp Phong. Cô mở máy vi tính, cắm cúi làm việc. Bỗng có người mang hoa đến, cho biết người nhận là Tô Lương Thần.

Một bó hồng vàng rất lớn, ôm choáng gần hết nửa người. Đồng nghiệp xung quanh đều tỏ vẻ ngưỡng mộ, Lương Thần cầm tấm thiệp lên xem, mỉm cười.

“Lại của người yêu tặng phải không?”, ai đó hỏi.

“Ừ.” Trong thiệp là chữ ký bay bổng của Diệp Tử Tinh.

Bỗng có tiếng chuông điện thoại.

“Em đã nhận được chưa?”

“Rồi, rất đẹp.”

Giọng Diệp Tử Tinh nghe hơi tội nghiệp: “Em lại đem phân phát cho mọi người chứ gì?”

Lương Thần cười: “Lần này thì không, nhưng họ vẫn khen anh.”

“Mai em có ngày nghỉ bù phải không?”

“Vâng.” Lương Thần giở cuốn lịch trên bàn, quả nhiên có ngày nghỉ. “Sao anh biết?”

“Vây trưa mai cùng đi ăn nhé, có mấy người bạn nữa.”

Lương Thần lưỡng lự rồi đồng ý.

Bạn bè của Diệp Tử Tinh, đa số Lương Thần đều quen. Mấy người cùng ăn lần này là đàn em, đều thuộc loại bạo miệng, nói năng không chút e dè.

Lương Thần ngồi yên, mấy cậu em cứ một điều “chị dâu”, hai điều “chị dâu”, nhưng cô cũng không phạt ý. Diệp Tử Tinh tuy trong lòng rất vui, nhưng vẫn đưa mắt lườm. Bữa ăn sắp kết thúc, đột nhiên một cậu hỏi: “Rốt cuộc đến bao giờ chị sẽ lấy anh em? Cứ dậm chân tại chỗ thế này chúng em rất sốt ruột, ngay đến câu ‘chị dâu’ cũng không được gọi.”

Lương Thần đang dùng đồ uống, nghe nói vậy bỗng ngẩn người, vì thế bị sặc nước, cô đặt cốc xuống ho liên tục.

Diệp Tử Tinh vội vàng vỗ lưng cho cô, mỉm cười nói đùa: “Thế nào, lấy anh làm em sợ đến thế sao?”

Mấy cậu em đều đồng thanh phụ họa, Lương Thần không ho nữa, thoáng đỏ mặt, ngắc đầu, lườm Diệp Tử Tinh.

Cũng may Tử Tinh chỉ nói đùa, thấy Lương Thần không sao, anh bèn đưa khăn giấy cho cô, giục mọi người tiếp tục ăn uống.

Bữa ăn kết thúc, trên xe Tử Tinh hỏi: “Buổi chiều em định đi đâu chơi?”

Lương Thần nhìn ra ngoài đường, nói: “Đâu cũng được”. Thực ra đối với cô, ngủ một giấc là hay hơn cả.

Cả hai người vẫn chưa quyết định được sẽ đi đâu thì Tử Tinh có điện thoại.

“Công ty có việc, anh phải đến ngay.” Tử Tinh nhìn cô vẻ có lỗi.

“Anh đi đi.” Lương Thần gật đầu.

“Vậy còn em?”

Lúc đó, có một toán học sinh mặc đồng phục qua đường, Lương Thần nhìn thấy, nghĩ một lát, nói: “Hay là anh đưa em đến trường đại học Z, lâu không quay lại, đột nhiên em muốn về thăm.”

Mười mấy phút sau đã đến trường đại học Z.

Lương Thần đi bộ một mình trong ngôi trường đầy ắp kỷ niệm của bốn năm đại học, tiếng giày lạo xạo trên thảm lá ngô đồng vàng xuộm dưới chân. Cô cúi đầu, men theo con đường lát những ô gạch vuông màu xám, thận trọng bước từng bước. Đây là thói quen ngày xưa, khi đi đường một mình thấy chán, cô thường tìm một vật tham chiếu, đi theo một đường thẳng. Có lẽ do cô quá chăm chú nhìn xuống chân nên thường không chú ý quan sát xung quanh, mấy lần bị Diệp Phong quát, bây giờ cô vẫn nhớ câu anh hay nói: “Chú ý quan sát, chú ý quan sát.”

Lúc đầu Lương Thần không chịu, cho là anh quá thận trọng, nhưng sau mấy lần bị đụng xe, vào những lúc tan học mấy cậu sinh viên phóng xe quá nhanh không phanh kịp, tuy không xây xát gì nhưng từ lúc đó cô không cãi lại Diệp Phong về chuyện đó nữa. Tuy vậy thói quen này vẫn không sửa được, Diệp Phong cũng đành bất lực.

Các con đường trong trường đan xem chằng chéo như bàn cờ, dù đi đường nào cũng đến được nơi cần đến. Lương Thần bước đi một cách vô định, tâm trí vẫn vơ, từ sân vận động đến nhà ăn, rồi đài truyền thanh, đâu đâu cũng gợi nhớ những kỷ ức. Cuối cùng khi thắm một dừng lại, cô ngẩng đầu đã thấy giảng đường chính của Học viện Truyền thông sừng sững trước mặt.

Lúc đó không phải là giờ lên lớp, những công nhân vệ sinh đang làm việc trong sảnh lớn của toà nhà. Lương Thần đi vào. Đi xa bấy lâu, trở về chốn cũ, cô cảm thấy vô cùng thân thiết. Cửa hội trường lớn nhất ở tầng trên không đóng, Lương Thần nhớ đến đó là hội trường đa chức năng, bình thường dùng để hội họp, tổ chức diễn đàn, lễ tốt nghiệp của cô cũng diễn ra ở đó.

Bên trong lác đác mấy sinh viên, thỉnh thoảng có mấy cô lao công ra vào. Lương Thần bỗng nhiên nổi hứng, chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống rồi đưa mắt nhìn xung quanh, cô chợt nhớ ra một chuyện, đó là vào năm học thứ tư...Bỗng một nữ sinh đang cầm cúi trên cuốn sách mở rộng ngẩng đầu nhìn cô mỉm cười, Lương Thần cũng mỉm cười hỏi: “Ồ đây lát nữa có hội họp gì sao?”. Cô nhớ phòng đa chức năng nếu không có hội họp gì quan trọng, ngày thường không mở cửa.

Lương Thần có khuôn mặt rất trẻ, lại thêm hôm nay là ngày nghỉ, trang phục tương đối thoải mái, mái tóc uốn tết bím, nét mặt trầm tư, trông cô có dáng một nghiên cứu sinh trong trường. Cô sinh viên lác đác trả lời: “Hai buổi chiều có buổi diễn thuyết”. Thì ra là vậy, có lẽ cô bé đến sớm để giữ chỗ.

Diễn thuyết...

Hỏi học kỳ một năm thứ ba, học viện mời một vị giáo sư nổi tiếng đến trường nói chuyện, chủ đề là sự phát triển và khoảng cách chênh lệch của ngành truyền thông trong và ngoài nước. Vị giáo sư hết sức sùng

bái Matuker cho nên ông đã dành một nửa thời gian để nói về ông trùm của giới truyền thông này, hôm đó Lương Thần và Diệc Phong cũng có mặt. khi vị giáo sư khích lệ sinh viên theo tấm gương của Matuker, Lương Thần gục đầu xuống bàn nói nhỏ: “Nếu ai cũng trở thành Matuker thì ông ấy có gì đáng để thiên hạ bàn tán ngưỡng mộ.”

Diệc Phong cúi đầu, ghé tai cô thì thầm: “Biết đâu sau này anh cũng trở thành một Matuker”.

Lúc đó anh đã rời Học viện Truyền thông được hơn hai năm, vì vậy Lương Thần bật cười: “Nếu có ngày anh trở thành Matuker, đi khắp nơi diễn thuyết, em nhất định là một khán giả, một fan hâm mộ nhiệt thành của anh.”

Diệc Phong nhún vai, nói nửa đùa nửa thật: “Hứa rồi đấy nhé!”

“Hứa!”

Người ta bảo cuộc đời không có nhiều những cái “nếu như”, nhưng hôm nay Diệc Phong đã làm được điều đó. Còn cô, có lẽ không có cơ hội thực hiện lời hứa năm xưa.

Ánh nắng mặt trời ảm áp lọt qua cửa kính chiếu vào hội trường, có thể nhìn thấy cả những hạt bụi lơ lửng trong không trung. Lương Thần gục đầu xuống bàn, nhắm mắt, tự dưng thấy cay cay trong đó.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, sau mấy đêm mất ngủ, bữa gục đầu xuống bàn, trong khung cảnh quen thuộc, Lương Thần dần dần thiếp đi.

Bỗng cô sực tỉnh, một cậu sinh viên đang đứng ngay trước mặt, cô ngẩng đầu nhìn quanh, người đã ngồi kín tự lúc nào, có lẽ vì vậy mà trong giấc ngủ, cô đã loáng thoáng nghe có tiếng ồn ào.

“Làm ơn cho nhờ một chút!” cậu sinh viên hỏi, anh chàng định vào chỗ trống phía góc trong, gần chiếc cột cạnh chỗ cô.

“À, xin mời.” Lương Thần đứng dậy, mới phát hiện ngay cả cửa sau người ta cũng đứng chặt kín.

Sinh viên bây giờ ham học tề sao? Hay khách mời hôm nay là một nhân vật đặc biệt? Dù sao cảnh sinh viên chen chúc đi nghe nói chuyện thể này cũng hiếm thấy.

Đúng lúc đang suy nghĩ có nên ngồi ở đây chiếm chỗ của sinh viên hay không, cô chợt nhìn ra phía cửa, thấy một đoàn gồm các vị trong ban giám đốc học viện đang tiến vào hội trường, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm.

Một cuộc nói chuyện trọng thể đến như vậy sao? Bởi vì cô nhận ra trong đoàn có cả giáo sư Thành Kim, cựu viện trưởng. Có vẻ đây hoàn toàn không phải là buổi nói chuyện bình thường.

Ngay sau đó cô thực sự sửng sốt. Người đàn ông đi sau cô gái trẻ trong ban lễ tân đang tiến về phía sân khấu chính là một người không hề xa lạ với cô.

Diệc Phong trở thành đại gia trong giới truyền thông, danh tiếng nổi như cồn, được người ta tung hô, chào đón, còn Lương Thần ngồi giữa cả ngàn khán giả bình thường với tâm trạng khác hẳn. Trong bao nhiêu ánh mắt khâm phục, ngưỡng mộ ở đây, chỉ có ánh mắt cô chờ đợi, u ám, toàn bộ tinh lực trong cơ thể dường như đang bị rút dần từng chút một trong giọng nói bình thản, điềm tĩnh của diễn giả.

“Đã nói chia tay vậy mà lại gặp.”

Sau hai tiếng đồng hồ, buổi nói chuyện kết thúc, hội trường một lần nữa rung lên bởi tiếng vỗ tay. Những người ngồi đây đa phần là sinh viên Học viện Truyền thông, mặc dù Diệc Phong chưa chính thức khai thác thị trường trong nước, nhưng gần đây, danh tiếng của tập đoàn LC đã không còn xa lạ với công chúng. Sinh viên trường này hình như rất sùng bái vị tiền bối đó, bây giờ họ đang chen nhau lên sân khấu để nói chuyện với anh.

Lương Thần lặng lẽ ngồi ở chỗ của mình, đợi sinh viên rời khỏi hội trường mới cúi đầu đi ra, trong lòng vẫn cảm thấy bàng hoàng như không biết mình đang ở đâu.

Lúc đó, một người từ phía trước đi đến, suýt bị Lương Thần va phải. Khi né, người nhường đường, cô buột miệng kêu lên: “Giáo sư Hạ”

Vị giáo sư vận áo khoác đen, tóc hoa râm đứng ngậy người, nheo mắt nhìn cô, lát sau mỉm cười: “Cô là Tô Lương Thần!”

“Vâng, là em” cô gật đầu, ánh mắt vui cười, giống như trên giảng đường năm nào.

Giáo sư Hạ chủ nhiệm khoa Phát thanh, không những học vấn uyên bác mà con người cũng điềm đạm, rất được sinh viên kính trọng. Năm xưa Lương Thần có thể được coi là một trong những học trò cưng của Giáo sư Hạ, trên lớp cô thường bị gọi phát biểu, giáo sư cũng chính là người hướng dẫn luận văn tốt nghiệp cho cô.

Mấy năm không gặp, vừa nhìn thấy thầy cô giáo sư đã nhận ra, Lương Thần rất vui nên đứng lại trò chuyện với giáo sư. Mãi đến khi có một nhóm người từ trong hội trường đi ra dừng lại phía sau, cô mới nhận ra, khi quay đầu lại, cô chợt bắt gặp ánh mắt xa lạ lạnh tanh.

Diệp Phong chau mày, rõ ràng a không ngờ lại gặp cô ở đây. Nhưng tia sáng loé lên rồi vụt tắt trong ánh mắt anh khi cô quay đầu lại có ý nghĩa gì? Kinh ngạc, bất ngờ, bối rối. Không biết cảm xúc đó là gì nhưng điều đó khiến cô bất an. Một Tô Lương Thần luôn tự chủ ngày nào! Còn bây giờ? Mỗi lần bắt gặp ánh mắt anh hướng vào mình, cô bất giác co người lại, muốn né tránh.

Lúc bắt tay, anh chợt ngược mắt nhìn thẳng vào mắt cô, sắc mặt không biểu cảm, cử chỉ dè dặt như chờ đợi phản ứng tiếp theo của cô.

Đứng bên cạnh Diệp Phong là các vị giáo sư trong ban giám đốc học viện, có vẻ như họ đã nhận ra sự bất thường giữa hai người. Chợt Giáo sư Hạ cười khà khà: “Thảo nào lại gặp em ở đây”, rồi ông quay lưng sang Lương Thần hỏi: “Hai em cùng đến phải không? Bao nhiêu năm mà tình cảm vẫn tốt như vậy. Quý lắm quý lắm!”

Năm xưa Lương Thần và Diệp Phong đều là những sinh viên nổi tiếng ở mỗi trường, hai người yêu nhau, không những sinh viên hai trường mà ngay cả các giáo sư trong khoa cũng biết, Diệp Phong còn cùng với Lương Thần đi nghe giảng môn học tự chọn của Giáo sư Hạ.

Nghe giáo sư nói vậy, những người xung quanh như hiểu ra, đoán hao người ngày xưa có lẽ là quan hệ yêu đương nên mỉm cười đầy ẩn ý.

“Bây giờ xin mời tất cả quý vị dùng bữa trưa.” Một vị phó giám đốc đề nghị.

Lương Thần ngậy người, lúng túng, đang định giải thích thì bàn tay cô đã bị ai đó nắm lấy kéo đi.

Lát sau, nhân lúc mọi người đi vào cầu thang máy, một giọng nói bình thản trầm ấm vang lên sát tai cô: “Tôi không muốn có chuyện phiền phức.”

Thế nào là phiền phức? Lương Thần còn đang băn khoăn thì cả đoàn đã xuống cầu thang đến địa điểm chiêu đãi.

Đây là học viện chuyên chiêu đãi khách quý, sinh viên nói chung không được vào đó. Nghe nói ở đây có đầu bếp rất giỏi, ngày trước Lương Thần từng ước ao một ngày nào đó cũng được thưởng thức món ăn ở đây. Hôm nay, cuối cùng cô cũng có cơ hội, nhưng lại trong một hoàn cảnh lạ lùng...

Ngồi trong cabin đã được đặt chỗ, bên cạnh là Diệp Phong, dường như có thể cảm nhận hơi thở thân quen của anh, khiến Lương Thần càng thêm bối rối, thậm chí dù món ăn ngon đến mấy, cô xem chừng cũng khó mà nuốt nổi. Qua câu chuyện của họ, cô mới biết Diệp Phong được trường cử đón tiếp long trọng như vậy không chỉ vì thành công của anh trong sự nghiệp mà còn vì một nguyên nhân khác, anh đã tặng trường cũ quỹ học bổng với danh nghĩa tập đoàn LC.

Trong bữa tiệc mọi người đều nói chuyện vui vẻ. Trong không khí hoà đồng thoải mái như vậy, Lương Thần nghĩ có lẽ không nên nói ra sự thật quan hệ giữa cô và Diệp Phong để tránh xảy ra tình huống khó xử. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân lúc trước Diệp Phong không cho cô giải thích.

Người ngồi đối diện với Lương Thần là Chủ nhiệm khoa Điện tử, có thể thấy Diệc Phong rất tôn trọng vị giáo sư này. Đang nói chuyện, anh đột nhiên quay sang cô, cười nói: “Lương Thần, quỹ học bổng này sẽ mang tên em.”

“Sao?” Lương Thần sững người, vẫn đang suy nghĩ, nhất thời không kịp phản ứng. Cô muốn hỏi lại, nhưng người phục vụ đã mang đồ ăn đến, rót rượu vang vào ly của từng người.

Kiểu uống rượu này, Lương Thần không quen, cũng không chịu được. Dù rượu không đến nỗi quá quý, quá đắt đến mấy chục vạn tệ một chai, nhưng dù sao cũng không thể uống như vậy, cứ cạn từng ly, từng ly đầy ắp.

Những người trong cuộc tỏ ra không chịu thua kém nhau về tửu lượng. Đầu tiên là Diệc Phong lần lượt cạn ly uống với từng người, Lương Thần thỉnh thoảng liếc sang ngang, thấy sắc mặt anh vẫn không thay đổi, hàm răng trắng bóng, tiếng nói vẫn rõ ràng, chuẩn xác. Cô thầm bái phục cúi đầu, cố gắng tránh giao lưu với mọi người để mọi người quên đi sự tồn tại của cô, nhưng rõ ràng điều đó không thành công, lập tức có người muốn uống với cô. Đó là giáo sư Thành Kim, cựu giám đốc học viện, Lương Thần bối rối nhưng buộc phải nâng ly. Bao nhiêu năm mới trở lại trường cũ, người mời lại là bậc tiền bối, cô hoàn toàn không có lý do từ chối. Nhìn thứ chất lỏng màu đỏ sẫm sánh, cô giật mình cô vốn dị ứng với rượu, không biết ly rượu này xuống dạ dày hậu quả sẽ ra sao.

Cô vẫn lịch sự nâng ly, nhưng rượu chưa chạm môi thì đã bị bàn tay bên cạnh ngăn lại. Lương Thần dừng lại, nhìn sang thấy Diệc Phong mỉm cười, nói: “Thưa Viện trưởng, Lương Thần không biết uống rượu, ly này tôi xin uống thay cô ấy.” Vừa nói xong, chiếc ly đã ở trong tay anh, anh ngửa đầu uống cạn.

Lương Thần không biết nói sao, các ngón tay dường như còn vương lại chút ẩm ướt của cái đũa chạm vừa rồi. Khi Diệc Phong đặt ly rượu đã xong không trước mặt Lương Thần, anh vô tình hay hữu ý nhìn vào mắt cô, đoạn vẫy tay gọi người phục vụ: “Xin cho một cốc nước ấm”.

Khi cốc nước được đưa đến, Lương Thần nghiêng đầu nói nhỏ: “Cảm ơn”, không biết cảm ơn người phục vụ hay người gọi nước.

Mọi người thấy cô không uống được rượu nên cũng không ép, nhưng họ có vẻ ngưỡng mộ Diệc Phong quá nuông chiều bạn gái. Lương Thần ngồi nghe, chỉ cười đáp lễ, lòng càng ngổn ngang.

Đáng tiếc...tất cả chỉ là giả tạo.

Bây giờ cô và anh, mỗi người đều đã có một người khác.

Bữa tiệc kết thúc, mọi người đi ra ngoài, sau một loạt những lời cảm ơn, tạm biệt, tất cả đều ra về. Bên ngoài đã lên đèn, ngoài đường không tối lắm, trên nền đường xi măng màu xám, lơ lửng bóng những cây ngô đồng, cao lớn nhấp nhô.

Một cơn gió lạnh thổi đến, Lương Thần vòng tay trước ngực so vai. Diệc Phong nhìn cô, nói: “Lên xe, tôi đưa em về”. Vừa dứt lời, anh đã đến bên chiếc xe của mình. Lương Thần biết giờ này rất khó bắt xe, nhưng vẫn lắc đầu: “Không cần.”

Cô vẫn đứng yên, Diệc Phong cũng dừng lại, đứng dựa vào xe, không nhìn cô, anh lặng lẽ lấy trong túi áo hộp thuốc lá và bật lửa châm một điếu, chậm rãi hít một hơi.

Làn khói nhạt tan dần trong màn sương mỏng, khuôn mặt Diệc Phong bị khuất trong màn sương đó, dường như nhìn không rõ. Khoảng cách mấy bước chân, Lương Thần chỉ cảm thấy trong đôi mắt hơi cúi xuống ấy dường như vẫn là ánh mắt lấp lánh mà cô từng biết.

Trước mặt là đường cái lớn, thỉnh thoảng có xe hơi lướt qua, Lương Thần đột nhiên nghĩ lại cảnh tượng trên bàn tiệc đưa mắt quan sát người đứng trước mặt rồi quả quyết bước tới, nói: “Lái xe sai khi uống rượu sẽ bị phạt rất nặng”, nói xong, cô chìa tay ra: “Để tôi lái”.

Diệc Phong ngẩng đầu nhìn cô: “Em có bằng lái chứ?”. Lời nói thoáng qua, anh có vẻ chưa tin.

Chỉ là cái bằng lái xe, có gì đâu! Lương Thần nhìn anh không trả lời, tuy nhiên cô cũng bắt đầu thấy lo lắng. Bởi vì mặc dù cô đã có bằng hai năm rồi, nhưng cơ hội lái xe thực sự rất ít, lần cầm vô lăng gần nhất cũng đã hơn một năm. Nhưng cô không còn cơ hội để rút lại nữa rồi, một giây sau chìa khoá xe đã ở trong tay cô.

Thực ra Diệc Phong uống không nhiều, dù nồng độ rượu khá cao nhưng lái xe trở về nhà an toàn hoàn toàn không thành vấn đề đối với anh. Tuy nhiên, bây giờ ...bây giờ anh đang điềm nhiên ngồi ở vị trí cạnh tay lái, nhìn chiếc xe Porsche của mình bị từng chiếc xe khác vượt qua.

Trong khi nhìn về phía trước, mắt anh vẫn để ý đến người bên cạnh đang chăm chú vào tay lái. Có lẽ cô chưa bao giờ lái xe, mặc dù đường phẳng, xe cô không đông, nhưng vẻ mặt căng thẳng của cô không hợp chút nào với tình trạng giao thông trước mặt. Mặc dù chiếc xe Porsche của anh không phải là xe đua, nhưng đi như thế này có thể nói là tốc độ rùa, lại thêm quá nhiều ngã tư, xe của anh luôn bị những chiếc xe khác chen ngang và mất khá nhiều thời gian cho đèn xanh đèn đỏ. Dù vậy, anh vẫn tỏ ra bình thường, đổi lại tư thế ngồi một tay chống lên trán thư giãn, thỉnh thoảng gần đến chỗ ngoặt mới chỉ dẫn.

Lộ trình chỉ khoảng hai mươi phút, Lương Thần phải mất hơn nửa tiếng mới tới nơi. Trên đường đi, theo chỉ dẫn của Diệc Phong, cô lòng vòng qua nửa thành phố, cuối cùng cũng đến được chỗ ở của anh.

Xe dừng, Diệc Phong chưa vội ngồi xuống ngay, quay sang hỏi: “Em có biết quay về như thế nào không?”

Quay về? Chẳng phải cứ theo đường cũ sao? Lương Thần không kịp suy nghĩ liền gật đầu.

“Em chắc chứ?”

Trong xe bị khuất ánh đèn nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt giễu cợt của anh. Khoảng cách gần đến nỗi Lương Thần bỗng thấy hoang sợ. Một lúc sau cô mới định thần trở lại, nhưng cảm thấy câu hỏi của anh có dụng ý nên bắt đầu hình dung chặng đường về.

Không đúng! Lương Thần thầm kêu lên.

Đường đi hoàn toàn do Diệc Phong chỉ dẫn, còn cô chỉ chăm chú vào tay lái, lại thêm có một đoạn đường đang sửa muốn vào khu chung cư này phải đi qua đường vòng. Lúc trước, cô hoàn toàn không nhớ rẽ phải hay rẽ trái.

Thực ra tất cả những chi tiết đó đều không quan trọng cái chính là từ nhỏ, khả năng nhận biết phương hướng của cô đã rất kém. Năm xưa ở trường, trên những con đường bàn cờ chẳng chịt, cô không ít lần bị lạc đường. Diệc Phong cũng nhiều lần giễu cợt cô kém cỏi trong nhận biết phương hướng.

Lương Thần dù vất óc vẫn không sao nhớ được đi qua đoạn đường vòng khúc khuỷu ấy như thế nào, nói chi cả chặng đường về. Cô thất vọng, cố nén tiếng thở dài, cuối cùng cũng hiểu dụng ý câu hỏi của Diệc Phong.

Nhưng.... Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào để có thể quay về nhà?

Diệc Phong nhận ra vẻ lúng túng của cô nhưng anh vẫn ngồi yên không có phản ứng gì.

Cấp bằng lái cho người mù tịt về phương hướng thật rắc rối!

Đèn xe chưa tắt, Lương Thần vẫn ngồi ngây người sai tay lái. Trời đã tối hẳn, những ngọn đèn sau lùm cây bên đường toả ánh sáng dịu nhạt, qua chao đèn thủy tinh, ánh sáng càng thêm yếu ớt. Diệc Phong giờ tay ấn nút cửa xe, cửa kính từ từ hạ xuống, một làn gió lạnh ủa vào. Gió luồn qua cổ Lương Thần trở nên tỉnh táo, cô liếc sang bên thấy một đốm lửa loé sáng, Diệc Phong đang cúi đầu, một liều thuốc nữa vừa được châm.

Đây là lần thứ 2 cô nhìn thấy anh hút thuốc. Trước đây hồi còn học ở trường, đa số bọn con trai đều hút thuốc uống rượu, nhưng Diệc Phong thì không, ngón tay cổ áo vẫn sạch tinh không ám mùi thuốc lá.

Nhưng bây giờ, động tác của anh xem ra khá sành sỏi.

Trong xe khá thông gió, khói thuốc vì vậy tan rất nhanh. Những căn hộ xung quanh đều sáng đèn, nhưng đường phố rất yên tĩnh, Lương Thần cứ ngồi như vậy, trong khi cố hình dung đường về, một ý nghĩ khác chợt loé lên, vào lúc đêm khuya như thế này, ngồi trong xe cùng với Diệc Phong quả là chuyện khó xử.

Cuối cùng cô nói nhỏ: “Tôi bắt taxi về”, đồng thời mở cửa xe bước ra.

Diệc Phong liếc nhìn cô, không ngăn cản, chỉ nói bằng một giọng bình thường: “Taxi ở đây hình như khó bắt”.

“Vậy thì đi xe buýt?” cô khoanh tay trước ngực, bắt đầu cảm thấy hơi lạnh.

“Không ổn!”

“Tại sao?”

Chợt nghĩ ra, cô thấy mình quá ngốc. Đây là khu chung cư cao cấp, những người sống ở đây đa số đều có xe riêng, cần gì phải lãng phí một tuyến xe buýt qua đây? Vả lại, đoạn đường này, ngoài xe riêng, cô chưa hề thấy phương tiện giao thông nào khác.

Người phụ nữ đứng bên ngoài xe liên tục đổi chân một cách nôn nóng, qua cửa kính, người trong xe vẫn theo dõi cò vớ với vẻ bình thản, nhưng ánh mắt lộ vẻ u ám.

Chẳng lẽ cô nghĩ anh muốn cô về thật ư? Hay cô cảm thấy ở bên anh là vô nghĩa?

Yên lặng một lát, Diệc Phong chậm rãi nói: “Tôi đưa em về”. Vẫn cái nhìn hững hờ.

Đã sớm biết kết cục là như thế, sao lúc trước còn băn khoăn?

Ngồi cạnh tay lái nhìn Diệc Phong điều khiển chiếc xe một cách thành thạo, anh xoay nhẹ vô lăng, chiếc xe nhanh chóng ra khỏi khu chung cư rẽ vào con đường lớn, cô thầm nghĩ sự lo lắng của mình lúc ở bàn tiệc là vô ích. Anh bây giờ, dù về mặt nào cũng tuyệt đối không giống một người lái xe sau khi uống rượu.

Lương Thần nói địa chỉ căn hộ của mình, nhưng khi đi được nửa đường, chiếc xe đột nhiên chuyển hướng đến một khu sầm uất, nhanh chóng tiến vào một bãi đỗ nào đó.

“Tôi đói rồi”, xe vừa dừng, Diệc Phong nói, nhanh nhẹn bước ra.

Dù trong lòng đầy hồ nghi, nhưng trước khi cô kịp mở miệng hỏi thì chiếc xe đã dừng lại, Lương Thần dang rộng tay đi theo anh.

4. Chương 04

Những người yêu nhau, sau khi chia tay, ngay cả làm bạn bè cũng không thể.

Mặc dù có người phục vụ dẫn đường nhưng Diệc Phong rõ ràng tỏ ra rất thông thạo. Lương Thần ngồi một bên, lòng băn khoăn, anh mới về chưa được bao lâu, sao lại biết hết mọi thay đổi lớn nhỏ của thành phố này?

Lúc này, nhà hàng vẫn còn vài người khách. Họ chọn một vị trí đã được thu dọn sát cửa sổ lớn, từ vị trí này trên tầng bảy có thể nhìn thấy khung cảnh tráng lệ của thành phố ban đêm.

Khi Diệc Phong xem thực đơn, Lương Thần chỉ ngồi yên lặng. Cô biết trong bữa tiệc chiều dài buổi chiều, ngoài uống rượu, anh không ăn gì hết, còn cô cũng không biết mùi vị thức ăn ra sao, tâm trạng bất an nên cô cũng chẳng ăn được gì. Bây giờ, mới nhìn thấy thực đơn, cô đã cảm thấy muốn ăn.

Món cháo tôm được chế biến công phu, đựng trong chiếc bát sành kiểu cổ, nổi lên những vụn tôm màu hồng nhạt, thơm phức.

Diệp Phong đặt bát cháo trước mặt cô. Cô ngẩng đầu khẽ nói: “Cảm ơn!”

Cô cúi đầu ăn, bỗng nhớ lại lần đầu tiên họ ăn cùng nhau như bây giờ, nhưng hình như chuyện đó đã trở nên quá xa xôi.

Diệp Phong cũng không nói, thỉnh thoảng liếc nhìn người trước mặt. Cô vẫn như trước, khi ăn rất chăm chú, nét mặt vẫn tự nhiên, dịu dàng, ngay cả vẻ kiêu sa thường ngày cũng không còn. Lúc này cũng thế. Cô cũng cúi đầu, mắt nhìn xuống, hàng mi dày, cong khẽ động đậy, để lại bóng rợp mờ trên sống mũi thẳng thanh tú.

Khách những bàn xung quanh đều từng đôi từng cặp, thỉnh thoảng họ còn khe khẽ nói chuyện, trông rất thân mật âu yếm. Chỉ có bàn của hai người, không khí dường như đóng băng: Không nghiêng đầu nói chuyện, không nhìn vào mắt nhau, hoàn toàn lạc lõng trong khung cảnh lãng mạn nơi này.

Từ túi áo của Lăng Diệp Phong phát ra những âm thanh vui nhộn, Lương Thần ngẩng đầu, cảm thấy cổ như cứng lại, bầu không khí đóng băng như nở ra. Diệp Phong nghe điện thoại, mới nói được vài câu thì đã nghe thấy tiếng tít dài. Thì ra hết pin, máy tự động tắt.

“Có quan trọng không, anh dùng điện thoại của tôi”. Lương Thần nhìn người đang cau mày nhìn chiếc điện thoại trong tay, đưa cho anh điện thoại của mình một cách tự nhiên.

Thực ra Diệp Phong cũng không có chuyện gì quan trọng, anh nhìn cô, nhưng vẫn đón chiếc điện thoại, đứng dậy đi ra ngoài.

Lát sau, anh trở vào, trong tay cầm chiếc điện thoại màu hồng kiểu của phụ nữ, chưa kịp đưa trả lại Lương Thần thì điện thoại đổ chuông. Ngay sau đó là một giọng đàn ông rất sôi nổi thân mật.

“Cám ơn”, trả điện thoại cho Lương Thần, Diệp Phong ngồi vào chỗ của mình.

Người gọi tới là đàn ông!

Trong điện thoại Diệp Tử Tinh xin lỗi mãi, anh bảo công việc ở công ty vừa rồi mới kết thúc, anh lại hỏi Lương Thần đã ăn cơm chưa, bây giờ đang ở đâu. Lương Thần nghiêng đầu, nhìn dòng xe như nước chảy bên dưới, thận trọng trả lời từng câu hỏi. Nghe xong điện thoại, khi quay đầu lại, cô ngạc nhiên thấy Lăng Diệp Phong đã gọi người phục vụ thanh toán từ lúc nào.

“Đi thôi” Lăng Diệp Phong đứng lên, dường như có một luồng khí lạnh toả ra từ thân hình cao lớn đó.

Lương Thần không nén nổi tiếng thở dài, bỗng cảm thấy trong lòng dâng lên một sự mệt mỏi vô cớ.

Có lẽ, những người yêu nhau, sau khi chia tay, ngay cả làm bạn của nhau cũng không thể.

Cả hai yên lặng suốt chặng đường, bầu không khí trong xe cũng lạnh như băng.

Khi qua cầu vượt, đèn đường và xe cộ vun vút bị bỏ lại phía sau, Lương Thần nắm chặt dây an toàn, nét mặt căng thẳng, cô cảm thấy mình như đang ở trong một cảnh rượt đuổi gay cấn vẫn thường thấy trong những bộ phim của Hollywood. Cô chợt hối hận, biết thế này cô thà về một mình còn hơn.

Khá vất vả mới về được đến nhà, từ trong xe bước ra, cô cảm thấy chóng mặt, đầu vầng vất. Có đứng vững trên đôi giày cao gót, cô chưa kịp nói gì thì tiếng động cơ đã dội lên, chiếc Porsche sang trọng lướt qua, đèn hậu nhấp nháy, chiếc xe màu đen phút chốc đã khuất sau chỗ rẽ.

Lương Thần đứng ngây người, câu cảm ơn khách sáo vẫn chưa kịp nói ra. Trong đầu cô giờ đây chất đầy hình ảnh khuôn mặt nhìn nghiêng khắc nghiệt của Lăng Diệp Phong. Hai lần gặp lại, hình như mỗi lần tình hình càng trở nên xấu hơn, không hiểu sao cô chợt nhớ đến câu người ta thường nói: Gặp mặt không bằng hoài nhớ.

Nhưng trong thời gian xa cách, anh có nhớ đến cô không?

Hay là giữa họ, ngay cả nhớ đến nhau cũng đã trở thành xa xỉ?

Cuối tuần, Lương Thần và Đường Mật cùng đi shopping chợt có điện thoại của Chu Bảo Lâm nói muốn nhờ họ xem giúp mấy bộ quần áo, vậy là cả ba người hẹn gặp nhau ở trung tâm thương mại.

Vào ngày nghỉ, Lương Thần thường ăn vận khá thoải mái, áo ngắn quần âu, không trang điểm, Đường Mật khá hơn một chút nhưng cũng không cầu kỳ. Nhưng Bảo Lâm thì khác, cô vẫn chau chuốt, rực rỡ như thường, trên nền đá bóng lộn có thể soi gương của siêu thị, đôi giày cao gót bước một cách đỉnh đặc, đôi khuyên tai lớn lóng lánh, cơ hồ làm loá mắt người xung quanh. Trước đó, Đường Mật hầu như chỉ nhìn thấy Bảo Lâm trên tivi, nay được nhìn thấy người thật ngoài đời, mắt vô tình liếc sang Lương Thần đầy vẻ ngưỡng mộ.

Bảo Lâm định chọn một bộ lễ phục chuẩn bị cho lễ kỷ niệm thành lập đài truyền hình, do chủng loại nhân mác quá phong phú, không biết chọn loại nào nên mới nhờ Lương Thần tư vấn, nhân tiện gặp gỡ chút đỉnh.

Còn về chuyện hai lần gặp Lăng Diệc Phong, Lương Thần không muốn gây ra sự chú ý quá mức nên cũng không kể lại với Bảo Lâm.

“Sao cậu lại ỉu xìu thế kia?” Khi chọn lễ phục Bảo Lâm đột nhiên nhìn mắt cô hỏi: “Nhìn kìa, khoe mắt cậu có vết chân chim rồi này.”

“Thật sao?” Lương Thần cười thản nhiên, bất giác đưa tay lên sờ khoe mắt: “Thì cũng sắp ba mươi rồi, có gì lạ đâu!”

Đường Mật cùng tuổi đứng bên bắt mẫn phản đối: “Này, đừng có nói nhảm, ba mươi cái gì? Vừa qua tuổi hai mươi chưa lâu!”

Phụ nữ sợ nhất tuổi tác.

Lương Thần vẫn cười, nói thẳng: “Thôi được, cứ tự lừa dối bản thân đi, cũng chẳng mất gì!”, và cô bị đồng nghiệp lườm một cái.

Bảo Lâm tự chọn hai bộ, cảm thấy không vừa ý, cả ba lại kéo nhau lên tầng trên. Lên lầu, khi qua chỗ ngoặt, Lương Thần bỗng nghe thấy bên cạnh có tiếng “ô” rất nhẹ, đây ngạc nhiên. Cô ngoảnh đầu lại thì thấy một người đàn ông vừa đi ngang qua đang dừng lại ở đằng sau cách một đoạn, nhìn cô đắm đắm.

“Sao thế?” Chu Bảo Lâm cũng đứng lại, nhìn theo ánh mắt Lương Thần, buột miệng kêu lên: “Chẳng phải là anh chàng đẹp trai trước đây theo đuổi cậu sao?”

Tiếng Bảo Lâm không lớn nhưng đủ để đối phương nghe thấy. Người đàn ông tỏ vẻ lúng túng, đoạn bước lại vui vẻ, nói giọng khẳng định: “Em là Tô Lương Thần, đã lâu không gặp”.

“À, vắng đã lâu không gặp”

Người đàn ông đó thực ra cũng không đẹp trai lắm, vốn học khoa Điện tử, trên Lăng Diệc Phong hai khoá. Một hôm vào dịp vừa kết thúc đợt huấn luyện quân sự đầu năm, Lương Thần và mấy cô bạn, trong đó có Chu Bảo Lâm đang ngồi trong nhà ăn tập thể, chợt có một anh chàng đi đến, dừng lại trước mặt Lương Thần nói một hồi tên tuổi lai lịch, Lương Thần lúc đó hoàn toàn không kịp phản ứng, khi định thần trở lại thì đã thấy một bức thư màu xanh nhạt để trên bàn trước mặt cô.

“Hy vọng chúng ta trở thành bạn bè” anh ta nói thêm: “Trong này có số điện thoại của mình”.

“Xin lỗi”, Lương Thần lắc đầu, đẩy bức thư về phía anh ta. “ Xin anh nhận lại, nếu không lại phiền phức”.

Chàng trai lắc đầu, bướng bỉnh nói: “Bạn thử xem đi”.

Cho đến khi anh ta mất hút ở cửa cầu thang, Lương Thần vẫn chưa cầm bức thư. Chu Bảo Lâm ngồi cùng bàn, cười khanh khách: “Nể chưa, vừa nhập học đã có người gửi thư tình!”

Trở về phòng, Chu Bảo Lâm kể lại chuyện đó, vậy là mọi người đều biết Lương Thần có người theo đuổi, là sinh viên khoa khác, đang học năm thứ hai.

Sự chú ý, trên đùa của các bạn, Lương Thần chẳng mấy quan tâm. Cái gọi là thư tình, chẳng qua là do cô không tiện bỏ lại nhà ăn nên đành cầm về phòng. Lời lẽ trong thư chau chuốt, tế nhị, Lương Thần xem lướt qua, đại khái anh ta nói vừa nhìn thấy cô đã say mê, hy vọng quan hệ có thể tiến triển.

Cô để bức thư vào ngăn kéo. Sau đó, cô vẫn lên lớp, đến nhà ăn, đi lấy nước như thường. Thỉnh thoảng gặp nhau trong trường, bất luận anh ta có nhìn thấy hay không, cô đều không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ coi anh ta như người lạ, chưa bao giờ đáp lại dù chỉ một ánh mắt.

Các bạn gái bảo cô kiêu, máu lạnh.

Kiêu ư? Không hề.

Nếu đã không thể phát triển, tại sao lại để cho anh ta hy vọng? Anh ta cũng đâu có gốc, thấy đối phương không có phản ứng, biết không có kết quả nên cũng lảng dần, Anh chàng đó quả nhiên mai danh ẩn tích, nhưng Lương Thần không vì thế mà có thể sống yên ổn. Cùng với thời gian, lại có những anh chàng khác xuất hiện. Trong cáo học viện mất cân bằng giới tính trầm trọng này, nữ sinh tìm bạn rất dễ, huống hồ Lương Thần đã sớm nổi tiếng là hoa khôi của trường.

Nhưng Lương Thần không mấy bận tâm. Với cô, sự tán tỉnh của bọn con trai, những ánh mắt hâm mộ hoặc ghen tỵ của bọn con gái đều không quan trọng ...Cô vẫn luôn thoải mái cười đùa với bạn bè, nhưng với những người theo đuổi, cô lại luôn giữ khoảng cách. Trên đường, thường có những chàng trai đến bắt chuyện, cô cũng chỉ trao đổi vài câu bình thường, sau đó “xin lỗi rồi quay đi. Lâu dần cả bọn con trai con gái đều nói cô kiêu ngạo, lạnh lùng, cô nghe vậy chỉ cười, nhưng cũng không thể sống khác.

Thực ra, không phải là cô kiêu ngạo. Về sau nghĩ lại, cô chỉ thấy là chẳng qua cô vẫn chưa gặp được người như ý.

Sau đó là buổi tối đi trượt băng vào ngày Valentine tình cờ gặp Lăng Diệc Phong.

Duyên phận vốn kỳ lạ. Trước khi quen một người trong cuộc sống dường như hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng người ấy, nhưng một khi đã quen, lại dường như luôn tình cờ gặp lại, chỉ một cái quay đầu bất chợt đã có thể phát hiện ra nhau.

Lương Thần và Lăng Diệc Phong cũng như vậy.

Đứng trong thang máy trao đổi vài câu, anh sinh viên ngày nào mới nói: “Nhà tôi và bọn trẻ đang đợi bên đường, xin phép...”, rồi cúi chào, quay đi.

Lương Thần hiểu ý lập tức gật đầu: “Anh đi đi, chúng tôi còn xem một lát nữa, gặp lại sau”.

“Được, vậy tôi đi trước”, anh ta vẫy tay, nét mặt vui vẻ, nụ cười viên mãn.

Bốn người đi về hai hướng khác nhau.

Một ngày của năm thứ hai, họ nhận được thông báo cho biết khoa Điện tử và khoa Truyền thanh kết hợp tổ chức buổi dạ hội, tất cả các nữ sinh khoa Truyền thanh đều được mời tham dự. Buổi tối, khi vừa đến câu lạc bộ nơi diễn ra buổi dạ hội tọa lạc ở phía tây học viện, cô đã nhìn thấy Lăng Diệc Phong và Chủ nhiệm ban liên lạc khoa Điện tử, lúc đó Lương Thần và mọi người mới biết hai người đó chính là một trong những người chủ trì buổi dạ hội tối nay.

Trong hội trường lớn nhất học viện này, người đông như kiến, dưới ánh đèn màu mờ mờ chỉ thấy những hình bóng đen sì len lỏi. Sáu cô bạn cùng phòng Lương Thần nhìn quanh một lượt nói: “Các cậu xem, khoa Điện tử con gái ít đến thăm hại!”

Lương Thần nhìn quanh, ở góc độ đối diện trước mặt, một nhóm nữ sinh đang ngồi tụm lại một chỗ, cơ hồ hoàn toàn chìm ngấm giữa đồng nghệt những đồng môn nam giới.

“Cho nên, chỉ có liên kết giữa các khoa mới có thể giải quyết vấn đề mất cân bằng giới tính trong học viện”, một cô nói.

“Đó chính là chi viện lẫn nhau”, một cô khác xen lời. Tóm lại, lúc này hầu như trong đầu các cô đều nghĩ tới một anh chàng nào đó nên tất cả bỗng cười phá lên.

Vũ hội chính thức bắt đầu.

Cùng với âm nhạc, vòng người nhảy mỗi lúc một đông. Lúc đầu mọi người còn chút ngại ngùng, sau quen dần, cũng tự nhiên cầm tay nhau, mạnh dạn mời người khác hoặc nhận lời mời của người khác, hoà vào vòng người đang rộng dần giữa phòng. Ai nấy đều phấn khích tột độ, vui hết mình.

Lương Thần cũng vào nhảy vào điệu Slow, khi trở về chỗ ngồi, trên bề mặt đôi giày còn vương lại vô số dấu giày của bạn nhảy. Thực ra, khi nhảy cô cũng thường xuyên giẫm lên chân đối phương, trong tiếng nhạc liên tục vang lên những lời xin lỗi. Lúc đó cô chỉ trách mình không biết nhảy, không chịu học nhảy, nếu không lúc này cũng không đến nỗi lép vế như vậy.

Những bản nhạc nhẹ xen lẫn những giai điệu bốc lửa. Người nhảy mỗi lúc một đông, giai điệu mạnh và vòng nhảy rộng làm cho bầu không khí càng thêm sôi động. Không ai có thể ngồi yên, mọi người lao vào vòng người vui hết mình.

Lương Thần vốn thích yên tĩnh, sau khi tham gia thêm một điệu nữa, cô lui ra ngoài, tựa vào cột lớn thở đều lấy lại hơi, mỉm cười vẫy tay với Chu Bảo Lâm đang say sưa trong đám đông quay cuồng.

Lúc đó, bỗng một giọng trong và ấm vang lên ngay bên cạnh: “Vừa rồi bạn đã giẫm lên chân bao nhiêu bạn nhảy?”

Lương Thần ngó người, quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt đen lóng lánh như đang cười.

“Bạn cũng ở đây?” vừa dứt lời cô đã hối hận, anh cũng là sinh viên khoa Điện tử kia mà.

Lăng Diệc Phong hai tay để trong túi quần, cũng đứng tựa vào cột, hơi nghiêng đầu nhìn sang cô.

Lương Thần hỏi: “Vừa rồi bạn nói gì?”. Sao anh biết cô giẫm lên chân người khác?

Diệc Phong nhìn cô, hất hàm cười nhạt, nói: “Lúc mình ngồi ở kia, mấy lần bạn lướt qua trước mặt mình, lần nào cũng nghe thấy bạn nói xin lỗi”. Ánh đèn màu loang loáng thỉnh thoảng hắt vào, Lương Thần không biết giấu khuôn mặt cau có bất lực vào đâu.

“Khiêu vũ chẳng phải là thiên phú của phụ nữ ư, vì sao bạn chẳng biết tí gì thế?”

Lương Thần đành yên lặng, nhún vai: “Chuyện này phải trách cha mẹ không di truyền gen vận động cho mình”.

Lăng Diệc Phong cười ngất, rung cả người, không hỏi nữa.

Một lát sau, tiếng nhạc vui nhộn to dần. Ở giữa hội trường người người đứng thành vòng sát vai nhau nhảy điệu Rumba.

Lương Thần chạy đi lấy nước uống mới phát hiện ra mấy chai nước khoáng đã trống trơn. Tiếng chân rậm rịch, loa mở hết cỡ, không khí huyền ảo, nói chuyện lúc này hoàn toàn phí sức, Lương Thần huơ cái vỏ chai không qua đầu, tay chỉ ra ngoài, tỏ ý bảo mình đi mua nước.

Lăng Diệc Phong nhìn thấy, gật đầu, ra hiệu đi cùng.

Cảng tin gần cầu lạc bộ nhất cũng cách một đoạn đường khá xa. Trong đó có một đoạn đường tương đối hẹp, không có đèn, hai bên đều là những cây cổ thụ to, tán lá trườn rả che khuất ánh trăng, phía sau thấp thoáng những dãy nhà thấp tè, đổ nát, tối om đang chờ xây lại.

Họ đi đường tắt, mặt đường hẹp, lồi lõm. Hồi học năm thứ nhất, Lương Thần đạp xe qua đây, đường gồ ghề, chỉ cần đi nhanh một chút là xóc nảy người lên. May mà bây giờ có người đi cùng.

Đi được một đoạn, đột nhiên Lăng Diệc Phong nói: “Mình nghĩ tới một chuyện rất thú vị”.

“Chuyện gì?”, cô buột miệng hỏi.

Diệc Phong ngập ngừng: “Bạn có muốn nghe không?”

Giữa tán lá hai cây ngô đồng có một khe hở. Ánh trăng lọt xuống, chiếu lên khuôn mặt rất đẹp của anh, sống mũi thẳng, hai mắt sáng.

“Bạn kể đi.” Lương Thần gật đầu.

Khoé môi Diệc Phong mấp máy, giọng trầm đục bình thản, anh bắt đầu kể: “Có một sinh viên thi đỗ vào trường học ở nước ngoài. Cậu ta và mẹ thuê một căn nhà cũ gần trường học, ở đó cậu học rất chăm chỉ. Nhưng không lâu sau, cậu ta phát hiện ra mỗi lần ngồi trước bàn học cậu ta cảm thấy có vật gì đó chạm nhẹ vào cổ mình. Lúc đầu cậu ta cho rằng mình quá nhạy cảm, không để ý lắm, nhưng về sau, cảm giác kỳ lạ đó vẫn cứ tái diễn, vậy là cậu ta....”

“Đợi đã”, Lương Thần đột nhiên ngắt lời.

“Sao ?” Diệc Phong nhìn cô, nghi hoặc nhún vai.

Bàn tay Lương Thần để trogn túi áo bắt đầu run, mắt mở to, nói vẻ thận trọng: “Không phải bạn đang kể chuyện ma đấy chứ?”. Đây là tử huyết của cô.

Diệc Phong cúi đầu, vẻ mặt tỉnh bơ, tỏ ra mình vô tội, đôi môi mỏng thoáng vẻ giễu cợt: “Bạn sợ?”

Ngoài ánh trăng yếu ớt, xung quanh một màu đen sì.

Tuy nhiên....

“Không!” Lương Thần trả lời dứt khoát, dù lúc đó sống lưng cô đã bắt đầu gai gai.

“Vậy tiếp tục nhé, đằng nào cũng còn một đoạn nữa mới tới căng tin, chỉ là lấp chỗ trống thôi mà”.

Không cho cô cơ hội thể hiện thái độ, Lãng Diệc Phong lại chậm rãi tiếp tục: “Cậu sinh viên cảm thấy câu chuyện rất lạ lùng liền kể cho mẹ nghe. Bà mẹ lập tức đi tìm thầy bói hỏi, thầy bói nói rất nhiều thứ mất thường không nhìn thấy nhưng máy ảnh có thể chụp được, nếu lần sau vẫn còn thấy chuyện đó, lập tức dùng máy ảnh chụp, chưa biết chừng có thể tìm ra bí mật”.

Lương Thần lặng lẽ đi bên cạnh, hơi thở mạnh dần, cảm thấy con đường dưới chân bao giờ khó đi và dài đến thế. Trong lòng cô thầm hối hận, vì sao không đi đường chính có đèn sáng đường rộng, chỉ vì tiết kiệm một đoạn đường lại đi vào con đường quái quỷ tối đen thế này.

Ma...trong đầu vừa hiện ra chữ này, Lương Thần lập tức gạt đi.

Lúc này nhất định không được nghĩ tới chuyện đó!

Nhưng cô hoàn toàn không thể làm chủ được. Cô chỉ trách mình nhất thời mạnh mẽ, không dám thừa nhận mình rất sợ nghe kể chuyện ma. Bây giờ, người bên cạnh xem ra không hề có ý định dừng lại.

Một trận gió thổi đến, lạnh buốt, Lương Thần bắt giác rung mình

“...nghe mẹ kể lại, cậu sinh viên bán tín bán nghi, trở về nhà lại ngồi trước bàn đọc sách. Một lát sau cảm giác đó lại xuất hiện. Bà mẹ lập tức dùng máy ảnh chụp. Khi rửa ảnh, hai mẹ con mặt trắng bệch ra vì sợ hãi. Trong ảnh, ngay trên đầu chàng trai có một đôi chân lơ lửng...thì ra cái mà cậu ta luôn cảm giác thấy chính là đôi chân của một người từng treo cổ trong ngôi nhà đó, bởi vậy cậu ta mới cảm thấy có vật gì trong không trung chạm nhẹ vào cổ mình...”

Câu chuyện coi như kết thúc.

Lương Thần nhắm mắt, cố gắng kiềm chế không tưởng tượng ra cảnh đó, nhưng da đầu vẫn nổi gai, tê buốt.

“Bạn không sợ thật sao?” Lãng Diệc Phong cúi đầu mỉm cười nhìn sang.

Lương Thần hắng giọng: “Đương nhiên”, rồi cô cố tìm kiếm trong đầu mình một câu chuyện: “Mình cũng kể cho bạn nghe một câu chuyện”. Cảm thấy anh cố ý dọa mình nên cô nhất định tỏ ra cứng rắn.

“Được” Lãng Diệc Phong vui vẻ, đồng thời giơ ngón tay trở ra: “Qua chỗ ngoặt này đến đường lớn là có căng tin rồi”.

Lúc đó Lương Thần mới nhận ra đoạn đường tối sắp hết, phía trước đã thấy ánh đèn.

“Lúc về kẻo, càng hay” Diệc Phong tỏ vẻ hứng thú.

Lúc về có chết cũng không đi đường này! Lương Thần nghĩ thầm, nhưng lại bực mình vì nhất thời không tìm ra câu chuyện ma nào khả dĩ giúp cô rửa hận. Có điều, nhìn con đường sáng ngày càng gần, sợi dây đang căng trong lòng cô này giờ như chùn xuống.

Lăng Diệc Phong đột nhiên giơ tay vỗ nhẹ lên vai cô: “Cảm thấy chưa?”

Lúc đó đã là cuối xuân, Lương Thần mặc chiếc áo dệt kim cổ thuyền lộ nửa vai. Bàn tay lạnh của Lăng Diệc Phong bất ngờ chạm vào da thịt trên cổ cô...

“Ôi trời!”

Cuối cùng cô cũng không chịu được, kêu lên.

Kết quả trên đường về, Diệc Phong phải lao động công ích, sáu lon Coca đựng trong hai túi, mỗi tay xách một túi.

Đi đường chính, mặc dù xa hơn một chút, nhưng không phải bước thấp bước cao, không gai gai ở sống lưng.

Dưới ánh đèn đường sáng choang, Lương Thần đã định thần trở lại, nhưng vẫn tức giận lắm lắm: “Không ngờ bạn gớm thế! Dám lợi dụng cơ hội dọa mình”.

Trở về phòng kiều vũ, cô đã thấy Bảo Lâm đứng từ xa đang dùng tay quạt, có lẽ là do nhảy toát mồ hôi. Nhìn thấy hai người, Bảo Lâm lập tức chạy lại ngó Lương Thần nói: “Cậu biến đi đâu vậy? Tìm mãi không thấy, tưởng cậu đã lẳng lặng chuồn về phòng rồi”.

Lương Thần lấy mấy lon Coca từ tay Diệc Phong giơ lên: “Thấy cậu nhảy vất vả, đi mua tí chút bù đắp cho còn gì”.

“Ôi, Lương Thần, cậu tốt quá!” Bảo Lâm tiến lại, lúc lấy mấy lon Coca từ trong túi mới sức nghĩ ra, chỉ Diệc Phong: “Sao hai người lại đi cùng nhau?”

Diệc Phong cười, không trả lời. Mấy cô bạn cùng phòng ủa đến, Lương Thần đưa đồ uống cho từng người.

“Đây, của bạn”. Còn lon cuối cùng, cô chìa trước mặt Diệc Phong.

Diệc Phong ngạc nhiên, nói: “Lúc đầu bạn muốn đi mua nước, sao lại không uống?”

“Ai bảo mình không uống...mình có cái này”, nói đoạn cô lấy trong túi hộp sữa, lắc lắc trong tay.

Đồ uống là do Lương Thần một mình vào căng tin chọn. Một hộp sữa nhỏ, lọt giữa mấy lon Coca, Diệc Phong không để ý.

“Coi như bù đắp cho lao động nghĩa vụ của mình tối nay!” Diệc Phong nhún vai, giơ tay đón lon Coca.

Lương Thần cũng vui vẻ: “Là để cảm ơn bạn đã cố gắng viết một câu chuyện hấp dẫn.”

“Chà!” đôi mắt anh lấp lánh, tươi cười: “Thế này gọi là lấy đức báo oán”. Câu cuối anh cố ý kéo dài, nhưng giọng rất vui.

Lương Thần bĩu môi cười, không trả lời, ngửa cổ tu sữa.

Bảo Lâm bên cạnh nhìn hai người đối đáp như không hề để ý đến xung quanh, sắc mặt đanh lại, ánh mắt biếc liếc đi liếc lại giữa hai người, dần dần tỏ ý đã hiểu ra một điều thú vị nào đó.

Vũ hội kết thúc, Lương Thần bị Bảo Lâm kéo ra nhà vệ sinh, lúc đi ra thì phát hiện thấy mọi người đã về gần hết, bốn cô bạn cùng phòng có lẽ đã dẫn nhau về rồi.

Đi đến cổng lớn, Bảo Lâm bất ngờ hỏi: “Chúng mình về thế nào đây?”

Lúc đó Lương Thần mới sức nhớ ra sáu người cùng nhau đi từ khu ký túc xá nữ đến đây. Lúc đó chỉ là cuộc dạo chơi sau bữa ăn, nhưng bây giờ muộn như thế này, đi bộ cả đoạn đường mấy chục phút có vẻ không đơn giản.

Lúc đó, có một sinh viên đi xe đạp dừng ngay trước họ, gọi: “Bảo Lâm !”

Bảo Lâm ngẩng đầu, nhận ra đó là một trong những vận động viên bóng rổ đã từng cùng trượt băng với cô, hai người cũng có một dạo yêu nhau.

“Em không đi xe đến, anh đưa em về nhé!” Bảo Lâm nói đoạn đi xuống bậc tam cấp.

“Được thôi” anh chàng có vẻ phấn khởi.

Lương Thần đứng yên chỗ cũ, quá đỗi ngạc nhiên...nếu cô nhớ không nhầm, hình như Bảo Lâm và anh ta sau một thời gian bên nhau đã chia tay trong hoà bình, lý do là không hợp nhau. Bây giờ sao vẫn thân mật như vậy?

Nhìn thấy Bảo Lâm đã ôm eo chàng trai, Lương Thần mới định thần lại, cau mày: “Này, sao bỏ tớ một mình?”

“Tất nhiên aiỡ làm vậy!”

Bảo Lâm nheo mắt, giơ tay chỉ: “Tớ đã biết! Cậu sẽ ngồi xe của cậu ta!”

Theo ngón tay trỏ của Bảo Lâm, Lương Thần nhìn thấy Lăng Diệc Phong đang ngồi trên xe nói chuyện với mấy người bạn.

Dưới ánh đèn mờ, khuôn mặt trông nghiêng của anh dịu dàng tuyệt đẹp, đôi mắt đen rất sáng.

Chiếc xe đạp tăng tốc trượt từ trên dốc khá dài xuống. Lương Thần ngồi sau, bên tai chỉ thấy tiếng gió vù vù, hai tay bất giác nắm chặt sườn áo của người đằng trước.

“Không sợ mình lại kể chuyện nữa à?” giọng nói của anh như từ trên đỉnh đầu vọng xuống,

Lương Thần ngẩng đầu, chỉ thấy mái tóc đen ánh và tấm lưng rộng của anh.

Cô bật cười: “Mình đang nắm áo bạn, chỉ cần mình thấy sợ, mình sẽ sử dụng bất cứ động tác mạnh nào!”

“Làm mọi chuyện sao?” người đạp xe hơi ngoái đầu lại, đôi mắt đẹp tươi cười.

“Cũng không loại trừ khả năng này”. Cảm thấy gió quá to, Lương Thần cũng bất giác nói to.

Tiếp theo là tiếng cười sảng khoái của anh thoảng qua tai.

Lúc đó, cả hai đều không ngờ tình cảm lại đến một cách tự nhiên, bắt đầu từ buổi tối quá đỗi bình thường đó.

Người ta bảo tuổi trẻ đẹp như thơ, nhưng Lương Thần cảm thấy cuộc đời cô từ khi có Lăng Diệc Phong đã trở nên giống một bức họa khổ dài cuộn chặt, dần dần lộ ra từng khoảng.

Cuộc sống vẫn diễn ra bình thường, đột nhiên có một ngày, một sự kiện xuất hiện làm thay đổi tất cả.

5. Chương 05

“Anh không buông, trái lại anh sẽ nắm tay em suốt cuộc đời”.

Sau cái đêm dạ hội đó, tất cả dường như phát triển theo một lộ trình tự nhiên, chắc chắn và tất yếu. Những lần gặp gỡ của hai người tăng dần, xung quanh bắt đầu xuất hiện những lời bàn tán, dự đoán, thăm dò của những người hiếu kỳ. Lời đồn đến tai Lương Thần bằng những con đường khác nhau, nhưng cô không buồn phản bác lại.

Thực ra suy cho cùng, có lẽ ngay cả bản thân cô cũng không rõ quan hệ giữa hai người có thể gọi là quan hệ gì.

Thỉnh thoảng cùng ăn cơm, cùng tự học, lấy giúp xô nước bên bể, cùng giới thiệu cho nhau sách hay trong thư viện...cũng chỉ có vậy, không thể nói rõ bất kỳ điều gì. Lúc đó, trong trường đại học, điện thoại di động vẫn chưa phổ biến, bây giờ người ta có tình cảm với nhau, bất cứ lúc nào cũng có thể nhắn tin, gọi điện, nhưng hồi ấy chưa có chuyện đó. Hai người nếu như không gọi điện, không gặp nhau, có thể nói là hoàn toàn mất liên lạc.

Trong chuyện này, đôi lúc Lương Thần cũng lờ mờ cảm thấy điều gì đó, nhưng cô lại không muốn tìm hiểu cái gì đang ẩn sau tình trạng mập mờ này.

Chỉ nhớ có một hôm, Lăng Diệc Phong đột nhiên gọi điện thoại. Lúc đó cả phòng chuẩn bị đi ngủ và đang nằm nói chuyện phiếm trên giường, có tiếng chuông điện thoại nhưng chẳng ai muốn dậy nghe. Cuối cùng vẫn là Chu Bảo Lâm trở dậy vì khả năng điện thoại của cô là cao nhất.

Kết quả chưa đầy nửa giây sau, đã thấy giọng nói to, lạnh lớt của Bảo Lâm: “Ôi Lương Thần, còn không xuống nhanh lên!”

Lương Thần cảm thấy lạ, vội vàng lần cầu thang đi xuống. Sau khi nhận từ Chu Bảo Lâm một cái đập rõ đau, cô bất ngờ nghe thấy tiếng Lăng Diệc Phong từ đầu dây bên kia: “Đã ngủ rồi hả?”

Giọng của anh từ ống nghe văng ra, trong đêm khuya nghe rất rõ. “Ngày kia đi Hoài Giang chơi nhé?” Anh nói một cách bình thản, có vẻ như đó chỉ là lời đề nghị thông thường chứ không phải một cuộc hẹn hò đã được cân nhắc. Lương Thần cảm ống nghe, thấy tim mình đập thành thịch.

Cô hỏi một cách vô thức: “Chỉ có mình và bạn?”

Bên kia yên lặng giây lát, liền đó là tiếng cười khe khẽ: “Bạn định gọi thêm ai?”

Cô chẳng muốn gọi thêm ai nữa, câu trả lời đã nhanh chóng hiện trong đầu, nhưng lúc sắp nói ra không hiểu sao lại đổi thành: “Mình không sao, tùy bạn”.

Lần này không ngập ngừng, Lăng Diệc Phong lập tức trả lời: “Chỉ có hai chúng ta”.

Hẹn xong thời gian, gác máy, Lương Thần giẫm lên cái cầu thang vừa hẹp vừa lạnh leo lên giường. Còn chưa kịp đặt đầu xuống gối, những câu chất vấn đã tới tấp nổi lên: “Còn không thành thật khai mau!”

“Khai gì?” trong bóng tối, Tô Lương Thần hơi ngạc nhiên, đoạn giả bộ không hiểu, cười phá lên.

“Tớ lại chẳng nhận ra tiếng của ai?” Chu Bảo Lâm lên tiếng về đặc ý: “Diệc Phong muốn thế này còn gọi điện cho cậu, hai người hẹn hò nhau đi chơi ở đâu?”

Sao tài thế, cứ như nghe hết từ đầu đến cuối cuộc nói chuyện vậy. Lương Thần lăm bằm trong bóng tối. Cô đã suýt quên rằng, về mặt này Chu Bảo Lâm có thể xứng là chuyên gia. Cả chuyện xảy ra buổi tối hôm dạ hội nữa, Bảo Lâm luôn đoán trúng.

“Các cậu cứ từ từ mà đoán. Tớ buồn ngủ rồi...” cô quay người nhắm mắt, mặc cho mấy cô bạn gặng hỏi, nhất định không chịu nói gì nữa.

Đêm đầu hạ vẫn còn chút hơi lạnh. Một giờ sau, Lương Thần kéo chăn đến tận cằm, nghe rõ tiếng côn trùng ngoài cửa sổ và cả tiếng thở đều đều của các cô bạn cùng phòng.

Lần đầu tiên cô cảm thấy đêm dài đến thế.

Thành phố C đầu tháng sáu, khí hậu đặc biệt mát mẻ.

Hai người xem thả diều trên bờ sông Hoài, sau đó đến quảng trường gần đó ngắm chim bồ câu. Lương Thần ngồi trên thềm xi măng nhẩn thẩn, tay cầm một cốc ngô rang, thỉnh thoảng lại tung một nắm vào khoảng không trước mặt, những con chim bồ câu lông trắng như tuyết lập tức xúm vào, cúi đầu mổ lia lịa, chăm chú hưởng bữa trưa của chúng.

Khi trong cốc chẳng còn hạt ngô nào, Lương Thần phải tay đứng lên, quay đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Lăng Diệc Phong đang nhìn cô, ánh mắt anh đen thẫm long lanh như cười. Một trận gió thổi tới, cô nhẹ nhàng giữ tà váy đang bị gió thổi tung, hỏi: “Đi thôi, bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Hôm đó là ngày nghỉ cuối tuần, người đi chơi rất đông. Đường rộng thênh thang, xe cộ như mắc cửi, trên vỉa hè, trước vạch an toàn cho người đi bộ, Diệc Phong và Lương Thần đứng lẫn trong đám người đợi đèn đỏ. Đối diện bên kia đường là trung tâm triển lãm, những dải băng rôn đỏ tươi bay phất phới, tuần triển lãm quốc họa đang diễn ra ở đó.

Lương Thần ngược nhìn qua vai mấy người đứng trước, thấy triển lãm vẫn đang mở cửa, bên ngoài có người bảo vệ, bèn rủ Diệc Phong: “Đi xem triển lãm không?”

Diệc Phong đáp với vẻ lơ đãng: “Cũng được”.

Lúc đó đèn đỏ nhấp nháy, hai phút sau đèn xanh bật sáng, đoàn người bước đi, gần chục người chụm vào thành một đoàn nhanh chóng sang đường. Lương Thần cúi đầu, vừa bước xuống đường đã bị bàn tay ai đó bất ngờ nắm chặt, kéo đi.

Sự việc xảy ra hết sức bất ngờ. Cô muốn giằng tay ra nhưng lại ngập ngừng liếc nhìn sang bên. Người đi bên phải bước chững lại, nét mặt bình thường như không có chuyện gì, khẽ nhắc: “Đi thôi, lại sắp đèn đỏ bây giờ”.

“Sao lại thế?” Lương Thần không hiểu, cô đột nhiên bị anh nắm tay kéo đi, rõ ràng cần phải tỏ ra ngạc nhiên hoặc là lập tức thoát khỏi tay anh, nhưng lúc này cô lại để yên.

Đường hai chiều, khoảng cách chỉ tầm hơn mười mét, nhưng khi sang hết đường Lương Thần bỗng có một cảm giác rất lạ, thấy đoạn đường vừa dài lại vừa ngắn.

Họ đi trên vỉa hè dành cho người đi bộ, Lương Thần chăm chú nhìn mặt đường lát những ô gạch hình quả trám màu xanh, mọi cảm giác dường như vẫn đang dừng lại ở bàn tay phải. Ở đó cả bàn tay cô đang được bao bọc bằng sự ấm áp hiện hữu.

“Lương Thần”, cô nghe thấy Diệc Phong gọi tên mình.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Lăng Diệc Phong đang đứng sát bên cô, rất gần, rất gần. Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ gọi cô như vậy. Anh thường gọi cô là “Tô Lương Thần”, gọi cả họ lẫn tên giống như gọi những người khác.

Lúc này anh chỉ gọi tên.

Lương Thần dường như đã có thể đoán được chuyện gì đang xảy ra. Những câu trao đổi ngắn tối hôm trước, cử chỉ của ngày hôm nay. Có lẽ...cô nên lặng lẽ ngược nhìn và chờ đợi...

Mỗi giây dường như rất dài, trong sự chờ đợi dài đằng đẳng đó, tâm trạng cô cũng dần lắng lại.

“Lương Thần”, Diệc Phong cúi đầu nhìn cô, một lúc sau đột nhiên bật cười: “Em căng thẳng phải không?”

Hoàn toàn không giống dự đoán của cô!

Cô cứ tưởng anh sẽ nói những lời khác kia, một câu thổ lộ chẳng hạn! Cô thậm chí đã chuẩn bị cho việc đó.

Bầu không khí đột nhiên thay đổi. Lương Thần kinh ngạc, im lặng, lát sau mới nói: “Không!”

Sao cô có thể thừa nhận?

“Vì sao bàn tay em lại vã mồ hôi?” rõ ràng anh đã nắm được chứng cứ!

“Trời nóng”, không kịp nghĩ, Lương Thần lập tức thử rút tay về, nhìn nụ cười trên khuôn mặt đẹp của anh, cô bỗng dưng cảm thấy mình như đang bị đùa giỡn.

Bàn tay Diệc Phong vẫn nắm chặt không buông: “Nhưng vừa rồi em còn nói hôm nay trời rất mát!”

Rốt cuộc anh muốn gì? Lương Thần không rút tay ra được, tức giận quắc mắt nhìn anh, lần đầu tiên cô cảm thấy ánh mắt như cười của anh thật đáng ghét,

“Anh đùa đủ chưa?” cuối cùng cô không kìm được, sẵn giọng. Nếu đây chỉ là trò đùa của anh hoặc cầm tay một người con gái chẳng có nghĩa lý gì đối với anh, thì cô đành tỏ ra như là chẳng có chuyện gì.

“Ai bảo anh đang đùa?” Có lẽ nhìn thấy phản ứng của cô, Lăng Diệc Phong cuối cùng không cười nữa, nắm chặt tay cô hơn. “Vừa rồi em muốn xem triển lãm cơ mà, đi thôi”.

Bây giờ Lương Thần không muốn đi nữa. Những việc làm trước đây có thể coi là trong sáng của anh, qua cách xử sự vừa rồi bỗng trở nên ám muội. Lương Thần bắt đầu hoài nghi, hay là do cô quá nhạy cảm. Nếu đúng vậy, bây giờ tốt nhất là phải vạch rõ ranh giới.

Chân đường như bị chôn xuống đất, giọng cô gay gắt: “Anh bỏ tay ra, như vậy dễ đi hơn”.

Lăng Diệc Phong quay đầu nhìn cô, cái nhìn hoang mang, lát sau thở dài: “Ôi Lương Thần, nhất định phải nói rõ ràng sao?”. Anh cúi đầu, nhìn đôi tay hai người, nắm chặt: “Anh không buông, anh sẽ nắm tay em suốt cuộc đời”, giọng anh rất đổi chân thành.

Rất lâu sau, Lương Thần mới biết, thì ra Lăng Diệc Phong đã khó khăn biết mấy khi nói ra những lời như thế.

Cô tưởng anh rất bình tĩnh, vẫn còn có hứng nói đùa, tưởng rằng anh đang đùa giỡn cô, thực ra chỉ là anh đã quá căng thẳng, sợ bị từ chối thẳng thừng.

Nhưng câu “suốt cuộc đời” anh đã nói ra một cách quá dễ dàng. Lúc đó, cả hai còn chưa biết cuộc đời thì ra dài đến thế.

Còn họ, rõ ràng không phải là những người nhẫn nại.

Ánh đèn xe loang loáng lướt qua cửa sổ, Diệc Phong đang chìm trong những hồi ức, chợt sực tỉnh. Cho đến giờ, những ký ức về Tô Lương Thần trong anh vẫn rõ ràng như ngày nào.

Lần đầu tiên nắm tay người đó, anh đã quá căng thẳng. Lẫn trong dòng người đông đúc, anh không biết bao nhiêu lần lấy can đảm định nắm bàn tay nhỏ nhắn kia, nhưng lại không dám.

Câu “anh sẽ nắm tay em suốt cuộc đời”, anh thực sự không hề nói dối. Anh có niềm tin anh sẽ làm được điều đó, nhưng người ta đã không cho anh cơ hội chứng minh.

Bức ảnh cũ kẹp giữa những ngón tay dài thanh tú, Diệc Phong nhìn đắm đắm vào khuôn mặt trong sáng, nụ cười hồn hậu của cô thiếu nữ, lặng người đi rất lâu. Năm xưa, dưới ánh đèn mặt trời màu lửa, Tô Lương Thần trao nó vào tay anh, đằng sau còn có dòng chữ tự tay cô viết.

Lương Thần của tôi!

Sắc mặt cô hồng hào, trong sáng đến mê hồn.

Cô nhún vai hỏi lại, ngoài anh ra, Lương Thần còn có thể là của ai?

Cô nói bức ảnh này rất quý, anh nhất định phải giữ cẩn thận.

Lăng Diệc Phong nhắm mắt, khoé miệng hiện ra nụ cười gượng gạo.

Có lúc anh đã nghĩ Lương Thần chỉ có thể là của một mình anh, của riêng anh. Bức ảnh này từ sau khi được cô tự tay kẹp vào ví của anh, chưa bao giờ thay đổi vị trí, bây giờ cũng vậy, anh vẫn giữ gìn rất cẩn thận, ngay cả khi hai người đã chia tay.

Nhưng bây giờ thì sao?

Anh nghĩ đến lần gặp nhau trong nhà hàng, nghĩ đến cú điện thoại đột ngột ấy. Dưới ánh đèn hồng rực trong nhà hàng hôm đó, Tô Lương Thần cúi đầu, nhẹ nhàng nói chuyện với người đó, nét mặt ôn tồn dịu dàng, giọng âu yếm.

Lương Thần bây giờ đã không thuộc về anh nữa.

Từ lâu rồi đã không thuộc về anh nữa,

Bằng ấy năm, cô có lẽ đã quen với công việc và những cảm xúc mới, chỉ có anh, vẫn không thể thoát khỏi ám ảnh của quá vãng như một kẻ ngốc nghếch.

Lăng Diệc Phong, mi thực sự chỉ là kẻ đại khờ.

Điện thoại trên bàn đồ chuông, anh cầm lên và nhận ra giọng nói ôn tồn của mẹ.

“Diệc Phong bao giờ con về nhà?” tiếng mẹ hỏi.

“Bây giờ con đang bận, tuần trước công việc nhiều quá, một số việc phải làm gấp”. Diệc Phong giải thích, hỏi: “Dạo này mẹ có khoẻ không?”

“Mẹ cũng bình thường, chỉ có cha con...”

Diệc Phong nghe mẹ nói vậy lặng đi mấy giây, hỏi: “Cha thế nào?”

Đầu dây bên, mẹ còn chưa kịp nói, một âm thanh không rõ ràng đã lọt qua ống nghe đến tai Diệc Phong, “...chuyện của tôi bà nói với các con làm gì! Chúng nó bận công việc, tôi không muốn chúng nó lo lắng...” Âm thanh thân thuộc, bao năm rồi vẫn không thay đổi. Diệc Phong mỉm cười, buồn bã. Đầu dây bên kia tiếng mẹ nhẹ nhàng: “Cha con giận mẹ gọi điện cho con...”

“Mẹ, con biết” lần nào cũng vậy, anh đã quen rồi.

“Trình Kim sắp trở về nước”, Diệc Phong nói tiếp, “cô ấy sẽ đến thăm cha mẹ”.

“Con thì sao, bắt hoà với cha gần ấy năm, dạo này sức khoẻ ông ấy kém đi nhiều...” bà chưa dứt lời thì đã bị giọng nói tức giận cắt ngang.

Giọng nói còn sang sảng, xem ra sức khoẻ ông cụ vẫn tốt, Diệc Phong nói tiếp: “Xong công việc con sẽ về”.

Mẹ nói thêm vài câu mới gác máy.

Diệc Phong đẩy ghế đứng lên, bức ảnh trên ghế lộ ra dưới ánh đèn, anh cúi nhìn, cô thiếu nữ trong chiếc váy màu cánh sen dường như trở nên mờ nhạt xa xôi.

Tô Lương Thần, vì em anh đã làm tất cả, còn em nói đi là đi, nhẹ nhàng đến thế... Đứng vào lúc anh quyết định từ bỏ tất cả...

Tô Lương Thần, sao có thể không hận em?

Thời gian trôi qua nhanh, chẳng mấy đã vào tháng Mười hai. Cuối năm, công ty chuẩn bị tổng kết, rất nhiều cuộc họp. Lương Thần do giành được hợp đồng quảng cáo với cty mỹ phẩm, có thành tích tốt nên được khen ngợi. Sau cuộc họp phòng, những người được khen đến phòng tài vụ nhận tiền thưởng.

Trước khi hết giờ làm buổi chiều, cả phòng bàn chương trình liên hoan ăn mừng. theo thông lệ, mỗi người lần lượt đứng ra mời cả phòng đi ăn ở những địa điểm khác nhau, hôm đó đến lượt Lương Thần, cô đang tính xem nên đi nhà hàng nào thì Lăng Dụ cười hì hì cáo biệt, nói là có hẹn đi dự tiệc sinh nhật một người bạn.

Đường Mật kéo cậu ra cửa, thăm thì: “Sao vội thế, hẹn hò với ai phải không?”

“Làm gì có!” Lăng Dụ cười thật thà. “có người anh em mời”.

Đường Mật lườn cậu rồi buông tay: “Đi đi! Uống ít thôi, đừng quá đà, sáng mai phải đi gặp một khách hàng quan trọng đấy. Đừng để nhỡ việc, cẩn thận k thì bị Đại Lưu ăn thịt đấy”.

Đại Lưu là trưởng phòng, nổi tiếng khó tính, công tư phân minh, ông cũng là một trong những nguyên lão của công ty, có quyền tyên hoặc sa thải nhân viên. Từng có thuộc cấp do quá chén trong bữa tiệc cuối năm, say xin làm nhỡ việc công, mùa xuân năm sau lập tức bị sa thải. Đối với Đại Lưu lười biếng và vô trách nhiệm trong công việc là điều không thể tha thứ.

“Em biết rồi.” Lăng Dụ vẫy tay rồi đi vào thang máy, nhàn nhai: “Chị Đường Mật rất giống mẹ em”

“Cái gì?” Đường Mật trợn mắt bắt lực nhìn chàng trai mắt hút sau cánh cửa.

Lương Thần ngồi bên cười thích thú.

Buổi tối cả phòng đi ăn ở ‘Làng cá Phú Lăng’. Lúc đó tiết trời đã bắt đầu trở lạnh nên các nhà hàng loại này rất đông khách.

Ở lâu trong nghề, ai cũng uống được rượu, chỉ có Lương Thần không uống được rượu nhưng cô cũng lịch sự cầm ly. Ăn xong mọi người lại rủ nhau đi hát, uống cà phê. Lương Thần chọn một góc rồi ngồi yên tại đó, nhìn mấy đồng nghiệp tranh nhau micro, hát đối, song ca, thả sức gào. Xem chừng tất cả quên hết những lời giáo huấn đối với đàn em Lăng Dụ lúc chiều.

Lương Thần vừa vào nhà vệ sinh thì có điện thoại.

“Chị Lương Thần, cấp cứu giang hồ!” Lần trong giọng nói trong trẻo của Lăng Dụ là tiếng nhạc ồn ào.

Khi Lương Thần đến địa điểm chỉ dẫn, cô cảm thấy cực kỳ hoa mắt. Lăng Dụ đang đứng giữa một đám những gã thanh niên trạc tuổi, gã nào cũng say sưa, cậu có vẻ lúng túng, gượng cười: “Chị Lương Thần, phiền chị quá!”

Cái gọi là ‘phiền’ đó chẳng qua là muốn Lương Thần thanh toán giúp tiền ăn. Nhìn con số khổng lồ trên hoá đơn, Lương Thần thở phào thanh toán, may mà tối nay cô mang đủ tiền. Những việc còn lại các nhân viên nhà hàng sẽ giải quyết ổn thoả, đưa các vị say không biết trời đất lên taxi là việc làm quen thuộc của họ.

Ra khỏi nhà hàng, Lăng Dụ vẫn luôn miệng cảm ơn, Lương Thần xua tay, nhìn cậu, cười: “Xem chừng mắt vẫn còn tỉnh lắm!”

Không hiểu sao Lương Thần bỗng nhớ lại hình ảnh Lăng Diệc Phong uống nhiều rượu hôm đó. Hay tửu lượng cũng có gen di truyền?

Hai người đi bộ dọc theo con phố đông đúc, Lăng Dụ bắt đầu giải thích: “Mấy tay chị vừa nhìn thấy, có một tay là chủ nhân của bữa tiệc sinh nhật hôm nay, vốn uống tốt, đang vui vẻ thì bạn gái gọi điện tuyên bố chia tay, hai người không thể hàn gắn được.

“Bị người yêu bỏ đúng vào ngày sinh nhật ư, sao thảm thế?”

“Đúng vậy, cả bọn uống với cậu ta, càng uống càng buồn, liên tục hò nhau cạn chén, uống cho quên mọi sự, kết quả chưa kịp thanh toán, tất cả đã say mềm.”

Lương Thần mỉm cười lắc đầu.

Lăng Dụ vẫn coi Lương Thần như chị gái, kể hết mọi chuyện: “Mấy cậu này bình thường đều dùng thẻ thanh toán, tiền mặt trong túi cũng có nhưng em ngại lục ví chúng nó. Em thì dạo này đang bị mẹ quản tài chính quá chặt...”

Lương Thần giờ mới hiểu, thì ra Lăng Dụ và gia đình đang có chuyện bất hoà, xe hơi và thẻ tín dụng đều bị thu hồi. Bình thường anh chàng vun tay quen rồi, không hề có ý thức tiết kiệm nên hôm nay mới rơi vào thế bí như vậy.

Cậu vẫn còn là một đứa trẻ!

“Chị Lương Thần, số tiền đó ngày mai em sẽ trả”.

“Không sao, không gấp đâu”, Lương Thần cười: “Tôi cũng có lời cho cậu đây, chỉ sợ cậu lại bảo giống mẹ cậu”.

“Haha...” Lăng Dụ gãi đầu, cười theo: “Chị Đường Mật không giận thật chứ? Chuyện của em không thể một lúc nói hết được, đằng nào cũng không thể về nhà nhận tội, nhưng về chuyện chi tiêu, sau này nhất định em sẽ lưu ý”.

Lương Thần gật đầu: “Biết thế thì tốt”.

Hai người đi bộ, chẳng mấy chốc đã đến nhà Lương Thần. Trước khi chia tay, Lương Thần như chợt nhớ ra, hỏi: “Vậy cậu sống ở đâu?”

“Ồ nhà anh họ em”.

Cô thoáng ngẩn người rồi mới gật đầu, chỉ dặn một câu: “Đi cẩn thận”.

Lăng Dụ cười: “Em biết rồi”.

Ngày hôm sau quả nhiên xảy ra chuyện.

Buổi sáng Lương Thần vào phòng làm việc, chưa kịp rót cho mình tách trà, điện thoại trên bàn làm việc đã réo gấp từng hồi như thúc giục.

Giọng Lăng Dụ vừa khàn vừa buồn rầu, vẻ nôn nóng chưa từng thấy: “Chị Lương Thần, lại phiền chị rồi, chị nhất định phải giúp em!”. Liên sau đó là giọng nói tức giận xen lẫn lo âu của Đường Mật vọng lại, hình như Đường Mật đang vò đầu bứt tai.

Lúc đó Lương Thần mới biết sáng sớm hai người đã đi gặp một khách hàng quan trọng. Vốn đã chuẩn bị hai phương án để khách lựa chọn, lúc chuẩn bị diễn thử hôm trước phát hiện có chi tiết cần chỉnh sửa nên Lăng Dụ mang đĩa về nhà sửa lại, nhưng sáng nay đi làm cậu lại quên không mang.

Thật là...chỉ tại Đường Mật độc mồm! Lương Thần nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm trước, bất giác thở dài. Một thứ quan trọng như vậy sao Lăng Dụ lại sơ suất đến thế?

“...Muộn rồi còn nói lằng nhằng gì nữa! Mau nhờ Lương Thần đến nhà cậu lấy mang đến đây!” Vẫn giọng nói Đường Mật the thé từ xa vọng lại, lọt vào tai Lương Thần.

“Địa chỉ nhà em là...” Lăng Dụ nói địa chỉ khi nhà và số phòng của mình.

“Anh em không có nhà, nếu không em đã nhờ anh ấy đem đến, chìa khoá dự phòng để dưới bệ cửa sổ. Chúng em ở đây sẽ tìm cách giữ chân khách. Chị Lương Thần, nhờ giúp cho, cái đĩa ở ngay trên bàn vi tính”.

Bọn họ, người thì ở phía đông thành phố, bằng ghi hình thì ở một ngôi nhà nào đó trong khu chung cư phía tây thành phố, đi lại tốn không ít thời gian. Trong thời đại hiệu suất là hàng đầu, đương nhiên dùng sức lao động hiện có là tốt nhất. Lương Thần cảm ông nghe nhìn quanh, các đồng nghiệp đang bận công việc của mình, có lẽ người rồi nhất là cô.

Cô gật đầu: “Thôi được, chờ nhé!”

Lương Thần từ trong taxi bước ra, nhìn quanh, có cảm giác như từng đến đây. Ban ngày ánh sáng đầy đủ, cô mới càng thấy rõ ưu thế và sự độc đáo của khu chung cư này, kiến trúc hiện đại, phối cảnh hài hoà!

Lương Thần dễ dàng tìm thấy chìa khoá dưới bệ cửa sổ, nhẹ nhàng bước vào nhà. Bên trong rất yên tĩnh, vắng lặng nhưng lại có cảm giác ấm áp như đang có người trong phòng.

Xa xỉ! Lương Thần thoáng ngạc nhiên. Mặc dù đang mùa đông, nhưng không cần thiết mở lò sưởi trong nhà khi không có người!

Đó là ngôi nhà ba tầng biệt lập, để tranh thủ thời gian Lương Thần đi thẳng đến cầu thang định lên tầng hai lấy chiếc đĩa. Nhưng vừa đặt bước chân đầu tiên lên bậc cầu thang, sau lưng cô vang lên một chuỗi tiếng động. giật mình! Tim đập thình thịch, cô khựng chân, ngoảnh lại.

Tiếng động phát ra từ một phòng nhỏ còn mở cửa, vừa rồi lúc qua hành lang cô đã không để ý, trước tình hình thế đột ngột, ý nghĩ đầu tiên của Lương Thần liệu có phải kẻ trộm.

Một chút căng thẳng, cô nắm chặt chiếc xác, từ từ tiến đến lại...

Bước qua ngưỡng cửa, cô nhìn thấy dáng một người đàn ông cao mảnh đang đứng nghiêng nửa người về phía cô, mái tóc đen nhánh rủ xuống trán, nửa khuôn mặt bị che khuất dưới sàn, quang cảnh rất bừa bãi.

Cô thở phào, tay cầm chiếc xác bất giác đưa lên, khuy xác va vào khung cửa phát ra tiếng động nhẹ. Lăng Diệc Phong, tay chống vào chiếc bàn nhỏ, quay phắt lại, lúc đó anh mới nhận ra sự tồn tại của Lương Thần.

Cô vào lúc nào? Bằng cách nào? Ngay đến tiếng mở cửa anh cũng không nghe thấy.

Anh đứng thẳng người...dõi theo ánh mắt của cô, anh nhìn những mảnh thủy tinh vỡ lẫn lóc trên sàn, hơi cau mày. Anh muốn uống nước, không ngờ mắt bỗng tối sầm, cả ấm và cốc đều rơi vỡ.

“Sao em lại ở đây?” anh chuyển hướng nhìn.

“...Tôi về lấy đồ giúp Lăng Dụ”. Lương Thần ngập ngừng: “Không biết anh ở nhà”. Nếu cô biết thì cô đã không đến. Có lẽ Lăng Dụ đã nói dối!

Lăng Diệc Phong đứng dựa vào bàn trang điểm, đôi mắt đen thẫm nhìn cô, yên lặng, nét mặt không biểu cảm.

Lương Thần không biết nên làm thế nào, lát sau chỉ vào cầu thang nói: “Tôi lên đây...”

Cô vừa dứt lời, thân hình thẳng tắp kia bắt đầu chuyển động.

Lăng Diệc Phong đi qua khu bếp, ngang qua cô, đi thẳng lên lầu. Lương Thần không nói gì, tự giác bước theo. Ngôi nhà trước đó đã yên tĩnh, giờ đây mặc dù có thêm một người, nhưng bầu không khí dường như càng trở nên yên ắng ngừng đọng lại.

Tiếng bước chân hai người trên cầu thang, một nặng, một nhẹ, cảm giác như những âm thanh đó đang gõ vào lòng.

Vì sao? Rõ ràng mỗi khi chia tay đều cho rằng đây sẽ là lần cuối cùng gặp lại nhau, nhưng không lâu sau lại luôn vô tình gặp mặt nhau.

Lương Thần cảm cúi bước, bỗng người phía trước đột nhiên dừng lại, đầu cô gần như va vào lưng người đó. Lăng Diệc Phong đứng bên ngoài phòng ngủ, hơi nghiêng mình. Lương Thần ngẩng đầu, vô tình bắt gặp ánh mắt bình thản hướng vào cô, lòng chợt xao động.

Phòng thứ hai bên cạnh cầu thang là của Lăng Dụ. Chỗ này đây. Lương Thần nhìn quanh xác nhận lại, giơ tay mở cửa, nhìn lướt đã thấy chiếc đĩa màu để giữa cuốn tạp chí và chiếc gạt tàn.

Lấy xong đồ, Lương Thần phải đi ngay. Không biết là do công việc gấp gáp, hay là do bầu không khí trì trệ đến ngột thở. Ra đến ngoài cửa, cô mới phát hiện người đàn ông từ khi gặp lại vẫn luôn tỏ ra điềm tĩnh lạnh lùng lúc này đang đứng tựa vào tường, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt gầy, hơi tái.

Vì sao lúc trước cô không nhận ra? Lương Thần sững người, giơ tay ra theo bản năng và chạm phải một nguồn nhiệt kinh người.

“Anh sốt rồi!”

Nguồn nhiệt lập tức tránh sang bên.

Lăng Diệc Phong bất chợt mở mắt ngược nhìn cô. Cảm giác tưởng như đã mất từ lâu áp áp dâng trào, cảm giác đó lúc này dường như trở nên không thật. Anh nói giọng dừng dừng: “Không phải việc của cô”.

Lương Thần ghen giọng. Đúng lúc đó chiếc điện thoại trong tay đổ chuông, có vẻ như thời gian đã hết.

Đường Mật gọi, giục cô nhanh chóng mang cái đĩa đến, ông khách khó tính sắp không giữ nổi rồi.

Lương Thần gạt đầu lia lịa, mắt nhìn Lăng Diệc Phong với nét mặt lạnh tanh lướt qua vai mình, đi vào phòng bên cạnh.

Đôi tay cô hình như vẫn còn lưu hơi ấm! Lương Thần nhìn theo cái dáng lảo lồi, cắn môi, tay nắm chặt chiếc xác tay lao xuống lầu.

6. Chương 06

CHƯƠNG 6

Hơi thở của hai người gần như hoà quyện, toàn thân cô như căng ra, cảm nhận được từng hơi thở nhẹ của anh lướt qua cổ mình.

Cuối cùng Lương Thần cũng đưa được chiếc đĩa cứu tinh đến tay Đường Mật, cô thở phào nhẹ nhõm. Qua khe cửa, cô thoáng thấy bộ mặt cau có, nồn nóng của vị khách, tuy nhiên, coi như vẫn còn kíp, cũng không đến nỗi bị Trưởng phòng Đại Lưu lột da.

Lại ngồi taxi, khắp người vã mồ hôi, người lái xe thấy mặt cô đỏ ửng, cười hỏi: “Cô đi đâu?”

Lương Thần thầm nghĩ một lát, quyết định đi theo con đường cũ.

Vừa rồi vội đi, chìa khoá nhà anh vẫn nằm trong xách, lần này cô đi thẳng tới phòng Lăng Diệc Phong theo lộ trình đã định.

Người nằm trên giường nhắm mắt, quần áo chưa thay, chăn chưa gấp. Lương Thần đến gần, nhất thời không thể chắc chắn anh có ngủ thật hay không, hình như vừa rồi cô còn cảm nhận thấy cái nhìn lạnh tanh của anh.

Thời gian từng phút trôi qua, Lăng Diệc Phong vẫn ngủ yên. Trên vầng trán sáng bóng của anh phủ một lớp mồ hôi mỏng, anh lạnh, thu người lại, rõ ràng là đang rất lạnh. Cô đi tới, kéo chăn đắp và đưa tay lên trán anh. Vẫn nóng ran.

Cô vỗ nhẹ vào vai anh. Như thế này không được, trên đường quay lại cô đã mua một ít thuốc, nhưng trước khi xác định được bệnh, cô không thể tùy tiện cho anh uống thuốc.

Nhưng theo cảm nhận của cô, hình như Lăng Diệc Phong cố tình không dậy, lúc đầu anh rõ ràng hé mắt nhìn cô, nhưng anh lại quay mặt vào trong ngủ tiếp. Cảm thấy ánh mắt của anh mờ dần, cô càng sốt ruột, nắm vai anh lay gọi: “Lăng Diệc Phong, mau dậy đi bệnh viện...”

Cuối cùng cô gần như lôi người bệnh dậy. Lúc đó người trên giường mới rên khe khẽ một tiếng, miệng lẩm bẩm gì đó, trán vẫn cau có, không biết do bị sốt cao hay do bị quấy rầy.

Mọi động tác của cô bất chợt đều dừng lại.

Bàn tay cô vẫn đặt trên vai Diệc Phong, nét mặt đã hơi giãn ra. Trong khoảnh khắc cô có cảm giác được quay trở về ngày xưa. Vừa rồi anh nói: “Lương Thần, đừng làm ồn, để cho anh ngủ...”

Lâu lắm rồi, cô đã tưởng vĩnh viễn không còn được nghe những lời như thế! Anh gọi cô ‘Lương Thần’, lần đầu tiên sau khi gặp lại, không lạnh lùng, không giễu cợt, thân thiết quen thuộc đến đau lòng.

Cuối cùng cô vẫn phải mời bác sĩ đến nhà, sau khi bác sĩ kiểm tra, tiêm mũi hạ sốt, tất cả mới tạm ổn. Lương Thần không dám bỏ đi, cô vẫn nhớ Lăng Diệc Phong trước nay vốn khỏe mạnh, ít bị ốm, nên đành gọi điện đến công ty xin nghỉ nửa ngày. Lăng Diệc Phong bị ốm khiến cho bầu không khí nặng nề, gượng gạo giữa hai người có phần giảm bớt, Lương Thần cũng thấy tự nhiên hơn. Đưa mắt nhìn quanh gian phòng, cô nhận ra đâu đâu cũng chứa đầy hình ảnh của Lăng Diệc Phong, ít nhất cô không nghĩ rằng anh cũng chơi chiếc PS2 để trong phòng khách.

Ánh nắng đầu đông ấm áp dịu dàng, thiết kế ánh sáng trong phòng rất tốt, ngồi trên thảm giữa phòng khách, có thể trực tiếp hưởng thụ ánh mặt trời, thật là dễ chịu. Lương Thần mở ti vi, tiện tay cầm một cái đĩa trong đồng đĩa trên giá, bỏ vào máy PS2.

Lăng Diệc Phong đã tỉnh, loáng thoáng nghe thấy tiếng động từ tầng một. Anh đi xuống, nhìn thấy một cô gái ngồi trước màn hình ti vi.

Người đó ngồi hơi chếch, mấy sợi tóc mai lay nhẹ trong ánh nắng vàng hoe. Khuôn mặt hầu như không trang điểm, làn da trắng mềm mại, nhu mì. Tay cầm điều khiển, mắt chăm chú nhìn lên màn hình, nét mặt cô thay đổi tự nhiên, hoàn toàn không biết có người đang nhìn mình, đẹp, sang nhưng hồn hậu.

Lăng Diệc Phong cảm thấy bản thân rơi vào cảnh ngộ không lối thoát, con người đẹp hồn hậu kia khiến anh có cảm giác đó vẫn là Tô Lương Thần thời đi học. Anh đứng sát mép cửa, không dám cử động, không dám phá vỡ khung cảnh đó.

Lát sau, nét mặt Lương Thần vừa thất vọng vừa bất lực cô nhún vai, dừng tay. Lăng Diệc Phong lúc đó mới chú ý đến trò chơi trên màn hình, là trò giải cứu nạn nhân.

Âm nhạc kết thúc trò chơi vang lên, Lương Thần khẽ lắc cái cổ đã tê cứng, thầm nghĩ có nên tiếp tục trò chơi bạo lực này không, hoàn toàn không biết có người từ phía sau đi đến.

Khi nhận ra thì Lăng Diệc Phong đã ở ngay bên cạnh.

“Anh đỡ chút nào chưa?” cô ngẩng đầu hỏi.

Lăng Diệc Phong làm như không nghe thấy, liếc nhìn cô, ngồi xuống bên, hỏi: “Chơi thích chứ?”

Lương Thần quay đầu lại nhìn tivi, người phụ nữ hung dữ trên màn hình vẫn lăm lăm khẩu súng chờ sự lựa chọn của cô. Nghĩ đến thành tích mấy tiếng đồng hồ vừa rồi, tự dưng bật cười: “Anh biết mà, tôi chẳng hiểu gì hết”.

Diệc Phong cũng mỉm cười, đúng thế, Lương Thần vốn thiếu dây thần kinh vận động, khiêu vũ, trượt băng cũng kém, không ngờ chơi game cũng chẳng khác hơn.

Có lẽ do cảnh tượng vừa rồi quá đẹp, có lẽ nụ cười vừa rồi quá hồn nhiên, Diệc Phong thấy lòng nôn nao, hỏi: “Thử lần nữa chứ?”

Lương Thần ngược nhìn, ngập ngừng giây lát rồi gật đầu.

Anh bị sốt cao mà trở nên lảm cẩm? Cứ như hai người của ngày xưa!

Nhưng cô chợt nhận ra bầu không khí này, giây phút này là những điều cô luôn thầm hoài nhớ. Sao cô nữ phá vỡ?

Kết quả vẫn không khác hơn so với những lần trước, Đến khi nhân vật game một lần nữa ngã lăn ra đất, bắt gặp ánh mắt cười nhạo của người ngồi nên, cô mới cảm thấy mình đúng là vô dụng.

“Chỉ là trò chơi thôi mà”. Lăng Diệc Phong an ủi, thầm nghĩ không hiểu sao chỉ một động tác ngấm bản đơn giản lại trở nên rất khó khăn đối với một người nào đó.

Lương Thần không biết nói sao. Trời biết vì sao! Nhìn thấy kẻ địch áp sát, mặc dù có vũ khí lợi hại trong tay nhưng cô vẫn run, không thể bắn trúng chỗ hiểm.

“Em đánh như thế có đến sáng mai cũng không thoát ra được”. giọng Diệc Phong có vẻ khiêu khích.

Cô vừa định phản bác, cài điều khiển trong tay cô đã bị cướp mất. Mười phút tiếp theo, cô cuối cùng cũng đành chấp nhận bị coi thường. Khói lửa mịt mù, thịt nát xương tan những người bên cạnh vẫn điềm tĩnh ung dung hoàn thành nhiệm vụ và giành chiến thắng.

“Chơi nữa chứ?” Lăng Diệc Phong trao cái điều khiển vào tay cô, khoé mép hơi nhếch lên.

Cứ như trẻ con vậy, Lương Thần thầm nghĩ. Cái nhếch mép vừa rồi của anh rõ ràng là nụ cười đắc ý.

“Không chơi nữa!” đột nhiên cô cảm thấy tủi thân, dường như ở phương diện nào đó, cô không sánh được với anh. Lăng Diệc Phong nhón mày, nhìn bộ mặt giận dữ của đối phương, không hiểu sao lại buông một câu: “Để anh dạy cho”..

Lương Thần còn chưa hiểu anh dạy thế nào thì một cánh tay anh đã quàng ngang lưng cô, một cánh tay anh quàng qua vai, một bàn tay đặt lên trên tay cô. Hơi thở của hai người rất gần, toàn thân Lương Thần như căng ra, cô nghe rõ từng nhịp hơi thở của anh, đầu thậm chí không dám động đậy.

Lăng Diệc Phong dường như cũng có phần sưng sốt cử chỉ thân thiện như vậy như bất chợt xuất hiện từ trong tiềm thức.

không nên như thế! Nhưng nhìn cô ở khoảng cách gần như thế, nhìn vẻ hồn hậu của cô, anh tự dưng không thể nào kiềm chế được.

bây giờ thu tay về lại càng không tự nhiên, Diệc Phong cảm nhận được sự lúng túng của Lương Thần bèn ghé tai nói: “Bắt đầu đi”.

Tô Lương Thần, rốt cuộc người đang làm gì?

Mắt nhìn lên màn hình, lòng cô rối bời, không ngừng tự vấn bản thân, tư duy bỗng trở nên rối loạn. Vẫn biết là có quá nhiều chuyện không nên, như lúc này đây, mười ngón tay sát lên nhau, vai dựa vai, cô bỗng nhận ra cô luôn nhớ da diết hình ảnh này.

Trên màn hình thấp thoáng bóng hai người, hai bóng hình sát nhau. Lương Thần nhắm mắt, trái tim lặng dần. Liệu có thể chỉ một lần này? Chỉ cho phép mình buông thả một lần này? Với cô lúc này, Lăng Diệc Phong giống như thuốc phiện, biết rằng không nên dùng nhưng lại không thể không dùng, cô rốt cuộc đã không thể kiểm soát nổi tình cảm của mình.

Hơi thở của anh, thân nhiệt của anh, tư thế ôm từ phía sau, tất cả, tất cả, cô dường như đang chìm đắm trong giấc mơ, mơ lại giấc mơ xưa. Tuyệt vời đến mức đầu óc trở nên mụ mị.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cuối cùng trò chơi cũng kết thúc. Có một phút màn hình tối lại, bóng hai người càng trở nên rõ nét, rõ đến mức có thể nhìn thấy đốm sáng của đồng tử trong mắt, sống mũi thẳng, cặp môi mỏng của anh... Tất cả đều giống hệt như trước.

Nhưng tất cả đã không còn như trước...

Cô đột nhiên bừng tỉnh, tỉnh lại từ giấc mơ năm nào. Khẽ tựa vai, cô nghiêng đầu, muốn nói: “không chơi nữa, tôi phải về thôi...”

Lương Thần cố nghĩ ra thật nhiều phương án để kết thúc tình trạng này, nhưng trước khi kịp mở miệng, đôi môi cô đã bị đôi môi ai đó ép chặt.

Cô giật mình, sững người, không kịp phản ứng.

Sao lại thế?

Không hiểu sao đôi mắt cô tự dưng khép lại, đôi môi khao khát đón nhận đôi môi anh. Sức ầm từ bờ môi cháy của anh truyền sang môi Lương Thần, lan toả toàn thân.

Người cô nóng ran, máu dồn lên mặt, ửng hồng.

Ngực như bị nén chặt đau nhức.

Đầu óc cô choáng váng.

Nhận ra lưỡi cô bị khuôn miệng nóng như lửa của anh mút chặt.

Không thể...

Bàng hoàng mở mắt. Cô định vùng ra, nhưng không thể. Bờ vai cô bị cánh tay Diệc Phong ghì chặt, mạnh đến nỗi cả vai đau nhói. Dường như ngạt thở.

Buông tay nhìn vào mắt nhau, như ngây dại.

Tiếng anh thì thầm: “Nhắm mắt lại!”, giọng anh ầm như hơi thở.

Trong khoảnh khắc ấy, ký ức chợt ùa về.

Nụ hôn đầu tiên của hai người.

Vườn trường thoang thoang mùi hoa dành dành tháng bảy, cậu trai cao lớn, nụ hôn đầu nồng nàn, tiếng nói cũng như một hơi thở: “Lương Thần, nhắm mắt lại...”

Tất cả đều quá đổi thân thuộc. Hơi thở, giọng nói, bờ môi, anh đã khơi dậy những cảm xúc chìm sâu nơi ký ức Lương Thần.

Ôm ghì nhau giữ chan hoà ánh nắng đang tràn qua cửa sổ rộng mở.

Hoàn toàn là của nhau như ngày nào.

Chân muốn khụy xuống, sức lực cạn dần như sắp lả, nhưng tay cô vẫn ôm riết bờ lưng rắn chắc của người đàn ông đang run rẩy. Nhưng đúng lúc đó, một hình ảnh khác đột nhiên lướt qua đầu cô như một sự nhắc nhở.

“...không nên!” cô bỗng nhiên lắc đầu, không biết lấy đâu sức lực đẩy anh ra. Anh chấp chới lùi lại, chân chạm vào cái giá để băng đĩa làm nó đổ nghiêng, băng đĩa đổ tung ra sàn nhà.

Lăng Diệc Phong đứng ngây thất thần.

Lương Thần đứng cách vài bước chân, hai tay che mặt.

Cử chỉ này như giáng vào tiềm thức anh.

Cô xấu hổ ư? Hối hận ư?

Rốt cuộc cô đang nghĩ gì?

Anh chợt thấy lạnh toát. Đây là lần thứ hai! Lúc đầu cô chấp nhận k hề cự tuyệt, sau đó lại quyết liệt đẩy anh ra. Giống như ngày xưa không hề thương lượng đẩy anh đến tình cảnh như ngày hôm nay.

“không thể như thế”. Lương Thần thở gấp, cô khéo mắt nhưng không để né tránh khuôn mặt đàn ông tuyệt đẹp phía sau lưng, cuối cùng cô cũng đã mở được miệng, giọng nói thấp dần: “Anh bị sốt, không biết mình đang làm gì...” sao anh có thể hôn cô, sau khi đã có người đàn bà khác?

Phút chốc căn phòng bỗng trở nên lạnh giá,

Lăng Diệc Phong chậm rãi đứng lên, ánh nắng xiên ngang làm bóng anh đồ dài, để lại trên sàn một hình thù méo mó. Anh lãnh đạm nhìn nhười trước mặt, nghe câu nói lạ lẫm của cô, nổi giận như trào lên.

Đúng thế, có lẽ là do sốt cao, đầu óc rối loạn nên anh mơ hồ nghĩ rằng người ngồi trước mặt mình là Tô Lương Thần ngày xưa, nên anh mới muốn hôn cô, hôn đắm say như vậy. Lăng Diệc Phong, một người đầy kiêu hãnh, lại hồ đồ buông lời theo cảm xúc, hôn mãnh liệt người đàn bà đã thay lòng! Điều đáng hận nhất là từ lúc đó, anh bỗng nhận ra mình vẫn còn xúc động đến thế. Dư âm của nụ hôn đến lúc này vẫn làm anh choáng váng.

Sau phút im lặng kéo dài, đúng lúc Lương Thần cảm thấy cô sắp bị cái nhìn nghiệt ngã kia xuyên thấu thì người đứng trước mặt đột nhiên cười nhạt.

Lăng Diệc Phong nhếch mép, nói về châm biếm: “Đúng vậy, tôi suýt quên cô đã không còn là của tôi nữa. Chỉ là do tôi quá hiếu kỳ, người đàn ông bây giờ của cô, liệu có phải là ‘người mới’ mà ngày xưa cô đã nói”, anh dừng lại rồi tiếp: “Hay là cô quen có mối nối cũ, không biết anh ta là người đàn ông thứ bao nhiêu nữa?”

Người cô run lên, lần đầu tiên cô phát giác một điều, thì ra chỉ một câu nói đơn giản cũng có thể làm trái tim tổn thương đến thế.

Có mối nối cũ...Đây không phải là Diệc Phong của tôi!

Diệc Phong không bao giờ làm tổn thương Lương Thần!

Nhưng cô lại không thể phản bác.

Em đã yêu người khác!

Thật trớ trêu thay! Ngày xưa cô đã nói với anh như vậy, bây giờ còn biết nói sao?

Trong lòng cô biết rõ, người thực sự ‘có mối nối cũ’ chính là người đàn ông mặt lạnh như băng đang chỉ trích cô bội bạc. Nhưng cô không muốn thanh minh. Năm xưa cô đã không làm thế, bây giờ nhắc lại thì có ích gì?

Tín đồ của Chúa đành cam chịu.

Nỗi đau trong lòng không ai biết, ngay cả người ấy.

Cúi đầu nhìn hai bóng đổ trên nền nhà. Hai cái bóng có một phần chồng lên nhau.

Nhưng trái tim họ thì sao? E không thể cùng nhịp đập.

Thời gian từng phút trôi qua, cuối cùng Lương Thần ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt lạnh giá của Diệp Phong, trở về với con người tự chủ vốn có. Khoảnh trán trắng xanh vẫn êm đềm.

“Tôi đi đây”. Cô ngáp ngừng giấy lát, cuối cùng vẫn giữ lại câu tạm biệt.

Không cần tạm biệt.

Nếu đã biết gặp lại chỉ để làm tổn thương nhau, tốt nhất không nên gặp lại.

7. Chương 07

“Em vĩnh viễn không thể kết hôn với người khác, ngay cả trong ý nghĩ!”

Buổi tối về đến nhà cô đã thấy Diệp Tử Tinh đứng đợi dưới lầu. Lương Thần ngăn người khi nhìn anh, nhìn nụ cười đôn hậu vô tư đó, cảm giác tội lỗi bỗng trào lên. Buổi chiều hôm nay, khi buông mình trong nụ hôn bất ngờ, mãnh liệt đó, cô dường như đã quên hẳn sự tồn tại của Diệp Tử Tinh. Bây giờ anh xuất hiện bằng xương bằng thịt trước mặt khiến cô cảm thấy bàng hoàng, nỗi sợ hãi chưa từng có ập đến dày vò tâm can, lòng nhói đau.

Hai người lên phòng, nấu cơm, Lương Thần có vẻ bất an. Khi thu dọn bát đĩa sau bữa ăn, Diệp Tử Tinh đột nhiên giơ tay kéo cô đến trước mặt, nói nhỏ: “Trong lòng có gì không ổn phải không?”

“không” Lương Thần cố nở nụ cười nhưng rất gượng gạo.

“Em không phải là người biết che giấu”. Ngón tay Tử Tinh trượt qua tai cô, anh mỉm cười, nhìn vào mắt cô, nhẹ nhàng cúi đầu.

Lương Thần nhìn khuôn mặt Tử Tinh đang sát lại gần, đến phút cuối, cô nghiêng đầu tránh, cái hôn rơi vào má.

Lương Thần ngoảnh mặt, nhắm mắt, thở dài. Rốt cuộc là thế nào? Rõ ràng cô cảm thấy có lỗi với Tử Tinh, bây giờ tại sao lại từ chối anh?

“Em phải rửa bát”. Không dám nhìn Tử Tinh, cô vội trốn khỏi lòng anh.

Khi đã đứng trong nhà bếp, Lương Thần vẫn cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo nhưng gay gắt sau lưng, một sự yên lặng đến đáng sợ.

Lát sau, từ sau lưng cô có tiếng động. Diệp Tử Tinh giơ tay tắt vòi nước, xắn tay áo: “Em nghỉ đi, để anh rửa.”

Bồn rửa không lớn lắm, Lương Thần bị thân hình cao lớn của anh ép sang một bên, lấy khăn lau tay. Nước từ vòi lại ồ ồ xuống bồn sứ nông màu trắng, vọt ra những tia nước li ti trắng xoá. Lương Thần nán lại một lát, thấy Tử Tinh có vẻ chuyên tâm vào công việc, như không biết có người bên cạnh.

Từ trước đến giờ chưa từng xảy ra tình trạng như thế này, phải chăng anh thực sự phát hiện ra điều gì đó. Sự thể như vừa rồi, bất kỳ ai cũng cảm thấy bất thường, huống hồ một người tình tế như Diệp Tử Tinh?

Lương Thần trầm trầm thở dài, đối với Diệp Tử Tinh, có lẽ cô không thể nào trở thành người phụ nữ chung thủy, ít nhất hôm nay, cô đã phản bội anh. Trước khi ra khỏi bếp, lúc cởi tạp dề, cô trầm nghĩ hay là quay lại ôm anh.

Ôm Diệp Tử Tinh từ phía sau, áp mặt vào chiếc áo len rộng mềm mại của anh, cô im lặng như muốn nói : Xin lỗi.

Cuối cùng Tử Tinh cũng hoàn thành công việc, hơi ngoảnh mặt, anh nhìn thấy khoảng gáy trắng ngần lộ ra dưới những lọn tóc đen nhánh. Yên lặng hồi lâu, anh mới mỉm cười: “Em đã bận suốt một ngày rồi, đi nghỉ thôi”.

Lương Thần gật đầu. Hôm nay quả thật cô rất mệt.

Cuối tuần, trong quán café mới khai trương ở khu trung tâm thành phố, Chu Bảo Lâm đưa bạn trai mới đến giới thiệu với Lương Thần.

Bao nhiêu năm qua, bạn trai của Chu Bảo Lâm không phải ít, nhưng chưa bao giờ được giới thiệu làm quen với Lương Thần một cách long trọng như hôm nay. Vì vậy, nhân lúc vào phòng vệ sinh, Lương Thần hỏi: “Lần này là nghiêm túc đấy chứ?”

“Ồ!” Chu Bảo Lâm trả lời nhanh như một cái máy, “Cảm thấy đã đến lúc kết hôn, đúng lúc gặp anh ấy, có lẽ là duyên số”.

“Cậu bắt đầu tin vào duyên số từ bao giờ vậy?” Lương Thần không nhin được, cười thành tiếng.

Chu Bảo Lâm không để ý, nói một mình: “Những người trước kia cũng không hoàn toàn là không nghiêm túc, chỉ có điều người này khác, cảm thấy thực sự rất đặc biệt. Dù có một trăm anh chàng ưu tú hơn tớ cũng không chịu đổi.”

“Được rồi”. Lương Thần ngắt lời cô: “Đừng có mạnh mẽ quá. Bảo Lâm, cậu không hợp với cái giọng cái lương ấy đâu, thật đấy. Bây giờ mới chỉ yêu nhau, còn chưa kết hôn, sau này nếu lấy nhau thật, đừng có thay đổi đến mức bạn bè cũng không nhận ra nhé!”

“Yên tâm, chỉ cần có một đứa con, chắc chắn mình sẽ là một bà mẹ kiểu mẫu.”

“Tốt, đợi xem!”

“Đợi xem!”

Sau một tuần cà phê, Lương Thần ngắm hai người ngồi trước mặt. Đúng là trai tài gái sắc, rất đẹp đôi, rất thân mật. Xem ra việc đại sự của Bảo Lâm coi như đã định.

Cô chợt nhìn lại bản thân, tương lai mịt mờ như màn sương, căng mắt cũng không nhìn thấy một hình ảnh rõ ràng.

Mới vào đông không lâu, nhiệt độ của thành phố đã xuống rất thấp, ai cũng phải ăn mặc rất cẩn thận mới dám ra đường.

Điều hoà trong phòng Lương Thần bị hỏng, điều hoà hai chiều nhưng không biết tại sao nó không còn chức năng sưởi ấm nữa.

Gọi dịch vụ đến sửa, họ cho biết một linh kiện nào đó bị hỏng. Họ còn giải thích vòng vo gì nữa, cô cũng không hiểu, chỉ biết nếu thay linh kiện mới cũng tốn không ít tiền, hơn nữa linh kiện đó phải vận chuyển từ nhà máy đến, khá mất thời gian. Hiện nay các nhà sản xuất đua nhau giảm giá, mua cái mới cũng không đắt hơn bao nhiêu. Lương Thần dứt khoát bỏ cái cũ mua cái mới, nhân ngày cuối tuần đi siêu thị chọn lựa.

Bình thường khi đi siêu thị, cô ít đến gian hàng điện máy, lần này trước vô số những nhãn mác chủng loại các kiểu, Lương Thần cảm thấy hoa mắt, lại thêm nhân viên bán hàng tiếp thị rất giỏi nên cô càng không biết nên lấy loại nào. Diệp Tử Tinh đi cùng, đứng bên nhìn cô lựa cái này chọn cái kia, chỉ thấy buồn cười. Phụ nữ là vậy, điều anh không hiểu nhất là khi mua quần áo, giữa ngồn ngộn áo quần, họ đi chồn chân mỗi góị nhưng rốt cuộc vẫn không biết nên mua cái nào. Vì vậy khổ nhất là đưa họ đi mua sắm. Giờ đây Diệp Tử Tinh đang phải chịu đựng nỗi khổ đó.

Lúc đó, một nhân viên bán hàng đang giới thiệu với hai người ưu điểm của sản phẩm, Lương Thần quay đầu lại hỏi: “Theo anh nên mua loại nào?”

Diệp Tử Tinh giơ tay vén tóc vương trên cổ áo cô cười: “Đợi đến khi sắm đồ cho nhà riêng của chúng mình, anh mới có ý kiến”.

Đây vốn là câu đùa, nhưng Lương Thần lại không muốn phụ hoạ, cô quay đầu nói với cô nhân viên: “Cứ vậy đi, xin viết hoá đơn”.

Nhà riêng của chúng mình...ý tứ rất rõ ràng! Đột nhiên cô thấy sợ.

Trả tiền xong, có người mang đồ đến tận nhà. Diệp Tử Tinh khoác vai Lương Thần đi về phía cầu thang máy. Được vài bước, Lương Thần đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm về phía trước.

“Sao thế?”, Diệp Tử Tinh ngạc nhiên hỏi.

Trước họ khoảng năm sáu mét, một đôi trai gái đi ra từ chỗ ngoặt. Lương Thần trấn tĩnh, lắc đầu. Cái thành phố mấy triệu người này, tại sao họ có thể chạm mặt nhau hết lần này đến lần khác? Thậm chí cô ta.... Người cô đã từng nghĩ cả đời này cũng không muốn gặp lại. Hơn nữa, hầu như bằng ấy thời gian, cô ta luôn chiếm vị trí bên cạnh Lăng Diệc Phong.

Đây là con đường duy nhất dẫn đến cửa cầu thang máy, Lương Thần hơi cúi đầu, rồi lại ngược lên, tiếp tục bước. Đối phương hình như cũng nhận ra cô, ánh mắt đảo nhanh qua Lương Thần và người đàn ông bên cạnh, thoáng lạng người.

Lối đi rất rộng, lát đá nhẵn bóng, hai đôi tình nhân từ từ tiến lại gần nhau. Có một khoảnh khắc Lương Thần cảm thấy xung quanh mình đặc biệt yên ắng, âm thanh duy nhất cô nghe thấy là nhịp đập trái tim mình. Một tiếng, hai tiếng....cô lặng lẽ đếm thầm một cách ngốc nghếch, một tay bất giác bám chặt eo Diệp Tử Tinh.

Cuối cùng, hai bên lướt qua nhau, đi theo hai con đường thật khác.

Khi đi lướt qua người đàn ông có khuôn mặt lạnh tanh, Lương Thần đảo mắt liếc sang, nhìn những đường thêu tinh tế trên chiếc váy người phụ nữ đi bên anh, một chùm hoa lớn không biết gọi tên, rực đến nhức mắt, chắc chắn là hàng thượng hạng.

Rời khỏi siêu thị ẩm áp, gió lạnh thốc tới. Diệp Tử Tinh ra bãi đỗ lấy xe, Lương Thần đứng đợi ở cửa ra vào, bỗng cảm thấy khó chịu ở mắt, cô từ từ nhắm mắt lại, cảm giác xay xè nhức nhối. Tử Tinh lái xe đến, cô mở cửa xe bước vào, anh nhìn cô, hỏi: “Sao mắt em đỏ vậy?”

“Gió to quá”. Cô quay mặt, nhìn ra bầu trời đông ảm đạm.

Thứ hai vừa đến phòng là việc, cô đã thấy Đường Mật tay cầm tờ báo, chìa cho cô, giọng hào hứng: “Đã xem báo hôm nay chưa?”

“Chưa”, Lương Thần coa đầu đang đau âm ỉ, triệu chứng thường gặp vào thứ hai hàng tuần.

“Đây, đọc đi!” Đường Mật dúm tờ báo vào tay cô. Lương Thần nhìn lướt, đó là tờ Giáo dục. Cô cố tập trung tinh thần nhìn vào tờ báo, mẫu tin về trường đại học Z đập ngay vào mắt,

“Lương Thần, tớ bắt đầu ngưỡng mộ cậu rồi đấy.” Đường Mật kéo ghế ngồi xuống: “Diệp Tử Tinh đã là mẫu người đàn ông lý tưởng, bây giờ ngay cả đến người tình triệu phú cũ cũng không quên cậu, còn đưa cả tên cậu lên báo”.

Lương Thần không nói gì, tiếp tục đọc. Báo đưa tin hôm trước có một số học sinh ưu tú được nhận giải thưởng của quỹ khuyến học do những doanh nhân thành đạt quyên tặng trường đại học Z, trong quỹ mang tên mấy doanh nghiệp đó, đáng chú ý nhất lại là Quỹ Tô Lương Thần.

Nhưng tại sao Lăng Diệc Phong lại dùng cái tên này? Ngày hôm qua anh còn đi siêu thị coi Trình Kim cơ mà? Hôm nay báo đăng như vậy, không sợ người ta giận hay sao? Thực ra cô biết Trình Kim ngay từ thời còn ở trường đại học.

Quỹ Tô Lương Thần. Thật là thân thiết!

Đường Mật cho rằng đây chính là biểu hiện sự lưu luyến rõ ràng nhất của Lăng Diệc Phong đối với mối tình đầu. Đường Mật vẫn giàu trí tưởng tượng lãng mạn, như Tô Lương Thần không như vậy, vừa đọc thấy cái tên đó, cảm giác đầu tiên của cô là buồn.

Cô bỗng nhiên không thể nào hiểu nổi, rốt cuộc Lăng Diệc Phong đang giở trò gì, đang nghĩ gì? Sau khi gặp lại, anh vui buồn thất thường, rốt cuộc là thế nào?

Thật khó hiểu!

Mấy ngày sau, thành phố mưa liên miên, không khí ẩm ướt, như mưa đan trong gió lạnh, quật vào khách qua đường như dao cứa.

Trình Kim ngồi trong xe, nét mặt u uẩn. Đây là trạng thái hiếm khi xảy ra với cô, không ngờ về nước được mấy ngày, gặp lại Lăng Diệc Phong, cô chỉ thấy buồn.

“Anh nhất định không đi cùng em?” Cuối cùng Trình Kim không thể kiềm chế hỏi lại, mặc dù trong lòng cô biết rõ mình khó có thể xoay chuyển tình thế.

Quả nhiên Lăng Diệc Phong lúc đó đang đứng tựa vào khung cửa lắc đầu.

Trời u ám. Mưa dày hạt. Anh chỉ mặc áo len mỏng, điều thuốc trong tay đã cháy một nửa, đốm lửa đầu điều thuốc đỏ rực.

“Hỏi thăm cha mẹ giúp anh”.

“Lăng Diệc Phong! Rốt cuộc anh bị làm sao?” Trình Kim không kiên nhẫn được nữa, nổi tức giận đã tích tụ mấy ngày qua nay bùng ra, giọng nói cô nhỏ nhẹ nhưng gay gắt.

Không ngờ cô vừa về nước đã gặp lại Tô Lương Thần. Cô ta vẫn đẹp, thậm chí còn đẹp hơn cả khi cô nhìn thấy cô ta trong trường năm xưa. Đôi mắt trong veo, vầng trán kiêu hãnh, khuôn mặt đôn hậu mà snag trọng, cái vẻ kiêu sa đó có sức hấp dẫn kinh người.

Cô ta đi lướt qua trước mặt cô, cô thấy rõ ánh mắt cô ta, điềm tĩnh ung dung, chỉ thoáng dừng lại trên gương mặt cô rồi quay đi, dường như không còn nhớ cô ta là ai. Nhưng cô biết anh đang giả bộ, giả bộ quên cô ta. Mùa đông năm đó, trong nhà riêng của Lăng Diệc Phong ở New York, cô đã tận mắt nhìn thấy một Tô Lương Thần kiêu sa suy sụp như thế nào ngay trước mặt mình. Anh mất cô ta hoảng loạn đau đớn, còn cô lúc đó, ngoài một chút áy náy về đạo đức, chỉ có niềm vui chiến thắng. Mặc dù từ nhỏ cô luôn là người ưu tú nhất, nhưng chỉ có lần đó, cô mới được trải nghiệm niềm vui chiến thắng từ tận đáy lòng, bởi vì dựa vào trí tuệ của cô và điểm yếu của đối phương, cô đã đánh bại người con gái Lăng Diệc Phong yêu, buộc cô ta vĩnh viễn rời khỏi thế giới của anh.

Bây giờ, mặc dù cô không thể đến gần trái tim Lăng Diệc Phong hơn nữa, nhưng ít nhất đối thủ mạnh nhất đã rời xa, cô có đủ thời gian để chờ đợi.

Nhưng cho đến lần gặp lại ở siêu thị hôm vừa rồi, cô mới phát hiện tất cả chỉ là do cô tự lừa dối mình. Nếu Tô Lương Thần giả bộ không nhận ra thì Lăng Diệc Phong còn tệ hơn, anh không thêm giả bộ, lúc bắt gặp cô ta đi cạnh bạn trai, Diệc Phong còn không thêm che giấu sự ghen tức.

Hơn nữa, mấy ngày sau đó, anh hút thuốc nhiều hơn, cũng thường xuyên lặng lẽ ngồi một mình. Cô cố không làm phiền anh, nhưng trong lòng cô biết rõ, anh đang nghĩ đến cô ta. Trong thời gian sau khi hai người chia tay, anh cũng có biểu hiện y hệt như thế.

Qua khung cửa kính, nhìn người đàn ông cô yêu mười mấy năm đang dần rời xa mà không có cách nào ngăn cản được, đột nhiên Trình Kim cảm thấy quá đối một mỗi khi cứ phải đọc diễn vở kịch một vai này.

Nhưng nếu hạ màn, nguồn sáng từng xuất hiện đó, cô biết đi đâu tìm lại.

Chiếc xe đua đỏ rực cuối cùng cũng lướt đi, để lại làn khói nhẹ phía sau. Diệc Phong quay người, bên cạnh cửa vẫn còn một người đang đứng.

“Em cũng nên trở về nhà mình đi!” liếc nhìn khuôn mặt trẻ măng của cậu em họ, Diệc Phong đi vào phòng.

Lăng Dụ theo vào, tiện tay đóng cửa, cười nhẵn nhủ: “Cho em ở thêm ít bữa. Ở đây tự do hơn ở nhà nhiều”.

“Được, cứ ở đến lúc em suy nghĩ xong nên về nhận lỗi thế nào”.

Lăng Diệc Phong ngồi xuống, tiện tay lật giở cuốn tạp chí. Lăng Dụ hỏi: “Sao anh cũng cho rằng em nên về nhà nhận lỗi?”

“Ồ, chẳng lẽ còn người nào cũng muốn như thế?” hiểu ý cậu em họ, Diệc Phong hỏi lại.

“Chị Lương Thần”, Lăng Dụ buột miệng

Ngón tay đang lật trang báo chợt ngừng lại: “Em nói ai?”

“Tô Lương Thần. Hai người biết nhau, anh còn có cả ảnh của chị ấy đấy thôi”. Hồng rồi, Lăng Dụ cảm thấy mình lỡ miệng. Bức ảnh kẹp ở ngăn trong cùng chiếc ví là do cậu tình cờ giở ra xem được. Nhưng cậu đâu có biết, rõ ràng cậu chỉ muốn tìm thẻ tín dụng, cậu lôi bức ảnh cũ đó ra bởi thấy nó được giấu kỹ như vậy, cậu hiếu kỳ muốn xem. Chuyện này anh họ không hề biết.

Lăng Diệc Phong từ đi vắng đứng bật dậy, ánh mắt vô định khó hiểu. Quả thực mãi đến mấy ngày vừa rồi anh mới biết Lăng Dụ là đồng nghiệp của Lương Thần. Bước lên mấy bước liếc nhìn Lăng Dụ, đoạn anh quay người bỏ đi.

Lăng Dụ thẫn thờ phào, xem ra anh ấy không định truy cứu chuyện cậu xem trộm bức ảnh, cậu lại buột miệng hỏi: “Hai người ngày trước yêu nhau phải không anh?”

Lăng Diệc Phong sầm mặt: “Lắm chuyện”, đoạn anh bỏ lên gác.

Lăng Dụ nhìn theo lưng anh họ, cảm thấy nên thông báo cái tin hôm trước cậu vừa nghe được.

“Nghe nói hình như chị Lương Thần sắp cưới...”

“Nói gì vậy?” Diệc Phong quay đầu, tay bắt giắc bám chặt vào lan can cầu thang.

Lăng Dụ ngạc nhiên, tại sao anh họ lại có phản ứng như vậy?

“À, em cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói...nghe nói bạn trai chị ấy rất tốt, có lẽ họ sắp kết hôn”. Lăng Dụ thủng thẳng, chợt nhận ra sắc mặt ông anh rất xấu, cậu lấy làm ngạc nhiên.

Nhưng chẳng phải anh đã có Trình Kim rồi sao? Mặc dù chưa chính thức, nhưng ai chẳng biết chị Trình Kim là cô dâu được hai bác lựa chọn, hơn nữa chị ấy đã ở nhà họ Lăng hơn hai mươi năm, tình cảm sâu nặng là thế, ai cũng biết hôn lễ chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng bây giờ xem ra vấn đề không đơn giản như vậy.

Khi Lăng Dụ còn đang băn khoăn thì một bóng người cao lớn đã từ cầu thang lao xuống, mở cửa chính khiến luồng gió lạnh ùa vào, phút chốc người đó đã mất hút sau cánh cửa.

Lương Thần chưa bao giờ hình dung ra chuyện Lăng Diệc Phong đến công ty tìm mình.

Vừa bước xuống bậc tam cấp cuối cùng, cô đã bị một bàn tay từ góc bên bậc thềm giơ ra nắm chặt cổ tay, kéo ra một góc. Lương Thần kinh ngạc ngẩng đầu, người đàn ông khoác áo măng tô đen đang đứng sát bên cô, đôi môi mỏng mím chặt khe giắt giắt, hình như đang rất tức giận.

Đau! Sau khi nhìn rõ người đó, Lương Thần mím môi giằng tay ra, cô cảm thấy vùng da thịt ở cổ tay như bị bóp nát. Nhưng người đó không chịu buông, vẫn nắm chặt cổ tay cô, ánh mắt nhìn như muốn thiêu đốt cả con người cô.

“Anh làm gì vậy?”, Lương Thần loạng choạng, tức giận hỏi. Trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh anh và người phụ nữ vấy thêu gập trong siêu thị chủ nhật vừa rồi.

Anh đã có người mới, sao vẫn còn làm phiền người khác?

Kéo Lương Thần đến một góc tường, anh mới dừng lại, anh nhìn xoáy vào mắt cô, bàn tay vẫn nắm thật chặt cổ tay Lương Thần đã nơi lỏng ra chút ít. Lương Thần cố giằng nhưng vẫn không sao thoát ra được.

“Anh làm gì vậy?” vừa thở gấp, vừa nhắc lại, giọng cô đã gay gắt hơn. Khi đã bình tĩnh trở lại, cô nhìn thẳng vào đôi mắt nảy lửa của anh.

Lăng Diệc Phong nhún vai: “Muốn người ta nhìn như xem kịch à?”. Lương Thần ngoảnh lại, quả nhiên mấy người trong công ty đang đứng từ xa nhìn hai người vẻ hiếu kỳ.

Cô ngẩng đầu, giọng lạnh tanh: “Nếu bây giờ anh bỏ tôi ra, dù đứng ở giữa quảng trường cũng chẳng ai nhìn”. Nhưng một lát, cô lại hỏi tiếp: “Thực ra anh có việc gì?”

Lăng Diệc Phong đứng yên, lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt xao động, lát sau anh mới mở miệng, nói dần từng chữ: “Tôi có chuyện muốn hỏi em”.

“Cái gì?” Lương Thần nói như một cái máy. Hôm nay anh lại trở nên bất thường.

“Em sắp kết hôn?” Giọng anh nhỏ nhưng gay gắt, giống như truy bức, các ngón tay càng diết mạnh hơn.

Lương Thần sững sốt. Nhưng sự im lặng của cô có thể hiểu như một kiểu thừa công nhận.

Ánh mắt Diệc Phong trở nên dữ dội, truy bức, bóng anh trùm lên mặt cô, hai khuôn mặt áp sát, hơi thở anh lướt qua cổ cô. Lương Thần tự dừng lùi lại, nhưng sau lưng là bức tường của toà nhà lớn, cô không còn chỗ để lùi. Đối phương nhận ra cử động của cô, bỗng giơ cao cánh tay đang nắm ép lên tường, cả người sát lại, anh cười gằn: “Ôi Lương Thần, em muốn kết hôn với người đàn ông đó, quả là chuyện hoang đường.”

Lương Thần bỗng thấy ngọt ngào đến khó thở, hơi né đầu, bàn tay kia vươn ra nắm lấy cổ cô. Cả người cô bị bó trong một không gian chật hẹp như vậy.

“Ôi Lương Thần, em nghe rõ rồi chứ?” thấy cô không nói năng, Lăng Diệc Phong nhún vai, nói tiếp như tuyên cáo: “Em vĩnh viễn không thể kết hôn với người khác, ngay cả trong ý nghĩ”.

Có lẽ do giọng nói của anh quá dữ dội gay gắt, có lẽ do sự phẫn nộ bị kìm nén lâu ngày cuối cùng đã tìm được chỗ thoát ra, Lương Thần không giãy giụa nữa, ngẩng đầu, giọng cứng cỏi khiêu khích: “Vậy ư? Thế thì còn phải xem anh được ngăn cản hôn nhân của tôi như thế nào?”

“Tôi sẽ kết hôn”, cô cười nhạt, giọng cục cằn: “Hơn nữa còn ngay lập tức. Xin hỏi anh định ngăn cản như thế nào?”

Lăng Diệc Phong lặng người trong giây lát, đôi mắt đen thẫm, tối sầm đột nhiên loá sáng dần hiện ra nụ cười thực sự, anh giơ tay nhẹ nhàng để lên cổ Lương Thần, ngón tay cái ấn lên động mạch đang phập phồng.

“Đó mới là em”, anh nói với vẻ đắc ý: “Đó mới là Ôi Lương Thần tôi quen”. Quả thật lúc này Lương Thần hoàn toàn là là Lương Thần như vốn có, cứng cỏi, tự tin không biết sợ. Trong đáy mắt trong veo. Có một đốm sáng lạnh lùng. “Chỉ có điều...” Để ngón tay lên động mạch phập phồng như con chim non bị thương cổ cổ thở, anh nói: “Tôi hận em. Em biết không...tôi hận em, Ôi Lương Thần”.

Trong lòng cô chợt có gì đó cuộn lên, ê ẩm đau.

Lương Thần sững sờ, nụ cười chưa kịp hiện ra đã tắt ngấm.

Anh hận cô...Anh lại nói anh hận cô!

Người thực sự có tư cách nào nói câu đó sao có thể là anh, sao có thể là anh?

Đầu óc cô thoáng trống rỗng, đột nhiên với một sức mạnh bất ngờ, Lương Thần đẩy ngực Diệc Phong. Vòng ra khỏi bàn tay vẫn đang cổ tay cô. Anh loạng choạng lùi về sau. Lương Thần nhân cơ hội đó thoát ra.

Gió bắc vù vù thổi trên con đường phố làm xoã tung mái tóc cô, những lọn tóc đen bị mềm bị gió quẩn vào cổ, dính vào mặt. nhưng Lương Thần không động đậy, cô dường như đã mất đi mọi cảm giác, ánh mắt cô vô cảm hướng vào trước mặt khẽ nói: “hận ư? Lăng Diệc Phong, bất kỳ ai có quyền nói câu đó với tôi, chỉ có anh là không?”

Anh hơi né mình, chiếc măng tô dày cũng không cản được gió bắc Mười hai đang ào tới, anh cảm thấy lạnh đến tận chân răng, buốt như kim châm, cứ từng mũi, từng mũi đâm vào

Trước khi quay người bỏ đi, cô vẫn kịp nhìn thấy Lăng Diệc Phong đang đứng nguyên chỗ cũ, mặt đánh lại. Đèn đường đã sáng từ lúc nào, khoảng cách giữa hai cái bóng mỗi lúc một lớn.

8. Chương 08

Anh đi ngang qua Lương Thần như không hề quen biết.

Năm cuối đại học là năm vất vả nhất của Tô Lương Thần. Tháng chín, Lăng Diệc Phong đi Mỹ. Vốn định hai người cùng đi nhưng vừa lấy được OFFER, gia đình bỗng điện thoại báo tin bà nội ốm nặng, có thể sắp qua đời, Lương Thần đành ở lại. Cơ hội du học còn nhiều, được bà nội chăm sóc từ nhỏ nên cô muốn ở bên và đưa tiền bà.

Khi Lăng Diệc Phong đi, Lương Thần không ra sân bay tiễn. Hai người chỉ gọi điện thoại cho nhau trước lúc máy bay cất cánh, Diệc Phong còn nói: “Lương Thần, anh đợi em”.

Một tháng sau, bà nội qua đời. Lúc đầu Lương Thần rất đau buồn, nhưng những bất hạnh tiếp theo đó của gia đình khiến cô không thể chỉ nghĩ về nỗi buồn đó. Sau tang lễ bà nội, công việc kinh doanh của gia đình vốn rất tốt bỗng dưng sa sút. Sự việc diễn biến quá nhanh khiến gia đình không kịp trở tay. Lương Thần thậm chí nghĩ có lẽ chuyện đã xảy ra đã lâu, nhưng cha đã giấu tất cả, mọi người mãi lo lắng vì chuyện của bà nên không ai để ý. Vả lại công việc làm ăn của cha đang tốt đẹp, ai có thể ngờ?

Nhưng Lương Thần tự hỏi, tại sao cô lại không sớm nhận ra? Khi điều trị cho bà giai đoạn sau có rất nhiều hoá đơn cần thanh toán, mỗi hoá đơn mấy vạn đồng, chuyện này vốn không khó đối với gia đình cô nhưng hầu như mấy ngày sau cha mới thanh toán được. Khi bà nội đã hôn mê, cha càng bận hơn, cả ngày chẳng thấy đâu, khi xuất hiện, khuôn mặt cha luôn đầy nước mắt... Những dấu hiệu đó, cô nên sớm nhận ra mới phải.

Tuy nhiên khi nghĩ đến bà, cô lại thấy phần nào được an ủi vì bà nội ra đi, không phải chứng kiến cảnh nhà họ Tô sụp đổ sau một đêm như thế nào. Thậm chí bà ra đi hoàn toàn thanh thản.

Chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi, chuyện du học đã trở nên xa vời. Lương Thần chỉ nói tất cả mọi chuyện với một mình Chu Bảo Lâm. Bảo Lâm vượt đường trường đến thăm, chỉ có thể an ủi bạn bằng một cái ôm thật chặt, khi đi nghỉ cô hỏi nhỏ: “Cậu chưa nói với Lăng Diệc Phong phải không?”

“Chưa”. Mặc dù luôn có điện thoại đường dài gọi đến nhưng cô không hề nhắc tới chuyện đó, cô chỉ thông báo số điện thoại mới chứ không hề nói gia đình cô giờ đã không thể ở lại ngôi nhà đó nữa.

“Có lẽ anh ấy có thể giúp được cậu...”

Lương Thần lắc đầu. Dù hai người có gắn bó với nhau đến đâu, cô cũng không muốn để tiền bạc xen vào. Vả lại Lăng Diệc Phong vẫn đang đi học, dù gia đình anh có điều kiện, bản thân anh lấy tư cách gì giúp cô.

Cha đã trịnh trọng hứa trong thời gian ngắn nhất sẽ thu xếp được tiền để Lương Thần đi du học vì dù sao đó cũng là điều cô tha thiết mong muốn. Lương Thần biết khó khăn của gia đình nên bắt đầu tìm việc làm. Những mối quan hệ xã hội trước đây của gia đình như thế nào cô biết rõ, vả lại thất bại lần này là do bạn làm ăn hăm hại, không phải do công ty quản lý kém nên muốn khôi phục lại công ty cũng không phải quá khó.

Có một dạo, liên lạc điện thoại với nước ngoài bỗng dừng gián đoạn, Lăng Diệc Phong vốn mỗi tuần gọi một lần không hiểu sao bất tin. Lương Thần đã thử gọi đi nhưng lần nào cũng không có người nhận. Cuối cùng anh cũng gọi về, nửa đêm, cả nhà bị đánh thức, Lương Thần nửa mơ nửa tỉnh choàng dậy nghe điện, đầu dây bên kia là giọng nói mơ hồ của Lăng Diệc Phong: “Lương Thần, anh rất nhớ em”.

Cơn buồn ngủ lập tức tiêu tan, Lương Thần ngồi xuống một góc tường. Tiết trời đêm tháng mười một lạnh cóng, trong phòng không có lò sưởi, sàn nhà lạnh như băng, lạnh từ chân lên đỉnh đầu, nhưng Lương Thần không hề thấy lạnh. Diệc Phong hỏi: “...Lương Thần, khi nào em sang đây?”

Cô không trả lời, hỏi lại: “Sao anh mất hút lâu như vậy?”

“À, anh tham gia một cuộc hội trại, hay lắm”.

Suốt một tháng sao? Quả đáng ngờ, cô nghĩ thầm.

Chuyện hội trại như thế nào, có những trò vui gì, cô không có tâm trạng để hỏi. Nắm chặt ống nghe lạnh ngắt, cô ngược đầu nhìn bầu trời nặng nề ngoài khung cửa, cô cố hình dung bản đồ địa lý đã học thời phổ thông, cảm thấy Thái Bình Dương ngăn cách Mỹ và Trung Quốc dường như trở nên không thể nào vượt qua được.

Hai người nói chuyện khá lâu, Lương Thần đứng dậy nói nhỏ: “Em đã tìm được việc làm rồi”. Một thoáng yên lặng đầu dây bên kia nói: “Em trở nên chăm chỉ từ khi nào vậy? Sang đây tìm việc kiếm tiền cũng chưa muộn mà”.

“Không phải thế. Nhưng thời gian qua trước mắt khó mà đi được”.

“..Vì sao?”

“Nhà xảy ra chuyện”. Lương Thần nắm chặt ống nghe không biết nói thế nào. Nói gia đình đã phá sản? Tiền đã phải trả nợ hết sạch? Hay là nói bây giờ cô gọi điện thoại đường dài cũng phải tính thời gian, nói nhiều tốn tiền biết ăn nói với cha mẹ thế nào?

“Đã xảy ra chuyện gì?”, Diệc Phong hỏi.

Cô không trả lời. Lúc đó mẹ từ phòng ngủ đi ra thấy Lương Thần chỉ mặc áo mỏng đứng trước cửa sổ, liền đi lấy áo khoác choàng lên người con gái.

“Anh khỏi lo”, cô cố gượng cười: “Công việc này rất tốt, chuyện du học đợi thu xếp xong hãy nói”.

Chỉ sợ anh hỏi tiếp thì cô khó lòng mà giấu được, không ngờ Lăng Diệc Phong ngừng một lát, nói: “Thế cũng được, ra nước ngoài không phải là con đường duy nhất, em có thể ở lại trong nước đợi anh học xong trở về cũng được”.

Lương Thần sững người. Đầu dây bên kia tiếp: “Sắp tới bài vở nhiều, có lẽ không thể gọi cho em mỗi tuần một lần”.

“...Không sao”.

Ánh trăng ngoài cửa sổ trắng lạnh, cô nhìn thấy hình bóng mờ mờ của mình trên kính.

Hai người nói thêm vài câu mới cúp máy. Đêm đó giấc ngủ không bình yên, tại sao cô lại có cảm giác Lăng Diệc Phong dường như thở phào khi biết cô không sang Mỹ nữa?

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, bạn bè hẹn hò tụ tập. Lương Thần vốn dĩ không hay biết, đột nhiên buổi chiều nhận được điện thoại của Chu Bảo Lâm nói chiều nay có cuộc gặp mặt bạn đại học ngày xưa, mọi người gặp gỡ có liên hoan nhỏ. Sau khi tốt nghiệp, Lương Thần như bốc hơi, chẳng liên lạc với ai, lần này biết tin về cô, bạn bè dứt khoát đòi Chu Bảo Lâm phải kéo cô đến bằng mọi giá.

Địa điểm là một nhà hàng mới mở gần trường đại học Z, thiết kế lộng lẫy, có vẻ không hài hòa lắm với khung cảnh trang nghiêm quanh trường, nhưng vừa xuống xe cô đã lập tức cảm nhận được không khí quen thuộc ngày xưa.

Bạn bè tụ tập có tất cả mười mấy người, chia hai bàn trong một phòng nhỏ sang trọng, chuyện trò rôm rả. Năm sáu năm không gặp, Lương Thần cảm thấy mọi người thay đổi quá nhiều, vẻ vụng về ngây ngô ngày xưa đã biến mất, thay vào đó là sự chín chắn từng trải.

Rượu quá tam tuần, không khí náo nhiệt, hưng phấn lên tới đỉnh điểm. Trong phòng rất ấm, lại có người hút thuốc, tuy có quạt thông gió nhưng Lương Thần vẫn thấy nóng bức. Cô vừa định ra ngoài cho thoáng khí, chưa kịp đứng lên thì đã thấy cánh cửa trước mặt bật mở.

Dáng cao dong dỏng, Lăng Diệc Phong xuất hiện.

“Ồ, cuối cùng thì cũng đến”, một anh bạn trai ngồi cạnh cô kêu lên, giơ tay vẫy.

Tất cả đều hướng nhìn ra cửa, không khí lắng đi trong chốc lát, rồi lại ồn lên, mọi người râm ran chào nhau. Lăng Diệc Phong cũng cười, bắt tay, vỗ vai thậm chí ôm nhẹ bạn cũ. Những cựu sinh viên khoa Truyền thông vốn là bạn bè của anh, họ vẫn liên lạc với nhau.

“Sao anh ấy cũng đến?”, Chu Bảo Lâm hỏi nhỏ.

Lương Thần ngồi im, không nói, có một thoáng nào đó ánh mắt hai người gặp nhau, nhưng trước khi cô kịp có phản ứng thì ánh mắt đó đã dời đi, như nhìn một người xa lạ.

“Diệc Phong, lại đây ngồi”.

Ngay sau đó vị trí bên cạnh đã trống không, Lương Thần liếc nhìn anh chàng từ đầu đến giờ luôn nhiệt tình quá mức này, nghĩ bụng chắc anh ta là người mời Diệc Phong.

Chu Bảo Lâm ngồi bên lạng lẽ kéo áo cô: “Có cần đi nhà vệ sinh không, lúc về nhân đó chúng mình có thể đổi chỗ cho nhau?”

Lương Thần lắc đầu, cười: “Không đến mức phải như thế, chúng mình đâu còn là trẻ con”.

Lúc đó Lăng Diệc Phong đi tới, tay để lên vai người bạn thấp hơn anh đến nửa cái đầu, vui vẻ nói: “Cậu ngồi đi, mình đã gọi kê thêm ghế vào bàn kia”.

Lương Thần nghe vậy, liếc nhìn anh, thấy bàn bên cạnh quả nhiên đã có người phục vụ mang thêm ghế đến. Lăng Diệc Phong đi lướt qua cô như một người hoàn toàn xa lạ.

Lương Thần nhắc ly nước lên miệng, nhấp một ngụm, nước mía ngọt dịu thấm vào họng lạnh lạnh.

Gần tàn cuộc, Lương Thần ra ngoài nghe điện thoại, lúc quay lại thấy mọi người rủ nhau đi hát.

Chu Bảo Lâm cầm áo khoác lên, nói: “Mình không tham dự được, sáng mai có buổi ghi hình, còn cậu?”

“Mình cũng về thôi”, Lương Thần choàng áo khoác, từ biệt mọi người.

Trước khi quay người bước đi, cô vẫn kịp nhìn thấy Lăng Diệc Phong đang nói chuyện với mấy người bạn, có vẻ như không để ý đến sự vắng mặt của cô. Ra khỏi nhà hàng, gió lạnh thấu xương, những chùm đèn bằng sứ nằm rải rác khuất trong lùm cây quanh vườn toả ánh sáng mờ nhạt yếu ớt.

Hôm nay Chu Bảo Lâm không đi xe riêng đến, hai người phải đứng đợi taxi bên đường. Nhìn những chiếc taxi chở khách vèo vèo lướt qua trước mặt, hai người đã bắt đầu cảm thấy sốt ruột. Đằng sau có tiếng bước chân lại gần, Lương Thần quay đầu. dưới ánh trăng hạ tuần và ánh sáng đèn đường, đôi mắt đen của anh càng thêm sâu thẳm.

Chiếc xe nhẹ nhàng rẽ lên cầu qua sông, hai bên bờ, đèn sáng rực, tô điểm cho màn đêm, đồng thời cũng khiến cho không khí dường như bớt lạnh.

Thực ra gió rất mạnh và thời tiết rất xấu. Khi Chu Bảo Lâm xuống xe trước cửa nhà, lúc mở cửa xe, luồng khí lạnh tạt qua tai, Lương Thần bắt gặp co người lại.

Thiếu một người, không khí trong xe đột nhiên yên ắng hẳn. Đèn sáng rực, đường phố vẫn còn phảng phất không khí của Tết Nguyên Đán, người đi chơi rất đông, quang cảnh vô cùng náo nhiệt. Chỉ ngần cách với

bên ngoài bằng một lớp kính trong suốt nhưng Lương Thần như cảm thấy cô đang lọt vào một thế giới khác, khác xa thế giới ngoài kia, trong thế giới đó cô không tìm thấy được niềm vui.

Đôi lúc ánh mắt cô vô tình liếc sang ngang, chỉ thấy nửa khuôn mặt rất đẹp được ánh đèn chiếu sáng, lúc mờ lúc tỏ, những đường nét đẹp càng trở nên cuốn hút nhưng hoàn toàn không một chút biểu cảm.

Qua đường lớn tám làn xe, chiếc xe màu đen rẽ lên cầu vượt. Điện thoại bên cạnh đổ chuông. Lương Thần quay sang, thấy chủ nhân chiếc điện thoại vẫn đang thản nhiên nắm vô lăng, ánh mắt không thay đổi, hình như không có ý định nhấc máy. Tuy nhiên người gọi vẫn nhẫn nại, tiếng chuông vẫn kiên nhẫn đổ từng hồi, không chịu nhượng bộ.

Tình trạng đó kéo dài khoảng hai ba phút, Lương Thần cuối cùng không kiên nhẫn được nữa, bản lĩnh giả điếc của cô không bằng Lăng Diệc Phong, cô liếc nhìn anh, nhắc: “Điện thoại”.

Lúc đó người ngồi sau tay lái mới có phản ứng liếc nhìn cô, nói: “Cứ tưởng cả đời này em sẽ không chịu nói với tôi nữa”. Lương Thần thoáng ngạc nhiên, sau đó quay mặt nhìn ra cửa sổ.

Quả thực đây là câu đầu tiên cô nói với anh trong buổi tối hôm nay. Buổi chiều hôm đó, khi anh nói anh hận cô, Lương Thần thực sự trầm nghĩ đã như vậy thì sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Ý nghĩ này không chỉ một hai lần, nhưng như một trò ú tim, họ vẫn luôn chạm mặt nhau.

Có lẽ trong cuộc đời, có người nào đó luôn mang theo hình bóng một người khác, muốn xóa bỏ cũng không được.

Lăng Diệc Phong giơ tay cầm điện thoại vẫn đang đổ chuông không dứt đưa cho Lương Thần: “Nghe giúp tôi”.

Lương Thần kinh ngạc nhìn màn hình, có một cái tên nhấp nháy nhìn không rõ.

“Phía trước có cảnh sát, tôi đang lái xe, không thể nghe điện thoại”.

Đây là lý do ư? Lương Thần liếc nhìn con người vẽ mặt chẳng có gì chứng tỏ là đang nói đùa. Uống rượu như nước vẫn lái xe bình thường, vậy mà giờ lại quá tuân thủ luật lệ giao thông!

Tuy nhiên cô vẫn cầm điện thoại, chủ yếu là do không còn lựa chọn nào khác. Sau tiếng “A lô”, đầu dây bên kia chợt im lặng rồi bất chợt gọi đúng tên cô: “Ôi Lương Thần phải không?”

“...Vâng”, Lương Thần cũng kinh ngạc.

“Tôi là Trình Kim”.

Vì sao lại muốn cô nghe điện thoại của Trình Kim? Lương Thần ngược mắt, phân vân nhìn Lăng Diệc Phong, khuôn mặt nhìn nghiêng của anh vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, cô bỗng dưng thấy buồn vô cớ.

Trình Kim dường như cũng khó xử, ngập ngừng một lát mới nói: “Cho tôi nói chuyện với anh ấy được không?”

“Đương nhiên”, Lương Thần trầm nghĩ, Trình Kim muốn nói chuyện với bạn trai cô ấy tất phải trưng cầu ý kiến của cô?

Cô lặng lẽ trao điện thoại. Ai ngờ Diệc Phong vừa đón lấy, không cần nhìn, tắt máy luôn.

“Anh...” Lương Thần kinh ngạc. Sao anh có thể làm chuyện mất lịch sự đến như vậy, mà lại là người yêu của mình?

Lăng Diệc Phong không để ý đến phản ứng của cô, lặng lẽ bấm một vị trí trên bàn phím, quay sang hỏi: “Cuối tuần có rỗi không?”

Lương Thần chưa kịp trả lời, điện thoại lại đổ chuông.

Lần này chắc vẫn là Trình Kim.

“Có lẽ Trình Kim có chuyện quan trọng”, Lương Thần nói, đưa mắt nhìn ra ngoài.

Sắc mặt Lăng Diệc Phong không thay đổi, mắt liếc nhìn chiếc điện thoại đang nhấn nạy đổ chuông như lần trước, nhưng cuối cùng có lẽ không kiên nhẫn được nữa đành yên lặng. Không khí trong xe đột nhiên lắng lại. Mắt vẫn nhìn phía trước. Diệc Phong tiếp tục chủ đề vừa nói: “Có một số đồ cần đưa cho em, hẹn địa điểm gặp nhau, hoặc tôi sẽ mang đến nhà”.

“Đồ gì thế?”

“Đĩa CD và sách”.

Lương Thần lặng người.

Năm xưa Diệc Phong sang Mỹ, sợ anh buồn, Lương Thần đã mua cả chồng tiểu thuyết dày cộp bỏ vào va li của anh, lại còn thêm một chiếc máy hát hiệu Sony kiểu cũ, màu xanh thẫm, nặng trịch. Diệc Phong từng nói đùa, chiếc máy hát của em có thể làm vũ khí phòng thân.

Hôm nay vật lại quay về chủ cũ sao?

Qua đèn đỏ, thoát cái chiếc xe đã dừng dưới tầng trệt.

“Tôi sẽ đưa số điện thoại cho em, rồi thì gọi điện” Diệc Phong dừng xe, nói.

Lương Thần im lặng, lúc lâu sau mới nói: “Tiếc là những thứ của anh ở chỗ tôi đã thất lạc, không thể trả lại”.

“Không sao, chẳng nào cũng chẳng để làm gì”.

Câu nói thốt ra bình thường nhưng lại giống như bàn tay đầy gai từ từ bóp lấy trái tim cô, đau nhói.

Lăng Diệc Phong thấy cô không nói, chậm rãi nói, chậm rãi cài cúc áo khoác như sắp bước ra ngoài, môi anh đột nhiên mấp máy, định nói điều gì đó, đúng lúc đó có người gõ cửa xe.

Lương Thần hạ cửa kính, nhìn thấy khuôn mặt Diệp Tử Tinh.

“Anh cũng đến sao?”

“Quả nhiên là em!”

Cả hai người gần như tranh nhau nói rồi lại nhìn nhau cười.

Lăng Diệc Phong vẫn ngồi ở chỗ của mình sau tay lái, liếc nhìn hai người đó, ánh mắt tối dần.

cuối tuần là sinh nhật Lương Thần. Anh vốn định nói những chiếc đĩa ghi những bài hát năm xưa kia là để tặng Lương Thần làm kỷ niệm, nhưng sau đó không có cơ hội, anh đành để đến giờ.

Diệp Tử Tinh mỉm cười gật đầu với Lăng Diệc Phong rồi quay sang Lương Thần chìa ra một cái hộp: “Đoán là em, quả nhiên đúng, cái này cho em”.

Lương Thần mở cửa xe bước xuống.

Diệp Tử Tinh trao cái hộp cho Lương Thần, nhìn bóng người thấp thoáng trong xe, hỏi nhỏ: “Bạn đại học phải không? Tối nay vui chứ?”

Lương Thần cười, không trả lời, nhắc Tử Tinh: “Lên nhà thôi, ngoài này lạnh quá”.

Nói xong cô vòng sang bên kia, nói với người trong xe.

“Cám ơn anh đã đưa về”.

“Đừng khách sáo”, người đó thờ ơ đáp lại, đoạn nổ máy, nhấn ga.

Tiếng động cơ giong giã, chiếc xe lao đi.

Lương Thần cúi đầu định lên nhà, bước chân chợt khựng lại, phía xa đằng sau, chệch một bên, vang lên tiếng xe phanh rít trên mặt đường đến chói tai.

Xe vừa đi khỏi một phút đột nhiên dừng lại, đèn hậu báo hiệu dừng lại đỏ rực, liên tục nhấp nháy. Chờ một lát cũng không thấy động tĩnh gì, Lương Thần không yên tâm, lập tức quay lại.

Bầu trời lúc này như bị một chiếc khăn đen dày che kín, vàng trắng khuyết vừa rồi còn thấy bỗng dưng cũng biến mất, vật duy nhất có thể chiếu sáng là ngọn đèn vàng vọt cô đơn bên đường. Lăng Diệc Phong ngồi sau vô lăng, cúi đầu, lọn tóc trước trán xoã xuống mặt, ánh lên những tia đen nhánh.

Lương Thần đứng ngoài xe, thấy khuôn mặt trắng xanh của anh càng nổi bật một cách đáng sợ.

“Sao thế?” cô lo lắng hỏi.

Lúc này Diệp Tử Tinh cũng vừa đi đến, một tay đặt lên vai cô, nhìn vào xe cũng vẻ mặt âu lo như thế.

Lăng Diệc Phong cau mày, những ngón tay thanh tú nắm chặt vô lăng, lặng lẽ liếc nhìn cô, không trả lời.

Một chiếc xe hơi lướt qua, đèn pha sáng rực, Lương Thần nhân đó nhìn thấy đôi mắt đen sẫm của Diệc Phong càng thêm u ám, màu đen đó dường như có làn hơi nước phả qua, trở nên long lanh, vì vậy càng thêm quyến rũ. Bất giác cô ngẩng người đứng nhìn. Đến khi bờ vai bị bàn tay ai đó ấn nhẹ cô mới sực tỉnh, đồng thời cô cũng nhận thất thần sắc Lăng Diệc Phong rất khác thường, hoàn toàn không phải sắc diện bình thường của anh.

Không tìm được, cô bật hỏi: “Anh sao thế?”

Trên khuôn mặt nhợt nhạt dần hiện lên nụ cười, Diệc Phong không nói, chỉ khẽ nhắm mắt, khi mở mắt ra sau đó một lát, khoảng trán giữa hai hàng lông mày mới từ từ giãn ra, ánh mắt chậm rãi dịch chuyển qua lại giữa hai người đứng ngoài xe, sau đó anh mới nói bằng giọng hoàn toàn bình thường: “Không sao cả”

Mặc dù câu nói của anh không hề có sức thuyết phục, mặc dù chắc chắn biểu hiện của anh vừa rồi rất không bình thường, nhưng Lương Thần hoàn toàn không có cơ hội hoài nghi, chiếc Porsche đã bị chủ nhân của nó nhẹ nhàng đưa đi.

Lần này chiếc xe nhanh chóng ngoặt ra đường lớn, lẩn vào dòng xe, không nhìn thấy nữa.

Trở về nhà, nhìn món canh gà thơm phức, Lương Thần cố gắng ăn nửa bát để khỏi phụ lòng người mua, Trước khi về, Tử Tinh lại nhắc kế hoạch ngày nghỉ cuối tuần “Em đừng nhận thêm việc, chúng mình đi du lịch”.

“Vâng”.

Cô mỉm cười, gật đầu: “Để em lên mạng tìm địa điểm tốt nhất nên xa thành phố một chút”.

Sau khi tắm, nằm trên giường, trong căn phòng tối, mờ mờ ánh đèn ngủ, nhắm mắt lại, Lương Thần như vẫn nhìn thấy cái nhú mày của Diệc Phong lúc ngồi trong xe. Vẽ đau đớn mơ hồ đó, cô tuyệt nhiên không nhìn lầm. Lăng Diệc Phong lúc đó đúng là không bình thường. Lại còn tiếng phanh rít chói tai đó nữa.

Cô trở mình, thấp thỏm không yên, bỗng bật dậy sờ tìm điện thoại, vừa ấn con số đầu tiên cô lại thấy chán nản, bàn tay nắm điện thoại từ từ buông xuống.

Hoá ra cô vẫn quan tâm!

Không biết là vui hay buồn.

9. Chương 09

Nếu định mệnh không cho chúng ta được hưởng hạnh phúc, anh sẽ cùng em gánh chịu bất hạnh.

Sau đó một tuần bận bù đầu. Rất nhiều người vẫn còn lưu luyến những ngày nghỉ Tết thoải mái đã qua nên việc hoàn thành công việc hàng ngày có phần khó khăn. Lương Thần bận tới mắt, đến khi Diệp Tử Tinh gọi điện thoại nhắc kế hoạch ngày nghỉ cuối tuần, cô mới sực nhớ lời hẹn với Lăng Diệc Phong.

“Tối hôm đó, Lăng Diệc Phong vẫn chưa cho cô số điện thoại của anh, nhưng nếu muốn liên lạc cũng chẳng khó gì, giữa học có rất nhiều bạn bè, chỉ một cú điện thoại là tất cả trở nên đơn giản. Nhưng anh đã nói, những cái đó chẳng qua là đồ bỏ đi, đã là đồ bỏ đi, tại sao còn nhọc công tìm lại?”

Người ta đã vứt bỏ tình cảm cũ không thương tiếc, tại sao cô lại không làm được?

Chiều tối thứ Sáu, Lương Thần chuẩn bị về nhà thu xếp hành lý, vừa ra khỏi thang máy thì có tiếng gọi từ phía sau, gọi cả họ lẫn tên, giọng nói to, trong trẻo rõ ràng.

Phía sau một chậu cây cảnh xanh ngắt là Trình Kim trong bộ trang phục đi săn màu hồng, mái tóc giản dị kẹp gọn gàng, ánh mắt lạnh có phần dữ dội.

Ngoại trừ lần chạm mặt thoáng qua ở siêu thị hôm đó, Lương Thần và cô ta có thể nói là rất lâu không gặp. Lần gặp cuối cùng là tại nước Mỹ, trên đường ManhaTử Tinhhan tuyết rơi lả tả, cả hai người đều vừa rời ghế nhà trường, đều rất đẹp và đều đang trong ranh giới giữa ấu trĩ và trưởng thành. Điều khác biệt duy nhất là Lương Thần đứng ngoài cửa, vai khoác ba lô du lịch, người run run, còn Trình Kim khoác chiếc áo sơ mi đàn ông rộng thùng thình, đứng trong khuôn cửa vô cùng ấm áp, vẻ trẻ nãi mà kiêu kỳ đó rõ ràng muốn chứng tỏ quan hệ thân mật của mình với chủ nhân của chiếc áo sơ mi đang mặc trên người.

Chỉ cách nhau một cánh cửa nhưng giống như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Không một lời hỏi thăm dù khách khí xã giao hay giả bộ, Lương Thần dừng lại trước mặt Trình Kim, hỏi: “Cô đến tìm tôi?”

“Đúng vậy!”

Lương Thần cau mày: “Ai nói với cô tôi làm việc ở đây?”

“Thành phố này tuy lớn”, Trình Kim cười nhạt, “nhưng nếu muốn, tìm một người có gì khó”.

Lương Thần ngạc nhiên. Thì ra giữa họ vẫn tồn tại những nhịp cầu.

“Cô tìm tôi có việc gì?” cô nhìn đồng hồ, nét mặt lạnh lùng: “Tôi đang bận”.

Trình Kim cố nén cười, nhìn thẳng vào mắt đối phương: “Tôi muốn biết Lăng Diệc Phong bây giờ đang ở đâu?”

Lương Thần ngăn người: “Làm sao tôi biết được?”

“Tối hôm đó chẳng phải chính cô nghe điện thoại sao?”

Lương Thần bỗng thấy nực cười. Chuyện xảy ra đã mấy ngày, lẽ nào cô ta tưởng Lăng Diệc Phong vẫn ở cùng cô cho đến bây giờ?

“Rất xin lỗi”, cô lắc đầu: “Tôi không gặp anh ấy”.

Trình Kim mấp máy môi, nhìn chăm chăm vào mặt cô như muốn biết cô có nói dối không.

Lương Thần khẽ thở dài: “Bất luận cô tin hay không, tóm lại cô đã tìm lầm người”.

Cô dậm bước định quay đi, Trình Kim mới hỏi đầy nghi hoặc: “Cô không nói dối chứ?”

Lương Thần dừng lại, giọng nói xen chút giễu cợt: “Tôi gạt cô thì được lợi lộc gì? Vả lại, cái vai người thứ ba này tôi thực sự không muốn diễn!”

vừa dứt lời, nét mặt Trình Kim lập tức tỏ ra bối rối. Lương Thần yên lặng, bỗng cảm thấy ân hận vì đã nói quá lời, ngay sau đó là tiếng cười khiêu khích của Trình Kim: “Ô Lương Thần, cô vẫn như ngày trước, vẫn thích tỏ ra cao thượng”.

Lương Thần ngược mắt, lơ mơ cảm thấy nụ cười của Trình Kim có vẻ kỳ lạ, nhưng không biết nguyên do.

Không muốn nói thêm, cô nói lạnh nhạt: “Tôi có việc, đi trước đây”. Không đợi trả lời, cô quay người bỏ đi.

Đi được bảy tám bước, quay lại nhìn người phụ nữ vẫn đang đứng nguyên chỗ cũ, cô giữ nét mặt bình thản, nói giọng vừa phải, đủ cho đối phương nghe thấy: “Mặc dù trước đây chúng ta đã quen nhau nhưng tôi và cô không phải là bạn bè, vả lại tôi chưa bao giờ muốn gặp cô, cho nên từ nay về sau, dù là vì bất cứ lý do gì cũng xin cô đừng đến tìm tôi nữa”.

Sau một giây sững sờ nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, Trình Kim gật đầu: “Ô Lương Thần, cô cũng là người mà trên đời này tôi không bao giờ muốn gặp nhất”.

“Vậy thì tốt”, Lương Thần mỉm cười: “Cả hai chúng ta đều như vậy”.

Nhưng sự biến mất của Lăng Diệc Phong là thật sao? Cô rất hiểu, nếu không phải vì bất đắc dĩ, Trình Kim tuyệt đối không chủ động đến tìm cô. Cô ta không ưa cô, thậm chí còn rất ghét. Về điểm này cô biết, cô đã đọc thấy điều đó trong ánh mắt cô ta từ hồi còn học đại học.

Hồi đó trường của Trình Kim rất gần trường đại học Z, sau khi Lăng Diệc Phong và cô qua lại, anh giới thiệu hai người với nhau. Nghe nói Trình Kim vẫn coi Diệc Phong như anh trai, nhưng cô chỉ thấy cô ta gọi ‘Diệc Phong’ vẻ rất thân mật, hình như không đơn giản chỉ là anh em. Lần đầu gặp mặt, Lương Thần đã nhận ra vẻ thù địch trong đôi mắt to sáng của cô ta. Nhưng cô không tiện hỏi, hơn nữa, Trình Kim không có ý gì khác đối với Lăng Diệc Phong mới là chuyện lạ.

Thu xếp xong hành lý, Lương Thần gọi điện thoại. Tử Tinh đang làm việc, giọng mệt mỏi: “...Tám giờ sáng mai anh đến đón em”.

“Xong việc anh về nhà nghỉ sớm nhé”. Cô dặn.

“Em yên tâm”. Tử Tinh cười: “Nhất định phải ngủ thật tốt để ngày mai còn làm tài xế cho em”.

Thành phố vừa khánh thành khu du lịch mới ở ngoại ô, phong cảnh rất đẹp, thiết bị hoàn hảo, có cả suối nước nóng tự nhiên, rất thích hợp cho những kỳ nghỉ ngắn ngày.

Hai người trao đổi vài câu rồi gác máy. Trước khi đi ngủ thấy pin điện thoại chỉ còn một vạch, cô lấy sạc pin, đột nhiên có điện thoại, một số máy lạ.

Lương Thần nói: “Alô”, đầu dây bên kia sau một giây yên lặng mới lên tiếng: “Ô Lương Thần, xuống nhà đi”.

Lăng Diệc Phong! Cô sững người.

“Tôi đang ở trong quán bar ngay dưới nhà”. Giọng anh có vẻ nôn nóng: “...Em xuống đi”.

“Muộn thế này”, Lương Thần nhìn đồng hồ, “anh có việc gì không...?”

Cô chưa dứt lời, màn hình tối lại, người gọi cúp máy.

Sạc pin, mở máy tìm số vừa gọi đến, cô phải gọi lại nói cho rõ mới được.

Nhưng không có ai nhấc máy.

Anh đang giở trò gì không biết? Lẽ nào anh cho rằng cô cố tình không nghe nên lần này trả thù?

Dù biết Lăng Diệc Phong không làm những chuyện nực cười như thế, nhưng những tiếp xúc thời gian qua khiến Lương Thần hồ nghi, thỉnh thoảng anh vẫn có những hành động khá kỳ quặc.

Cô đang định dập máy thì đầu dây bên kia có phản ứng. Lần này là một giọng hoàn toàn xa lạ.

“Vị khách này đã quá say, nếu chị là người quen của anh ấy, xin hãy đưa anh ấy về”. Giọng người phục vụ lịch sự nghiêm túc lập tức xua tan mối hoài nghi của cô.

Choàng vội áo khoác lên người, cô lao xuống lầu, đến thẳng quán bar duy nhất gần nhà, đưa mắt tìm kiếm, cô lập tức nhận ra mình bị lừa.

“Anh cho người ta bao nhiêu tiền?” cô khoanh tay, cắn môi nhìn người ngồi trên đi văng đang thản nhiên hút thuốc.

Lại dám thông đồng với người phục vụ lừa cô!

Diệp Phong không nói, ánh mắt tự lự nhìn cô qua làn khói thuốc.

Lương Thần càng bức, biểu hiện của anh chẳng có gì là say rượu! Đáng lẽ cô nên sớm đoán ra mới phải, cô hồ đồ bị lừa một cách ngớ ngẩn.

Hít một hơi sâu, cô quay người bỏ đi.

“Đợi đã”, Lăng Diệp Phong cuối cùng cũng mở miệng.

Cô ngoảnh lại, một tay vịn để trên chốt cửa, thấy thân hình dong dỏng cao trên đi văng đã đứng lên, dưới ánh đèn màu nhập nhoạng, nửa người anh như chìm trong bóng tối. Các đường nét trên khuôn mặt càng thêm tuyệt đẹp, quyến rũ.

“Rốt cuộc anh có chuyện gì?” cô thở dài, đột nhiên thấy sợ phải đối co với anh ở đây.

“Sốt ruột muốn về nhà sao?” người đó nhún vai, mặc dù cử chỉ rất mực quyến rũ nhưng lời nói lại như có gai: “Anh ta đang đợi em ở nhà, phải không, nên em mới vội ra về, tôi nói đúng chứ?”

Lương Thần mím môi, bất lực.

Hết lần này sang lần khác. Không biết có phải cô đã trở nên yếu đuối hay là Lăng Diệp Phong quá nghiệt ngã, anh cố tình gây tổn thương cho cô, và anh đã đạt được mục đích, nỗi đau trong lòng Lương Thần mỗi lúc một giằng xé.

“Nếu anh chỉ định nói những cái đó”, cô nhắm mắt, cuối cùng cũng trấn tĩnh được, “vậy thì tôi phải về đây”.

Trong khoảnh khắc Lương Thần nhắm mắt, Lăng Diệp Phong có cảm giác như anh nhìn thấu sự đau khổ và thất vọng nơi vầng trán cô.

Một Tô Lương Thần chưa bao giờ mệt mỏi lại không còn sinh lực như vậy, thân hình quá mảnh mai, dường như chỉ vừa quay đi là cả người sẽ mất hút trong bóng tối dày đặc, dù điên cuồng chạy theo cũng không thể nào nắm được một góc vạt áo cô.

Ánh mắt Diệp Phong từ từ khoá chặt hình ảnh con người sắp bỏ đi đó, điểm sáng trong đáy mắt loé lên, mờ lung biến ảo.

Lẽ ra anh không nên làm tổn thương cô, anh thậm chí không muốn cô phải chịu bất kỳ tổn thương nào dù chỉ mảy may, nhưng...

Tình cảm dồn nén dường như đột nhiên vỡ oà, trong tích tắc bầu không khí lập tức thay đổi. Lăng Diệp Phong nhìn cô nói chậm từng chữ: “Tô Lương Thần, nếu như cả đời này em không xuất hiện trước mặt tôi nữa, cũng được thôi. Nhưng giờ đây, chúng ta đã gặp nhau. Liệu em có thực sự cho rằng mọi chuyện giữa chúng ta dễ dàng kết thúc như vậy?”

Giọng nói lạnh đậm, nhưng cái nhìn có phần dịu đi. Lương Thần lạng người, mỗi lời nói của anh như những mũi kim nhẹ nhàng chích vào lòng cô.

Diệp Phong đột nhiên dập đầu thuốc đang hút, vòng qua cái bàn thấp đến trước mặt cô, giơ tay chạm vào má cô.

Lương Thần đứng sững, có lẽ cô đã quên không tránh, hoặc là cô thực sự không muốn tránh.

Mùi rượu, mùi thuốc lá thoảng qua, anh cúi đầu, thở dài, khẽ nói: “Tại sao em không hoàn toàn biến mất đi...?”.

Tại sao không? Tại sao không hoàn toàn biến mất? Lương Thần đứng ngây, đầu ấn của cái đụng chạm nhỏ vừa rồi, thô bạo mà ấm áp không thể cưỡng lại vẫn đang vương lên má. Cô cũng muốn biến mất, cô cũng không muốn gặp lại, nhưng....như Trình Kim đã nói, thành phố tuy rộng lớn, nhưng nếu muốn chạm mặt cũng không có cách nào tránh được.

“Tôi chẳng biết làm thế nào...” cô nói như người bị trúng tà: “Tôi tưởng anh sẽ không trở về nữa, nhưng anh đã trở về, hơn nữa từ trước đến giờ vẫn là anh không muốn tôi sống bình yên, là anh không muốn tôi kết hôn, không muốn tôi kết hôn với người khác, hôm nay cũng là anh gọi điện lừa tôi đến....tôi cũng không muốn gặp anh, nhưng...”

Lời nói chưa dứt, đã bị cắt ngang bởi nụ hôn dài đột ngột...

Anh ôm ghì vai cô, đôi môi ấm nóng quyết liệt, mùi thuốc lá, mùi rượu xông vào miệng cô, hơi sắc nhưng lại giống như men say.

Cô cảm thấy mình sắp không thở được, bàn tay vô tình nắm chặt lưng áo anh.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng khi môi anh rời môi cô, thân hình cao lớn vẫn hơi cúi xuống, hai tay vẫn ghì cô vào lòng. Anh cúi đầu thấp nữa, áp mặt vào cổ cô, hơi thở ấm nóng gấp gáp, thắm thì: “Lương Thần, anh yêu em!”

Nhưng Lương Thần đã không nghe thấy gì hết, tai cô ù đi, cô chỉ nghe thấy tiếng đập thình thịch của trái tim mình.

Anh nhắm mắt.

Em đã lãng phí khoảng thời gian đẹp nhất của chúng ta.

Nếu định mệnh không cho chúng ta hưởng hạnh phúc, anh sẽ cùng em gánh chịu bất hạnh.

Không biết bao lâu, Lương Thần cuối cùng cũng thoát ra khỏi vòng tay ấy, nhích xa dần khỏi Lăng Diệc Phong, cô ngược mắt nhìn anh, tim càng đập mạnh. Như vừa mới rồi, chỉ trong khoảnh khắc, cô cảm thấy thời gian như quay lại, người vừa ôm cô vào lòng, hôn cô đến nghẹt thở dường như chính là chàng sinh viên trong vườn trường năm ấy.

Nhưng rốt cuộc chỉ là cảm thức sai.

Giữa hai người đã có một khoảng trống, nụ hôn gợi nhớ ngày xưa nhất thời khiến cả hai mê muội nhưng không thay đổi được sự thật: Họ đã trở nên xa lạ với nhau.

Vậy mà cô vẫn còn ngốc mãi? Đến nước này, muốn lùi cũng không thể!

Cô phải làm thế nào đây? Buổi chiều đối diện với Trình Kim, những lời nói kiên quyết, bất cần đang vang lên bên tai cô: “Tôi không muốn là người thứ ba”, nhưng cô sợ cô bây giờ không thể thực hiện được lời hứa đó nữa.

Khi thấy Lương Thần lặng lẽ rời khỏi vòng tay mình, Lăng Diệc Phong cũng từ từ buông tay, mắt né tránh cái nhìn của cô.

Em để lộ điều ẩn chứa trong đó!

Anh cao hơn cô một cái đầu, khoảng cách gần như vậy, chỉ cúi đầu, ở khoảng cách gần như vậy, chỉ cần cúi xuống là bắt gặp ánh mắt vừa thẳng thốt vừa phản kháng của cô.

Như có một thoả thuận ngầm, anh không nói cũng không làm gì, chỉ lặng lẽ chờ, chờ cô lên tiếng.

Quả nhiên, sau phút yên lặng, Lương Thần nói với giọng hoàn toàn bình thường: “Anh không cam lòng đứng không?”.

Đây là sự giải thích hợp lý nhất mà Lương Thần có thể nghĩ được: “Ngày xưa anh bị tôi tranh, đòi chia tay trước, anh để trong lòng, cho nên bây giờ gặp lại, anh không dễ dàng buông tha cho tôi, mặc dù anh đã có người đàn bà khác”.

“Thế nào là tranh đòi chia tay trước?” Diệc Phong nhíu mày, lơ mơ cảm thấy có điều gì đó khác lạ, nhưng anh chưa có kịp suy nghĩ, Lương Thần lại cười nhạt, hạ giọng: “Nếu năm xưa tôi đã thực sự làm tổn thương đến lòng tự trọng của anh, vậy thì cho tôi xin lỗi, tôi mong anh độ lượng, không nên tiếp tục giày vò nhau nữa, như vậy không ai được lợi gì. Sau này, cho dù tôi có kết hôn hay không kết hôn với ai hoàn toàn không can hệ đến anh. Còn anh, anh hãy sống một cuộc sống của mình, với Trình Kim hay bất kỳ người nào khác, tôi cũng không có quyền hỏi. Chúng ta ai đi đường nấy, coi như bắt đầu từ bây giờ, chấm dứt tất cả”.

Nói dài như vậy mà giọng cô vẫn bình thường, lưu loát như đã tập duyệt từ lâu, không hề ngắc ngứ, thẳng băng và tuyệt tình đến vậy, còn tuyệt tình hơn cả ngày xưa.

Lăng Diệc Phong im lặng, bên tai như còn nghe thấy những lời nói xa xôi và mạch lạc, năm năm trước, cô nói qua điện thoại, vượt đại dương, trong tiếng thốt ra như đâm vào tim.

“Lăng Diệc Phong, chúng ta chia tay”.

“Bởi vì...em đã yêu một người khác.”

Năm xưa cô chỉ nói lời chia tay, bây giờ nói lời chấm dứt. thẳng thừng, không hối hận.

Mắt Diệc Phong loé lên, Tô Lương Thần, cô khá thật, quả nhiên bản lĩnh hơn nhiều.

Anh động đậy môi, hai người vốn ở khoảng cách rất gần, có vẻ như trong lúc lùi về sau Lương Thần vẫn ngược nhìn chờ đợi, chờ đợi phản ứng của anh. Chỉ cần anh gật đầu, từ nay về sau, hai người tuy cùng một thành phố nhưng sẽ ở hai thế giới khác nhau.

Dù đã tự nhủ quyết định này là đúng nhưng cô không sao kìm được nỗi đau như những làn sóng nhỏ đang cuộn lên, cuộn lên mãi.

Thời gian cứ qua đi từng giây từng phút. Lương Thần sức nhớ lúc đi không mang theo điện thoại, nếu Diệc Tử Tinh gọi đến, không thấy cô lúc gần nửa đêm thế này anh ấy sẽ nghĩ sao. Thân hình cao lớn của người đàn ông trước mặt ẩn trong quầng sáng mờ mờ, đôi mắt sâu u uẩn nhìn cô, anh vẫn đứng yên không nói.

Lương Thần quay người xoay nắm đấm cửa nặng trĩu. Cô không thể phung phí thời gian như thế này, cũng không có lý do để cuộc sống cô bị anh ảnh hưởng hoặc khống chế.

Anh có đồng ý hay không, điều đó không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là liệu trái tim cô có đủ kiên nhẫn hay không.

Gần nửa đêm, quán bar thỉnh thoảng vẫn có khách ra vào. Nhân viên phục vụ vận sơ mi trắng, thắt nơ hồng, tay bê khay, nhanh nhẹn qua lại giữa các bàn, khi đi qua Lương Thần, họ điều nghiêng người tránh một cách lịch sự. thềm trên nền trải đến cửa ra vào. Lương Thần nhanh chóng vượt qua hành lang hẹp được trang trí những chùm đèn màu lam. Đã có người đứng mở cửa giúp, bước ra ngoài, đặt chân lên bậc thềm đá bóng loáng, cô cảm thấy như vừa rơi từ chín tầng mây xuống đất, nền đá cứng dưới chân khiến cô bỗng thấy hoang mang, dường như không biết mình đang ở đâu.

Rẽ trái rồi rẽ phải là đến khu chung cư, chỉ cần ấn nút thang máy là lên đến nhà, chiếc áo khoác quá mỏng cô khoác vội khi đi lúc này không chịu nổi cơn gió, bị gió thổi ép vào người, lộ rõ thân hình mảnh mai. Cô mới đi được vài bước, đằng sau chợt có tiếng chân người đuổi sát. Lương Thần cúi bước không ngoảnh lại, đột nhiên một bàn tay đặt lên vai cô.

Tay khoanh trước ngực cho đỡ lạnh, cô bỗng rùng mình, người run lên,

“Muộn rồi, tôi về đây”. Cô thở dài, răng gần như va vào nhau.

Diệc Phong cau mày nhìn cô. Đêm lạnh mấy độ âm như vậy mà cô chỉ khoác áo gió mỏng ra đường, Vừa rồi trong quán không đủ ánh sáng, tâm trạng lại bất an nên anh không để ý, bây giờ mới nhận ra. Vừa xoay người đứng chắn gió cho cô, anh vừa cởi áo khoác của mình đưa cô.

Lương Thần lắc đầu: “Không cần”.

“Mặc vào”, giọng Diệc Phong nhỏ nhưng kiên quyết như ra lệnh. Chiếc áo mang hơi ấm của chủ nhân đã ở trên vai cô. Lương Thần cúi đầu thấy cái áo quá to, quá dài. Chiếc cổ màu đen dày, che đến ngang má, cô thấy ấm hần, rất dễ chịu. Nhưng cử chỉ này, xem ra Lăng Diệc Phong định tiếp tục câu chuyện ngoài trời lạnh như thế này.

Cô còn chưa kịp suy nghĩ, đã thấy Diệc Phong giơ tay chặn taxi. Chiếc taxi màu xanh, đèn hậu nhấp nháy đỏ rực, lập tức dừng trước mặt hai người.

Anh không đi xe đến ư? Thấy Diệc Phong mở cửa xe Lương Thần nghĩ anh sẽ bước vào đi về nhà nên vội cởi áo khoác trả lại. Nhưng Diệc Phong không nhận, nghiêng đầu nói: “Lên xe đi”.

Lương Thần không hiểu: “Nhà tôi ngay đây rồi”, ngón tay lạnh cóng chỉ toà nhà phía trước.

“Không phải về nhà em”, nói xong anh nắm tay cô: “Chẳng phải em đã bảo mình phải nói một lần cho rõ sao?”, anh nhún vai: “Vậy hãy đi theo tôi”.

Đêm hoàn toàn yên tĩnh, thành phố ban ngày chật chội ồn ào giờ đây yên tĩnh tuyệt đẹp, taxi lao vút qua cầu. Mặt nước bên dưới im lìm, chạy dài ngút ngát, vài chiếc thuyền nhỏ đậu ven sông le lói ánh đèn. Lúc lên xe, nghe thấy Diệc Phong nói địa chỉ với người lái xe, Lương Thần không để ý, bây giờ sức nhớ mới thấy kỳ lạ, nói chuyện chia tay tại sao phải về nhà anh?

Lăng Diệc Phong hôm nay không còn là chàng sinh viên Lăng Diệc Phong tình nghịch cố tình kể chuyện ma dọa cô thời đi học nữa, cũng không thăm thỉ qua điện thoại: “Lương Thần, anh nhớ em”. Bây giờ anh có thể nói những câu tổn thương người khác một cách dễ dàng bình thản như không, ngay một giây sau đó lại có thể hôn da diết, nồng nàn, quyết liệt. Nghĩ tới đó, Lương Thần bỗng do dự, người đàn ông này thay đổi quá thất thường, những hành động và suy nghĩ của anh, cô không thể nào lý giải.

Đi được nửa đường, cuối cùng Lương Thần lên tiếng: “Tôi muốn xuống xe”.

Lăng Diệc Phong một tay chống lên cửa xe, quay đầu nhìn cô: “Sao thế?”

“Hôm nay muộn quá rồi, chuyện để hôm khác nói cũng được. Dừng xe ở đây, tôi không đến nhà anh”.

Người lái xe nhìn vào gương chiếu hậu, xe đi chậm lại, như sắp dừng.

Lăng Diệc Phong tay chống cằm, yên lặng một lát, lại quay sang nhìn Lương Thần, cười: “Em sợ gì chứ? Chẳng lẽ em cho rằng tôi sẽ ăn thịt em?”

không biết vô tình hay cố ý, giọng anh trở nên đặc biệt dịu dàng, Lương Thần nhận thấy nụ cười của người lái xe qua gương chiếu hậu, bất giác mím chặt môi.

Người ngồi trước quay sang người lái xe, đổi giọng nói: “Bác có thể lái nhanh lên một chút, chúng tôi cần về nhà gấp”.

“Vâng, vâng, vâng”, ông ta gật đầu lia lịa, nhún ga.

Trong đêm giá rét, nhà Lăng Diệc Phong đèn sáng rực. Khi bước lên bậc thềm, Lương Thần đột nhiên dừng lại.

“Chiều nay Trình Kim đến công ty tìm tôi”. Bây giờ liệu cô ta có ở phía sau cánh cửa?

Diệc Phong cau mày: “Cô ấy nói gì?”

“Không nói gì cả”. Lương Thần lắc đầu, mỉm cười: “Người cô ấy muốn tìm là anh. Cô ấy tưởng tôi giấu anh”.

Cô có thể hình dung ra nhiều kiểu phản ứng của Lăng Diệc Phong, điều duy nhất cô không ngờ là cô vừa dứt lời anh đã bật cười thành tiếng.

“Có gì đáng cười?” đến lượt cô cau mày: “Anh chơi trò mất tích gì vậy? Tôi thấy cô ấy có vẻ sốt ruột thật sự”.

“Không sao, tôi biết tại sao cô ấy tìm tôi”, Lăng Diệc Phong có vẻ thật sự không để ý, nụ cười trong mắt anh vẫn chưa tan.

Xem ra không chỉ một mình anh cho rằng giữa họ vẫn còn những vấn vương. Chia tay lâu như vậy nhưng trong mắt người ngoài, hai người vẫn còn chút gì đó liên quan đến nhau.

Còn anh lại rất sung sướng khi nhận ra điều đó.

Chẳng hiểu thế nào! Lương Thần lại thấy hoang mang, vừa rồi cô đã thấy Lăng Diệc Phong thay đổi quá nhiều, chàng sinh viên sôi nổi ngày xưa dường như một đi không trở lại. Vậy mà lúc này anh lại cười như một đứa trẻ, một nụ cười thật sự thoải mái, hồn nhiên. Đã bao lâu rồi cô không nhìn thấy nụ cười đó?

“Đừng có ngây người ra như vậy” Diệc Phong giơ tay nắm lấy cổ tay nhỏ bé của cô: “Vào nhà thôi”.

Man đêm đen thẫm, không khí lạnh se sắt, từ trong khung cửa sổ có rèm lọt ra ánh sáng màu hồng ảm áp. Người đàn ông cao lớn, mắt sáng, nụ cười dịu dàng đang nắm tay cô có thể chỉ là ảo giác, Lương Thần đột nhiên hoảng sợ, nhưng cô như bị hơi ấm từ bàn tay kia dẫn dụ đưa đến trước một cánh cửa đóng chặt.

Cho đến khi khuôn mặt sau cánh cửa dần dần hiện ra.

10. Chương 10

Sự chờ đợi của Lương Thần (chương 10)

“Ôi Lương Thần, thì ra tất cả niềm tin của em đối với tôi chỉ có vậy”.

Những ánh mắt kinh ngạc, dò hỏi, lạnh lùng, căm ghét cùng lúc hướng vào Lương Thần khi cô bước qua cánh cửa...

Thì ra ở phía sau cánh cửa không chỉ có một mình Trình Kim.

Vốn là người tự chủ, nhưng khi nhìn thấy cặp vợ chồng trung niên ngồi trên ghế sofa xuống, đứng sững nhìn Lương Thần, ánh mắt lạnh lùng, gay gắt trách cứ. Đương nhiên cô hiểu hàm ý của cái nhìn ấy. Sự xuất hiện của cô cùng với Lăng Diệc Phong lúc này lập tức xoá tan niềm tin tưởng của cô ta, sự tin tưởng cô ta đã nói như đinh đóng cột chiều nay. Nhưng cô không quan tâm, Trình Kim có tin lời cô hay không có gì quan trọng? Đàng nào cô cũng không phải là người thất tín, cô về đây là theo yêu cầu của Lăng Diệc Phong, để cùng anh ‘nói một lần cho hết’. Toàn bộ tâm trí cô lúc này hoàn toàn tập trung vào cặp vợ chồng trung niên đang ngồi ung dung nhàn tản trên ghế sofa.

Nói hai người tuổi trung niên có vẻ không thích hợp, bởi nếu dựa vào tuổi của Lăng Diệc Phong suy ra, hai người ít nhất cũng phải ngoài năm mươi, nhưng có lẽ do biết cách chăm sóc, trông bề ngoài họ rất trẻ, trẻ hơn tuổi thực rất nhiều.

Nhưng tại sao?

Tại sao Diệc Phong lại đưa cô đến gặp họ?

Lương Thần liếc nhìn khuôn mặt không biểu cảm của hai người đó. Lúc mới bước vào, Lương Thần đã nhận ra cả hai không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, có vẻ họ đã biết trước sự xuất hiện của cô. Vậy anh đưa cô đến đây với mục đích gì?

Nghĩ đến thái độ dứt khoát ương ngạnh của Diệc Phong trên taxi lúc cô một mực đòi xuống, Lương Thần càng không thể nào lý giải được.

Trong phòng khách rộng rãi, đèn sáng trưng, bầu không khí căng thẳng đến khó thở.

Trình Kim mặc dù trong lòng ảm ức, nhưng nãy giờ vẫn ngoan ngoãn, yên lặng. Cô đương nhiên biết, bây giờ không phải là lúc trách cứ.

Quả nhiên, một giọng đàn ông trầm khàn phá tan bầu không khí yên tĩnh: “Rốt cuộc anh đang chơi trò gì vậy?”. Ánh mắt ông quét tới mặt Lăng Diệc Phong, loé ra những tia sắc lạnh: “Một tuần liền mất tám tích, công ty cũng không thêm đoái hoài! Anh tưởng anh còn bé lắm hả? Hai tám tuổi đầu, biến đi đâu cũng không thêm nói với ai một tiếng, để Trình Kim chạy đôn đáo tìm khắp nơi. Anh nhìn lại mình xem, có ra thể thống gì không?”

Lần này không cần nhìn mặt cô cũng có thể đoán ra thân phận của ông.

Vừa dứt lời, người đứng bên Lương Thần lập tức có phản ứng. Trái với cơn tức giận không thể kìm nén của đối phương, thái độ Lăng Diệc Phong rất ôn tồn, giọng anh bình tĩnh, rành rọt: “Con đã hai tám tuổi, đi đâu cũng không nhất thiết phải báo cáo với ai”.

Trình Kim tái mặt.

Diệc Phong không nhìn cô ta, bước lên hai bước, bàn tay phải vẫn nắm chặt cổ tay Lương Thần, ánh mắt di chuyển từ hai người ngồi trên ghế sofa sang Trình Kim: “Mọi người chưa có dịp gặp mặt, xin giới thiệu đây là Tô Lương Thần”, nói đoạn anh ngoảnh sang nhìn Lương Thần: “Đây là cha mẹ anh”.

Khi cảm thấy cổ tay hơi đau, Lương Thần mới ý thức được cô và Diệc Phong vẫn trong tư thế thân mật không nên có, nhưng cô lại không có cách nào thoát khỏi tay anh.

Thế là thế nào?

Trước mặt Trình Kim, anh có thể thản nhiên nắm tay người đàn bà khác, đằng hoàng giới thiệu với cha mẹ mình! Hơn nữa, chẳng phải họ đến đây là để ‘chấm dứt tất cả’ hay sao?

Không thể nào hiểu nổi!

Ông Lăng cũng bắt đầu chú ý đến cử chỉ thân mật của hai người, ánh mắt không đồng tình của ông dừng lại trên cái nắm tay đó, cổ kìm tức giận, lát sau ông lại hướng vào Lương Thần và dừng vài giây trên gương mặt cô trong cái nhìn đầy ẩn ý.

Mẹ Diệc Phong này giờ không nói gì, lúc đó mới đứng lên, nhẹ nhàng đi về phía Lương Thần. Bà mặc quần Áo màu đen áo ngắn màu cà phê, may rất khéo, gia công tỉ mỉ, nước da mềm mại trắng bóc, ngũ quan đoan trang, có thể thấy hồi trẻ rõ ràng bà là một mỹ nhân.

“Thì ra cô Tô, hân hạnh!” giọng nói êm nhẹ, phẳng phất khẩu âm của phụ nữ Giang Nam.

Lương Thần giật mình, khi giơ tay ra bắt, trí óc cô lập tức liên hệ với một giọng nói nào đó ẩn sâu trong ký ức.

Dường như đã thành chuyện xa xôi, Lương Thần chưa hề nói với ai.

Sau khi gia đình xảy ra sự cố, mẹ Lăng Diệc Phong đã gọi điện thoại. Lương Thần không thấy ngạc nhiên vì sao bà lại có số điện thoại của cô, điều khiến cô kinh ngạc chính là tại sao một giọng nói dịu dàng lại có thể gây tổn thương đến như vậy. Sau lời giới thiệu ban đầu, không một lời thăm hỏi xã giao, bà nói thẳng mục đích của mình.

Bà nói: “Cô Tô, Diệc Phong là con trai tôi, tôi rất hiểu tính nó, nó luôn theo đuổi những cái hoàn hảo, những thứ nó thích đều là tốt nhất. Cho nên tôi biết cô Tô chắc chắn rất ưu tú, nhưng tôi không thể yêu cầu cô chia tay với Diệc Phong”.

Lương Thần áp tai vào ống nghe, sững người trong giây lát. Ai có thể ngờ đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ người yêu mà lại nói về chuyện đó. Lúc này là thời gian làm việc buổi chiều, trong phòng làm việc vẫn còn ba đồng nghiệp khác, Lương Thần im lặng một lát rồi bình tĩnh nói: “Bây giờ không tiện nói chuyện, hết giờ làm việc bác gọi lại được không?”

Chiều tối, điện thoại đổ chuông.

Phòng làm việc rộng thênh thang chỉ có một mình Lương Thần, cô hít một hơi dài hỏi: “Như bác nói thì cháu tốt như vậy, tại sao bác lại muốn cháu chia tay với Diệc Phong”.

Bà mẹ chắc đã lường trước câu hỏi, trả lời rất nhanh: “Người thằng Phong sẽ lấy sau này đã có tính rồi, tính khí nó trước nay vẫn ương ngạnh, luôn đối đầu với cha nó, hai cha con cãi nhau, tôi ở giữa cũng thấy khó xử nên mới phiền đến cô. Mong cô hiểu cho, cô buông tay càng càng sớm càng tốt cho hai đứa, bởi vì dù cô tốt đến đâu cũng không thể nào vào nhà tôi được...hà tất phải lãng phí tuổi xuân. Còn nếu thằng Phong cứ một mực muốn gắn bó với cô, nó sẽ phải chịu khổ, cha mẹ nào trên đời lại muốn chuyện đó xảy ra với con mình?”

Những lời ‘động trời’ trên được bà truyền tải bằng một giọng nói rất mực êm ái, Lương Thần cảm thấy nực cười, bây giờ đâu phải là thời phogon kiến, cha mẹ quyết định chuyện hôn nhân của con cái.

Thoạt đầu Lương Thần chỉ thấy câu chuyện có vẻ kỳ quặc, nhưng câu cuối cùng của bà Lăng khiến cô tức giận. Hình như họ cho rằng cô nóng lòng muốn bước vào nhà họ Lăng?

Thực ra đối với chuyện hôn nhân, tuy không phải xa vời nhưng Lương Thần chưa bao giờ suy nghĩ nghiêm túc về nó, công với tâm trạng không tốt: “Họ còn lo gắn bó với mình con trai họ sẽ khổ?”, Lương Thần cười nhạt: “Nhưng nếu như anh ấy cam tâm tình nguyện chịu khổ với cháu thì sao?”

Bà Lăng ngẩn người, giọng nói bỗng trở nên lạnh nhạt: “Cô Tô còn quá trẻ, không hiểu nỗi lòng của những người làm mẹ. Cứ coi như Diệc Phong can tâm tình nguyện thì người làm mẹ như tôi cũng không cho phép”. Dừng lại như suy xét điều gì, bà nói tiếp: “Hơn nữa, nó cũng không kiên định như cô nghĩ đâu. Hai người xa cách như vậy, cô có chắc lúc nào cô cũng biết nó làm gì không? Cô có biết nó đang sống thế nào không? Cô biết không, những người bạn gái bên cạnh nó, những người nó g9ai thiệp, tất cả cô đều không thể biết, không thể can dự...”

Rốt cuộc bà định nói điều gì? Lương Thần bất lực nhắm mắt, cô thừa nhận lời nói vừa rồi của cô có thể kích động lòng yêu con của người mẹ, nhưng đối với hàng loạt vấn đề đầy ẩn ý mà bà vừa nêu, cô lại không có phản ứng gì, thậm chí không để ý: “Bác gọi điện thế này Lăng Diệc Phong có biết không?”

Đầu dây bên kia bỗng im lặng.

Cô tiếp tục nói: “Cháu không thể chỉ dựa vào một cú điện thoại mà từ bỏ một mối quan hệ. Hay là bác nói thẳng với anh ấy, vì bác là mẹ, bác khuyên anh ấy suy nghĩ chuyện chia tay với cháu, như thế sẽ dễ dàng hơn”.

Cuộc điện thoại kết thúc không vui vẻ gì. Lương Thần lơ mơ nhớ sau khi cô nói vậy, giọng nói của bà thay đổi hẳn, nghiệt ngã, mỉa mai.

Thực ra Lương Thần cảm thấy hơi mệt mỏi. Công việc vừa mới bắt đầu, mặc dù cha mẹ không muốn cô lo lắng về chuyện của gia đình nhưng mỗi khi thấy cha gầy rộc tất tả lo khôi phục công việc kinh doanh, cô lại thấy xót xa, thương cho cha. Lại thêm mối tình xa cách và cuộc điện thoại can thiệp của bà mẹ, cô cứ cảm thấy mọi việc rối lên, mấy lần nhắc máy gọi đến nhưng Diệc Phong như bị bốc hơi, không thể nào liên lạc được.

Mãi đến một hôm, cuối cùng cô cũng liên lạc được, nhưng người nhận điện lại là một cô gái. Lúc nhận ra giọng nói của Trình Kim, Lương Thần dường như mới hiểu ý tứ của bà mẹ Diệc Phong, cũng lơ mơ đoán ra cô dâu mà họ đã sớm định đoạt kia là ai.

Bây giờ được gặp lại người thật, kết hợp với ấn tượng trong ký ức, Lương Thần cảm thấy người đàn bà thấp nhỏ, khí chất thanh cao trước mặt hoàn toàn không giống một bà mẹ độc ác cố tình chia rẽ tình yêu của con.

Còn cô dâu họ lựa chọn chính thức đang nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp kia, không biết đang nghĩ gì.

Lúc này, ông Lăng sau hồi im lặng khá lâu cuối cùng cũng lên tiếng: “Đã đến rồi thì ở lại nói chuyện”.

Lương Thần nhìn Diệc Phong nhưng anh không có phản ứng gì. Cô đến đây không phải nói chuyện tâm tình, cho nên không cần thiết phải ngồi nói dài dòng. Cô ngừng đầu, bắt gặp ánh mắt Diệc Phong, cảm giác bị lừa càng trở nên mạnh mẽ. Có lẽ anh đã biết là sẽ phải đối diện với tình huống này, cô chỉ không biết mục đích của anh là gì?

Ông lặng có vẻ không hài lòng khi cô không có phản ứng gì, nhưng cũng không để ý đến cô nữa, gơ tay vẫy Trình Kim: “Tiểu Kim, cháu cũng lại đây ngồi đi. Cả nhà ngồi cứ ngây như vậy chẳng ra gì, người ta cười cho!”. Giọng ông vẫn nghiêm nghị nhưng với Lương Thần đã bớt dò xét.

Ông chưa dứt lời, từ trên lầu đã vọng xuống tiếng chân nhẹ nhàng, lát sau một người cao lớn đi xuống. Đây có lẽ chính là ‘người ta’ mà ông Lãng vừa nói tới. Lương Thần nhìn gương mặt lạ, ngũ quan không giống người châu Á, thầm nghĩ không biết là nhân vật đặc biệt nào,

Gần như cùng lúc, bàn tay đang nắm tay cô bỗng siết chặt hơn rồi nhanh chóng buông ra, trước khi ánh mắt cô rời khỏi người thanh niên, Lãng Diệc Phong đã rời khỏi cô, vòng qua mẹ, đi thẳng đến chỗ chàng trai trẻ rõ ràng mang huyết thống ngoại quốc kia.

“James!” Diệc Phong gọi về hồ hởi, quay lưng về phía mọi người, ánh mắt thoáng căng thẳng.

Chàng trai được gọi là James dừng lại, nhìn Diệc Phong một lát, uể oải lắc đầu: “Buổi trưa xuống máy bay, ngủ suốt buổi chiều trong phòng anh, vừa mới tỉnh. Thật may anh đã về. Nhanh lên lầu đi, tôi mang ít đồ cho anh”.

Ánh mắt Diệc Phong xao động, khẽ gật đầu, quay về phía Lương Thần đang đứng ở bên nguồn ánh sáng ấm áp cạnh cửa, nói: “Chờ anh một lát”. Nói xong, anh theo James lên lầu.

Thật kỳ quặc! Lương Thần lẩm bẩm, có lẽ cô đã sai lầm khi theo anh về đây!

Lúc này, cô lại bị bỏ lại một mình trong phòng khách đối diện với ba con người xa lạ không một chút thiện cảm với cô và cô cũng thế.

Có lẽ chưa bao giờ Lương Thần cảm thấy khó chịu như lúc này, cô chịu đựng ánh mắt của ba con người và bị rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Tuy nhiên, cô nhủ thầm mình chẳng có liên quan gì đến họ, cô chỉ cảm thấy cô không nên phải chịu cảnh này trước kỳ nghỉ cuối tuần hứa hẹn hấp dẫn.

Sau khi Lãng Diệc Phong đi khỏi, có lúc cả bóng người đều yên lặng, không một cử động. Tiếng kim đồng hồ trên tường nghe rõ mồn một.

Rồi Trình Kim đứng dậy nhưng không đến ngồi ở sofa như ông Lãng nói mà chậm rãi bước lên mấy bước dừng lại cách Lương Thần một đoạn, nhìn chăm chăm vào mặt cô, ánh mắt nãy lửa cố kìm nén trở nên tối sẫm, vẻ tự tin kiêu ngạo bị khuếch đại quá mức không mang lại hiệu quả như mong muốn, trái lại càng làm cho cô ta trở nên hồ nghi.

Trình Kim hỏi: “Ôi Lương Thần rốt cuộc cô đã dùng thủ đoạn gì...?”

Dùng thủ đoạn gì để lưu giữ trái tim một người đàn ông lâu như vậy? Mặc dù anh cho rằng anh bị phản bội, bị cô vứt bỏ, nhưng anh vẫn không quên cô, bao nhiêu năm vẫn thế!

Lần đầu tiên Trình Kim thừa nhận thất bại, cô không giấu tiếng thở dài, đôi mắt đẹp từ từ khép lại. Mặc dù cô biết có lẽ cô sẽ không bao giờ chiến thắng trong cuộc chiến không tiếng súng này nhưng lại không thể thừa nhận sự thật, cho nên câu nói của cô mới dừng lại giữa chừng như thế.

Lương Thần nhìn xuống, thấy lời Trình Kim không đầu không cuối, không hiểu rốt cuộc cô ta định nói gì. Lúc đó bà Lãng cũng đi đến ngồi xuống sofa, ngoảnh nhìn Lương Thần: “Cô có biết ngày mai là ngày gì không?”

không đợi Lương Thần trả lời, bà nói tiếp: “Chuyện này đã định từ lâu, ngày Tiểu Kim hai sáu tuổi sẽ là ngày đính hôn của chúng nó”.

Tim Lương Thần giật thót.

Ngày mai, ngày sinh nhật Trình Kim, ngày đính hôn của Diệc Phong. Còn cô, cô đã có đtt, hai người sẽ đi nghỉ cuối tuần với nhau.

Một sự sắp đặt tuyệt hảo! Qua hôm nay, ai nấy đã có chốn của mình. Chỉ có điều trước đó không thấy Diệc Phong nhắc đến, lẽ nào đây chính là lý do anh nhất quyết muốn cô về nhà bằng được, muốn cô biết tin từ chính miệng những người này, từ đó hai người sẽ ‘chấm dứt tất cả’.

Mặc dù bà Lăng rất biết kiềm chế nhưng Lương Thần vẫn nhận ra nỗi buồn và cảm giác bất an trong mắt bà, cô cười thầm, nói giọng êm ru: “Không được thống báo, tạm thời chưa có quà tặng, xin chúc mừng trước”. Cô mỉm cười nói với Trình Kim rồi quay sang bà Lăng: “Xin bác yên tâm bất luận họ có đính hôn hay không, cháu và Lăng Diệc Phong từ lâu đã không còn bất cứ quan hệ nào. Và lại đối với những người đàn ông đã có gia đình, cháu không bao giờ dám làm phiền”.

Bà Lăng không ngờ nỗi lo trong lòng bấy lâu được xóa bỏ nhanh chóng như vậy, thoáng sững người.

Lúc đó từ trên lầu vọng xuống một giọng nói tự nhiên như đang nói một chuyện bình thường nhất: “Con không đính hôn với Trình Kim, đây cũng là lý do hôm nay con mang Tô Lương Thần về nhà”.

Lăng Diệc Phong bước từng bậc cầu thang xuống trong ánh mắt kinh ngạc của những người bên dưới, thái độ hoàn toàn bình thường. Vừa rồi những gì Lương Thần nói với cha mẹ anh đều nghe rõ cả, anh bất giác thấy buồn, nếu đó không phải là những câu đối phó nhất thời của cô thì chỉ có một lý do: Lương Thần không còn yêu anh nữa. Hoặc trước đây và cả bây giờ cũng chỉ có mình anh nặng tình.

Diệc Phong di chuyển ánh mắt về phía ba người kia, dừng dừng nói: “Lẽ đính hôn ngày mai bị huỷ”.

“Mày nói gì?” ông Lăng đứng dậy, do quá tức giận, cả người ông run lên: “Mày tưởng dễ lắm hả? Đây đâu phải là chuyện để cho mày làm bừa! Nếu sớm biết thế này...ngày xưa tao đã để cho mày...”

Lời chưa nói hết ông đã bị bà Lăng ngắt lời. Bà liếc nhìn chồng rồi đứng lên, tuy không đồng tình với con trai nhưng giọng bà vẫn rất nhẹ nhàng: “Phong à, hôn nhân đại sự là chuyện nghiêm túc, con có biết con vừa nói gì không. Chuyện đã định như vậy, bây giờ sao có thể nói huỷ là huỷ”. Bà quay sang nhìn Lương Thần lúc đó vẫn đứng yên, nói đầy ẩn ý: “Hơn nữa, tôi không cho rằng cô có đầy đủ lý do có thể giải thích cho sự ngông cuồng của mình”.

Lúc đó Trình Kim đang ngồi trên sofa mặt tái nhợt, hai tay đan vào nhau bối rối.

Cả phòng yên lặng.

Diệc Phong ngẩng đầu, nhếch mép. Cuộc hôn nhân đã định mà bà Lăng nói thực ra chỉ là nguyện vọng của cha mẹ. Mặc dù cha đang nói thì bị ngắt lời nhưng anh hiểu ông định nói gì.

Có lẽ do quá tức giận Diệc Phong nên ông hối hận năm xưa lẽ ra nên để anh chết ở bên kia Thái Bình Dương, để sau này anh khỏi chọc giận ông, làm ông không lúc nào được yên thân.

Giờ đây nghĩ lại những ngày đi làm thuê cực nhọc, ốm đau không ai chăm sóc. Diệc Phong cảm thấy mọi chuyện đã trở nên quá xa xôi. Nhưng anh không hề ân hận. Vì Lương Thần, anh dám chống lại tất cả. Anh tưởng rằng cô vẫn hướng về anh, dù không ở bên nhau nhưng ít nhất vẫn là chỗ dựa tinh thần cho nhau.

Nhưng anh đã lầm.

Tuy vậy, điều sai lầm hơn nữa đó là mặc dù vậy, anh vẫn yêu như bị trúng tà con người mà hình như giờ đây đã không còn quan tâm đến anh nữa, anh vừa yêu lại vừa hận.

“Đúng là không có lý do nào tốt hơn”. Diệc Phong cười nhạt, tiếp lời mẹ: “Chúng con vẫn còn trẻ, không nhất thiết phải ràng buộc nhau sớm như vậy. Hơn nữa con cho rằng dù đính hôn hay kết hôn, con đều chọn cô ấy”.

Lương Thần khẽ nhú mày, đồng tử lay động khi ngón tay thanh tú của Diệc Phong chỉ về phía cô.

“Ý mày nói là...”, giọng khàn đục của ông Lăng như vỡ ra, ánh mắt nhìn Lương Thần kinh ngạc dữ dội, “...mày định kết hôn với cô ta?”

Diệc Phong một tay vẫn để trong túi quần, đứng yên, chưa trả lời câu hỏi của cha, anh liếc nhanh sang Lương Thần rồi thở dài. Không ai biết anh đang nghĩ gì, lát sau, anh cười, một nụ cười bất cần, nói nghiêm túc: “Tuy nhiên đó chỉ là một giả thiết. hiện giờ con không muốn cùng với bất kỳ ai bước vào thánh cung đó”.

Lương Thần lao ra khỏi nhà họ Lăng, ít phút sau chân tay lạnh cóng, không khí mấy độ âm cơ hồ làm mặt cô đông cứng.

Có tiếng chân đuổi theo sau lưng, trong đêm vắng tiếng bước chân đó trở nên vô cùng rõ ràng, từng bước, từng bước lại gần. Lương Thần đột ngột dừng lại, quay đầu, người đó đã ở ngay trước mắt.

Cô bỗng giơ tay, một âm thanh khô khốc vang lên trong bầu không khí như đang dần đông lại.

“Lăng Diệc Phong, anh là đồ khốn nạn!” lòng bàn tay cô đau rát, những âm thanh vang lên tuyệt vọng như một tiếng rên.

“...Em điên hả?” Diệc Phong tóm lấy bàn tay vừa giơ lên tát vào má anh, nghiêng răng hỏi.

“Người điên chính là anh!” Lương Thần cố giãy giụa.

Nhưng cô hoàn toàn không còn chút sức lực nào cả, bao nhiêu phần uất oán hận trong lòng không thể tìm ra cách giải tỏa. Khi thấy đôi giày cao gót của mình đạp vào ống chân đối phương mà người đó vẫn không nhúc nhích, cô đột nhiên dừng lại, toàn bộ sức lực trong người như bị rút cạn chỉ trong một giây, chỉ còn lại nỗi mệt mỏi khôn cùng.

Mệt rồi, Lương Thần thôi không giãy giụa nữa, mặc cho cổ tay bị siết chặt như gọng kìm. Cô ngược mắt nhìn, màn đêm nặng trĩu âm u mờ mờ ánh đèn, bóng một người trùm lên cô, nỗi uất ức trong lòng dâng trào biến thành nụ cười gằn đáng sợ: ‘Lăng Diệc Phong, lẽ nào đối với anh, tôi thực sự dễ bị chà đạp vậy sao? Năm xưa anh thay lòng đổi dạ, đó là do tôi nhìn sai người, là do tôi đã tự chuốc khổ vào thân. Nhưng bây giờ, dựa vào đâu mà anh đem tôi ra làm bia đỡ đạn? Đây là nguyên do suốt buổi tối hôm nay anh dùng đủ mọi cách để đưa tôi đến đây hay sao? Anh không muốn bị hôn nhân ràng buộc nên đã lôi tôi đến đây để anh có cơ thoái hôn?...Tôi trở thành một trong những sự lựa chọn của anh từ bao giờ vậy? Nhưng tôi nói để anh biết, bất luận tôi có phải là sự lựa chọn của anh hay không, tôi đều không quan tâm’, cô dừng lại để thở, tiếp tục “...còn bây giờ, xin anh hãy buông tôi ra!”

Bàn tay đó quả nhiên từ từ buông ra.

Trong màn đêm âm u, nhạt nhoà ánh sáng trắng lạnh của những ngọn đèn đường, Diệc Phong đứng ngây như tượng. Lương Thần lùi lại, quay người lao đi...

Lần này phía sau lưng cô hoàn toàn yên lặng.

Chiếc taxi chạy như bay trên đường phố vắng, dường như người lái xe cũng muốn hoàn thành công việc để nhanh chóng về nhà. Trong đêm mùa đông lạnh thế này, có lẽ không gì hạnh phúc hơn là tắm một chậu nước nóng rồi lên giường chui vào chăn ấm.

Suốt cả chặng đường, đầu óc Lương Thần u u mê mê, không biết xe đã chạy được bao lâu, chợt có một chiếc xe màu đen đuổi theo đến tận cổng khu nhà cô.

Vừa xuống xe, sau lưng ánh đèn pha đã sáng rực, tiếp đó là tiếng phanh chói tai và tiếng đóng cửa khô khốc. Lương Thần vô tình ngoảnh lại, sự mệt mỏi một lần nữa ập đến bao trùm lấy cô.

“Nói cho rõ đã”, Lăng Diệc Phong từ bóng tối đi ra, giọng kiên quyết, vẻ mặt anh hoàn toàn nghiêm túc.

Lương Thần giả như không nghe thấy, quay người định lên lầu.

“Thế nào là tôi thay lòng đổi dạ, thế nào là em nhìn nhầm người?” Khi bước chân đuổi kịp, một loạt câu hỏi dồn dập vào tai Lương Thần, anh không cao giọng nhưng ngữ điệu gay gắt, bức xúc: “Là em nói đùa hay trí nhớ có vấn đề, chẳng lẽ em không nhớ, ngày xưa ai tuyên bố đã yêu người khác, yêu cầu chia tay?”

Nỗi chua chát từ những câu hỏi khiến Lương Thần bất giác phải dừng bước, ngoảnh đầu nhìn người đàn ông đang tiến lại gần, nói nhỏ “...Rất cuộc anh muốn gì nữa?”

Lăng Diệc Phong cau mày, ngạc nhiên nhận thấy sắc mặt Lương Thần tái xanh, anh lơ mơ cảm thấy cô đã quá mệt mỏi, ngay cả đôi mắt vốn trong trẻo lúc này cũng trở nên đờ đẫn, bất lực. Nhưng những nghi hoặc trong lòng anh nhất định đêm nay phải hỏi cho rõ.

Anh lặng lẽ đi snag một bên, nhìn mái tóc uốn xoã xuống vai bị gió làm rối tung, Hai tay để trong túi quần, ánh mắt hoang mang, Diệc Phong tiếp tục: “Lại còn câu em nói trong quán bar nữa, tôi không cam tâm khi bị em tranh đòi chia tay trước... Tô Lương Thần, điều tôi cảm thấy khá kỳ quặc đó là tại sao từ đầu đến giờ hình như em mới là người có lý, hình như từ đầu đến cuối tôi mới là người có lỗi với em”. Lại còn buổi chiều hôm nào ở cổng công ty, cô mặt rần đanh, lạnh lùng tuyên bố...Lăng Diệc Phong, ai cũng có quyền nói tôi như vậy, chỉ duy nhất có anh là không.

Xâu chuỗi tất cả những cái đó, anh cảm thấy có điều gì đó hết sức kỳ lạ nên khi Lương Thần bỏ đi, anh quyết định lái xe đuổi theo. Anh cần lời giải thích, đồng thời cũng nhận ra rằng lời giải thích này hết sức quan trọng.

Lương Thần lặng lẽ nhìn người đàn ông với nét mặt băn khoăn đứng trước mặt mình, bỗng dưng cũng cảm thấy kỳ lạ. Không ngờ anh có thể tỏ ra vô tội một cách chân thật đến vậy. Mối hoài nghi chợt thoáng qua trong đầu cô, nhưng anh rút cuộc nghi ngờ điều gì, nguyên do ở đâu, cô không biết. Dù sao hoài nghi đó cũng chỉ thoáng qua, cảnh tượng cô tận mắt chứng kiến sao có thể nghi ngờ?

một căn hộ ẩm cúng, người đàn ông đang ngủ và người phụ nữ bán loa thể, chăn gối xô lệch toả ra hơi ẩm, ánh mắt khiêu khích đắc thắng...

lúc đó Lương Thần chỉ biết cầm đầu chạy thật nhanh trong trạng thái gần như hoảng loạn. Rõ ràng người sai không phải là cô, rõ ràng cô có đầy đủ lý do và tư cách để xông thẳng vào phòng sỉ nhục con người đã phản bội mình.

Nhưng cô không làm được.

Lúc đó cô quá kiêu hãnh, cũng quá yếu đuối, cô sợ đối diện với ánh mắt phản bội. Dù sao tất cả rõ ràng, dù chỉ là phút mềm lòng nhất thời của Diệc Phong, cô cũng tuyệt đối không thể chấp nhận. Cho nên, sau khi về nước, cô lập tức gọi điện cho anh: “Chúng ta chia tay, em không còn yêu anh nữa”. Lúc đó cô chỉ sợ nếu để muộn hơn cô sẽ trở thành người bị bỏ rơi.

Tất cả những gì cô nhìn thấy ở nước Mỹ, bao năm nay vẫn là một bí mật khá dễ giúp cô giữ lại chút tự tôn cuối cùng.

Nhưng bây giờ, Lương Thần đột nhiên cảm thấy tất cả những cái đó không còn ý nghĩa nữa. Chúng giống như trò chơi ú tim khiến cô kiệt sức, gánh nặng này cô không muốn mang theo bên mình nữa.

“Lăng Diệc Phong”, Lương Thần nhắm mắt, hơi thở bình ổn nhưng giọng run run chỉ riêng cô biết. “...Ép tôi nói ra cũng chẳng ích gì! Năm xưa Trình Kim loa lờ bên cạnh anh, hình ảnh đó tôi hoàn toàn không muốn nhớ lại lần nữa. Anh có biết lúc đó tôi ớn lạnh đến thế nào không? Đương nhiên anh không biết. Bởi vì lúc đó anh còn đang say sưa trong giấc ngủ thoải mái. Nhưng điều làm tôi ngạc nhiên là hai người đã có quan hệ như vậy, tại sao lại không chia tay với tôi? Anh còn do dự cái gì nữa? Hay là anh tưởng tôi không biết, giấu được ngày nào hay ngày đó?” cô dừng lại nhìn đối phương, lòng thầm nghĩ biểu hiện trên nét mặt anh thật kỳ lạ. Nhưng cô đã giữ những điều đó trong lòng bao nhiêu năm, đã nói ra thì phải nói hết.

“...Nhưng vẫn phải cảm ơn thịnh tình của anh, ít nhất anh cũng đã giữ lại thể diện cho tôi dù chỉ vô tình. Nhưng không ngờ anh lại còn truy hỏi nguyên nhân, tôi đành tìm lý do nào đó. Lúc nghe tôi nói anh cảm thấy thế nào? Chẳng lẽ anh không thở phào vì tôi đã gỡ bí cho anh, người có lỗi không phải là anh! Lỗi tại ai anh là người rõ nhất, vậy mà bây giờ còn giả bộ, nếu tôi không hiểu sai ý anh hình như anh cho rằng chúng ta chia tay là tại tôi?”

Đêm đã rất khuya, người bảo vệ khoác một cái áo bông to sụp xuống giường, nhận ra người đứng ở cổng, hỏi nhỏ: “Cô Tô phải không?”

Lương Thần giật mình ngoảnh lại, cổ gượng cười.

Quay ra, người và xe đã biến mất.

Màn đêm tĩnh lặng, không khí trong lành nhưng hai tai Lương Thần ù đặc, dù có nhắm mắt vào, vẫn nhìn thấy vẻ ngơ ngác của Lăng Diệc Phong.

Vừa rồi, trước khi ngoảnh mặt mỉm cười với người bảo vệ cô còn kịp nhìn thấy Lăng Diệp Phong từ từ hé mở đôi mắt trước đó vẫn khép lại như hiểu ra điều gì. Sau đó anh nói dần từng chữ: “Tô Lương Thần thì ra tất cả sự tin tưởng của em đối với tôi chỉ có như vậy”. Giọng nói bình thản, không mỉa mai giấu cợt, nhưng chứa đựng nỗi thất vọng cùng cực và anh bỏ đi không hề ngoái lại.

11. Chương 11

Thời gian thích hợp, con người cũng đúng, duy nhất sai chỉ có bản thân mình.

Một trận mưa lớn trút xuống thành phố trong đêm không một dấu hiệu báo trước.

dtb hoàn toàn thất vọng bởi chuyến du lịch bị cản trở đột ngột. Lương Thần lại hầu như không mấy quan tâm, hoặc nói đúng hơn, suốt cả ngày cô luôn ở trong trạng thái bất an.

Ti vi phát sóng chương trình thời sự địa phương, Diệp Tử Tinh tay phải để trong túi quần nắm chặt một vật gì đó, cuối cùng đứng dậy đi vào bếp.

Bộ đồ mặc ở nhà giản dị, tấm lưng mềm mại thon nhỏ của người phụ nữ, cộng với mùi thơm quyến rũ của thứ ăn, có lẽ đó là bức tranh đẹp nhất trong tưởng tượng của một người đàn ông trưởng thành muốn ổn định cuộc sống. dtb đứng tựa vào khung cửa, lặng lẽ nhìn, không lên tiếng. Qua làn khói mỏng, anh cảm thấy cảnh tượng này đáng để đổi bằng bất cứ giá nào.

Tiếng máy hút mùi kêu ù ù, Lương Thần không nghe thấy tiếng chân của Tử Tinh, đến khi quay người lấy cái đĩa, cô mới phát hiện có người đứng sau lưng lặng lẽ quan sát mình từ lúc nào. Cô giật mình, tay va vào cái xẻng xào trên bệ bếp, một vết dầu ăn dính vào cánh tay để trần tròn lẳn.

Còn chưa kịp lau vết dầu, cô đã bị tay ai đó nhẹ nhàng ôm từ phía sau. dtb nhắm mắt, giờ ngón tay chỉ vào trán cô, vui vẻ: “Thấy chưa, để cho em vào bếp quả thật nguy hiểm”.

Thoạt tiên Lương Thần không hiểu, sau đó cũng bật cười theo anh, chợt nghĩ lại cảnh tượng mấy năm trước Tử Tinh dạy cô nấu ăn, cứ liên tục xảy ra sự cố.

“Sao gần đây em hay giật mình thế?” Tử Tinh nhìn Lương Thần lau những vết dầu trên cổ tay, anh hỏi vẻ quan tâm: “Lương Thần, có tâm sự phải không?”

Lương Thần hơi ngước mắt, những chuyện buồn của cô không nên phiền đến anh, nghĩ vậy cô đành lắc đầu.

dtb đã khoác tạp dề bên ngoài chiếc sơ mi cao cấp thay vị trí của cô, bắt đầu trở tào nấu nướng, Lương Thần vẫn đeo tạp dề, đứng sang một bên, nét mặt dăm chiêu. Bỗng nhiên cô cảm thấy xúc động đồng thời cũng giận bản thân mình, một cuộc sống như vậy dưới con mắt mọi người đã là quá lý tưởng, được yêu bởi một người đàn ông như thế, lại còn không thoả mãn? Sao cô còn nhớ nhung, vương vấn những cái cũ xưa, vẫn day dứt nhớ người đàn ông đã đoạn tuyệt quan hệ từ lâu, liên tục gây sự với mình?

Lương Thần còn đang ngơ ngẩn thì cảm thấy vật gì chạm vào trán, cô thấy Tử Tinh thu tay về, mỉm cười, giục: “Mau đi sắp mâm bát, năm phút nữa tất cả sẵn sàng”.

Bàn ăn đối diện với ban công, đáng tiếc cho trận mưa trong ngày đông hàn, bầu trời âm u, trời và đất dường như được nối với nhau bởi một tấm phong khổng lồ màu xám.

Bữa ăn kết thúc, Tử Tinh bỏ đĩa, thở dài: “Vốn định chiều đãi em suất nước nóng và bữa tiệc ngoài trời, vậy mà...”

Lương Thần đưa giấy ăn cho anh, an ủi: “Đề lần khác vẫn còn cơ hội mà”.

Lát sau, Tử Tinh đột nhiên nắm tay Lương Thần, mắt nhìn âu yếm: “Nhưng anh không muốn đợi nữa!”

Lương Thần còn chưa có phản ứng, anh đã đứng lên, bàn tay dày, ăm nắm chặt những ngón tay mảnh dẻ của cô, đột nhiên anh quỳ gối trên thảm.

“Anh...” Lương Thần hốt hoảng nhận ra cái vật lấp lánh trong tay Diệp Tử Tinh chính là chiếc nhẫn. Nó vốn là vật tượng trưng cho hạnh phúc vậy mà lại gây ra trong cô cơn hoảng loạn bất thường.

Cơn hoảng loạn đột ngột và mạnh mẽ đến nỗi cô bắt giắc giật tay về.

Cô đứng phắt lên, loạng choạng lùi về sau, va vào chiếc ghế nhỏ cạnh bàn trà, chiếc ghế đổ xuống nền phát ra âm thanh nặng nề.

Diệp Tử Tinh vẫn đang trong tư thế cũ, không nhúc nhích, anh chỉ cách Lương Thần mấy bước chân nhưng khoảng cách đó dường như lại rất xa, đủ cho anh hiểu thái độ của người anh định cầu hôn.

Lương Thần không dám nhìn vào mắt người đàn ông đó, người mà sự tuyệt vọng trong ánh mắt lúc này sẽ trở thành nỗi ám ảnh day dứt khôn nguôi trong lòng cô nhiều năm bẽ sau. Thật khó có thể tưởng tượng cô đã hành động như vậy để từ chối lời cầu hôn chân thành của anh sau ba năm quen nhau.

“Em...chuyện này đột ngột quá...Chúng ta cần thời gian suy nghĩ...” Cuối cùng Lương Thần cũng mở miệng, do bối rối cô nói luôn ý nghĩ vừa nảy sinh trong đầu.

Diệp Tử Tinh mím môi, lời cầu hôn ‘Hãy lấy anh đi’ chưa kịp nói ra đã có câu trả lời. Bàn tay khép lại, anh từ từ buông tay, chiếc nhẫn kim cương loé lên một vệt sáng rồi nằm gọn trong lòng bàn tay. Anh đứng dậy, giơ ngón tay chạm vào mí mắt Lương Thần. Người con gái này, anh biết, ánh mắt cô đã nói lên tất cả. Anh mất ấy không phải là sự hốt hoảng bởi bất ngờ mà là sự từ chối, lời cự tuyệt.

phải, cô đã cự tuyệt lời cầu hôn của anh.

Giơ tay chạm vào mí mắt, đôi mắt ấy sẽ khép lại, anh sẽ không phải nhìn thấy ánh mắt ấy,

Nhưng trong lòng anh vẫn thầm hy vọng. Anh mỉm cười, độ lượng hỏi: “Lương Thần, có phải em cũng như một số phụ nữ đẹp bây giờ, mắc chứng sợ hôn nhân”.

Nếu cô gật đầu, anh sẽ cho cô thời gian, anh sẽ tiếp tục chờ đợi.

Anh buông tay, nhìn vào mắt cô, dần dần nản lòng. Trong ánh mắt đó chỉ có sự áy náy và lời cầu xin tha thứ. Đó là điều mà anh không muốn nhìn thấy nhất.

Nụ cười anh vụt mất, một câu hỏi chân thực, thẳng thắn: “...Nếu người làm chuyện đó hôm nay là anh ta, liệu em có từ chối?”

Bên ngoài dường như mưa mỗi lúc một to, mưa đập vào cửa kính ào ào.

Lương Thần mấp máy môi lắp bắp: “...anh nói gì?”

Tử Tinh nhìn cô chằm chằm, nét mặt khó hiểu, anh nói: “Em vẫn không thể quên anh ta đúng không? Người đã làm em khóc trên đất Mỹ”.

“Còn nữa, người lái xe đưa em về hôm đó chính là anh ta phải không? Bạn đại học của em, mối tình đầu của em”.

Lương Thần thở ngất quãng.

“Thực ra hôm đó, không phải anh tình cờ gặp em dưới nhà, là anh cố ý đứng chờ ở đó. Biết em đi họp lớp, biết em sẽ gặp anh ta, anh không yên tâm, nhưng không tiện đến nhà hàng, đành đứng đợi dưới nhà khá lâu. Nhìn em ngồi xe của anh ta trở về, nhìn thấy dáng điệu hai người khi nói chuyện, anh đã đoán ra anh ta là ai”. Tử Tinh cười đau khổ. “Lương Thần, em biết không? Ánh mắt, giọng nói, sắc mặt của em khi ở bên anh ta điều khác. Anh không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nhận ra, e...vẫn yêu anh ta, phải vậy không?”

Mưa phủ kín đất trời.

Lương Thần vẫn ngồi ngây, im lặng. Thực ra, những năm qua rất ít khi cô nghĩ tới cuộc cô có còn yêu Lăng Diệp Phong hay không? Mặc dù năm xưa hai người đột ngột chia tay trong một hoàn cảnh rất xấu, mặc dù

cô vẫn luôn tự nhủ mình phải xoá hình ảnh người đó ra khỏi ký ức, nhưng sau khi gặp lại, hồi ức, tình cảm ngày xưa ủa về khiến cô không kịp đề phòng, chống đỡ. Hình ảnh Lăng Diệc Phong lâu nay vẫn nằm yên ở một góc sâu nhất trong lòng cô, bất chấp mọi nỗ lực quên anh của cô, cô đều không thể phủ nhận sự tồn tại của anh dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai.

Nhưng còn Diệc Tử Tinh? Lương Thần nhìn anh, đột nhiên thấy hoang mang, cô tự hỏi đối với người đàn ông yêu cô hết lòng này, tình cảm cô dành cho anh thực ra là tình yêu hay sự tri ân?

Một ngày năm năm trước, sau khi Lương Thần lao từ căn hộ của Lăng Diệc Phong ra ngoài trong trạng thái gần như mất trí, người đồng hương Trung Quốc đầu tiên cô gặp là anh. Cũng chính là anh đưa cô đến một tiệm ăn gần đó, trao cho cô ly café nóng, sưởi ấm đôi tay giá lạnh của cô.

Lương Thần cố gắng đỡ, mắt ngây dại, nhưng cố nén không để nước mắt trào ra. Hai con người xa lạ ngồi yên lặng suốt ba giờ đồng hồ. Khi người đàn ông đó lặng lẽ trao cho cô chiếc khăn tay trắng tinh mềm mại, Lương Thần ngược mắt, bông bật cười, phút chốc trái tim trở lạnh bỗng trở nên ấm áp.

“Lương Thần”, giọng Tử Tinh khản đặc, không che giấu thất vọng: “Có lẽ chúng ta gặp nhau không đúng lúc”. Nếu gặp nhau sớm hơn, biết đâu mọi chuyện sẽ không trở nên như ngày hôm nay.

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp đã làm anh say mê ngay từ lúc ngồi với cô trong tiệm café trên một đất nước xa xôi ngồi thẫn thờ trước mặt, ánh mắt đờ đẫn, cuối cùng anh bước tới nhẹ nhàng ôm cô, thì thầm: “Đừng buồn thế, chẳng lẽ em không nhớ hôm nay là sinh nhật em sao?”

Thấy người trong lòng không có phản ứng gì, anh ngừng lại nói tiếp: “Chiếc nhẫn anh đã mua từ cuối năm ngoái. Vốn tưởng đó sẽ là món quà tốt nhất ... Mặc dù bây giờ ...nhưng anh vẫn hy vọng em sẽ nhận nó, coi như đó là quà tặng sinh nhật của một người bạn tốt chứ không mang bất kỳ ý nghĩa nào khác”.

Anh càng dịu dàng khoan dung, Lương Thần càng muốn khóc.

Quả thực cô đã quên hôm nay là ngày gì, nhưng ngày này ba năm trước thì cô không thể nào quên.

Tối hôm đó, Lương Thần một mình đi đến con phố nhỏ phía cổng sau trường đại học Z, ngồi trong quán ăn ngày xưa vẫn thường ngồi với Lăng Diệc Phong. Lúc đó quán hầu như không có khách, chiếc tivi cũ đang phát trận thi đấu bóng đá, giọng người tường thuật hết sức sôi nổi, phấn khích, trên khán đài khán giả reo hò như vỡ tung trời. Một mình cô ngồi cạnh chiếc bàn nhỏ, nước mắt bỗng ứa ra.

Một lần Lương Thần nói đùa, hai năm tuổi em sẽ lấy chồng. Lúc đó chàng trai ngồi bên liền ngẩn người, mắt sáng lên, nói về rất nghiêm túc: “Nhưng anh muốn lập nghiệp đã, hai năm tuổi thì sớm quá!”

Nhìn vẻ tội nghiệp của anh, Lương Thần bật cười khanh khách. Lúc đó anh mới đổi giọng vui vẻ: “Nhưng chiều cổ sự sốt ruột của em, anh sẽ cố gắng”.

“Ai thèm sốt ruột?” Lương Thần cười, cúi vào lưng anh. Cô ngẩng đầu và cảm thấy choáng váng bởi anh mắt đen da diết hướng vào mình...

Chuyện xưa như khói đã sớm tan biến, không còn dấu vết. Bây giờ cô đã qua sinh nhật lần thứ hai mươi, người năm xưa đã trang trọng hứa sẽ cố gắng cưới cô giờ đang ở đâu?

Hôm đó, tuyết rơi rất dày.

Sau khi ra khỏi nhà hàng đó, Lương Thần không biết mình đã đi bộ bao nhiêu lâu dưới trời mưa tuyết lạnh buốt. Về đến khu nhà trọ, dừng chân... từ xa đã nhìn thấy một bóng đen, có một người đứng đợi.

Người đó bước tới, nghiêng mình, nói: “Lương Thần sinh nhật vui vẻ...”

Người cô khẽ run lên, cái đầu vốn đang rối loạn nay càng trở nên bối rối.

Người đó thân mật gọi tên cô: “Lương Thần”.

Áo khoác đen, dáng người thẳng, hơi gầy. Nửa khuôn mặt người đó chìm trong bóng tối, tạo nên một ảo giác.

Cô thăng thốt như trong mơ, chưa kịp phản ứng thì đã thấy bóng người động đậy, tiếp đó là giọng nói nhẹ như gió thoảng: “Có phải anh...?”

Một tia hy vọng loé lên trong tiềm thức của cô, trong một đêm như đêm nay, thật khó để kìm nén cảm xúc.

Không phải!

Biết là không phải.

Nhưng khi bóng người đó bước đến, nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt ấy, cảm giác tuyệt vọng chợt ập đến.

Tuyết rơi lả tả trên tóc trên vai, được ôm ấp bởi đôi môi vòng tay ấm áp lịch lãm, nhưng người cô lại run lên.

Rốt cuộc cô vẫn đang hy vọng điều gì?

Đây không phải là khuôn mặt cô mong đợi, không phải là hơi ấm mà cô vẫn hằng quen thuộc, vòng tay này không phải vòng tay anh. Người nói lời chúc sinh nhật vui vẻ không phải là anh. Người ôm cô vào lòng cũng không phải là anh.

Trong cái đêm cô bước qua tuổi hai mươi, cái tuổi cô nói đùa cô sẽ lấy chồng, tất cả những gì mà cô và anh đã cùng nhau trải qua dường như trong phút chốc trở thành chuyện của kiếp trước, xa vời và hư ảo.

Tuyết dày phủ kín bàn chân.

Tỳ cầm lên vai Diệp Tử Tinh, khẽ khép hàng mi trở nên nặng nề bởi bụi tuyết, Lương Thần lặng lẽ từ biệt quá khứ.

Nhưng cũng vào ngày đó ba năm sau, chính cái quá khứ mà cô đã từ biệt, đã tự nhủ phải quên đi lại trở về giống như một tấm mạng nhện, mỗi sợi tơ vẫn vút đan dính không thể nào gỡ bỏ, khiến cô có lỗi với một người đàn ông rất mực bao dung.

Diệp Tử Tinh từ từ rời vòng tay, nhìn vào mắt cô giọng chua chát: “Lương Thần, anh chỉ muốn hỏi em một câu, nếu có đủ thời gian, liệu em có thể quên người đó, một lòng một dạ với anh?”

Lương Thần nhìn anh. Ánh đèn màu da cam rọi vào đôi mắt anh âm u, một đốm sáng nhỏ bé lấp lánh, cô cũng nhìn thấy bóng mình trong đó: bé nhỏ, mờ nhạt. Lòng se lại nhưng cô vẫn chậm rãi lắc đầu.

Có lẽ thật sự hết cách. Ánh mắt, nụ cười, mỗi cử chỉ của Lăng Diệp Phong, thậm chí tình yêu đau đớn cô dành cho anh dù là ngày xưa hay hôm nay vẫn như chiếc gai nhọn lặng lẽ chích vào lòng cô, ngọt ngào mà đau đớn. Cô cũng đã từng cố nhổ bỏ, nhưng điều đó dường như không thể.

Cô cắn môi nhắm mắt, điều duy nhất cô có thể làm lúc này chỉ là lắc đầu.

Diệp Tử Tinh cười nhạt, câu trả lời của cô anh đã sớm đoán biết, giờ đây anh hỏi cô như vậy chỉ vì anh không muốn để anh sau này cảm thấy hối tiếc vì bất cứ lý do nào.

Không nhìn Lương Thần, anh nói như đọc thoại, giọng buồn buồn: “Từ lâu anh đã nhận thấy lòng em bất an nên đã tự tìm hiểu, biết người đó trở về nước, anh đoán chắc tâm trạng của em có liên quan đến anh ta. Nhưng anh vẫn tự lừa dối bản thân, tự nhủ mọi chuyện sau này rồi sẽ tốt đẹp, sẽ lại trở về bình thường như trước. Em vẫn là bạn gái của anh, sự xuất hiện của người yêu đầu tiên sẽ chỉ như tia chớp thoáng qua, sẽ không ảnh hưởng đến con đường của mỗi người sau này. Chẳng qua đó cũng chỉ là mối tình thời đi học, gặp lại nhau có chút xao xuyến cũng là chuyện bình thường. Trước em, không phải anh chưa từng yêu nên anh đã tự nhủ, thể tất cho tâm trạng của em, anh tự khuyên mình nhẫn nại và có niềm tin vào em. Nhưng cuối cùng vẫn là anh tự huỷ hoại”. Anh cười đau khổ, tiếp tục: “Cũng có thể khi ở bên nhau, anh luôn cảm thấy em không yêu anh bằng tình yêu anh dành cho em nên mới nóng muốn ràng buộc em. Chiếc nhẫn này anh đã mua từ năm trước, anh vốn không định đưa nó ra sớm như thế này, vốn định chờ thời cơ thích hợp với một lễ cầu hôn thích hợp, như vậy khả năng thành công sẽ lớn hơn. Nhưng cuối cùng anh vẫn không kiên nhẫn được bởi vì gần đây em quá bất thường, anh luôn lo lắng em sẽ đột ngột rời xa anh. Bây giờ xem ra, quả nhiên anh đã chọn thời điểm không thích hợp, thậm chí một thời điểm xấu nhất để cầu hôn, đúng không?”

Lương Thần hơi ngẩng đầu thấy Diệp Tử Tinh cười với cô, nụ cười rất nhẹ, chỉ thoáng qua, nhưng cô có cảm giác nụ cười đó giống như một vết thương trên mặt anh.

Diệp Tử Tinh yên lặng giây lát rồi nắm tay Lương Thần để trong tay mình: “Lương Thần, em biết không, trên đời này có những người có thể sống rất thoải mái vui vẻ suốt cả cuộc đời, hồn nhiên không mệt mỏi lao vào hết cuộc tình này đến cuộc tình khác, mà mỗi lần như vậy họ đều yêu hết mình bất luận kết cục ra sao, dù có bị tổn thương cũng sẽ nhanh chóng phục hồi, vậy tay từ biệt quá khứ với một tâm trạng không nhiều băn khoăn, tiếc nỗi. Có những người, khi yêu cũng hết mình, nhưng có lẽ do quá hết mình nên sau khi mất đi tình yêu, họ không còn sức lực để yêu một người khác. Trong suốt cuộc đời dài dằng dặc, họ chỉ yêu được một người, chỉ có một người tình, những người khác muốn bước chân vào trái tim họ cũng đều thất bại mà thôi. Lương Thần, rõ ràng em thuộc kiểu người sau. Người đàn ông đó thật may mắn”.

Khi Diệp Tử Tinh đi, anh vẫn mỉm cười: “Tạm biệt!”. Lương Thần lặng lẽ đưa mắt tiễn anh. Không biết anh thuộc kiểu người nào, liệu anh có phải kiểu người có thể nhẹ nhàng nói lời từ biệt quá khứ?

Nhìn theo bóng dáng người đàn ông cùng với chiếc xe màu trắng đã quá thân thuộc biến mất trong màn mưa, Lương Thần cảm thấy lòng nức nở. Không phải như Diệp Tử Tinh đã nói: Thời gian họ gặp nhau không thích hợp. Thực ra thời gian thích hợp, con người cũng đúng, duy nhất sai chỉ có bản thân cô.

Ích kỷ bằng ấy năm, lúc này buông tay, liệu có phải sự lựa chọn chính xác?

12. Chương 12

Yêu không thể dùng lý trí lạnh lùng để kiểm chế tình cảm nhưng có thể dung hoà quá khứ với hiện tại hay không thì mỗi người mỗi khác.

Thứ hai đi làm, các đồng nghiệp biết sinh nhật của Lương Thần đều đến chúc mừng, riêng Đường Mật còn đặc biệt chuẩn bị món quà tặng, bao gói rất đẹp, lúc tặng cho Lương Thần còn kêu toáng lên: “Say tình quên bạn, tội nặng lắm, hôm nay nhất định phải bù đắp cho mọi người mới được”.

Lương Thần bật cười.

Đường Mật bước đến, nói nhỏ: “Hôm qua Diệp Tử Tinh đại gia đã dành cho cậu bất ngờ gì vậy? Có phải là đêm trăng bên sông Hoài với buổi tối có nến và đàn hợp xướng vĩ cầm?”

Lương Thần ngớ người, giơ tay gõ vào đầu ‘bà thấy bố’, vui vẻ: “Nhà cậu ở ven sông, đêm qua mưa to thế, nhìn ra sông có thấy gì không? Huống hồ nhà mình đâu có rộng, làm sao đủ chỗ cho đàn hợp xướng”. Nói đoạn, cô cầm tách trà đi vào phòng uống nước.

Đường Mật biểu mô, dùng mấy ngón tay xoa chỗ đau trên trán, vẫn không chịu thua, lại đi theo Lương Thần. Theo cảm nhận của bản thân cô, Lương Thần hôm nay rất khác, đột nhiên cô ‘à’ một tiếng rõ to, đủ thu hút sự chú ý của mọi người, chạy đến nắm áo Lương Thần, nói quả quyết: “Theo quan sát của tớ, sự lãng mạn của Diệp đại gia chắc chắn không thua kém tớ. Nếu là tớ, đương nhiên tớ sẽ nhân cơ hội này, làm một việc có ý nghĩa nào đó, ví dụ như cầu hôn chẳng hạn!”. Thấy Lương Thần đứng ngẩn người, Đường Mật hạ giọng nói nhỏ: “Bị đoán trúng tim phải không? Nhìn quàng đen ở mắt kia, bên trong lại còn sưng đỏ nữa, nhất định là đêm qua...”, rồi bỏ lửng không nói, đoạn cười phá lên.

Lương Thần vẫn còn ngẩn ngơ, quay người xé gói café hoàn tan, đổ vào cốc rồi rót nước sôi, dùng thìa khuấy, cười gượng: “Làm gì có đường suy diễn lung tung”.

Lúc này đem quan hệ của cô và Diệp Tử Tinh ra bàn tán thì thật là tàn nhẫn. Nhưng sự quan tâm nhiệt thành của Đường Mật khiến cô không nỡ nói ra sự thật hai người đã chia tay, cô vội lãng sang chuyện khác, hỏi: “Cậu dùng kem dưỡng mắt loại gì vậy? Mắt mình dạo này bắt đầu có quầng, đến là buồn”.

Quả nhiên câu hỏi có tác dụng di chuyển sự chú ý của cô bạn, Đường Mật bắt đầu kể bí quyết dưỡng da của mình. Lương Thần vừa gật gù tán thưởng vừa cố nén thở dài. Buổi chiều có cuộc họp phòng. Trưởng phòng Đại Lưu sau khi nghe hai nhân viên báo cáo nổi giận lôi đình: “Hiện nay cạnh tranh chuyên môn rất quyết liệt, cũng không biết có phải sắp đến tết không mà một số bạn trẻ có tư tưởng rã đám, không chuyên tâm làm việc, đã có lời phàn nàn từ phía khách hàng. Nếu cứ tiếp tục thế này, e khách hàng sẽ chạy hết về phía đối thủ, nếu thế thì chúng ta có thể về nhà nghỉ ngơi được rồi...”

Ra khỏi phòng họp, ai nấy nét mặt lằm lằm, lặng lẽ cầm tài liệu trở về chỗ của mình, chẳng ai nói với ai. Lương Thần suy nghĩ về những sơ xuất của mình trong công việc thời gian gần đây, không biết có nằm trong ‘một số bạn trẻ’ mà Trưởng phòng Đại vừa nói không. Đang mải suy nghĩ thì một nữ đồng nghiệp đi đến, lấy khuỷu tay khẽ huých vào người cô, nói nhỏ: “Mặc kệ ông ấy. Ông ấy đang bực, trút giận vào đầu chúng ta”.

Lương Thần ngoảnh lại, đó là một nữ nhân viên mới vào công ty chưa lâu, vừa tốt nghiệp đại học, kinh nghiệm còn ít hơn Lăng Dụ, nghe nói có người quen làm việc trong công ty, do cô bé mới về nên cô chưa mấy quen. Cô bé tiếp tục nói: “Hình như là có chuyện gì đó với bên thuế vụ. Chuyện chẳng liên quan gì đến phòng chúng ta, nhưng trong cuộc họp lãnh đạo, tất cả các trưởng phòng đều bị giám đốc quật cho một trận. Phòng chúng ta lại trực tiếp liên quan đến kinh doanh của công ty, rất quan trọng, chị xem làm sao chúng ta không bị Đại Lưu quan tâm”.

Lúc đó, họ đã ở trong hành lang, cách xa chỗ các đồng sự, Lương Thần nghe vậy cũng bật cười, nói: “Đúng là tin sốt dẻo”.

Cô bé cười bên lên: “Em cũng chỉ nghe bạn em nói lại”, phòng tài vụ, chẳng trách cô bé biết rõ ‘nội tình’ của công ty.

Đi đến cửa phòng làm việc, cô nói với cô bé: “Em về làm việc đi”. Cô bé ngoan ngoãn gật đầu, chạy về phòng. Lương Thần nhìn theo dáng người thon thả vừa khuất sau cánh cửa, thầm nghĩ, cô bé có đôi mắt rất đẹp, cái nhìn thẳng thắn còn chưa hiểu những phức tạp của xã hội, cũng như chưa biết trong công việc cũng như trong cuộc sống có những điều nghe thấy nhưng không nên nói ra, nhất là với những người chưa thật quen biết. Rắc rối giữa phòng tài vụ với phía cụ thuế là chuyện riêng của phòng tài vụ, cũng là bí mật nội bộ, phát hiện cũng là chuyện không hay. Đồng thời cô cũng thấy buồn cười về sự cả nghĩ của mình, hoá ra cô chẳng có liên quan trong chuyện này, định bụng lúc nào gặp cô bé sẽ nhắc nhở vài câu.

Vừa ra khỏi phòng vệ sinh thì gặp cô bé lúc nãy, cô bé chào: “Chị Lương Thần”, hai người đi ngược chiều nhau, lúc đi ngang qua, Lương Thần quay đầu lại gọi: “Tiểu Đặng!”

“Dạ có chuyện gì ạ?” cô bé chớp chớp mắt.

Lương Thần mỉm cười, lắc đầu: “Cũng không có gì, làm việc ở đây quen chưa?”

Hảo như vậy ngay trước cửa phòng vệ sinh có vẻ hơi kỳ lạ, sau khi ngẩn người cô bé lại gật đầu, cười: “Cũng tốt ạ, mọi người đều quan tâm giúp đỡ em”.

Lương Thần gật đầu: “Thế thì tốt, sau này hãy tiếp tục cố gắng, nhưng nói ít thôi, nói nhiều không có lợi đâu”.

Cô bé có vẻ nhay cảm, nhón mày suy nghĩ, sau lại ngẩn đầu, cười bối rối, lát sau hình như đã nghĩ ra cô bé cúi đầu nói nhỏ, giọng chân thành: “Cảm ơn chị Lương Thần.”

Đẩy cửa vào, Đường Mật đang ngồi trước bàn trang điểm, nhìn thấy Lương Thần, cô nháy mắt: “Vừa dạy dỗ đàn em phải không?”

“Cậu nghe thấy à?”

“Ở đây cách âm hơi kém”.

Lương Thần phân vân: “Có phải tớ nhiều chuyện quá không?”

“không”, Đường Mật đặt hộp phấn xuống bàn, liếc nhìn Lương Thần, sau đó giơ tay gõ vào trán cô: “Không hề nhiều chuyện, trái lại rất đáng yêu! Cô bạn tôi quả là lương thiện”.

Lương Thần nhả mặt cười gượng, thầm nghĩ: “không, mình vớ vẩn thật, đi lo chuyện của người khác, còn chuyện của mình thì không dám đối diện”.

Hết giờ làm việc buổi chiều, Lương Thần bỗng nhận được điện thoại của giám đốc: “Cô Lương Thần, nếu chiều tối nay không bận, cô có thể đi với tôi được không, công ty có chút việc với bên thuế vụ. Lãnh đạo công ty muốn cụ trưởng cục thuế ở nhà hàng”, giọng giám đốc tuy nhẹ nhàng, nhưng giống như mệnh lệnh, không thể từ chối.

Lương Thần cầm điện thoại ngẩn ngơ không biết nói sao. Từ lúc mới vào công ty, bây giờ Lương Thần hầu như rất ít khi tham gia vào những bữa tiệc kiểu như vậy dù thuần túy vì công vụ hay vì tình cảm. Nhưng cô không thể chấp nhả một giọt rượu, ngồi ở bàn tiệc không chủ động mời thì cũng bị người khác mời, trong văn hoá rượu đường như bị bóp méo này cô làm vậy không khỏi khiến người khác phật lòng. Hai năm trước Lương Thần cũng từng dự tiệc cùng giám đốc, thấy cô đẹp đối đáp thông minh nên mỗi khi có công việc ngoại giao giám đốc thường kéo cô đi cùng, nhưng khi phát hiện ra cô không biết uống rượu, ông cũng không ép cô có mặt ở những bữa tiệc quan trọng nữa.

Nhưng hôm nay, đột nhiên giám đốc lại đề nghị như vậy, Lương Thần cảm thấy kỳ lạ. Cô không nhớ lần cuối cùng cô phải đối phó với bữa tiệc như vậy là lúc nào.

Trong lúc cô còn đang phân vân, giám đốc đã nói: “Bởi vì cục trưởng đặc biệt nhắc đến cô...”

Nhớ lại những lời nói của Tiểu Đặng về chuyện rắc rối giữa phòng tài vụ với cục thuế, bây giờ cục trưởng cục thuế lại chỉ đích danh cô, xem ra bữa tiệc hôm nay Lương Thần nhất định phải đi dù muốn hay không.

Đúng giờ cao điểm, dọc đường liên tục tắc xe, khi đến được chỗ hẹn thì trời đã tối hẳn, nhà hàng đèn đã sáng trưng.

Cô phục vụ trẻ xinh đẹp dẫn đoàn người đi thang máy lên tầng tám, vào phòng 810, chưa thấy người đã nghe ra tiếng cười nói ồn ào từ bên trong.

Đoàn của Lương Thần, ngoài giám đốc còn có một nhân viên phòng kế toán và cô thư ký giám đốc. khi bốn người cả ngoại hình lẫn trang phục đều sang trọng lịch sự bước vào, mọi ánh mắt trong đó đều hướng vào họ.

Lương Thần đi thứ ba, từ phía sau nhìn lên thấy giám đốc giơ cả hai tay nhanh nhẹn tiến về phía người đàn ông trung niên ngồi sau chiếc bàn tròn trải khăn ăn hai màu, cười lớn: “Rất hân hạnh! Xin chào cục trưởng, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp”.

Cục trưởng cũng cười bả lả, gật đầu: “Vừa đi Úc tham quan học tập một tháng mới về mấy hôm nay”, nói đoạn, mắt liếc nhanh về phía Lương Thần, vẫy tay, giọng xởi lởi: “Cô Tô! Rất hân hạnh, xin mời lại đây ngồi”.

Bàn đã có bốn người ngồi, vị trí của chủ và khách đều đã có người, ông ta chỉ vào chỗ trống bên cạnh mình, đó là vị trí của thứ khách. Ánh mắt mọi người đều dồn cả về phía người phụ nữ xinh đẹp đang đứng im như chôn chân xuống đất. Trong số khách dự tiệc chỉ có hai người phụ nữ, cả hai đều rất xinh đẹp, nhưng mọi người nhanh chóng nhận ra người vừa được cục trưởng mời ngồi bên cạnh mình xuất sắc hơn cả. Y phục không cầu kỳ, nhưng sang trọng quý phái đặc biệt, cô trang điểm nhẹ, kiểu tóc để tự nhiên, khuôn mặt thanh tú yêu kiều, sống mũi cao, đường nhân trung rõ nét, đôi môi gợi cảm, một khuôn mặt chỉ nhìn một lần là không thể quên.

Giám đốc thấy Lương Thần ngạp ngừng, tưởng cô giữ ý, muốn nhường vị trí bên cạnh cục trưởng cho mình, nên mỉm cười để dãi: “Cô Tô, cục trưởng đã có nhã ý, cô ngồi đi!” Cô thư ký luôn tự hào về ưu thế của mình trong công ty nay thấy người được ngồi vào vị trí bên cạnh vị khách quan trọng nhất không phải là mình cũng chạnh lòng, nhìn Lương Thần giọng nửa vui vẻ nửa châm biếm: “Còn chân chừ gì nữa, đâu phải ai cũng được ngồi vào vị trí ấy đâu!”

Lương Thần cúi đầu, không để ý đến cô ta, mắt liếc nhanh chiếc ghế còn trống bên cạnh cục trưởng, rào bước đi đến ngồi vào vị trí đã chỉ.

Ba người còn lại cũng lần lượt ngồi vào bàn. Sau khi tất cả đã yên vị, cục trưởng giới thiệu những người cùng đoàn. Hai thuộc cấp đi cùng tuổi còn khá trẻ, khoảng gần bốn mươi, dáng điệu lời nói có thể nhận ra ngay họ là những người từng trải, trước mặt cấp trên luôn lễ độ, nhưng khi nhìn người khác, dù nụ cười thường trực nhưng vẫn đầy ngạo mạn không giấu giếm. Lương Thần sau khi gật đầu mỉm cười chào họ, dường như không quên ngay hai con người đó.

Còn một người nữa ngồi ở vị trí dành cho khách quan trọng, có vẻ là nhân vật đặc biệt mà cục trưởng dành để giới thiệu sau cùng.

Quả thực cấp bậc của người ta nhiều khi không cần phải lắm sao nhiều gạch nhưng lại khiến cho người khác vừa nhìn đã phải nể trọng. Ông giám đốc vừa nghe giới thiệu, mắt đã sáng lên, gật đầu lia lịa: “Rất hân hạnh!”, về chân thành ngưỡng mộ thực sự.

“Khách khí quá”, một giọng nói bình thản lịch sự đáp lễ.

Cục trưởng cười to, vỗ vai người đó: “Đây mới thực sự là tuổi trẻ tài cao!”, sau đó như nhớ ra điều gì, ông ta quay đầu nói với Lương Thần: “Nghe nói cô Tô đây cũng là cựu sinh viên xuất sắc của trường đại học Z, như vậy hai vị chẳng phải là đồng môn ư?”

Lương Thần vẫn cúi đầu, nghe ông ta nói vậy mới ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt sắc lạnh đang nhìn mình, môi mấp máy như không lên tiếng.

“Vậy là rất có duyên với nhau, các vị thấy có đúng không?”

Mọi người cùng cười phụ họa.

Lương Thần gượng cười liếc nhìn người đàn ông đang ngồi bên, mắt tối sầm, lòng ngao ngán, ngồi giữa đám đông, được chú ý, được coi trọng nhưng cô thì chỉ thấy buồn. Anh bắt đầu quan hệ với những người cục thuế từ bao giờ? Vừa rồi cục trưởng gọi tên anh có vẻ rất thân mật, giống như là bạn cũ gặp lại.

Chủ nhân của bữa tiệc lập tức giơ cao ly rượu: “Nào lu thứ nhất mọi người cùng cạn”. Đó là quy định bất thành văn trong bàn tiệc. Cạn ly đối với mọi người là điều vô cùng đơn giản, nhưng với Lương Thần vốn dị ứng với rượu thì cô cảm thấy rất khó xử. Trong khi ly của mọi người đã trở đầy thì cô mới chỉ chạm môi.

Ông cục trưởng nhìn Lương Thần vẻ không hài lòng: “Cô Tô nể mặt chúng tôi với chứ. Nào cạn hết đi, tôi sẽ đợi”.

Lương Thần lúng túng: “Xin lỗi, quả thực tôi không uống được”.

“Làm gì có chuyện đó?” đối phương không chịu: “Bây giờ làm gì có phụ nữ không biết uống rượu, nhất là những phụ nữ xinh đẹp. Ai nói không biết uống chẳng qua không muốn thể hiện thôi”, nói xong ông ta nháy mắt, ý nói ly này cô không thể không uống.

Lương Thần vẫn lắc đầu. Thực ra cô cũng có lần dùng bữa với cục trưởng, ông ta cũng biết cô dị ứng với rượu, nhưng hôm nay không biết là quên hay cố tình ép cô.

Có lẽ do nét mặt Lương Thần quá nghiêm nghị, không khí bữa tiệc bỗng nhiên chùng xuống. Giám đốc đón ly từ tay Lương Thần, đứng lên: “Cục trưởng, cô Tô quả thực không uống rượu được, điều này thì tôi biết, hay là ly này tôi thay cô ấy chúc ông được không?”

Chẳng qua là cứu nhau thôi. Ông cục trưởng nhìn Lương Thần, nét mặt vui vẻ trở lại. Lăng Diệc Phong vẫn ngồi yên lặng thoải mái, đôi môi mỏng hơi mím lại, những ngón tay dài thanh tú hờ hững cầm đế ly, ánh mắt lướt ngang qua gương mặt Lương Thần thoáng xao động rồi lại bình thản như chuyện vừa xảy ra không liên quan đến anh. Lòng thất lại, Lương Thần ngoái đầu vẫy cô phục vụ: “Làm ơn cho xin một lon Coca”.

Anh chàng kế toán cũng là tay rượu số một của công ty, lần này đi cùng giám đốc là có nhiệm vụ. Là người khuấy động không khí bàn tiệc, anh ta lần lượt uống với từng người từng Lương Thần từng ly lần lượt cạn. Ngay đến các sếp là những người lẩn lộn trong thương trường, vốn là những tay bợm rượu cũng không khỏi thần phục ‘tửu lượng’ của văn bối.

Mặc cho mọi người ồn ào cùng ly chúc tụng, Lương Thần chỉ cúi đầu, nhắm nháp thức ăn, không hiểu tại sao lại đưa cô đến đây. Bây giờ thì chỉ biết ngồi ngây như khúc gỗ làm người khác mất hứng, lại phải phiền sắp xếp cứu nguy. Không hiểu sao cô có mặt ở đây làm gì!

Nhưng đến quá nửa bữa tiệc thì đáp án hiện ra.

Khi ông cục trưởng cứ vô tình chạm vào tay Lương Thần và nhiệt tình gấp thức ăn vào bát cho cô kèm theo những câu nói đầy ẩn ý thì mọi chuyện dường như đã trở nên rõ ràng. Dù vì công việc thực sự cũng không thể bàn công việc trong hoàn cảnh này, vậy mà ông ta lại đích danh yêu cầu cô tham dự, mục đích của ông ta còn có thể là gì nữa.

Nếu nói bữa tiệc này là cơ hội để công ty và cơ quan hữu trách gần gũi nhau hơn, để tạo điều kiện giúp nhau giải quyết những vấn đề khó khăn trong công việc, thì với Lương Thần đó chỉ là một bữa ăn khó chịu không hơn không kém.

Không biết trong điện thoại ông cục trưởng đã nói gì với giám đốc, nhưng giữa những người đàn ông lão luyện trong thương trường có gì mà họ chẳng nhanh chóng hiểu ý nhau.

Vậy có nghĩa là cô đã hồ đồ bị ông chủ lợi dụng. Đột nhiên hình dung ra tất cả sự thật trần trụi đằng sau những ly rượu, những bộ mặt giả dối, những nụ cười gượng, những câu nói đùa nhạt tẻ, lại còn khuôn mặt xinh đẹp đố kỵ của cô thư ký, Lương Thần bỗng thấy bức mình, ngồi yên, hai tay đan lại dưới gầm bàn, không động đến thức ăn. Khi ông cục trưởng sau mỗi câu nói đùa với mọi người làm ra vẻ vô tình chạm tay vào bàn tay bên cạnh phát hiện ra đã chạm vào một chỗ trống, liếc thấy khuôn mặt không biểu cảm, lập tức hiểu được sự từ chối không lời của đối phương, nhưng ông ta vẫn giả bộ không biết, quàng cánh tay ra sau để lên tay ghế của Lương Thần, miệng vẫn tươi cười: “Sao không ăn? Ăn tôm đi, lại cả món cá nướng nữa, ở đây làm ngon lắm. Người cô đã rất lý tưởng rồi, không phải lo giảm béo”.

Lương Thần cố nén giận, tự nhủ nhất định không để ông ta lấn tới, cô cau mày, ngồi thẳng người, nói lạnh nhạt: “Tôi ăn đủ rồi”

Những người khác vẫn ăn uống nói cười bình thường như không để ý đến chuyện đang xảy ra, hoặc cố tình làm ngơ vì không muốn làm phật lòng nhân vật quan trọng. Bên kia thỉnh thoảng vẫn đến tiếng nói của Lăng Diệc Phong, rõ ràng anh cũng không để ý đến cô, lòng Lương Thần mỗi lúc một nặng trĩu.

Cô đang nghĩ có nên tìm một lý do nào đó để ra về thì giám đốc nổi đối diện Lăng Diệc Phong bỗng nói: “Lương Thần cứ ngồi như vậy ư, dù sao cũng nên uống với bạn cũ một ly chứ. Không uống rượu thì dùng Coca cũng được, nào lại đây, xin chúc Tổng Giám đốc Lăng một ly. LC là tập đoàn mạnh trong giới truyền thông quốc tế, sau này công ty chúng ta còn có nhiều vấn đề cần thỉnh giáo Lăng tổng, nhân dịp này làm quen một chút”.

Lương Thần cảm ơn ông chủ. Nhất định ông đã nhận thấy thái độ không hài lòng của cô khi ngồi cạnh cục trưởng nên muốn kiểm soát để cô rời ông ta. Nếu cứ ngồi cạnh con người đó, cô đến muốn ói. Bây giờ bắt luận đối phương là ai, chỉ cần được rời ông ta, cô cũng chấp thuận.

Tay bê ly coca, cô đang định đi thì cánh tay bỗng nặng trĩu. Bàn tay chắc nịch, nịch của ông cục trưởng đã đặt lên cánh tay của cô, ông ta nhún vai cười to: “Như thế là không công bằng. Chủ động mời người khác mà lại dùng coca là không thành ý! Tô tiểu thư dù là đại mỹ nhân nhưng cũng không thể phá lệ. Vừa rồi tôi đã thể tất, nhưng bây giờ với người anh em Lăng Diệc Phong, luận về quan hệ hai vị còn gần gũi hơn cả chúng tôi, nên cô Tô nhất định không thể dùng Coca”. Nói xong ông ta quay về phía cô phục vụ đang đứng đầu bàn bên kia, gọi: “Lại đây, rót đầy ly này”, bàn tay phải của ông ta vẫn để trên cánh tay Lương Thần...

Đáng ghét! Lương Thần nghĩ thầm, ly coca vẫn đang trong tay, không thể đứng sững như trời trồng, cũng không thể bỏ đi, cô bèn tuyệt vọng nhìn quanh.

Cuối cùng, một giọng nói quen thuộc, nhẹ nhàng mà dừng dừng vang lên: “Không sao, Coca cũng được!”

Lương Thần ngẩng đầu, thấy khuôn mặt bình thản của Lăng Diệc Phong, anh nói tiếp: “Vả lại bây giờ những người hùng trên bàn tiệc quá nhiều, thỉnh thoảng có vài người không biết uống lại thành ra quý hiếm. Cục trưởng Trương, chúng ta không nên ép Tô tiểu thư”.

Thật không hổ danh là thượng khách, một câu bằng mười câu của người khác. Ông cục trưởng có vẻ rất sùng bái con người này, ngập ngừng giây lát lại cười lớn: “Cũng được, cũng được, nếu anh thể tất, chúng tôi đương nhiên cũng nhất trí”, chần chờ mãi ông ta mới chịu thu tay về về tiếc rẻ.

Lương Thần như được giải thoát, đang định bước ra, Diệc Phong đã nâng ly hướng về cô: “Xin cứ tự nhiên”. Rượu trong ly tức thời cạn.

“Tổng giám đốc Lăng đúng là bậc quân tử, rất biết thương hoa tiếc ngọc”. Ông giám đốc mỉm cười đầy ẩn ý: “Chúng ta nên học tập Lăng tổng”, lúc đó cô thư ký nâng ly mời, ông ta cũng bắt chước nói: “Cô Lưu, tôi xin cạn, còn cô cứ tự nhiên”.

Nhưng cô thư ký không chịu, lặng lẽ ngửa đầu uống cạn ly rượu, khi đặt ly xuống bàn, mắt còn liếc nhìn Lương Thần về đặc ý.

Lương Thần ngao ngán, chẳng buồn để ý đến thái độ của cô ta. Cùng công ty, cô biết cô thư ký xưa nay nổi tiếng khó chơi, dựa vào mối quan hệ gần gũi với giám đốc, cô ta luôn có thái độ trịch thượng với những người muốn gặp giám đốc, còn với những nữ nhân viên trong các phòng cô ta lại tỏ ra thiếu tự tin và đa nghi, luôn sợ mất vị trí hiện có. Với Lương Thần cô ta chưa bao giờ tỏ ra có thiện cảm nhưng cô không quan tâm. Cô buồn, nói đúng ra không chỉ buồn mà đau đớn ngấm ngấm bởi câu nói và thái độ của Lăng Diệc Phong, anh hoàn toàn tỏ ra họ là những người xa lạ.

Mấy phút sau, Lăng Diệc Phong đột nhiên đứng lên, cầm máy di động đi ra phía cửa. Mặc dù vừa rồi thấy cô bị làm phiền mà anh không hề có ý giúp đỡ giải vây, thậm chí không quan tâm, nhưng không biết vì sao anh vừa rời đi, Lương Thần lập tức cảm thấy lo lắng, như vừa bị mất chỗ dựa lớn để có thể cầu cứu khi cần. Mặc dù đến bây giờ, sự ủng hộ và ứng cứu này có thể đã trở nên xa vời, nhưng trong lòng cô vẫn thầm hy vọng.

Giờ thì ngay đến anh cũng không giúp, cô còn có thể trông đợi vào ai?

Sau khi Lăng Diệc Phong khuất sau cánh cửa, điện thoại trong túi Lương Thần đổ chuông. Mở xem, đó là một tin nhắn, số quen quen, Lương Thần giật mình, nhìn kỹ, tin nhắn chỉ có hai chữ: “Ra đây” và một dấu chấm than.

Ngón tay cô khẽ run, nắm chặt điện thoại, bất giác liếc nhìn về phía cánh cửa đóng chặt. Dường như nhận ra tâm trạng không thoải mái của người đẹp, ông cục trưởng chạm cốc với cô, ghé tai hỏi: “Nhìn gì thế?”

Lương Thần ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt phức tạp của giám đốc, trong đó hàm chứa sự bất lực và lo âu, và cả sự van nài nhờ cậy.

Ăn cơm của người thì phải giúp người. Lương Thần nén thở dài, xem ra vai kịch này cô không thể không diễn đến cùng, cô cố dẹp nỗi bức quay sang nói chuyện với ông cục trưởng. Thấy cô thay đổi thái độ, tưởng người đẹp đã quan tâm đến mình, ông tỏ ra cực kỳ hưng phấn, quay hẳn người sang cô, hào hứng kể trong bữa tiệc nào đó, cô đã gây ấn tượng cho mọi người, nhất là ông ta như thế nào.

Lương Thần ngồi yên nghe ông ta nói, thỉnh thoảng lắc đầu nhưng vẫn mỉm cười nhã nhặn trước lời tặng bốc của ông ta.

Lúc đó lại có chuông điện thoại. Lương Thần nhấc máy, lòng mừng thầm.

“Còn làm gì trong đó?” trong điện thoại vang lên giọng nói có vẻ bức mình của Lăng Diệc Phong.

Lương Thần do dự, nhẹ nhàng trả lời: “Vâng”.

Đây là cơ hội tốt, không thể bỏ qua, Lương Thần quay đầu xin lỗi ông cục trưởng đang hưng phấn bên cạnh: “Tôi ra ngoài nghe điện thoại”.

Vậy là cô đã thoát khỏi căn phòng sặc mùi rượu và thuốc lá. Tuy nhiên vừa ra khỏi, cô ngay lập tức nhìn thấy một khuôn mặt cau có lạnh tanh.

Đây là nhà hàng Hồng Kông kiểu cũ, sự sang trọng của món ăn và thái độ phục vụ của nhân viên tỷ lệ thuận với giá cả. Hai người đứng đối diện ở một góc hành lang. Mấy nhân viên phục vụ đứng đằng xa, không dám quấy rầy phút riêng tư của thượng đế.

Lăng Diệc Phong đứng tựa vào góc tường, nhìn khuôn mặt cũng cau có của người đối diện, với vẻ mặt đó, dường như ngay lập tức cô sẽ hỏi: “Anh gọi tôi ra đây có việc gì?”

Thực ra đúng là Lương Thần có việc cần hỏi, vừa máy môi, thấy vẻ cau có tức giận của đối phương, cô lại bỗng im lặng. Anh đã gọi cô ra ngoài, dù với thái độ như nào thì cũng là sự giải vây, ít nhất cũng tạm thời không phải ngồi bên ông khách khó chịu đó.

Nhưng Diệc Phong sau khi nhìn vào mặt cô đã lên tiếng. Giọng nói nhỏ đủ hai người nghe nhưng đầy chì chiết, bất bình: “Rốt cuộc em vẫn chẳng bao giờ có ý thức tự bảo vệ bản thân, không biết uống rượu lại còn chạy đến đây ăn uống. Tất cả bọn họ đều là những bọm rượu, em tưởng họ dễ dàng tha cho em, nói không uống là không uống được sao, lại còn...”. Nghĩ đến bàn tay vô tình hay hữu ý của ông cục trưởng liên tục chạm vào tay Lương Thần, giọng anh càng gay gắt: “Tôi tưởng khi đi ra xã hội bằng ấy năm, ít nhất em cũng biết cách tự bảo vệ bản thân mình chứ. Nếu em muốn thì vừa rồi đã có cơ để bỏ đi, vậy mà em vẫn cứ ngồi để bị người ta lợi dụng, thực không hiểu em đang nghĩ gì”.

Anh nói liền một mạch, ngực phập phồng, rõ ràng là anh đang vô cùng tức giận. Vậy mà đối phương cứ đứng ngây người nghe, lòng xao động.

Thì ra anh biết tất cả, nhìn thấy tất cả, nhưng không tỏ ra gì hết, coi như đứng xa xem lửa cháy!

Nghĩ đến nỗi khổ của cô bị anh nhìn thấy, mọi âm ức tích tụ trong lòng suốt buổi tối bỗng trào ra, Lương Thần mím môi, cười nhạt, giọng chua chát: “Vậy ra anh cũng biết tôi một mình lặn lội kiếm sống. Liệu anh có hiểu nỗi khổ của những người phụ nữ như tôi? Tôi có thể sánh với anh sao? Anh là thượng khách, nói một câu không ai dám phản đối. Tôi là cái gì? Chỉ là một viên chức quèn, hưởng lương, ông chủ đã nhờ, tôi có thể từ chối không? Hơn nữa, yêu cầu của ông chủ cũng không có gì quá đáng, chỉ là cùng ăn tiệc với ông ấy, ông ấy đâu có bảo tôi làm gái bao!”. Cô dừng lại, dần giọng: “Mà tôi nghĩ, mọi quy tắc, luật chơi ở đời cũng không đến lượt anh dạy tôi. Muốn nhờ vả người ta tất phải hạ mình, huống hồ người làm ăn không đại gì đặc tội với những người của cục thuế. Điều này chắc anh hiểu rõ hơn tôi, nếu không tại sao anh cũng...”

Cô đột nhiên dừng lại, không muốn nói tiếp, bởi vì cô không muốn động đến nỗi đau trong lòng. Nếu không ...tại sao? Anh có lẽ muốn lấy lòng ông cục trưởng nên mới đứng đưng nhìn cô bị ông ta lợi dụng. Những cái đụng chạm, những câu ẩn ý của ông cục trưởng thực ra không đáng sợ, bằng thái độ bàng quan của anh.

Cô muốn nói những điều như thế nhưng lại không thể. Lương Thần thở dốc, hướng về Lăng Diệc Phong đang tái mặt và đứng sững người, cô cười nhạt với vẻ khiêu khích: “Anh bảo tôi ngốc ư? Anh cũng thấy rồi đấy, đâu có cách nào khác, có thể vừa không làm mất lòng người ta mà lại có thể thoát thân an toàn. Bây giờ anh tức giận gì chứ? Anh có quyền gì trách cứ tôi?”

Lăng Diệc Phong lúc đầu nét mặt lăm lăm nhưng dần dịu lại, nhìn khuôn mặt phẫn nộ với đôi mắt tuyệt đẹp long lanh vì tức giận, anh đột nhiên mỉm cười, bước tới, vòng qua người cô, giọng nói vẫn lạnh nhạt nhưng đã dịu dàng hơn: “Em tưởng ai cũng ngốc như em sao?”, nói xong anh ngoảnh lại nhìn Lương Thần đang định đi theo, nói như ra lệnh: “Không được vào nữa, ở đây đợi tôi”.

Nhìn cánh cửa mở ra đóng vào, nhìn dáng người vừa mất hút trong đó, Lương Thần tựa lưng vào tường nhắm mắt, thở phào.

Cô đoán được mục đích của Lăng Diệc Phong, mặc dù cô không biết anh sẽ giải thích thế nào với mọi người, nhưng lúc này cô hoàn toàn yên tâm.

Không còn phải uống, không còn ông chủ, không cần phải cười, không cần những lời xã giao, tất cả chỉ cần để anh lo liệu, công việc của cô chỉ là yên lặng chờ đợi, mọi chuyện sẽ được giải quyết êm thấm.

Điều cô cần cũng chỉ là cảm giác đó thôi.

Một lúc sau, Lăng Diệc Phong lại xuất hiện, chiếc áo măng tô vắt hờ trên tay.

“Đi thôi”, anh quay sang cô, Lương Thần đi theo như một cái máy, nhìn nghiêng đôi mắt anh dưới ánh đèn càng thêm trong sáng, như có hơi nước, cô lập tức đoán ra sự rút lui an toàn của họ lúc này chắc chắn được

đổi bằng những ly rượu đầy. Không chịu phạt, anh khó có thể rút lui, cô buột miệng hỏi: “Anh không say đấy chứ?”

Lăng Diệc Phong nghe thấy, liếc nhìn cô, cái nhìn lần này như âu yếm, giọng nghiêm túc: “Không hề”.

Lương Thần cúi đầu, thăm quan sát bước chân người bên cạnh. Vẫn tốt, vẫn bình ổn. Cô lại bắn khoăn liếc nhìn một lần nữa. Thôi mặc anh!

Ra khỏi nhà hàng, lập tức đã có chiếc taxi lướt đến.

Mở cửa xe.

Lương Thần vào trong xe còn chưa kịp nói địa chỉ với người lái xe, cánh cửa bên đã mở, một người cao lớn len vào ngồi cạnh cô.

“Anh làm gì vậy?” Lương Thần tròn mắt.

Lăng Diệc Phong ngã đầu vào thành ghế thư giãn, hơi khép mắt, nói: “Tôi không mang xe, mình cùng đi một đoạn”.

Cùng đi? Khi nhà cả hai người ở hai đầu thành phố?

“Vây...” Lương Thần nghiêng đầu, nhân ánh sáng bên ngoài lọt vào cửa kính, cô liếc nhìn Diệc Phong, vẻ mặt mỗi như hiện rõ trên khuôn mặt, cô bỗng thấy lòng dịu lại, đưa anh về nhà trước vậy. Cô vừa định nói với người lái xe, đã thấy Diệc Phong nói nhỏ: “Phiền bác đưa đến trường đại học Z, cảm ơn”, giọng nói có vẻ như sắp ngủ đến nơi. Cô ngăn người, cao giọng hỏi: “Đến đó làm gì?”

Diệc Phong cau mày, sau đó uể oải mở mắt, nhìn người vừa hỏi, nửa cười nửa không: “Tôi ở nước ngoài đã lâu, không về trường cũ, may hôm nay gặp lại bạn học xưa, đột nhiên có hứng, phiền em cùng ôn lại kỷ niệm vườn trường. Tôi đã nói như vậy với mấy người đó, nếu không sao có thể thoát thân?”, anh quay sang nhìn Lương Thần, nháy mắt tinh nghịch: “Hình như tôi thông minh hơn em một chút thì phải?”

Có gì đáng gọi là thông minh! Lương Thần chợt lo lắng, hay là anh say quá rồi?

Ánh đèn neon bên ngoài sáng rực, chiếu rõ mặt người trong xe, rất nhiều đèn đường phản chiếu tạo nên những hình bóng đan xen, hơi thở bên cạnh rất gần, mùi rượu phảng phất. Lương Thần vừa quay đầu đi, thấy Diệc Phong nhắm mắt, lọn tóc đen xoà xuống vàng trán trắng xanh, khuôn mặt trở nên rất mực dịu dàng, êm đềm. Chỉ có điều anh thở hơi mạnh, trong một không gian chật hẹp, tiếng thở của anh nghe rất rõ, lồng ngực phập phồng theo hơi thở. Xem ra anh đã uống không ít.

Có lẽ, chính vì vậy mà tối nay anh không hề nhắc tới chuyện hai người phải “nói cho hết” trong lần gặp trước.

Tuy nhiên, giọng nói bình thản nhưng chua chát của anh, cô vẫn nhớ nguyên vẹn. Hôm đó anh đã nói: “Tôi Lương Thần, thì ra tất cả sự tin tưởng của em đối với tôi chỉ có vậy”, sau đó quay đi không hề ngoảnh lại. Thực ra không phải cô không nghi ngờ, từ khi gặp lại, đã bao lần anh có những cử chỉ khác thường, mỗi câu nói dường như đều rất hận cô, có vẻ như anh mới thực sự là người bị phản bội. Lại còn vẻ kinh ngạc của anh tối hôm đó, sao không đáng nghi ngờ?

Cô cũng đã từng nghĩ, có thể chuyện năm xưa có gì uẩn khúc, nhưng cảnh tượng cô tận mắt nhìn thấy đã đóng đinh vào trong ký ức của cô, đây là đời thường, đâu phải phim ảnh, làm sao tình yêu của họ lại có thể gắn với âm mưu nào đó?

Xe dừng lại trước cổng trường đại học Z, Lương Thần lay vai người bên cạnh đang ngủ: “Đến nơi rồi!”

Mí mắt anh khẽ động dậy rồi từ từ mở ra, Lương Thần đã mở cửa xe, nói: “Xuống đi dạo cho tỉnh rượu”

Đêm lạnh, ánh trăng rất đẹp, hai người sánh vai nhau, hai cái bóng một cao một thấp đổ xuống đường.

Khi yêu có thể dùng lý trí kiềm chế, nhưng có thể chấp nhận quá khứ hay không thì mỗi người mỗi khác.

Lương Thần tự nhận không làm được, cũng như không thể buộc bản thân không yêu người ấy nữa. Nhưng nếu như sự thật đúng như những gì năm xưa cô đã nhìn thấy, dù cả đời không tìm được người thứ hai có thể yêu như cô đã yêu anh thì giữa cô và Lăng Diệc Phong cũng không thể nào trở lại trường như trước nữa.

Cũng như lúc này, đi bên nhau, cùng bước trên những lối đi ngày trước, nhưng con tim mỗi người ra sao, ai biết?

Có tiếng chuông báo hết giờ từ phía xa vọng lại, qua khu vườn nhỏ đen thẫm, thấp thoáng nhìn thấy khu giảng đường lớn nhất ở phía tây. Ở đó ánh đèn lốm đốm như sao, một lát sau, tiếng ồn lan qua không khí lạnh mỗi lúc một rõ. Nhìn đồng hồ, đúng thời điểm tan học của các lớp buổi tối. Hai người cùng đi trên con đường nhỏ trải nhựa, lát sau một tốp sinh viên đạp xe ào tới, hình như có tiếng phàn nàn.

Lương Thần cười thầm, ngày xưa cũng vậy. Trong những buổi tối lạnh buốt, cô thường đạp xe lên lớp, lúc về phóng càng nhanh gió càng mạnh, gió tấp vào mặt bỏng rát, cơ hồ làm cho lớp da trên má nứt nẻ, gió lạnh rít bên tai, về đến phòng, mặt mũi lạnh cứng, răng va vào nhau lập cập.

Sau khi quen Diệc Phong, anh thường đèo cô bằng xe đạp, cô ngồi trốn sau lưng anh, tay nắm chặt chiếc áo khoác bị gió thổi căng phồng của anh, lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Diệc Phong như đọc được suy nghĩ của cô, lúc đó hai người đang đi theo con đường nhỏ dẫn tới con dốc vừa cao vừa dài phía xa, anh nghiêng đầu sang cười: “Cũng may lúc đó em gầy, nếu không anh còn vất vả đến đâu!”

Lương Thần đang mãi theo dõi những hình ảnh vừa bất chợt lướt qua trong đầu, bỗng bật cười thành tiếng, vui vẻ: “Hết năm thứ ba, em tăng liền mấy ký, những năm mươi ký, anh cũng vẫn đèo em bình thường đấy thôi.”

Diệc Phong ngoảnh sang liếc mắt: “Thì ra anh bị đánh lừa mấy năm liền mà không biết, sao lúc nào em cũng bảo em chỉ có bốn mươi tư ký”. Lương Thần nhún vai, nói về đặc ý: “Người ta bảo người mẫu không nên nặng quá năm mươi ký, và lại đó cũng là một kiểu ám thị, ít nhất chưa bao giờ thấy anh phàn nàn em quá nặng, đúng không?”

Diệc Phong cười ngất, ánh sáng long lanh. Anh đèo cô nhẹ như không, bao lần đưa nhau qua con dốc đó, gã trai lãng mạn là anh hồi ấy những tưởng có thể đèo cô suốt cuộc đời.

Anh giơ tay chỉ sân bóng ở phía bên trái: “Mình đến đó ngồi”.

Sân bóng rõ mùa lạnh, sự náo nhiệt kém xa thời tiết đêm hè, nhưng khi họ đến, vẫn thấy ba bốn sinh viên đang tập bóng ở những vị trí khác nhau trên sân, tiếng bóng rơi lúc nặng lúc nhẹ trong đêm lạnh yên tĩnh nghe rất rõ.

Họ cùng ngồi xuống bậc thềm đá nhẵn bóng, trên khoảng đất trống trước mặt gần chỗ họ ngồi chỉ có hai cậu sinh viên mặc áo phông trắng đang tập bóng. Cách đó một đoạn là đồng hồ của họ gồm quần áo và ba lô. Cô tự dưng nhớ lại ngày xưa Lăng Diệc Phong cũng luôn như vậy, anh luôn ra sân bóng, bất luận thời tiết và nhiệt độ như thế nào anh cũng đều cởi phăng áo ngoài, chỉ mặc quần cộc và áo thể thao, mồ hôi đầm đìa. Lương Thần ngồi xem, có lúc dù đã mặc áo khoác to sụ vẫn rét run.

Cậu sinh viên ở gần họ chơi bóng rất khá, cậu ta chạy hai bước rồi giơ cao quả bóng, tư thế rất đẹp, lát sau khi đã ở vị trí thích hợp cậu bắt đầu ném bóng, lực ném và góc độ điều đẹp và chuẩn. Sở dĩ Lương Thần hiểu những điều này, một phần là do thời trung học cô cùng đám bạn hâm mộ mấy cầu thủ bóng rổ, đua nhau xem không bỏ sót một trận đấu lớn nào trên tivi. Còn một phần là do hồi đó cô thường xuyên xem Lăng Diệc Phong chơi bóng, lâu dần cũng biết vài kỹ thuật và thuật ngữ chuyên môn.

Nhớ lại chuyện ngày trước, Lương Thần bất giác mỉm cười, nhìn Lăng Diệc Phong, cô chỉ cậu thanh niên trên sân vận động nói: “Trông cậu ta rất giống anh ngày trước”.

Lăng Diệc Phong cũng nhìn chàng trai, vui vẻ: “Thì ra anh cũng sung sức như cậu ta?”. Lương Thần không hiểu, Diệc Phong chỉ chàng trai ở sân bên cạnh nói: “Em không nhận ra sao? Đối phương ném một quả, cậu ta dùng một tư thế đẹp hơn đánh trả một quả, kiểu dáng thì đẹp, nhưng rõ ràng có vẻ thách thức”.

Ra vậy! Lương Thần đâu có biết. Quan sát kỹ, quả nhiên đúng như anh nói. Tay chống cằm Diệc Phong liếc mắt: “Năm xưa hình như anh không như thế”.

Bóng rổ, uống rượu và chơi bài Diệc Phong đều rất giỏi, tất cả đều phản ánh bản chất tính cách kiên định của anh. Cách đánh bài của Diệc Phong ổn định đến mức chỉ cần có anh trên sân là cả đội tự tin hẳn lên, có

thể chấp cả một đội toàn những sinh viên hăng hái nhất, Mọi trận đấu tranh giải của sinh viên toàn thành phố, anh đều tham dự, Lương Thần cũng không bỏ một buổi nào, trên khán đài cô luôn bị chinh phục bởi ánh mắt và cả lối chơi bóng đặc biệt điềm tĩnh đó.

Trong đôi mắt ấy, ngoài cái vẻ điềm tĩnh tự tin còn ẩn chứa một sức mạnh khiến người khác yên lòng.

Những điều này Lương Thần chưa bao giờ nói với anh, bây giờ cô đương nhiên lại càng không nói. Nhưng Diệc Phong đột nhiên hưng phấn, anh đứng dậy vỗ chàng trai: “Các bạn, cho tôi chơi một lát được không?”

Lương Thần ngẩn người, cũng đứng lên theo, ngạc nhiên hỏi: “Anh định chơi thật sao?”. Cô chỉ vào đôi giày da dưới chân anh: “Cẩn thận bị thương”.

“Không sao”, Lăng Diệc Phong khởi động nhẹ, cởi áo khoác, vén cao tay áo sơ mi, đi xuống sân.

Hình như trở về trường cũ, những đam mê ngày trước cũng trở về.

Có lẽ hai cậu sinh viên cũng muốn nghỉ một lát, một cậu chuyển bóng lại, giơ tay chỉ về phía căng tin cách đó không xa: “Chúng tôi đi uống nước, anh chị cứ tự nhiên”. Nói xong đoạn ù chạy, bước chân chắc nịch, khoẻ khoắn, sức lực sung mãn, thoát cái đã khuất sau rặng cây.

Dáng người dong dỏng đứng một mình trên góc sân bóng trống không, một trận gió thổi làm vạt áo tung bay.

Anh vẫn tư thế chuẩn mực năm nào, đường vươn của cánh tay đẹp, quả bóng màu nâu thẫm, vạch một đường tròn trong đêm...

Quả bóng trượt trên miệng lưới, cuối cùng nảy ra, Diệc Phong chạy đến nhặt lên, vỗ vỗ rồi cười: “Lâu lắm không chơi, quả nhiên tay cứng quá”.

Nói xong, anh quay người, ném quả thứ hai. Lần này là nhảy ném, hai chân nhẹ nhàng rời mặt đất, một giây sau, “soạt” tiếng bóng rơi trúng rổ.

“Chúc mừng, phong độ vẫn như xưa”, Lương Thần vỗ tay cười.

Anh lại thử mấy quả nữa, lần nào cũng trúng, anh hào hứng ngoảnh lại vỗ tay, nói to: “Em cũng xuống chơi đi!”

Lương Thần ngập ngừng giây lát rồi cũng bước xuống sân, giơ tay đón quả bóng trong tay anh, vỗ vỗ rồi đứng vào vạch phạt đền. Đó là thói quen của cô. Trước đây mỗi khi chơi bóng với bạn, Lương Thần luôn thích đứng ở vị trí đó.

Diệc Phong bảo cô không có chí tiến thủ, đứng cố định một chỗ như vậy, đối diện với lưới, chỉ cần đối diện với lưới, chỉ cần luyện quen tay, quen lực chắc chắn mười quả trúng cả mười.

“Không chu đứng chỗ khác để tự nâng cao”, lúc đó Diệc Phong gõ vào đầu cô nói vậy. Nhưng cô không muốn nâng cao. Nâng cao làm gì? Cô vốn đã không ưa vận động chỉ cần biết chơi là tốt rồi.

Nhưng ít nhất vẫn còn một điều khiến cô đặc ý, đó là đứng như Diệc Phong nói, đứng ở chính giữa chấm phạt đền, bỗng không biết nên vận dụng lực bao nhiêu.

Diệc Phong vén áo quá khuỷu tay, một tay chống eo, cười: “Để xem bây giờ em có còn lừa được người mù tịt bóng rổ nữa không”.

Thì ra anh vẫn nhớ. Lương Thần cảm thấy buồn cười, một tối cô cùng Diệc Phong tập bóng, lúc đó trên sân cũng có một đôi trai gái đang dạy nhau tập bóng. Chàng trai cầm tay người yêu dạy cách ném bóng nhưng cô bạn gái mới nhìn đã biết thuộc loại ít hoạt động, lực cánh tay quá yếu, quả bóng ném đi còn chưa chạm miệng lưới. Diệc Phong và Lương Thần ở nửa sân bên kia, hôm đó Lương Thần chơi rất hăng, đứng ở vị trí cố định, ném quả nào trúng quả đó.

Lúc ấy sau lưng hai người chợt vang lên tiếng reo ngạc nhiên, thán phục: “Bạn ở trong đội tuyển của trường phải không, học lâu chưa mà chơi siêu thế?”. Ngoái đầu lại, họ bắt gặp một khuôn mặt trẻ măng đang tròn trĩnh khâm phục.

Lương Thần ngẩn người, trong lúc lắc đầu không khỏi cảm thấy đắc ý. Tuy nhiên, Diệc Phong lại cười một cách đáng ghét, nói nhỏ: “Tuyển thủ bóng rổ ơi, thử biểu diễn kiểu chạy ba bước xem nào!”

“Trở về với hiện tại đi”. Có tiếng nói nhỏ bên tai cô, ánh mắt Lương Thần vẫn đang tập trung vào quả bóng trên tay. Tiếng nói ấy lại tiếp tục: “Mặc dù cả đời khó mà gặp được một fan hâm mộ như thế nhưng em cũng đừng vì vậy mà đắc ý suốt ngần ấy năm”.

“Đáng ghét!” Lương Thần lườm anh, bắt đầu tập trung chú ý, nhớ lại tư thế Diệc Phong đã dạy năm xưa, từ từ giơ cao quả bóng.

Quả nhiên vẫn không được, cô bắt lực nhìn vật thể tròn màu nâu nảy lên nảy xuống phía xa. Nghiệp dư vẫn là nghiệp dư thôi, bao nhiêu năm không động tay vào quả bóng, cô không còn nhớ gì hết.

“Góc độ khá tốt”, Diệc Phong mỉm cười, động viên, chạy đi khéo léo bắt quả bóng ném trả lại Lương Thần, nói to: “Cố lên, sao chẳng có tý sức nào vậy?”

“Thử lần nữa!” Lương Thần sửa lại cổ áo.

Lần này lực tương đối, nhưng ném quá bổng, bóng vượt qua xà.

Cô bắt đầu thấy nản, ngày xưa cô chơi cũng không tồi, tại sao chỉ sau một quả Diệc Phong đã quen tay, còn cô dù thử mãi cũng không được?

Lại thử tiếp. Mấy quả sau dù có khá hơn, phối hợp toàn thân cũng nhuần nhuyễn hơn nhưng vẫn không quả nào lọt lưới. Cuối cùng cô nản chí, ném trả bóng cho Diệc Phong, phải tay đứng lui một bên.

“Không chơi nữa sao?” Diệc Phong chớp mắt, buồn cười vì vẻ mặt tiu nghỉu của đối phương.

“Lại đây!”, anh vẫy tay.

“Để làm gì?” Từ xa cô đã thấy hai cậu sinh viên quay lại.

Ngay sau đó, quả bóng đưa trở lại vào tay cô. “Tối nay nhất định phải ném trúng một quả em mới cam lòng”.

Lương Thần nhăn mặt: “Anh cũng hiểu cơ đấy!”, nói xong cô mới nhận ra hình như cô đã quên mối quan hệ không rõ ràng giữa họ, bầu không khí này quá đối thân thiết. Cô liếc nhìn thái độ của Diệc Phong, nhưng anh đã vòng ra sau lưng cô, nói nhẹ nhàng: “Tập trung chú ý nào!”

Người đằng sau nhẹ nhàng áp sát người cô, cánh tay dài bông ra phía trước, áp sát cánh tay cô nhẹ như không, bàn tay ấm nóng phủ lên bàn tay cô đang cầm quả bóng.

Cô liếc nhìn hai cậu thanh niên tay cầm chai nước đứng phía xa nhìn lại, có lẽ họ không muốn quấy rầy giây phút thân mật của hai người. Lương Thần hơi thiếu tự nhiên, khẽ nhúc nhích người, Diệc Phong thì thầm: “Bảo em tập trung tư tưởng cơ mà. Trúng quả này chúng ta sẽ đi, người ta đang đợi”, giọng anh như đùa giỡn. Minh đã nói nhất định phải ném! Lương Thần thầm lẩm bẩm, bắt đầu tập trung chú ý. Ngày xưa cô cũng học theo kiểu kèm sát như thế này, tiến bộ rất nhanh.

Lúc bóng rời khỏi tay, Lương Thần lơ mơ cảm thấy có điều gì không ổn bởi cơ thể người sau lưng bỗng như cứng lại.

Dây đèn dày đặc cạnh sân bóng, ánh sáng rất tốt, quả bóng vẽ một vòng trên không trung, coay tròn ồ ồ đập vào thành lưới bật ra ngoài. Lương Thần ngẩn người. Tại sao chứ? Lực ném dường như vừa đủ, nhưng góc hơi lệch, tất cả là do chính vào khoảnh khắc quả bóng sắp rời tay, bàn tay của người sau lưng khẽ run, làm sai góc ngắm đã định trước đó.

Hai cậu sinh viên chạy đến nhặt quả bóng đem lại, Lương Thần mỉm cười nói vui: “Tôi chơi chán quá phải không?”

Ngoảnh đầu lại, cô sững người thấy mặt Diệc Phong đang nhăn nhó. Anh cúi đầu, mi mắt động đậy, khom người, lùi về sau, hai tay ôm gối. Sắc mặt anh đột nhiên xấu đi, cô chỉ nhìn thấy đám tóc ngắn sau gáy của anh, cô ngạc nhiên hỏi: “Anh sao thế?”

Im lặng một lúc, anh mới nói: “Hơi choáng”, sau đó lại gượng cười như không có chuyện gì: “Tối nay uống quá nhiều, trước khi đi bị phạt ba ly, lúc đầu cũng thấy bình thường, không ngờ bây giờ lại hơi khó chịu”.

Lương Thần không bao giờ động đến rượu nên cũng không hiểu thế nào là dư âm của rượu, cũng không biết dư âm đó kéo dài bao lâu. Nhưng cô bỗng thấy bồn khoăn, rõ ràng lúc trước Diệc Phong còn tỏ ra hoàn toàn bình thường, lúc chơi bóng động tác của anh vẫn rất chuẩn, không có dấu hiệu nào chứng tỏ ảnh hưởng của rượu. Dù vậy, cô vẫn hỏi: “Anh có cần vào trong kia ngồi nghỉ một lát?” Anh khoát tay, giọng nói vẫn như cười cợt: “Bây giờ tạm thời không nên vận động, đang bị choáng vận động sẽ nôn mất”.

Nôn được sẽ dễ chịu hơn. Cô định nói như vậy nhưng Diệc Phong đã nói: “Đi lấy áo khoác hộ anh”. Trước đó tập luyện ra khá nhiều mồ hôi, bây giờ có gió cô chợt thấy ớn lạnh, Lương Thần thấy tay áo anh vẫn vền cao, cô ngáp ngừng rồi ngồi xuống bên cạnh thả tay áo cho anh, lúc ngược lên bắt gặp ánh mắt đang nhìn mình, cô bối rối cúi xuống.

Lương Thần đi khỏi, Diệc Phong mời từ từ ngồi thẳng người, những ngón tay dài thanh tú giờ lên xoa huyết thái dương, anh ngược mắt nhìn bầu trời, trăng vẫn rất đẹp.

Lương Thần choàng áo lên người anh, lo lắng hỏi: “Anh có đi được không?”, và đứng sát người anh giờ tay định dìu: “Sắc mặt anh kém lắm!”

“Không sao”. Anh liếc nhìn cô, một tay xoa mặt, cau mày: “Do rượu thôi!”

“Về nhà nghỉ nhé?”

“Ừ”, anh gật đầu, gượng cười: “Tiếc là không đưa em về được”. Lương Thần lắc đầu: “Không sao!”

Bên ngoài cổng trường có một dãy taxi xếp hàng ngay ngắn.

Mấy người tài xế, đứng tựa cửa xe hút thuốc, thấy có khách đi đến, một người vội dập tắt điếu thuốc, mở cửa xe. Lương Thần ngồi vào ghế phía sau giờ tay vẫy, bỗng Diệc Phong bước tới giờ tay gõ nhẹ vào ô kính.

“Sao thế?”, cô hạ cửa kính, gió lùa vào, lạnh buốt.

“Về chuyện đó”, anh nhìn cô, ánh mắt như van nài, giọng nghiêm túc, “Lương Thần, bất luận em có tin hay không nhưng những gì em đã nhìn thấy trên đất Mỹ, anh không hề làm”. Nói xong anh nhìn thẳng vào mắt cô, yên lặng hồi lâu rồi giờ tay vẫy, chiếc xe lướt đi.

Lương Thần ngẩn ngơ ngoảnh lại, sau lớp kính thấp thoáng bóng người cao lớn bước vào xe, trước khi cô kịp giờ tay vẫy, chiếc xe màu trắng đó đã quay đầu phút chốc biến mất trong màn sương lạnh, để lại phía sau vệt khói trắng mỏng tang.

13. Chương 13

Những hiểu lầm chồng chéo vòng vo bị đẩy mãi lên, cuối cùng mọi việc dường như cũng trở về quỹ đạo của nó.

Chiếc taxi thông thả tiến về phía trước, Lương Thần ngoái đầu, cố nhìn về phía sau, qua làn sương bàng bạc ngoài cửa kính, chiếc xe màu trắng lặng lẽ biến vào màn đêm.

Thần thờ quay người lại, cô nghĩ tới ánh mắt vừa rời của Diệc Phong. Anh nói anh không làm chuyện đó. Cô đọc trong đôi mắt đen thẳm càng trở nên thẳm hơn trong màn sương bạc của anh sự bất lực, tiếc nuối.

Suốt cả buổi tối hôm nay Lương Thần cứ tưởng rằng cô tạm thời quên câu chuyện đó, hoặc có lẽ anh hoàn toàn không thể giải thích tại sao hôm đó ở dưới tầng trệt khu nhà cô, anh bỏ đi một cách dửng dưng và lạnh lùng đến vậy.

Nhưng bây giờ, lúc sắp chia tay, anh đột nhiên nói, dù em có tin hay không, chuyện đó anh tuyệt nhiên không làm...thậm chí anh gọi tên cô bằng giọng tội nghiệp, da diết muốn khóc. Sự việc chuyển biến quá đột ngột, Lương Thần hoàn toàn bất ngờ.

Đang mải suy nghĩ, bỗng có âm báo tin nhắn, cô vội vàng lục tìm trong xách, lấy ra chiếc điện thoại màu hồng giữa đám đồ đạc linh tinh, bấm vào ô có tín hiệu màu xanh, một dòng tin nhắn hiện ra.

Chưa kịp nhìn tên người gửi, ngón tay cô thoáng run rẩy, hàng chữ màu đen hiện rõ trên màn hình: “Sau này không được tham dự những bữa tiệc kiểu đó nữa!”

Tay nắm chặt điện thoại, cô nhấn tin trả lời, không ngờ lại viết sai, cô xoá đi viết lại, do dự giây lát rồi quyết định huỷ bỏ. Bấm vào ô vuông màu vàng trước một dãy số, chỉ thấy ‘tút’ một tiếng, liên lạc đã thông, ngay sau đó là giọng nói của Lăng Diệc Phong.

Bên ngoài dòng xe như thác, ánh đèn muôn màu rực rỡ, giống như dòng sông ánh sáng tuôn chảy, cô lơ đãng nhìn ra dòng sông đó, khẽ hỏi: “Anh nói thật chứ?”

Đáp lại cô là một tiếng thở dài, đúng lúc người lái xe bấm còi nên cô nghe không rõ, tiếp đó là một giọng nói buồn rầu: “Lương Thần, đến bao giờ em mới chịu tin anh?”

Là câu hỏi, nhưng không có ngữ khí hỏi, anh hỏi mà không hy vọng câu trả lời.

Đột nhiên cô cảm thấy xót xa, trước đây đâu phải cô không tin anh! Chỉ có điều người đàn ông đầu tiên cô yêu và vẫn yêu cho đến tận bây giờ lại chính là người đã cho cô xem một màn diễn tồi tệ nhất. Trong màn diễn đó, hình như anh đang ngủ, anh thản nhiên nằm ngủ, bên cạnh anh là người đàn bà bán khoả thân. Đối với trái tim thiếu nữ đặt tất cả niềm tin vào người yêu như cô, đó quả là một đòn trời giáng, một sự ohi lý không thể lý giải, chỉ trong khoảnh khắc nó đã huỷ diệt mọi niềm tin và điểm tựa trong lòng cô. Một câu chuyện hoang đường có thật!

Thấy bên kia yên lặng, đầu dây bên này cũng lặng im không nói, cuối cùng anh cũng nói: “Ngày mai anh đi công tác, nếu có khó khăn gì, em có thể đến công ty tìm thư ký của anh!”. Là việc gì, anh ấy cũng giúp em giải quyết”. Suy nghĩ của Lương Thần đang dừng lại ở sự việc năm xưa, không ngờ Diệc Phong chuyển chủ đề đột ngột và mau lẹ như vậy, đồng thời cô cũng thấy băn khoăn, liệu cô có thể có việc gì cần anh giúp đỡ?

Xe ngoặt lên cầu vượt, không xa đã là khu nhà quen thuộc.

Vẫn băn khoăn, cô lại hỏi: “Có thể cho em biết không, hồi đó....thực ra là chuyện gì?”

Diệc Phong không trả lời, chỉ nói đơn giản: “Anh chỉ mong em tin anh!”

Lương Thần vẫn bướng bỉnh: “Có phải Trình Kim không? Là cô ấy phải không?”. Không phải cô bỗng dưng đoán ra mà chính vào hôm đó, lúc chia tay dưới nhà, vẻ hoang mang đau buồn của Diệc Phong buộc cô nảy sinh những dự đoán trước đó cô chưa từng nghĩ tới. Lần này là tiếng thở dài rất rõ từ đầu dây bên kia, một sự thừa nhận. Tất cả đã rõ ràng!

Lương Thần nhắm mắt xót xa.

Thì ra cả hai là nạn nhân của một âm mưu. Họ đã hù lẫn nhau suốt năm năm.

Sự việc xảy ra cho đến hôm nay, không hiểu Diệc Phong đã làm thế nào để tìm ra chân tướng, chỉ biết rằng trong lúc này đây, giữa dòng xe qua lại như mắc cửi, cô đột nhiên nghĩ lại tất những điều cả hai đã trải qua trong suốt mấy nghìn ngày đêm sống trong đau khổ day dứt, tất cả chỉ do thói ích kỷ của con người. Lòng cô quặn thắt, môi mấp máy định nói điều gì, nhưng ngôn từ như mắc lại. Thì ra có những chuyện còn nực cười hơn cả hài kịch.

Tay vẫn nắm chặt điện thoại, hai đầu dây đều yên lặng.

Cuối cùng, cô bị giọng trugn niên ồm ồm của người lái xe đánh thức: “Thưa cô, đến khu nào?”

Cô vẫn chưa hết bàng hoàng, thẫn thờ nhìn ra ngoài, xe đang lướt qua những khu nhà giống hệt nhau về kiến trúc và màu sắc, quan sát một lúc cô nhận ra khi nhà của mình. Tiếng nói từ đầu dây bên kia vọng lại: “Nghỉ sớm đi, chúc em ngủ ngon”. Chưa kịp đáp lại, anh đã tắt máy.

Cô không nhớ mình đã trả tiền taci như thế nào, lấy lại tiền lẻ và đi vào thang máy ra sao, chỉ đến khi tay dò giẫm công tắc điện trên tường và đến khi đèn trong phòng sáng choang, cô mới hốt hoảng cắn chặt môi. Trời! Sự thật là cô đã bỏ anh!

Cuối cùng cô cũng đã hiểu vì sao mỗi lần gặp lại nhau anh lại có thái độ kỳ quặc thất thường đến vậy, và màn sương mờ bao quanh họ, khiến họ ngỡ ngàng tìm mà không sao nắm được tay nhau rốt cuộc từ đâu đến.

Phát hiện này khiến cô sợ hãi hùng.

Những hiểu lầm chồng chéo vòng vo bị đẩy mãi lên, cuối cùng mọi việc dường cũng trở về quỹ đạo của nó.

Chu Bảo Lâm nghe xong câu chuyện cũng trợn mắt, kinh ngạc. Một mặt cô cảm thấy đáng tiếc vì sự ra đi của đi của Diệp Tử Tinh, mặt khác, do ban đầu Lương Thần quá kiêu lời, không nói gì về nguyên nhân chia tay của hai người nên Bảo Lâm cũng chỉ thăm suy đoán có thể hai người đã không vượt khoảng cách về không gian và thời gian, cô không ngờ nội tình lại rắc rối như vậy.

“... Nói vậy nghĩa là tất cả đều là do một tay Trình Kim gây ra? “ Lương Thần gật đầu, mặc dù không tưởng tận tâm sự như vậy nhưng sự thật có lẽ là như vậy?

Chu Bảo Lâm nghiêng rằng: “Đây là cậu thôi, nếu là tớ, ngay lúc đó tớ đã xông thẳng vào phòng, dạy cho cả hai một bài học! Trên đời làm gì có chuyện dễ dàng đến thế. Cậu đã vượt cả nghìn dặm lặn lội đến Mỹ, danh chính ngôn thuận, vậy mà cuối cùng người phải ra đi lại là cậu!”

Lương Thần cười đau khổ: “Đúng là chỉ tại tớ, nếu nói sớm với cậu, có lẽ chuyện cũng không đến nỗi quẩn quanh mãi như vậy, đến bây giờ mới vỡ lẽ”. Với tính cách của Chu Bảo Lâm, nhất định Bảo Lâm sẽ đi tìm Lăng Diệp Phong tính sổ, nhất định tìm ra sự thật, đâu có để mọi chuyện xảy ra như ngày hôm nay.

Lương Thần cúi đầu, thở dài: “Đúng là tự làm tự chịu”.

Cái lối luôn tự dằn vặt này của Lương Thần, Chu Bảo Lâm rất hiểu, cô cảm thấy xót xa cho bạn, an ủi: “Lương Thần, tính cách của cậu tớ không lạ gì, chúng ta không giống nhau, về điểm này chỉ cần nhìn vào cách cư xử với tình yêu là biết. Trước đây tớ làm việc gì cũng gắng hết sức, lúc nào cũng muốn mình phải là số một, đối với đàn ông, mình không quá quan tâm, cảm thấy người này hay người kia cũng không khác nhau là mấy, miễn là có những tiêu chuẩn nào đó hợp sở thích của mình”.

Liếc nhìn phản ứng của Lương Thần, thấy cô vẫn yên lặng, Bảo Lâm lại tiếp: “Nhưng cậu không như thế, bình thường trông cậu có vẻ không vội vàng, không quá quan tâm việc gì, nhưng khi Lăng Diệp Phong xuất hiện, anh ấy lại có thể ở trong trái tim cậu bảy, tám năm trời. Đến bây giờ, tình cảm của cậu đối với con người này, với mối tình này, người khác có thể không biết, nhưng tớ biết rõ. Người ta bảo yêu bao nhiêu thì đau bấy nhiêu quả rất đúng, hơn nữa cậu lại là người quá kiêu hãnh”. Bảo Lâm cười, nắm bàn tay Lương Thần để trên bàn: “Cho nên vừa rồi khi biết bị cậu giấu chuyện đó lâu như vậy, tớ cũng không ngạc nhiên lắm. Còn cậu cũng đừng nên cho là tất cả lỗi tại cậu, gặp chuyện như vậy, có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu cách xử trí, dù sao chuyện đã xảy ra, bây giờ hối hận cũng không quay lại được”.

Lương Thần ngẩng đầu, cũng bật cười. Cô thầm nghĩ một Chu Bảo Lâm ngay từ thời đi học đại học đã nổi tiếng sắc sảo ngạo mạn, bây giờ là một MC lão luyện, chưa bao giờ sơ xuất trước công chúng, luôn quan niệm trên đời chẳng có việc gì là quá quan trọng, vậy mà bây giờ lại đang bàn luận say sưa về những ứng xử trong cuộc sống từ chuyện tình cảm đến chuyện gia đình. Quả thật năm tháng trôi qua đã có rất nhiều thay đổi, nhưng tình cảm giữa họ vẫn còn nguyên vẹn. Hai người vẫn hiểu nhau, có thể nói với nhau mọi chuyện.

“Bây giờ thì sao? Lương Thần, cậu và Lăng Diệp Phong định thế nào?”

Lương Thần tần ngần.

Bảo Lâm giọng sôi nổi: “Cậu vẫn yêu anh ấy, còn anh ấy chưa bao giờ quên cậu. Khi hiểu lầm đã được gỡ bỏ, cậu còn chần chừ gì nữa? Hai người đã lãng phí năm năm, tuổi xuân của đời người có mấy lần năm năm để mà lãng phí! Lương Thần, chủ động một lần khó thế sao?”

Đúng vậy, chủ động có gì khó? Lương Thần đồng ý với Bảo Lâm. Đối với những năm tháng đã lỡ, cô không phải không xót xa tiếc nuối, không phải không mặc cảm tội lỗi, quan hệ của cả hai người. Chỉ có điều, trước

đây cô quá tự trọng, quá kiêu hãnh, thái độ của cô dù hơi tiêu cực nhưng cũng không phải là ngốc nghếch. Nhưng trong vòng một tháng ngắn ngủi, sự thay đổi của Lăng Diệc Phong, chỉ cần bình tâm suy nghĩ là có thể nhận ra.

Trong mấy tiếng đồng hồ ở bên nhau lúc trở về trường cũ, sự thân thiết bất ngờ, ngắn ngủi mà tuyệt đẹp, bầu không khí thanh thản êm dịu dưới ánh trăng như dát bạc khiến cô suýt quên đi mọi căng thẳng trước đó giữa hai người. Nhưng chỉ là suýt mà thôi. Cô làm sao có thể quên ánh mắt lạnh đậm dữ dần của anh mỗi lần gặp lại, thậm chí có lúc anh tỏ ra căm hận, nhưng tất cả đều là giả, tất cả đều tan biến trong lần gặp sau cùng.

Ngay cả lời thanh minh cho mình từ miệng anh nói ra tối hôm đó, anh cũng nói với sắc thái hoàn toàn bình thản.

Anh chỉ hy vọng em tin anh.

Chân thành nghiêm túc, đơn giản nhẹ nhàng đến mức dường như không còn gì để nói.

So với sự bày binh bố trận linh đình những lần trước.

Cho nên trong đáy lòng, Lương Thần mới nảy sinh nỗi sợ hãi mơ hồ.

Tương lai rõ ràng ngay trước mắt, giờ tay nhưng không thể nào nắm bắt.

Lần này cô không dám giấu, tâm sự hết với Bảo Lâm mọi dự cảm không lành.

“Có thể chỉ là do anh ấy vẫn còn giận cậu?” Bảo Lâm phân vân.

“Có vẻ không như vậy!” Lương Thần lắc đầu: “Trước đó anh ấy cũng giận tở nhưng thái độ lại không như vậy. Hơn nữa với tính cách của anh ấy, nếu thực sự như cậu nói, ngay đến một câu giải thích anh ấy cũng không muốn nói ra”. Đầu có dị dạng, ôn tồn như hôm đó?

Bảo Lâm chống tay lên cằm, vẻ tư lự: “Cậu nói hình như cũng có lý!”

“Anh ấy nói đi là đi, bây giờ lại tắt máy, muốn tìm cũng không biết tìm ở đâu!”

“Anh ấy không nói bao giờ trở lại?”

Lương Thần lắc đầu.

“Nhưng đến lúc Diệc Phong trở về, nhất định tở phải hỏi cho rõ”. Đột nhiên Lương Thần nói to ý nghĩ trong đầu.

Dù chưa biết bao giờ anh trở về nhưng lần này Lương Thần hoàn toàn vững tâm, chỉ cần có cơ hội, cô sẽ làm tất cả vì tương lai của cô.

Lăng Dụ và hai đồng sự đi công tác ở một thành phố ven biển miền Nam vừa trở về, trông thấy Lương Thần đã nói ngay: “Chị Lương Thần dạo này gầy đi nhiều đấy!”

Lương Thần xoa mặt, nhìn cậu thanh niên trước mặt, bỗng cảm thấy nhớ cồn cào con người bao nhiêu ngày không gặp. Dáng cao gầy và nét mặt dịu dàng tư lự của anh tối hôm đó lại hiện lên.

Lăng Dụ đi công tác, còn chu đáo mua quà cho từng người, khi trao cái bọc đựng trống túi bóng cho Lương Thần cậu nhìn quanh, ngần ngừ giây lát rồi hỏi nhỏ: “Chị Lương Thần, chị có quen Trình Kim không?”

Thực ra cậu vẫn là cậu bé tò mò, dù biết đó là chuyện riêng tư của người khác nhưng vẫn hiếu kỳ, cũng có thể cậu coi Lương Thần như chị gái nên không nên nổi tò mò, nói ra thắc mắc trong lòng mấy hôm nay. Nghe nhắc đến cái tên đó, Lương Thần hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu: “Chị có quen”.

“Chuyện hủy hôn giữa chị ấy và anh em đang âm ỉ trong cả họ”. Lăng Dụ hạ giọng: “Chị Lương Thần, chuyện này liên quan đến chị phải không?”

Lương Thần ngạc nhiên nhìn chàng trai, không hiểu tại sao cậu lại có ý nghĩ đó.

Không trả lời coi như công nhận. Lăng Dụ dẫn đo một lát lại nhe răng cười: “Nếu đúng thế thì tốt! Mặc dù bây giờ hai bác đang giận, nhưng em thấy chị hợp với anh họ em hơn. Còn Trình Kim...”. Cậu cau mày lắc đầu, không nói nữa, có vẻ Trình Kim cũng không chiếm được tình cảm của cậu em họ tương lai.

Lương Thần dù ngạc nhiên nhưng cũng không tiện hỏi, ngấm nghĩa bọc quà trong tay. Lăng Dụ tiến sát người cô, vẻ láu lỉnh, hỏi tiếp: “Thế...hai người.... sau này định thế nào?”

Lương Thần đưa mắt lườm Lăng Dụ, giơ tay đẩy vai cậu, giả bộ nghiêm giọng: “Ông thầy bói nửa mùa, làm việc đi”, rồi cô bỏ đi, chợt ngoảnh đầu lại, giơ cao cái gói quà trong tay: “Cảm ơn vì món quà!”

Cô không phải không muốn hỏi thêm, nhưng lại sợ...

Không bàn tán chuyện riêng trong thời gian làm việc đó là một trong những nguyên tắc của sếp, cho nên sau mấy lần chạm trán trong công ty, không thấy sếp nhắc đến chuyện xảy ra ở bữa tiệc với ông cục trưởng thuê hôm trước, Lương Thần cảm thấy mừng thầm. Nghĩ lại cũng thấy lạ, chuyện cô bỏ đi không một lời giải thích tại sao cũng không thấy sếp có phản ứng gì, tất cả dường như đều bình thường.

Nhưng một hôm, Lương Thần đột nhiên bị gọi đến văn phòng giám đốc, đang nói chuyện điện thoại, nhìn thấy cô, giám đốc gạt đầu: “Lương Thần, cô ngồi đi”.

Chưa kịp yên vị, cô đã thấy sếp trao ống nghe cho cô: “Cô nghe đi, là ông cục trưởng hôm trước đấy”

Lương Thần sững người, bắn khoăn, khuôn mặt được chăm sóc kỹ lưỡng của ông giám đốc lúc đó cũng bắn khoăn không kém. Cô thầm đoán, có lẽ sếp không ngờ ông cục trưởng muốn gặp cô.

Ngập ngừng đón ống nghe từ tay sếp, cô vừa ‘A lô’ một tiếng, bên kia đã vọng lại giọng nói đã quen cùng tiếng cười khùng khục: “Cô Tô, hôm đó tôi ép cô uống rượu, cô không giận chứ?”

Lương Thần đáp lại như một cái máy: “Ồ, không! Sao có thể!”

“Không thì tốtThấy cô sau đó không quay lại, tôi tưởng cô không vui...hà hà”

“Hôm đó tôi thật có lỗi!” Lương Thần nói về dẫn đo, dứt khoát đẩy tất cả sang cho Lăng Diệc Phong, giọng hối lỗi chân thành: “Tôi ra ngoài nghe điện thoại, đúng lúc Tổng giám đốc Lăng đi qua, anh ta muốn về thăm trường cũ. Tôi cũng không ngờ tính khí anh ta dứt khoát như vậy. Tôi vừa đi trang điểm lại, quay ra đã thấy anh ta cầm áo khoác đứng chờ. Anh ta còn nói đã xin lỗi mọi người giúp tôi rồi, cho nên...”

“Không hề gì...” Ông cục trưởng cười ngất: “Đúng là anh ấy có nói muốn cô cùng đi về thăm trường cũ. Tôi chỉ e làm cô phật ý, hôm đó tôi quả có uống hơi nhiều, có gì xin cô bỏ qua...”

Lương Thần nắm chặt ống nghe, cảm thấy thái độ ông cục trưởng có vẻ kỳ quặc. Đằng sau những câu nói nhã nhặn rõ ràng có ý nôm nong tư thanh minh cho mình...Lương Thần bỗng thấy nực cười, điều này chẳng giống chút nào so với kiểu dạn dĩ cợt nhả khi ông ta cố tình chạm vào tay cô tối hôm đó. Cô còn chưa kịp phản ứng thì đầu dây bên kia lại tiếp: “Anh bạn Diệc Phong đi công tác phải không? Khi nào về, anh ấy đưa cô đến chơi, ta lại gặp nhau một chén...”

Ông ta nói vài ba câu nữa mới gác máy, lúc trả điện thoại cho sếp Lương Thần thoáng nghĩ, nghe khẩu khí vừa rồi của cục trưởng hình như ông ta biết quan hệ giữa cô và Lăng Diệc Phong.

Chuyện được nói ra từ miệng một người hoàn toàn không quen biết cả hai, đúng là kỳ quặc!

Ông giám đốc bỏ ống nghe xuống, nhìn Lương Thần như có điều suy nghĩ. Ánh mắt ông ta đã di chuyển sang tập tài liệu trên bàn, lát sau lại ngẩng nhìn cô lần nữa, nói về thận trọng: “Công ty gần đây muốn mở rộng mạng lưới và mô hình kinh doanh, không chỉ thiết kế quảng cáo, về điểm này chắc cô cũng biết”.

Lương Thần gạt đầu, trong hội nghị tổng kết cuối năm năm ngoái, ý tưởng này đã được nêu ra. Thực chất, nói trắng ra là hiện nay thị trường về lĩnh vực này đã bão hòa, sự cạnh tranh cũng tương đối lớn, công ty cũng đã gom đủ vốn, dự định phát triển sang lĩnh vực truyền thông. Nhưng những việc đó không liên quan nhiều đến công việc của cô, hoạch định phương hướng, sách lược kinh doanh là chuyện của những nhân vật chóp bu trong hội đồng cổ đông. Lương Thần chỉ chuyên trách vạch ra ý tưởng sáng tạo trong những thiết kế quảng cáo cụ thể. Giám đốc nhìn về mặt phân vân của cô, nói tiếp: “Tôi đã suy nghĩ, có thể bắt đầu từ những hợp đồng quảng cáo tới đối với khu cao ốc Tân Giang trên địa bàn thành phố để đặt nền móng cho

sự chuyển hướng của công ty sang lĩnh vực truyền thông. Trước mắt, chúng ta cần một giai đoạn quá độ dễ thích nghi quen dần với quy trình thao tác mới”

Ngừng một lát, vừa chống tay xoa trán vừa quan sát Lương Thần, ông ta tiếp tục: “Hôm đó, trong bữa tiệc, tôi và Tổng Giám đốc Lăng của tập đoàn LC đã bàn qua về ý tưởng hợp tác, phía chúng ta sẽ phụ trách thiết kế quảng cáo khu cao ốc mới, phía họ sẽ đảm trách khâu phát hành. Thực ra tôi biết tập đoàn lớn như anh ta, bên dưới đương nhiên không thiếu đội ngũ thiết kế chuyên nghiệp nhưng gặp cơ hội hiếm có, tôi cũng làm như vô tình để đạt hy vọng, nếu không thành công coi như là khoá học miễn phí. Mô thức quy phạm đạt trình độ quốc tế của họ, nếu sau này chúng ta có thể vay mượn, khả năng thành công đương nhiên cũng có thể lạc quan”.

“...Vậy sau đó thì sao?”. Không ngờ chuyện lại có liên quan đến Diệc Phong, Lương Thần bất giác muốn quan tâm.

“Không ngờ họ lại đồng ý”. Mắt ông giám đốc sáng lên, cười hồ hởi: “Lúc đó, thấy Lăng tổng có vẻ lơ đãng, hình như không bỏ vào tai. Nhưng sáng nay trợ lý của anh ta gọi điện thông báo hai bên có thể thảo luận chuyện hợp tác”.

Nghe ông chủ nói vậy, Lương Thần không khỏi kinh ngạc. Giám đốc phân tích đúng, với thực lực của Diệc Phong, LC hoàn toàn không cần thiết phải hợp tác với họ. Hơn nữa có thể đưa kinh doanh của tập đoàn đến quy mô và trình độ hiện nay, cô không tin trước khi đồng ý hợp tác, Diệc Phong không điều tra hoàn cảnh và thực lực của đối tác. Nếu điều tra phân tích, sao anh lại không thể nhận ra công ty của anh thực chất bị coi là bàn đạp, hợp tác với LC, rất có khả năng trong tương lai không xa, đối tác sẽ trở thành đối thủ của LC.

Hành động của Lăng Diệc Phong khiến Lương Thần hoàn toàn không hiểu, nhưng điều khó hiểu hơn là tại sao giám đốc lại triệu tập cô để nói chuyện này.

Câu trả lời đến ngay sau đó.

Ông ta sờ cái cằm có đám râu ngắn, nhìn Lương Thần vẻ phân vân: “Lương Thần, cô và tổng giám đốc Lăng ngày trước có quen nhau?”

Lương Thần cau mày. Quan hệ của họ không nhất thiết phải nói với người khác.

Ông chủ có vẻ bối rối, xua tay: “Đừng hiểu lầm, không phải tôi xen vào chuyện riêng tư của nhân viên, chỉ là hôm đó thấy hai người...”

Thấy ông ta ngập ngừng, Lương Thần nói: “Bữa tiệc hôm đó là lần đầu tiên tôi gặp anh ta”, giọng cô êm ru.

“À, thế ư?” Ông chủ cười mỉm gật đầu, ánh mắt nhìn về phía cuốn tạp chí mới phát hành cô thư ký vừa đưa ban sáng, không hiểu sao lại lộ vẻ tinh quái, suy nghĩ một lát, ông ta tiếp: “Bất luận thế nào, chuyện hợp tác lần này với LC, hy vọng cô cũng tham dự”. Thấy Lương Thần vẫn yên lặng, ông ta lại tiếp: “Thứ nhất, cô là chủ lực của phòng thiết kế, thứ hai, cô là bạn cũ của Lăng tổng, coi như cũng có cơ duyên nào đó. Mặc dù trong kinh doanh không thể chỉ dựa vào quan hệ, nhưng có quan hệ vẫn tốt hơn không, sau này hợp tác nhất định thuận lợi hơn. Nói thật, tôi thấy Lăng tổng không phải là con người đơn giản, một nhân vật thông minh, ghê gớm. Nhìn chung khi người ta còn trẻ đã thành đạt, thường khó tránh khỏi tự phụ, nhưng anh ta không thế, con người này rất biết kiềm chế. Càng với những người như vậy, càng nên thận trọng khi quan hệ. Cho nên, Lương Thần, sau này còn phiền cô nhiều”.

Việc công hợp tình hợp lý, ông chủ đã phân tích một cách thấu đáo như vậy, người ta muốn đặt lên đầu mình cái mũ khó đội, cô muốn từ chối cũng khó. Lương Thần không nói gì, ông chủ hiểu cô đã đồng ý. Cô đang định đi ra, bỗng phía sau có tiếng cười khiêu khích.

Cô quay đầu, cô thư ký giám đốc đã ngồi sau chiếc bàn rộng kê chéo bàn giám đốc từ lúc nào mà cô không để ý. Cô ta nhìn vào chiếc gương nhỏ nhăm nhía khuôn mặt đã trang điểm hoàn hảo của mình, cô ta ngẩng đầu nhìn cô, đằng sau vẻ giễu cợt là sự ghen tỵ khó giấu giếm.

Không thèm chấp cô ta, Lương Thần để tay lên nắm đấm cửa định mở thì lại nghe cô ta nói: “Ôi Lương Thần, cô giả bộ khéo lắm!”

“Tôi giả bộ cái gì?” cô quay đầu lại, nhướn mày.

Để cái gương trong tay xuống bàn, cô thư ký cũng nhướn mày: “Vậy mà lần trước gặp người ta còn giả bộ không quen!”. Đoạn cô ta vớ lấy cuốn tạp chí bên cạnh ném trước mặt Lương Thần: “Lại còn nói không quen tổng giám đốc của LC? Chẳng lẽ có chuyện trùng hợp khéo như vậy?”

Vừa bước vào phòng làm việc, cô suýt va vào Đường Mật đang chăm chú nhìn vật gì giống như cuốn tạp chí trên tay.

Nhìn thấy Lương Thần, Đường Mật đã một tay tóm lấy cánh tay cô, đồng thời lắc lắc vật cầm ở tay bên kia, trợn mắt kêu lên: “Cái này! Cậu xem chưa?”

Lương Thần liếc nhìn ngao ngán rồi nhẹ nhàng gạt tay cô bạn, thở dài: “Hoá ra cậu cũng có”.

Đó là cuốn tạp chí mà cô thư ký vừa ném lúc trước.

Một cuốn tạp chí khá dày, in bằng giấy bóng cứng, còn thoang thoảng mùi mực.

Tạp chí mới nhất do tập đoàn LC phát hành, là ấn phẩm đặc biệt nên nội dung rất phong phú, bao gồm các lĩnh vực tài chính, bất động sản, du lịch, thời trang, dày gấp hai lần tạp chí thông thường.

Trên trang bìa màu xám bạc là khuôn mặt một người đàn ông chụp nghiêng, tuy cự ly xa nhưng vẫn vô cùng rõ nét. Lương Thần thầm nghĩ có lẽ là ấn phẩm đặc biệt nên anh mới lần đầu cho phép ảnh của mình xuất hiện chính thức ở vị trí bắt mắt như thế. Khuôn mặt nhìn nghiêng, điềm tĩnh đặc biệt tuấn tú, dáng anh cao thẳng, bộple màu đen sang trọng vừa vặn nổi bật vóc người hơi gầy, đáng lịch lãm cao quý, cặp môi mím, ánh mắt chăm chú, nghiêm nghị.

Tất cả với Lương Thần đều quá đỗi quen thuộc, đồng thời cũng có sức mê hoặc chết người đối với bất kỳ cô gái nào. Nhưng Lương Thần biết trong tờ báo lúc này còn có một thứ khác, cũng đặc biệt thu hút sự chú ý như bức ảnh của Lăng Diệc Phong.

Lương Thần.

Tên của tạp chí là Lương Thần.

Hai chữ in đậm, cỡ lớn, lấp lánh, hình vòng cung, nổi bật ở góc trái của trang bìa. Đối diện với nó là ảnh mặt đen thẫm trang nghiêm của Lăng Diệc Phong.

14. Chương 14

Trong cuộc đời luôn có một người như thế, khi ta trong cảnh ngộ khó khăn nhất, người đó dường như là sức mạnh duy nhất đáng tin cậy.

Lương Thần ngồi vào ghế của mình, chậm chạp lật qua trang bìa bóng như gương. Mặt sau có mẫu thông tin, bắt đầu từ số này, hàng tháng tập đoàn LC đều phát hành ấn phẩm như thế ra thị trường, tuy không bao gồm tất cả các nội dung như số này nhưng đều có chung một cái tên như thế.

Thực ra, đối với những người không biết nội tình, cái tên Lương Thần cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua cũng giống như quỹ Lương Thần của trường đại học Z thời gian đầu.

Lương Thần, quãng thời gian tuyệt đẹp.

Tin rằng bất luận dùng chỗ nào cũng đều thích hợp.

Nhưng Đường Mật không thuộc kiểu người đại khái. Cô bạn nhìn chăm chăm vào cuốn tạp chí, mắt sáng lên giống như phát hiện ra một chuyện trọng đại: “Đến cả chuyện này mà anh ấy cũng làm được, đúng là đại si, đại si...”. Lương Thần ngược mắt, thấy cô bạn gật gù. “Bạn của tôi”, giọng Đường Mật đầy ghen tị không giấu giếm. “hành động này của Lăng Diệc Phong đủ làm lay động trái tim của bất kỳ một cô gái nào”.

Nhưng....

“Thịnh tình của anh ấy như thế nào, lẽ nào trái tim cậu không thổn thức?” Đường Mật dường như chưa hết ngỡ ngàng, nhìn Lương Thần lúc đó cũng bàng hoàng như đang lạc trong thế giới của chuyện cổ tích.

Lương Thần cắn môi.

Nếu nói cô không xúc động thì là nói dối. Nhưng anh càng thể hiện tình cảm sâu nặng, nỗi cay đắng trong lòng cô càng lớn, cô càng cảm thấy day dứt vì chuyện đã qua.

Cô cảm thấy dưới chân là vực thẳm, sâu hút không thấy đáy.

Nỗi đau trong lòng cô ai hay biết?

Những ngày tháng bên Diệc Tử Tinh cô cũng từng cảm thấy vui vẻ bình yên. Nhưng từ sau khi Diệc Phong xuất hiện, Lương Thần vốn không tin vào số mệnh cũng trở nên hoài nghi. Có lẽ thực sự có mối ràng buộc nào đó giữa họ. Cô thầm cảm ơn số phận đã cho cô gặp Diệc Tử Tinh, anh thực sự là chỗ dựa của cô trong một thời gian dài. Tuy nhiên dù những lúc bình yên hay những lúc chán chường, cô vẫn chưa bao giờ quên Lăng Diệc Phong.

Có lẽ anh là nút thắt trong cuộc đời cô!

Sau đó Chu Bảo Lâm nghe tin cũng gọi điện thoại đến, vừa kết thúc cuộc nói chuyện với Bảo Lâm, Lương Thần lập tức tìm số điện thoại của Diệc Phong, bấm máy.

Thực ra ngay sau khi nói chuyện với Bảo Lâm lần trước, Lương Thần cũng mấy lần gọi điện định hỏi anh khi nào trở về, nhưng lần nào cô cũng chỉ nghe thấy câu nói lặp đi lặp lại một cách chán ngắt của cô nhân viên tổng đài: Mã số quý khách gọi hiện đang tắt máy. Xin vui lòng gọi lại sĐa số đồng nghiệp đều là người của thành phố này, họ không phải lo chuyện tàu xe về nhà. Nhưng Lương Thần thì khác, do công ty quy định chiều ba mươi mới được nghỉ nên cô không dám đặt trước vé đi Thượng Hải. Đến giờ khi có thông báo lịch nghỉ chính thức thì đã gần Tết, các sân bay nội địa thậm chí các bến xe cũng đã chật ních người, làm sao mua được vé về nhà?

Lương Thần gọi điện đến mấy hãng hàng không, cuối cùng cũng có được một tấm vé đi Thượng Hải vào trưa ba mươi, nghe nói đó là vé của một hành khách có việc trả lại, cô đã gặp may. Gọi về nhà cô gặp ngay giọng nói nhẹ nhàng của mẹ, vẫn câu phản nản: “Dạo này con bận gì mà không gọi về nhà?”

Dù đến tuổi này nhưng trước cha mẹ, cô vẫn như trẻ nhỏ, có bao điều trong lòng muốn nói mà không nói được.

Thông báo ngày về của mình, cô vui vẻ nói nhỏ: :Con có nhiều chuyện cần nói với mẹ, đợi con nhé”, rồi lại hỏi “Cha đâu ạ?”

Mẹ nói: “Ông ấy ra ngoài, con biết đấy, năm nào đến thời gian này cha con đều bận: mời khách, dự tiệc, nhận quà, biếu quà, hàng đóng công việc”, giọng mẹ ôn tồn nhưng hàm ý trách móc, cô nhận ra ngay.

Lương Thần an ủi mẹ: “Bao nhiêu năm vẫn vậy mà mẹ vẫn chưa quen sao?”

Mẹ lặng lẽ thở dài, hình như không muốn tiếp tục chủ đề đó nữa, sau khi dặn dò vài câu, bà nói đợi con về dự bữa cơm đoàn viên.

Hơn một tuần nữa mới đến ngày nghỉ nhưng mọi người hầu như đã thu xếp xong công việc, thời gian này tương đối nhàn rỗi.

Sau trận mưa tuyết đó, quả nhiên tuyết rơi dày hơn, liền mấy ngày sau, thành phố chìm trong tuyết. Ở một thành phố miền trung, tuyết rơi dày như vậy là hiếm có, vài năm mới gặp. Điều đặc biệt nhất là cảnh sắc

đất trời sau khi có tuyết trở nên khác hẳn, trong xanh, khoáng đạt, trong không trung lơ lửng những hạt băng lạnh buốt, cảnh tượng giống như trong một thế giới cổ tích.

Một buổi trưa có nắng, Lương Thần đi siêu thị mua ít đồ cho cha mẹ. Mua quà tặng vốn là thiên chức của phụ nữ, trang phục từ đầu đến chân, bao nhiêu thứ, hàng hóa ngồn ngộn hoa cả mắt. Nhưng mua quà cho cha là chuyện không dễ.

Đồ dùng của ông không nhiều nhưng ông rất kỹ tính, dường như chỉ thích một vài nhãn hiệu. Cho nên quà của bạn bè, người quen cho ông chất cả đống, sau đó lại đem về quê phân phát cho người trong họ, đa số hầu như đều mới tinh còn chưa xé mác.

Lương Thần rất hiểu tính cha, vì vậy cô thực sự cảm thấy rất khó, không biết chọn thứ gì làm quà cho ông.

Quần áo, giày, cà vạt, thắt lưng trong những ngày lễ tết mấy năm qua, cô đều đã mua tặng. Hôm nay đứng trước quầy hàng, mặc cho cô phục vụ ra sức quảng cáo, Lương Thần vẫn lắc đầu.

Cuối cùng mệt quá, cô lại ngồi nghỉ trên chiếc ghế băng gần đấy. Cô bán hàng trao cho cô cốc nước nóng, mỉm cười bắt chuyện: “Chị kỹ tính thế, chắc là hai cha con chị rất quý nhau.”

Lương Thần cười gật đầu. Mặc dù cô không ở nhà thường xuyên, nhưng từ lúc cô còn nhỏ, cha đã là một tấm gương nghiêm khắc. Ngay cả trong thời kỳ gia đình gặp khó khăn nhất, cha vẫn là người đầy bản lĩnh, đáng tin cậy.

“...Em nghĩ dù chị tặng bất cứ thứ gì thì cha chị nhất định cũng sẽ rất vui.” Cô bán hàng tươi cười chìa trước mặt cô chiếc áo nỉ xóp nhẹ ấm áp. “Đây là kiểu mới nhất mới nhập từ Ý”, liếc nhìn mặt khách, cô ta bổ sung, “màu sắc trang nhã, kiểu dáng đơn giản, rất hợp với đàn ông.”

Lương Thần đưa tay vuốt nhẹ cái áo, quả nhiên chất liệu rất tốt và giá cả đương nhiên không thấp.

Cô bán hàng cũng không giục nhưng vẫn cầm cái áo đứng bên. Lương Thần nghĩ, thôi thì chiếc này vậy, chọn mãi cũng khó.

Vừa rút thẻ tín dụng ra, điện thoại chợt rung lên. Lương Thần nói: “Đợi chút”, rồi đứng lên.

Giọng mẹ run rẩy, khác thường.

“... Lương Thần, cha con bị xuất huyết não, đang cấp cứu ở bệnh viện.”

Lương Thần sững người, không kịp nói gì với cô bán hàng, chạy ra ngoài gọi xe về công ty.

Ông trưởng phòng cũng là người biết điều, sau khi nghe trình bày, lập tức đồng ý cho cô nghỉ phép. Bây giờ điều lo lắng nhất là vấn đề vé máy bay.

Mấy ngày trước đặt vé đã khó huống hồ bây giờ?

Gọi điện cho mấy người bạn nhờ giúp đỡ, họ hứa sẽ cố giúp, nhưng cuối cùng đều không có kết quả.

Lương Thần cũng biết không phải mọi người không nhiệt tình, nhưng đúng thời kỳ cao điểm có phải muốn đi là có thể mua vé được đâu. Lòng nóng như có lửa, cô lại gọi điện cho mẹ, được biết cha vẫn đang ở trong phòng cấp cứu, tình hình không mấy khả quan.

Lương Thần lại đi hỏi vé tàu hỏa, lòng thầm nghĩ, nếu quả thật không còn cách nào khác thì đi tàu hỏa, dù phải đứng cũng đành chấp nhận.

Nhưng tàu hỏa đi Thượng Hải cũng hết vé.

Gần tối mẹ báo tin, tình trạng cha đã ổn định, đã chuyển về phòng bệnh theo dõi. Nhưng Lương Thần cảm thấy không yên tâm bởi cô cũng lên mạng tìm hiểu về bệnh này, được biết thời kỳ sau khi xuất huyết não là gia đoạn nguy hiểm nhất, nhưng cô vẫn bình tĩnh an ủi mẹ: “Mua được vé con sẽ về ngay. Mẹ yên tâm, có lẽ không có gì nghiêm trọng đâu.”

Không biết mẹ có ý nghĩ như vậy hay không, hay là bà muốn an ủi con gái cũng là an ủi chính mình, bà nói: “Đúng, cha con phúc lớn, khó khăn như ngày xưa vẫn trụ được, lần này chắc không có gì...”

Lương Thần muốn khóc. Bỗng nhớ lại ngày xưa, hồi đó dù cảnh ngộ rất bi đát, cha vẫn vỗ vai con gái, nói: “Nhất định trong thời gian ngắn nhất, cha sẽ lo được học phí để con đi du học...”.

Ông vốn rất hiểu nguyện vọng của con cho nên luôn nỗ lực, mong con hoàn thành tâm nguyện.

Vậy mà bây giờ, trong khi cha bệnh nặng, không biết sống chết thế nào, cô lại bị mắc kẹt ở thành phố này, không thể về được.

Lúc này Lương Thần bắt đầu hối hận, cô đã trái ý cha mẹ, nhất định đòi đến làm việc ở thành phố xa xôi này, để bây giờ rơi vào tình cảnh tuyệt vọng.

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên lần nữa, Lương Thần đang trong giấc ngủ chập chờn. Cú điện thoại bất ngờ lúc hai giờ đêm khiến cô kinh sợ, ngồi bật dậy vớ lấy điện thoại, lo lắng hỏi: “Mẹ, có chuyện gì phải không?”

Đầu dây bên kia ngập ngừng, tiếp đó là một giọng trầm khàn: “Lương Thần”.

Lương Thần ngồi co chân trên giường, sững sờ trong mấy phút, bỗng thấy nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng, đồng thời lại thấy cổ họng tắc nghẹn.

Anh lại xuất hiện.

Sau mấy ngày bất tin, cuối cùng đúng như dự cảm, vào lúc cô khó khăn nhất anh lại xuất hiện.

Ánh sáng yếu ớt lọt qua cửa, trong nhà cảnh vật lơ mơ. Ngược nhìn vào góc tường, cô hít một hơi thật sâu, cố trấn tĩnh: “Anh đang ở đâu?” Cô chỉ nói được có vậy, chợt nhận ra giọng đã tắt nghẹn, chỉ cần một câu nói của anh là sẽ có thể òa khóc.

Đầu bên kia đã nhận ra, ngập ngừng giây lát, anh không trả lời câu hỏi của cô, hỏi lại: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Sau một ngày mệt mỏi vẫn không có kết quả, giờ đây nghe thấy câu hỏi đó của anh, như người chết đuối vớ được cọc, Lương Thần cố nén hồi hộp, nói: “Cha bị xuất huyết não đang nằm ở bệnh viện, em phải về Thượng Hải ngay nhưng không mua được vé, em đã nhờ rất nhiều người nhưng đều không có kết quả...”

Biết nói ra chuyện này là làm khó người khác, nhưng hình như trên đời luôn có một kiểu người như sau, khi ta khó khăn nhất, cùng đường nhất, hình như người đó luôn là chỗ dựa tin cậy duy nhất. Nếu như ngay cả người đó cũng bó tay thì có nghĩa là không còn cách nào khác.

Hơn nữa, lúc này đối diện với Lăng Diệc Phong, Lương Thần cũng không thể cố tỏ ra bình tĩnh.

“Anh có cách nào giúp em về nhà sớm nhất?” Cuối cùng cô nói, trong ống nghe chợt có tiếng người khác xen vào, Lương Thần dừng lại hỏi: “Anh đang bận phải không?”

Lần này cũng thế, Lăng Diệc Phong không mở máy.

Lương Thần không khỏi phân vân, với cương vị hiện nay của anh, chẳng lẽ trong thời gian đi công tác không cần liên lạc với ai?

Một nữ đồng nghiệp bê cốc trà đến bên cửa sổ, lấy tay xoa lên cửa kính, reo lên: “Ô kìa, tuyết!”.

Lương Thần nhìn ra ngoài, thấy bầu trời màu tro xám dường như sà rất thấp. Là bụi tuyết, những hạt tuyết dày như mưa bụi vào cửa kính, vọng ra điệu nhạc đều đều buồn tẻ.

Lúc đó cô mới kinh ngạc nhận ra, đã vào đông khá lâu.

Buổi chiều, thông báo nghỉ Tết của phòng hành chính mới đưa đến các phòng ban, từ hai chín đến mừng tám, vậy là có mười ngày nghỉ Tết, dài hơn mọi năm. Suốt một năm bận rộn, cuối cùng cũng có được kỳ nghỉ dài nhất trong năm, không khí trong phòng náo nhiệt hẳn lên.

“Không!” Bên kia cân nhắc giây lát, nói: “Em đừng sốt ruột, cứ ngủ cho tốt, sáng mai chờ tin của anh”, rồi nói thêm: “Đừng tắt máy”.

“Vâng.” Lương Thần thì cầm vào đầu gối, ngập ngừng: “Cảm ơn”. Mối lo như một vật nặng đè trong lòng bỗng chốc tiêu tan một cách thần kỳ. Lúc này cô mới chợt nhớ không hỏi anh tại sao lại gọi điện khuya như vậy.

Mấy tiếng sau, khi trời sắp sáng, thư ký của Diệc Phong đến lấy chứng minh thư của Lương Thần, nửa tiếng sau, anh ta dùng xe đưa cô ra sân bay quốc tế.

Trên màn hình lớn liên tục hiện lên những thông tin bằng hai thứ tiếng. Chuyến bay đi Thượng Hải còn hơn nửa giờ nữa mới cất cánh.

“Chị đến cổng số chín trực tiếp lấy vé.” Người thanh niên trẻ nói một cách lịch sự rồi trao hành lý cho cô.

“Phiền anh quá.” Đứng trên bậc thềm bóng như gương của sảnh lớn sân bay, Lương Thần đã hoàn toàn bình tâm.

Ánh mắt vô tình ngấm nghĩa người thanh niên trước mặt, những việc khó khăn với người khác, đến tay anh ta lại được giải quyết mau lẹ như vậy. Quả không tầm thường. Chẳng trách trước đó Lăng Diệc Phong dặn cô có việc gì cứ đến gặp thư ký của anh.

“Không sao!” Chàng thanh niên mỉm cười: “Tổng Giám đốc đi công tác, những việc như thế này là trách nhiệm của tôi”. Tiễn Lương Thần ra đến cửa vào, anh ta lại nói: “Chị Lương Thần, Tổng Giám đốc nhắn chị phải giữ liên lạc”.

Lương Thần gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Sắp đến Tết mà anh vẫn bận rộn như vậy, cô cảm thấy không nên quấy rầy, cô nói với người thanh niên: “Hãy giúp tôi nói lại với anh ấy, tôi về Thượng Hải, có chuyện gì sẽ liên lạc sau.”

Trước khi lên máy bay, điện thoại cho mẹ, cô được biết tình trạng của cha vẫn như hôm qua. Nghe tin này cô không biết là vui hay buồn, điều duy nhất có thể an ủi là chỉ mấy chục phút nữa cô sẽ được gặp cha.

Chiếc máy bay lướt trên đường băng, cuối cùng bình ổn chui vào màn mây. Máy hôm nay thời tiết cũng không tốt lắm, kéo rèm cửa sổ bên ngoài, những đám mây lớn màu xám xịt trên cao, tiếng gió rít trên thân máy bay nghe rất rõ.

Máy bay hơi xóc.

Cuối cùng thì cũng sắp được gặp cha, cô vẫn bàng hoàng như chưa tin vào điều đó. Bằng giờ này hôm qua tình trạng của cô còn bi đát như vậy, ngay đến một chỗ ngồi trên sân tàu hỏa cũng không có. Vậy mà bây giờ chỉ cần nhắm mắt ngủ mấy chục phút là đã có thể đến bệnh viện thăm cha.

Tựa vào lưng ghế, cô mệt mỏi khép mắt, bộ não căng thẳng suốt hai mươi mấy tiếng đồng hồ giờ tạm thời thư giãn bởi vì sắp nhìn thấy thành phố quê hương.

Từ thành phố C đến Thượng Hải chỉ mất bốn mươi phút.

Lúc qua cổng, điện thoại đổ chuông. Nhìn dãy số trên màn hình, cô cảm thấy yên lòng, có lẽ khi đã thực sự trở về nhà, những căng thẳng tự dưng tiêu tan phần nào, cô nói giọng bình tĩnh: “Mẹ, con vừa xuống sân bay, con sẽ đến thẳng bệnh viện...”. Lúc đó một hành khách đi sau, tay kéo thẳng một cái va li lớn, sơ xuất chạm vào cô.

“Ồ xin lỗi.” Người đàn ông trung niên hấp tấp xin lỗi.

Chân gần như đứng không vững, cô né sang bên, loạng choạng, cả người tựa và dây cửa kính sáng choang dọc hành lang.

“Xin lỗi, cô không sao chứ?” Chưa kịp nghe trả lời, người đó lại tiếp. “...Vừa rồi tôi vội quá...”

Nhưng cô đã không nghe thấy gì nữa, tay nắm chặt cửa kính, đất dưới chân mềm nhũn, tay run run, điện thoại không áp sát tai nhưng giọng nói nghẹn ngào của mẹ, cô nghe rất rõ.

Mẹ đang khóc. Tiếng khóc tuyệt vọng không thể kìm nén cô đã từng nghe trong đám tang ông bà nội, chợt thấy lạnh sống lưng. “...Lương Thần, cha con vừa ra đi...”

Mười phút trước, cái vật đồ sộ màu trắng bạc đang từ từ dừng lại trên đường băng. Lúc đó cô còn đang tắt máy, không nhận được gì hết.

Không ngờ, chỉ mười phút ngắn ngủi, đã là thiên nhân vĩnh cách.

Phút chốc tiếng khóc bên tai trở nên xa vời.

Cô thờ đẫn nhìn cảnh vật đảo ngược trong những tấm kính một màu xám đậm.

15. Chương 15

Cánh tay anh mạnh mẽ quàng ôm vai cô, khuôn mặt thanh tú áp vào cổ cô, anh thầm thì: “Anh... nhớ em”.

Đây rõ ràng một nỗi đau lớn, vậy mà trong lòng cô lại thấy trống rỗng, như một cái hố sâu hút, không một vật nào rơi xuống có âm thanh phản hồi.

Từ khi nhìn thấy di thể cha cho đến khi tang lễ hoàn tất, bao nhiêu người thân bạn bè đến viếng, động viên an ủi, cô chỉ đáp lại theo đúng nghi lễ như một cái máy, nhìn nước mắt mọi người rơi nhưng cô chỉ thấy trống rỗng trong lòng.

Không phải cô không đau, không phải cô không muốn khóc, nhưng lòng cô đã tê dại, lạnh ngắt mất rồi.

Địa điểm mộ chí đã định sẵn, Lương Thần không hề biết, thì ra lúc còn sống cha đã cùng mẹ lựa chọn mộ địa cho cả hai, họ sẽ ở bên nhau, và họ đã làm việc đó từ hai năm trước. Bây giờ khi mọi người bàn đến, mẹ mới nói ra.

Lương Thần ngạc nhiên: “... Cha mẹ đã cùng nhau đi chọn mộ vào hôm kỷ niệm ngày cưới ư?”.

“Đúng vậy.” Khuôn mặt đau buồn mệt mỏi của mẹ thoáng giãn ra, bà nhếch mép: “Vào hôm kỷ niệm ba mươi năm ngày cưới, đó là món quà cha con tặng mẹ”.

Lương Thần cau mày, không hiểu tại sao vừa rồi cô thoáng cảm giác thấy vẻ giấu cợt trong giọng nói và khuôn mặt mẹ.

Bà chập hai tay vào nhau rồi đứng lên đi ra, bà nói như nói với chính mình: “Ngôi mộ này, thật là một món quà không gì phù hợp hơn...”.

Giọng mẹ nhỏ nhẹ nhưng chua chát, Lương Thần nhìn theo tấm lưng gầy của mẹ, lòng se lại.

Mấy ngày vừa qua cô chỉ nhắn cho Lăng Diệc Phong một tin nhắn thông báo tình hình, nhưng không thấy anh nhắn lại nên cô không nhắn nữa. Cô cũng không dám gọi, không dám nghe giọng nói của anh, tuy thâm tâm cô rất muốn có anh ở bên để có thể bộc lộ tất cả mọi đau đớn tích tụ trong lòng cho vơi nhẹ.

Nhưng nếu cô cũng cần có người ở bên thì mẹ ra sao? Mẹ có thể dựa vào ai?

Hơn lúc nào hết, lúc này cô phải cố gắng kiên cường.

Đó là nỗi khổ của thân phận con một trong gia đình, sung sướng và đau khổ luôn được chia đều. Hai mươi mấy năm nay cô độc quyền hưởng thụ sự yêu chiều của cha, bây giờ thì một mình chịu đựng nỗi đau, không có anh chị em chia sẻ.

Trong lễ hỏa táng, Lương Thần bám chặt cánh tay mẹ, đằng sau là các cô chú và các con của họ. Chiếc quan tài theo đường ray từ từ khuất vào một gian phòng nhỏ, rồi ngọn lửa thiêu đốt tất cả, nhanh chóng đến tàn khốc...

Tiếng khóc ào lên, Lương Thần bàng hoàng, chỉ trong khoảng cách vài mét ngắn ngủi, một con người bằng xương bằng thịt, trong phút chốc đã biến thành tro bụi.

Cô quỳ trước bia mộ, lúc đó nước mắt mới trào ra.

Khi những người họ hàng cuối cùng đã ra về hết, Lương Thần mới dìu mẹ ra về. Cô nhìn ngôi nhà vẫn nguyên những đồ vật xưa, lòng đột nhiên cảm thấy một sự trống trải hãi hùng.

Gia đình chỉ thiếu vắng một người quan trọng nhất, nhưng tất cả hầu như đã thay đổi.

Khi mẹ đang nấu mỳ trong bếp thì cô có điện thoại của Lăng Diệc Phong.

Giọng rất nhỏ, anh hỏi: “Em đang ở đâu?”

Lương Thần ngược nhìn di ảnh cha trên bàn thờ, thẳng thốt: “Em ở nhà, còn anh?”.

Từ khi chia tay ở cổng trường cũ, anh không xuất hiện cũng không nhắn tin, không gọi điện, không biết anh rốt cuộc đi đâu. Anh bảo đừng tắt máy, nhưng khi cô nhắn tin, mười mấy tiếng đồng hồ sau vẫn không có hồi âm. Giờ đây đột nhiên nghe thấy tiếng anh, Lương Thần bỗng tủi thân trào nước mắt. Nắm chặt điện thoại, cô nghẹn ngào: “Anh... ở đâu?”.

Trong ống nghe có tiếng ồn ào, Diệc Phong sau một lát lặng yên mới chậm rãi nói: “Ở sân bay Công Kiều”.

Hoàng hôn một ngày cuối đông, đất trời bao trùm bởi màu xám nặng nề.

Lương Thần đứng trong gió lạnh, hơi thở phả ra thành làn khói mỏng làm mờ tầm nhìn. Do vậy, khi chiếc taxi từ xa đến, dừng lại cách một quãng, một bóng người trong trang phục màu đen xuất hiện trước mặt, cô vẫn đứng ngây, chớp mắt nhìn.

Màn sương dày cản trở tầm nhìn. Chăm chú hướng vào bóng người cao lớn đang tiến lại gần, lạnh run người, cô đột nhiên không thể nào mở miệng, ngỡ ngàng như chưa tin vào mắt mình. Anh vừa gọi từ sân bay, vậy mà chỉ hơn bốn mươi phút sau, anh đã đứng ngay trước mặt Lương Thần bằng xương bằng thịt.

Lăng Diệc Phong ngẩng nhìn người con gái đứng cách mấy mét. Trong không khí lạnh giá, dáng người cô càng trở nên mỏng manh, ngoài đôi mắt hơi sưng, má và môi, thậm chí nửa bàn tay với những ngón mảnh dẻ lộ ra ngoài cũng trắng xanh, yếu ớt. Lòng anh thất lại.

Anh đặt hành lý xuống chân, sải bước đến. Lương Thần vẫn đứng yên không nhúc nhích. Anh giơ tay, vén lọn tóc của cô bị gió thổi xòa xuống má.

Miệng như bị đông cứng, Lương Thần lắp bắp: “Anh có việc ghé qua hay là...”.

Chưa nói hết câu cô đã bị anh kéo vào lòng.

“Lương Thần, xin lỗi:, giọng anh thoảng qua, ” ... anh đã đến muộn”.

Câu nói của anh như dòng điện mạnh lan khắp toàn thân.

Cô đã tự nhủ mình phải cứng rắn, cô đã vốn nghĩ cô hoàn toàn có thể bình tĩnh, có thể đối diện với mọi sóng gió bất ngờ, nhưng khi áp mặt vào vòng ngực rắn chắc nóng ấm, mọi sức lực trong người cô dường như bị rút cạn. Đây chính là chỗ dựa an toàn. Những ngày này, cô luôn khao khát một chỗ dựa, cuối cùng nó đã xuất hiện. Trong không khí lạnh buốt, trong màn sương dày ẩm đậm, hơi thở anh quen thuộc, vòng tay anh mạnh mẽ, dịu dàng, Lương Thần như người hụt hơi, mặt mỗi nhấm mắt.

Lúc ngược lên, cô thấy khuôn mặt quen thuộc dính đầy bụi, mái tóc đen trước trán như dựng lên, bộ y phục màu đen nhàu nhĩ, trái ngược hẳn với hình ảnh một Lăng Diệc Phong luôn lịch lãm, chín chu.

Trong bộ dạng như vậy, dưới ánh hoàng hôn đang thẫm dần cuối đông, anh ôm chặt cô thì thầm: Lương Thần, anh đến muộn. Thần kinh cô đã căng thẳng gượng gượng suốt mấy ngày qua, giây phút này đột nhiên chùng xuống. Bỗng dưng cô cảm thấy tất cả đều không quan trọng, cô cũng không cần khoác lên người bộ áo giáp nặng nề nữa, cũng không cần khó nhọc lê bước trong thế gian lạnh giá để bảo vệ mình, thậm chí là bảo vệ người khác. Cô không đủ tư cách, cũng không đủ sức, sự ra đi của cha đã rút cạn mọi sức lực trong người. Cô đã mệt mỏi, đã rã rời, muốn bước tiếp cũng không thể.

Anh ở đây, ngay trước mặt cô, là người cô đang ôm thật chặt. Anh chính là người sẽ cho cô sức mạnh. Cô và anh đã lãng phí bao nhiêu thời gian quý báu, lúc này cô đã có anh, cô không muốn buông tay, cũng không thể buông tay. Cô vươn tay ôm siết lấy anh, giọng lạc đi: “Diệc Phong...”.

Giọng nói yếu ớt nhưng trang nghiêm, cô nói từng chữ rõ ràng: “Đừng rời xa em”.

Vòng tay đang ôm bỗng run lên.

Khi giới thiệu với mẹ, Lương Thần chỉ nói đơn giản: “Mẹ, đây là Lăng Diệc Phong”.

Thực tế cái tên này có một thời không hề xa lạ trong gia đình họ Tô, mỗi tình đại học, cô không hề giấu người trong nhà nên mọi người đều biết Lương Thần có một cậu bạn tri như thế, chỉ chưa chính thức gặp mặt. Hôm nay mới gặp, dù đã có nhiều chuyện xảy ra, nhưng mẹ cũng không hỏi nhiều, chỉ coi như một người bạn của con gái, nhiệt tình mời ăn tối.

Sau bữa cơm, Lương Thần mang chén nệm vào phòng khách, Diệc Phong ngồi trên đi văng lặng lẽ nhìn cô trải chén lên đi văng đối diện.

Từ lúc xuống sân bay, nhận được tin nhắn của Lương Thần, anh rất lo lắng, một việc lớn như vậy, khi cô nói với anh cũng chỉ là mẫu tin nhắn đơn giản. Tuy nhiên, trên thực tế, thái độ của cô càng bình tĩnh thì anh lại càng thấy bất an. Anh hiểu người con gái thoát nhìn có vẻ yếu đuối này, từ trước đến nay dù xảy ra chuyện gì cô đều quen tự kiềm chế, không muốn bộc lộ. Đối với anh, một Lương Thần như vậy, trái lại rất cần được che chở. Sự ra đi đột ngột của người cha đã tác động, gây ra nỗi đau đớn như thế nào đối với cô, anh khó hình dung nổi.

Chống khuỷu tay lên bàn, anh đắm chiều nhìn Lương thần, bỗng thở dài.

Hình như nhận ra cử động của anh, Lương Thần quay lại, nhìn kỹ, cô thấy anh gầy đi rất nhiều so với lần gặp trước, mí mắt hơi sưng, cái nhìn mệt mỏi. Cô đến gần giọng lo âu: “Anh mệt sao?”.

Diệc Phong ngồi thẳng người, lắc đầu “không”, nhưng vẻ mệt mỏi không che giấu được. Lương Thần cắn môi: “Lại còn giấu nữa, anh đã ngồi máy bay bao nhiêu tiếng?”. Không hỏi trước đó anh ở đâu, chỉ hỏi ngồi máy bay bao nhiêu tiếng. Diệc Phong nghĩ một lát, nói: “Mười ba tiếng”. Thấy Lương Thần tròn mắt, anh bỗng bật cười, vẻ có lỗi: “Đến Bắc Kinh lại chuyển máy bay, bay tiếp ba tiếng nữa, cho nên mới đến muộn”. Nhìn đám chân râu tua tủa màu xanh trên cằm anh, cô cau mày: “Thì ra anh đang ở nước ngoài”.

“Đúng! Ở New York.”

Anh đã vượt cả vạn dặm ư? Mắt cô thoáng cay cay.

Cô cúi đầu, quay người vuốt lại tấm nệm, hỏi nhỏ: “Vậy, hôm gọi cho em, thực ra có việc gì, lúc đó anh đang làm gì?”.

Anh chợt bất động, rõ ràng anh không ngờ cô còn nhớ chuyện đó, anh không trả lời. Sau thấy ánh mắt nghi hoặc của Lương Thần, anh mới cúi đầu suy nghĩ, lát sau ngẩng đầu, anh mỉm cười: “Lúc đó...anh..đang đánh bạc”.

Ánh mắt nửa đùa nửa thật của anh nhìn cô bỗng trở nên rất đối diện.

Lương Thần như trút được gánh nặng trong lòng bấy lâu, cô nghiêng đầu nhìn anh nhoen cười: “Tưởng anh đi công tác, sao lại có chuyện tốt như vậy, thế nào, thắng đậm nên gọi điện chia vui chứ gì?”.

Diệc Phong không trả lời, ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt yêu kiều của cô. Khuôn mặt đó chỉ cần hé cười là trở lên tuyệt đẹp.

Đó mới là hình ảnh thích hợp nhất với cô!

“Sao thế?” Bị anh nhìn lâu, Lương Thần hơi ngượng, cúi đầu.

Anh đứng dậy, đi vòng qua bàn trà ngồi xuống bên Lương Thần, nói giọng tình nghịch: “Không thắng, không thua”, bỗng anh giơ tay ôm vai cô, khuôn mặt đẹp áp vào cổ cô, thầm thì: “Lương Thần, chỉ là... anh nhớ em”.

Cô xoay người ngã vào ngực anh.

Lát sau có tiếng bước chân mẹ và tiếng kẹt cửa, hai người buông nhau ra.

“Nghỉ sớm nhé”, cô âu yếm nhìn anh nói nhỏ.

Cô tuy rời vòng tay ấm áp nhưng trong lòng lại ấm áp bội phần.

Mẹ và luật sư đang đợi Lương Thần ở phòng khách nghe đọc di chúc. Sáu mươi phần trăm số tiền gửi ngân hàng ông Tô để lại cho Lương Thần, số còn lại cùng toàn bộ bất động sản của công ty cũng như ngôi nhà đang ở ông để lại cho vợ.

Luật sư đọc xong, Lương Thần liếc nhìn mẹ, thấy thái độ của bà hoàn toàn bình thường, có vẻ như bà đã biết trước nội dung di chúc. Đầu tiên là mộ địa rồi lại đến di chúc, tất cả Lương Thần đều không hay biết, cô đương nhiên không thể giận cha, chỉ là phát hiện ra thì giữa cha và mẹ có rất nhiều điều cô chưa biết.

Sau khi luật sư đi khỏi, mẹ đứng dậy tự rót trà cho mình, giữ tay cô trong lòng bàn tay, bà nói với con gái: “Qua ngày ba mươi Tết, con có thể đi”.

Lương Thần kinh ngạc: “Con đang định bỏ việc để về giúp mẹ”. Và lại nếu không vì chuyện công ty, cô cũng không thể để mẹ sống một mình khi cha vừa ra đi.

Mẹ lắc đầu, như đọc được tâm tư của con gái, bà mỉm cười: “Mấy năm nay mẹ giúp việc cho cha con, cũng coi như đã có chút ít kinh nghiệm, bây giờ mẹ cũng tự lo liệu được. Năm xưa con đã không muốn ở nhà, nhất quyết đòi đến đó, ngày ấy mẹ không ngăn cản, bây giờ lại càng không”. Thấy Lương Thần định phản bác, mẹ xua tay, nói tiếp: “Đang lúc còn trẻ, con cứ đi làm công việc con thích, mấy năm nữa quay về cũng không muộn”.

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết.” Mẹ lắc đầu, nét mặt trở nên đăm chiêu, mẹ cúi đầu yên lặng như đang chìm trong ký ức. Lát sau ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt lo âu của Lương Thần, mẹ mỉm cười ngoảnh nhìn ra ngoài cửa sổ, nói giọng rầu rầu: “Mẹ sống với cha con mấy chục năm không có tình yêu, ông ấy làm vậy là muốn bù đắp cho mẹ”.

Lương Thần sửng người, những lời mẹ nói cô nghe như sét đánh ngang tai.

Mẹ quay đầu nhìn cô, ánh mắt đã bình tĩnh trở lại. “Sự hòa thuận thường ngày chỉ là để cho người ngoài nhìn thấy. Nói ra chắc con không tin, nhưng từ ngày cha mẹ kết hôn cho đến lúc ông ấy qua đời, cha mẹ chưa bao giờ yêu nhau.”

Hai mẹ con xưa nay thân thiết như đôi bạn, Lương Thần cũng biết hôm nhân của cha là theo ý nguyện của gia đình, là do lời hẹn ước nào đó, thấy mẹ nói một cách trịnh trọng như vậy, cô biết mẹ không nói dối. Mặc dù vậy cô vẫn không thể nào tin được, lẽ nào hai người sớm tối bên nhau, tương kính như tân suốt hơn hai mươi năm qua, tất cả đều là giả tạo?

Họ đã sống bao nhiêu ngày tháng bên nhau, vậy mà không hề có tình yêu?

Nếu sự thật đúng như lời mẹ nói thì Lương Thần không dám tưởng tượng cuộc sống của họ đã tẻ nhạt như thế nào khi không có con cái bên cạnh.

Mẹ như chìm đắm trong suy tưởng, ánh mắt trở nên xa xăm, hồi lâu sau mới chậm chạp cất tiếng: “Mẹ và cha con chung sống suốt hơn hai mươi năm, là người thân, bạn bè, quan tâm giúp đỡ, nương tựa vào nhau nhưng lại không thể trở thành người yêu của nhau. Câu sống lâu nên tình hoàn toàn không đúng với trường hợp của cha mẹ... Con cũng đừng ngạc nhiên, ngay từ khi thành hôn, cha mẹ đã thành thực với nhau, cha mẹ đều biết cả hai không phải là người trong lòng của nhau, nhưng do xã hội bấy giờ, không ai dám chống lại”.

“... Cho nên, hai người mới sống với nhau gần ấy năm trời?” Lương Thần ghen giọng, nghe những lời thổ lộ của mẹ, cô thấy trong lòng có điều gì đó đổ vỡ không thể nào cứu vãn. Cô lẩm bẩm: “Thì ra một cuộc hôn nhân đẹp như vậy theo những gì con nhìn thấy, rốt cuộc chỉ là giả tạo?”.

“Đúng vậy.” Trên khuôn mặt nhợt nhạt như sáp của mẹ dần hé mở nụ cười, bà nói với một chút tiếc nuối: “Cha con dù không yêu mẹ nhưng đối xử với mẹ rất tốt, ông chưa bao giờ để cho mẹ phải khổ, nhưng cuộc đời mẹ cũng đã trôi qua, mẹ đã không được sống với người mình yêu... Lương Thần, đó là hạnh phúc, một thứ mà mọi thứ khác không thể nào thay thế, mẹ đã không có được nó, nhưng con thì khác...”.

Dõi theo ánh mắt mẹ, ánh mắt cô dừng lại ở cánh cửa phòng khách đóng chặt. Trong giây phút đó, cô có cảm giác hạnh phúc thuộc về cô, sau bao năm quanh quẩn cuối cùng cũng đã trở về bên cô.

Gia đình vừa xảy ra biến cố, ngày Tết đối với Lương Thần đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa, nhưng Lăng Diệc Phong vẫn quyết định ở lại đón giao thừa cùng với hai mẹ con. Lương Thần dù hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì.

Ở bên nhau, nhiều khi đó chính là liều thuốc chữa lành vết thương hiệu nghiệm nhất. Cả hai dường như đều hiểu điều đó. Cũng chính quyết định này của Lăng Diệc Phong, khiến mẹ giục con gái mau chóng trở về thành phố C.

Quan hệ giữa Lương Thần và cha mẹ Diệc Phong thế nào, mẹ không biết, mẹ chỉ đơn giản cho rằng về lễ nghĩa, Lương Thần nên quay về thành phố chúc Tết gia đình bên đó.

Lương Thần thực lòng không muốn, cha vừa qua đời, lúc này đây, sao cô có thể để một mình mẹ trong ngôi nhà vắng vẻ khi tất cả mọi gia đình đều đoàn tụ đón Tết?

Mấy ngày nay Diệc Phong không có gì tỏ vẻ sốt ruột, thậm chí anh còn yên tâm ở lại. Nhưng mẹ giục Lương Thần: “Con bé này sao chẳng hiểu gì vậy. Người ta ở lại nhà mình lâu như thế, chẳng phải cũng vì con sao? Bây giờ không sớm trở về, ông bà bên đó chắc chắn không hài lòng”.

Lời của mẹ lại khiến Lương Thần cảm thấy tủi thân, có một chuyện cô không muốn cho mẹ biết, sợ mẹ phiền lòng. Cô nói: “Vậy để anh ấy đi trước, mừng bẩy hết phép con mới đi”.

“Như vậy sao được?” Mẹ đưa mắt nhìn Diệc Phong đang nói chuyện điện thoại ngoài ban công, nói nhỏ: “Mẹ thấy nó rất nặng tình với con, lúc này con bảo nó đi trước làm sao nó chịu”. Mẹ đặt tay lên bàn tay Lương Thần: “Chuyện của cha đã vậy, dù con ở nhà thêm vài ngày nữa cũng chẳng để làm gì. Con đi đi, hãy sống cho tốt, nhớ những lời mẹ dặn, vậy là đủ rồi. Cha con không còn nữa, chúng ta phải học làm quen với sự thực này, chỉ cần con hạnh phúc, coi như tâm nguyện lớn nhất của mẹ đã hoàn thành”.

Lương Thần định nói, nhưng cô đã bị ánh mắt mẹ ngăn lại. Cô ngoảnh đầu nhìn ra ban công, thấy nửa người nhìn nghiêng của Diệc Phong, cách lớp cửa kính, nét mặt anh không nhìn rõ, chỉ thấy một bên cổ áo bị gió thổi bay chấp chới.

Những ngày này tuy hai người không nói với nhau quá nhiều, nhưng trái tim đau đớn của Lương Thần như được vuốt ve, xoa dịu từ khi anh đến. Có lẽ bởi vì anh hiểu tầm quan trọng của anh trong lúc này.

Mặc dù quan hệ của cô với cha mẹ Diệc Phong không tốt, thậm chí họ còn không chấp nhận cô, nhưng không thể vì vậy mà Lương Thần có quyền cướp đi của họ quyền được ở bên cạnh người con trai duy nhất của mình trong những ngày Tết cổ truyền. Huống hồ không phải Diệc Phong không muốn ở bên cha mẹ.

Ngày hôm sau, trong không khí giá lạnh giá phảng phất mùi khói pháo, Lương Thần ôm mẹ thật chặt: “Mẹ hãy giữ gìn sức khỏe”, cô cứ thế bám chặt cánh tay mẹ, nước mắt chực trào ra, không nỡ bước vào taxi.

Mùng ba Tết, hay người đáp máy bay trở về thành phố C.

Trong máy bay, Lương Thần nhắm mắt dựa vào tay ghế.

Phía dưới, nơi cô đang dần rời xa là ngôi nhà đã sống từ nhỏ. Mỗi ngày tại nơi đó, mặt trời vẫn mọc rồi lại lặn, người dân thành phố cũng vẫn bận rộn hoặc an nhàn như thường lệ, tất cả chẳng có gì thay đổi. Nhưng có một người cô vĩnh viễn không bao giờ gặp lại.

Máy bay bay với tốc độ tám trăm nghìn mét về thành phố C, Lương Thần mắt nhắm nghiền, đầu nặng trĩu.

Trong khoang hành khách, không khí thoáng đãng nhưng cô lại có cảm giác như sắp ngạt thở, cô giơ tay hạ thấp ghế, sát lại gần hơi ấm quen thuộc bên cạnh. Anh ôm vai cô kéo vào người mình, cô buông người dựa hẳn vào bên đó, lồng ngực anh rộng và ấm, sự điềm tĩnh nơi anh truyền sang cô. Lần đầu tiên kể từ khi gặp lại, Lương Thần tin tưởng tựa vào ngực anh, mặc cho nỗi đau tích tụ bấy lâu tuôn trào.

Cô tiếp viên hàng không đi qua hơi ngạc nhiên, sau đó quay trở lại, lặng lẽ đưa anh chiếc khăn giấy trắng tinh.

Diệp Phong ngẩn đầu, mỉm cười, nói nhỏ: “Cảm ơn”, nhưng từ chối chiếc khăn giấy cô ta đưa. Anh cúi đầu nhìn đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi dày khẽ lay động, chân mi như có nước.

Máy bay xuyên qua lớp mây dày đặc, có lúc hơi xóc, Diệp Phong càng siết chặt hơn vòng tay của mình.

Thành phố C những ngày Tết chìm trong bầu không khí lạnh buốt. Mặc dù đã có lệnh cấm đốt pháo nhưng trong không khí vẫn phảng phất khói pháo, làm tăng thêm không khí ngày Tết.

Sau khi đưa Lương thần đến cửa tầng trệt, Diệp Phong bắt xe ra về. Lương Thần mở cửa phòng, thấy bụi phủ một lớp dày. Trước khi về cô đã đóng kín cửa vậy mà bụi vẫn bám đầy, xem ra cần làm một cuộc tổng vệ sinh. Nhưng Lương Thần đã chẳng còn hơi sức cho việc đó. Thu dọn qua loa, cô nằm xoài ra giường, nước mắt lại ứa ra.

Nhưng như thế này e rằng không ổn, cô nhớ lại những lời mẹ dặn: Phải biết thích nghi, phải hạnh phúc.

Nếu được gặp cha lần cuối, cha sẽ mong muốn điều gì ở cô?

Cô biết đau thương mất mát không thể tồn tại mãi mãi, rồi sẽ đến ngày tất cả những nỗi đau thương mất mát đó sẽ phai nhạt dần theo thời gian, kể cả những nỗi đau lớn nhất, rồi sẽ đến lúc những mất mát này được nhắc lại với thái độ bình thản. Nhưng giờ đây chỉ mới nghĩ như vậy thôi cô đã cảm thấy đó là sự tàn nhẫn ghê gớm, thậm chí alf có lỗi với người đã khuất. Đó là sự vong ân bội nghĩa.

Tình ruột thịt sâu nặng sao có thể dễ dàng lãng quên?

Nhưng thời gian sẽ chữa lành tất cả!

Nằm một lúc lâu, cô với tay lấy điện thoại gọi cho mẹ báo tin đã đến nơi bình yên, cô nói với mẹ vài câu, dù mẹ đã có lời nhưng cô vẫn cảm thấy có lỗi vì đã để lại mẹ một mình trong những ngày này.

Cô dặn dò mẹ vài điều rồi tắt máy, lơ đãng nhìn ra màn đêm âm u bên ngoài, chợt có tiếng chuông điện thoại. Tiếng Diệp Phong trong máy: “Anh đang ở dưới nhà”.

Gần đây hành tung của anh có vẻ bất ngờ. Cô trở dậy, vừa nghe điện thoại vừa đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, trời quá tối lại có sương mù nên cô chỉ thấy một bóng người lơ mờ, bỗng sực nhớ anh không biết cô ở tầng mấy, cô nói số tầng rồi mở cửa đứng đợi.

Lát sau, Diệp Phong từ thang máy bước ra, đã thay bộ trang phục nhàu nhĩ bằng bộple màu xám sang trọng, trông anh lúc này đúng là Lăng Diệp Phong mà cô vẫn thấy: đẹp, đậm đà, sang trọng, cuốn hút.

Lương Thần vịn tay vào khung cửa, hỏi: “Sao muộn thế này...? ”.

Nhìn đôi mắt hơi đỏ của cô, anh không đáp chỉ hỏi lại: “Em chưa ngủ sao?”.

Lương Thần lùi lại để anh vào, đi lấy nước nóng, lấy sau quay lại đặt khay nước lên bàn, cô đến bên anh, nét mặt đã tươi tỉnh trở lại: “Có lẽ trên máy bay, em đã ngủ quá nhiều nên bây giờ không thấy buồn ngủ”. Cô nhìn anh mỉm cười.

Kim giờ của chiếc đồng hồ trên tường chậm chạp chỉ số mười một. Lăng Diệp Phong vẫn đứng yên lặng nhìn cô. Lương Thần ngưỡng nghệu khẽ chạm vào người anh, giục: “Còn đứng ngây gì vậy, anh ngồi đi”. Cô liếc nhìn đi vắng, bật cười, trên đi vắng vẫn còn quần áo và mấy thứ lặt vặt lấy từ va li ra lúc trước.

Cô lại mỉm cười nhìn anh vẻ có lỗi, cô quay người định thu dọn, nhưng vừa quay đi cô đã bị anh ôm từ sau lưng.

Cô hơi sững người, chậm rãi đứng thẳng người lên. Cũng chính lúc đó cô cảm thấy vòng tay anh ôm càng chặt, đồng thời cũng thấy người sau lưng nín chặt lấy mình.

Tim bỗng đập mạnh, cô khẽ hỏi: “Anh sao thế?”.

Người đằng sau không trả lời, hơi thở anh thoảng qua. Lúc đó ngọn đèn trên trần bỗng lóe lên rồi vụt tắt, xung quanh tối om. Lương Thần ngậy người, xoay lại, hai khuôn mặt đối nhau, cô thì thầm: “Chắc là điện quá tải”.

Nhưng anh dường như không nghe thấy, đột nhiên thở dài, vẻ đần đo trong ánh mắt biến mất.

Trong bóng đêm, anh ôm cô, hơi thở mạnh dần, vòng tay càng siết chặt.

Người ấy lại một lần nữa ở trong vòng tay anh, như những ngày xưa. Đây là người duy nhất anh yêu, cho nên dù trước mặt là bóng tối mịt mù, anh cũng sẽ nắm tay người ấy đi cùng.

Con đường phía trước có lẽ còn đen tối, nhưng điều đó dường như đã không còn quan trọng nữa, cho dù là xót xa hay che chở, anh hiểu, tất cả chỉ là cái cớ để anh biện minh cho lòng ích kỷ của mình.

Chẳng qua là không muốn buông tay,

Anh chỉ cần nắm chặt tay nhau, truyền hơi ấm cho nhau, sở hữu sự ấm áp này đầu chỉ trong phút giây.

Hai người cứ thế đứng ôm nhau trong bóng tối, lát sau Diệc Phong trầm thì: “Lương Thần”, anh dừng lại rồi với giọng bình thản, dường như điều sắp nói là hiển nhiên, đã được chuẩn bị từ lâu: “Chúng ta ở bên nhau nhé. Chúng ta lại về bên nhau được không?”.

Người trong lòng anh như muốn khuya xuống, anh lại xốc cô lên, giọng vẫn dịu dàng: “Anh yêu em, từ trước đến giờ vẫn luôn là như vậy”.

16. Chương 16

Được sống với người mình yêu, mọi trở ngại dường như trở nên tầm thường, gian truân không đáng ngại, chỉ bởi vì nhìn thấy điểm sáng lấp lánh phía trước.

Sáng sớm Lương Thần tỉnh giấc, nhận ra bên cạnh cô không có ai, chỉ còn lưu lại một chút hơi ấm.

Không biết từ bao giờ cô ngủ rất kém, gần đây tình hình lại càng tệ, thường thức giấc lúc hai, ba giờ sáng, sau đó không thể nào ngủ trở lại được nữa.

Cô dụi mắt nhìn quanh, chợt có tiếng động vọng ra từ phòng tắm, Lăng Diệc Phong trang phục chỉnh tề bước ra, thấy cô đã tỉnh, anh nhoẻn cười: “Sáng nay anh có việc phải đến công ty, em cứ ngủ thêm đi”.

Nói đoạn anh đi đến hôn vào trán cô.

Lương Thần ngẩng đầu nhìn về hoạt bát, thoải mái của anh, lòng bỗng thấy nghi ngờ, cô suy nghĩ một lát rồi gật đầu, chỉ “vâng” một tiếng rồi nhắm mắt ngủ tiếp. Cử động của Diệc Phong rất nhẹ, cửa đóng êm không một tiếng động. Khi anh đi hẳn, Lương Thần mới tung chăn gối ngồi dậy, đôi cánh tay để trần hấp tấp tìm y phục rơi trên sàn, cô khoác vội lên người, chạy ra ban công. Trời vừa sáng, sương mù còn khá dày, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng người vận bộple màu tối vậy taxi khuất trong sương sớm.

Vừa rồi, khi anh chuẩn bị đi cô đã định hỏi anh một chuyện.

Tối qua, đúng ra là lúc hai giờ sáng, khi khoải lạc lên tới đỉnh điểm, khi anh đã hoàn toàn đi vào cơ thể cô, vùi mặt vào cổ cô, anh thì thầm: “Lương Thần, anh xin lỗi...”, giọng nói mơ hồ nhưng nghe rất rõ.

Tại sao phải xin lỗi?

Hai người vừa quyết tâm, quyết tâm trở về bên nhau, lúc này cô đương nhiên muốn nghe bất kỳ một câu nói nào khác chứ không phải là câu xin lỗi.

Cô muốn hỏi tại sao anh nói thế, nhưng rồi lại thôi. Có thể chính anh cũng không nhớ anh đã từng nói câu đó. Cũng có thể, anh tưởng rằng lúc đó họ đã hòa vào nhau, ngây ngất khoái lạc, cô hoàn toàn không nghe thấy lời anh nói.

Cánh tay trần bắt đầu lạnh cóng, cô so người, quay trở vào, thầm nghĩ dạo này không hiểu sao ít thấy anh lái xe.

Những ngày sau đó, ngày nào cô cũng gọi điện nói chuyện với mẹ, nhiều khi cũng chẳng có chuyện gì cần trao đổi, cô chỉ đơn giản là muốn nghe tiếng nói của mẹ. Diệc Phong thường xuyên đến chỗ cô, chỉ cần có thời gian rỗi là anh đến, anh cũng thường ngủ lại, vì vậy những vật dụng lặt vặt của anh để lại chỗ cô ngày một nhiều.

Tình yêu mãnh liệt hơn, sâu nặng hơn khi họ tìm lại được nhau, cả hai dường như đều muốn bù đắp lại khoảng thời gian đã mất. Nhiều khi chẳng có việc gì, hai người lặng lẽ ngồi bên nhau, đọc sách báo hoặc xem ti vi tắt âm thanh, trên màn hình như đang diễn kịch câm, thỉnh thoảng mới trao đổi vài câu.

Trước khi kết thúc những ngày nghỉ Tết, Lương Thần quyết định nhân dịp này đi thăm cha mẹ Diệc Phong. Trong nhà tắm cô quyết định như vậy, mặc xong quần áo bước ra, tay cầm chiếc khăn to, cô vừa lau tóc vừa nói: “Theo anh, em có nên đến thăm cha mẹ anh?”.

Diệc Phong mặc bộ đồ ngủ tựa người vào đầu giường, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, anh không trả lời, cô không thể biết anh đang nghĩ gì.

Lương Thần đến bên hươ tay trước mặt anh, nói đùa: “Anh đang nghĩ đến ai vậy?”. Cô bỗng thấy lo lắng bởi gần đây cô thỉnh thoảng lại bắt gặp anh trong trạng thái như vậy, giống như có tâm sự gì đó muốn giấu cô. Đột nhiên bàn tay cô bị anh tóm lấy, anh nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, rẽ mái tóc trơn bóng, áp mặt vào cổ cô hít hà: “Thơm quá!”.

Lương Thần xấu hổ, kéo bàn tay lúc đó đã luồn vào áo ngực, mắng: “Hư quá!”.

“Anh đang muốn hư đây!” Anh lẩn một vòng, đặt Lương Thần nằm lên giường, anh đè lên người cô, những ngón tay khéo léo cởi từng nút áo của cô.

Bàn tay ấm nóng, nhẹ nhàng vuốt ve khắp thân thể cô tạo nên những đợt run rẩy gấp gáp mạnh mẽ. Lương Thần thở dốc, mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt đối diện đang ngậy dại trong cơn kích động mạnh, hai tay cô bám chặt lưng anh, những ngón tay cắm sâu vào da thịt anh, để lại những vết thắm.

Đôi mắt anh như có lửa, anh ngắm nhìn tấm thân mềm mại bên dưới, hơi thở gấp gáp như bị dồn nén, đôi môi anh tham lam lướt từ đôi môi cô lần xuống dưới. Lương Thần oằn người, hít một hơi thật sâu, khẽ nhướn người, anh ngược mắt nhìn vào cô, thầm thì: “Lương Thần, em là của anh!”.

Cơ thể nóng giãy của anh ép sát vào cơ thể cô, sức lực dồi dào, động tác mạnh mẽ, tư thế gợi tình của anh làm cô lịm đi. Trong khoảnh khắc anh đi vào cơ thể cô, cô nhanh chóng đạt tới đỉnh.

Lương Thần cắn môi, khẽ rên lên một tiếng, hai tay bám chặt lưng anh, tiếng Diệc Phong đột nhiên thoáng qua như một hơi thở: “Ôi! Lương Thần, Lương Thần!”.

Cao trào qua đi, cô nằm dưới cơ thể anh, thể lực mong manh, hơi nhả mảy, mồ hôi hai người hòa vào nhau. Diệc Phong vẫn đè lên người cô, anh ngẩng đầu hôn và ra khỏi cô, nghiêng đầu hỏi: “Sao thế?”.

Lương Thần không biết cô đã để nỗi lo lắng hiện lên mặt, nhưng cô chỉ lắc đầu, nhìn anh không nói, đột nhiên quay sang hôn vào vầng ngực trơn bóng của anh.

“Em không mệt sao?” Diệc Phong đột nhiên cười xấu, tóm lấy eo cô.

Lương Thần xấu hổ, giấu mặt vào ngực anh.

Anh cúi đầu nói nhỏ: “Nữa nhé?”.

Lương Thần cắn mạnh vào thớ thịt gồ lên trên ngực anh.

May mà anh chỉ nói đùa, không có động tác tiếp theo, ôm nhau như vậy một lúc, anh giơ tay xoa vai cô, giọng dịu dàng: “Em tắm đi”.

“Anh tắm trước!” Cô trở mình, quay lưng lại phía anh.

Diệc Phong trở dậy xuống giường.

Cửa phòng tắm nhẹ nhàng khép lại, Lương Thần dùng bàn tay xoa hai bắp vai, chỗ đó vừa rồi cô bị anh bóp chặt, đau điếng.

Đây không phải lần đầu tiên hai người làm tình trong mấy ngày qua, nhưng đây là lần mãnh liệt nhất. Khi Diệc Phong ôm ghì lưng cô, đưa đẩy với sức lực kinh khủng, tuy lìm đi trong tay anh nhưng trong đầu cô vẫn thoáng e ngại, liệu anh có quá sức không? Xong rồi, anh có ôm không? Khi kết thúc anh vẫn tiếp tục ôm ghì lấy cô, dường như còn chặt hơn, như lo sợ cô sẽ biến mất.

Giống như một ngày anh sẽ mất cô.

Trước khi ngủ, Diệc Phong nói: “Có đi gặp học hay không là tùy em, có điều anh không muốn em tử thân!”.

Lương Thần ngập ngừng một lát, cười: “VẬY xin hỏi anh có làm em tử thân không?”.

Sau đó, hơi thở nóng ẩm của anh lướt qua tai cô, tay cô càng bị anh siết chặt. “Không bao giờ!”

Đương nhiên không, sao cô lại không biết điều đó? Lương Thần cười thầm, thông thả nhắm mắt, trong lòng hoàn toàn cảm thấy yên tâm.

Cô đã chuẩn bị quà định đi thăm cha mẹ Diệc Phong nhưng cuối cùng việc lại không thành.

Trước khi đi, lúc hai người ăn sáng, Diệc Phong có điện thoại. Nghe anh nói “mẹ”, Lương Thần ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt không vui của anh. Sua khi nói vài câu, anh cau mày: “Mẹ đợi chút...”, rồi vừa gạt đầu vừa trao máy cho cô.

Lương Thần hắng giọng, tuy thấy khó nói, nhưng trước khi đến nhà tốt nhất nên gọi điện thông báo.

Cô vội cầm máy, giọng lễ phép: “Chào bác, chúc mừng năm mới. Cháu là Tô Lương Thần”.

Đầu dây bên kia có lẽ quá bất ngờ, không có tín hiệu nào. Áp điện thoại vào tai, sự im lặng lâu như vậy khiến Lương Thần cười như mếu. Nếu là trước đây, có thể cô không quan tâm, cho dù người đó có mặn mà với cô hay không. Ngay cả mấy năm trước, khi cô mới chỉ là một thiếu nữ hai mươi tuổi, trước thái độ thúc ép cứng rắn của bà Lăng, cô vẫn có thể bình tĩnh đối phó, chỉ vì lúc đó cô còn quá trẻ, không biết con đường phía trước sẽ đi về đâu, cũng không biết người sẽ đi cùng mình trên con đường đó là ai. Hồi đó tất cả đều là ẩn số, cuộc sống chứa đầy những sự chưa rõ ràng và những sự lựa chọn, cho nên cô không quan tâm, thậm chí sau khi ngủ một mạch đến sáng ngày hôm sau, cô đã quên ngay chuyện đó. Theo cô tình yêu là chuyện của hai người, cô và Lăng Diệc Phong như vậy là rất tốt, nếu có một ngày phải chia tay cũng tuyệt nhiên không phải do người ngoài can dự.

Cho đến tận bây giờ, cô vẫn cho là thế. Nhưng cùng với năm tháng, suy nghĩ cũng ngày một chín chắn hơn, cô không thể cứ ngây thơ cho rằng không một người thứ ba nào có thể xen vào thế giới của họ... Thế giới này không có vị thần nhân hậu xe duyên, tách rời tình yêu và những mối quan hệ ràng buộc trong cuộc sống là một điều rất thiếu khôn ngoan.

Bây giờ, vì Diệc Phong, cô có thể mềm mỏng, nhượng bộ, cốt để cầu toàn. Cô đưa mắt nhìn xuống mặt bàn.

Ánh sáng chiếu lên mặt bàn ăn màu tím sẫm, nhẵn bóng, từng vệt, từng vệt màu vàng nhạt, thật đẹp. Lát sau, cuối cùng bà Lăng cũng lên tiếng: “Vâng, chúc mừng năm mới... Hai người... cùng nhau ư?”.

Có lúc sự lãnh đạm khiến người ta đau lòng hơn cảm giận, nhưng Lương Thần không bận tâm, cô cố mỉm cười: “Vâng ạ”, rồi cô bỏ lửng nửa câu au không nói, có lẽ cô chưa biết cách thỏa hiệp.

Trên thực tế, bà Lăng cũng không cho cô cơ hội, cô vừa dứt lời, bà đã nói tiếp: “Để Diệc Phong nghe máy”.

Khi trả máy, Lương Thần liếc nhìn Diệc Phong, thấy mặt anh nghiêm nghị. Cô lắc đầu, mỉm cười bất lực, anh đứng lên, nắm lấy bàn tay cô đặt lên bàn rồi cầm điện thoại ra đi.

Sau đó nội dung cuộc trò chuyện như thế nào Lương thần cũng không biết nhưng nhìn vẻ mặt lâm li của anh khi quay lại cô cũng phần nào đoán ra.

Cô cười: “Chuyến thăm chiều nay bị hủy phải không?”.

Diệc Phong không trả lời.

Thời gian này anh tỏ ra đặc biệt ân cần, nhẵn nại. Bây giờ đảo lại, Lương Thần đến bên, lắc tay anh, nói vui: “Thế nào, ông chủ tập đoàn LC lòng danh? Có chuyện gì nghiêm trọng thế?”.

Giọng cô vừa dịu dàng vừa tinh nghịch, cuối cùng anh ngoái lại, vẻ tư lự. Lương Thần áp hai tay vào má anh, chun mũi cười: “Anh buồn gì chứ, chuyện rồi đâu có đó. và lại EQ của em không hề thấp, em tin rằng rồi đây mọi chuyện sẽ được giải quyết êm thấm”.

Cô nói vậy để an ủi Diệc Phong, trong thâm tâm cô biết không đủ bản lĩnh, cũng không biết câu chuyện của họ sẽ đi đến đâu, nhưng bây giờ anh bị kẹt giữa hai phía, anh khổ tâm hơn cô rất nhiều.

Diệc Phong đương nhiên hiểu cô đang nghĩ gì, nét mặt anh dần dịu lại, anh cầm tay cô đưa lên môi: “Anh không muốn em phải chịu bất kỳ một sự khó chịu nào”.

Lương Thần luồn tay vào mái tóc dày đen mượt của anh, nói líu ríu: “Không, trái lại em rất vui”.

Đúng là cô cảm thấy rất vui.

Khi khoác tay ra khỏi phòng ăn, Lương Thần trầm nghĩ, thời gian đổi thay, con người trưởng thành dần lên, không thể cứ bất chấp tất cả như hồi hai mươi tuổi. Nhưng ít nhất có một điều không thay đổi.

Yêu một người, chung sống với nhau, mọi trở ngại dường như đều trở nên tầm thường, gian truân không đáng sợ, chỉ bởi vì nhìn thấy điểm sáng lấp lánh phía trước.

Những ngày nghỉ Tết đã hết.

Với đa số mọi người, đó là mười ngày nghỉ ồn ào, vui vẻ, nhưng với Lương Thần, những ngày đó có đau thương, mất mát, cũng có niềm vui và hoan lạc, cô chưa bao giờ hình dung cuộc sống của cô xảy ra những biến cố đầy kịch tính như vậy chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi.

Sau khi đi làm trở lại, so với đa số đồng nghiệp béo tốt mỡ màng, Lương Thần gầy đi không ít. Có người tò mò hỏi, cô chỉ cười trừ.

Qua kỳ nghỉ Tết, trưởng phòng Đại Lưu hình như thay đổi hẳn, yêu cầu rất cao đối với mỗi nhân viên, đương nhiên bản thân ông ta đi trước nêu gương. Không khí làm việc khẩn trương, hiệu quả hơn năm ngoài. Những lời phàn nàn của nhân viên vì thế cũng nhiều hơn.

Diệc Phong ngày càng bận. Dù vẫn liên lạc với Lương Thần, nhưng thoải gian gấp gáp và nghỉ ngơi ít hơn nhiều. Biết anh bận, Lương Thần nếu không có việc gấp cũng không quấy rầy anh. Có tối anh không đến ngủ, nhưng bao giờ cũng gọi điện nói chuyện với cô rất lâu, nhiều khi chỉ là những chuyện vặt vãnh nhưng vẫn rất cuốn hút. Lương Thần nằm trên giường, nghe tiếng nói và tiếng cười của Diệc Phong trong máy, cô có cảm giác trở lại ngày xưa. Anh và cô đã có những lần như thế, cùng nằm bên nhau trên chiếc giường hẹp của ký túc xá, không ai nói gì, chỉ nằm nghe hơi thở của nhau, cảm nhận ý nghĩ của nhau, những ý nghĩ gióng nhau: Họ là của nhau, điều đó là hiển nhiên và bền vững.

Lương Thần bây giờ không giống thời thiếu nữ, không còn dễ xúc động như cô nữ sinh ngày xưa, nhưng giọng nói trong và ấm của anh khi chúc cô ngủ ngon vẫn làm trái tim cô bình yên trở lại. Cô chỉ biết, những ngày này cuộc sống rất tốt, thậm chí mong sao nó cứ mãi như vậy.

Một chiều tan tầm nào đó, Lương Thần đi siêu thị. Đang đẩy xe cô chợt nhìn thấy một dây gối rất đẹp chất cao, chợt nhớ mấy lần Diệc Phong chê gối quá thấp, nằm lâu đau cổ, tuy phàn nàn nhưng tối sau anh vẫn ngủ ngon lành, vì vậy khi hai người đi mua sắm cũng quên mua gối mới.

Chọn xong một chiếc như ý, trong khi chờ người phục vụ bao gói, cô gọi điện cho Diệc Phong.

Chờ một lát, tín hiệu hình như không tốt, tiếng nói của anh nghe không rõ, anh hỏi: “... Em về nhà chưa?”.

“Em đang mua đồ cho anh.” Lương Thần cười khúc khích, hỏi: “Anh ở đâu? Có đến ăn cơm được không?”.

Diệc Phong nghĩ một lát, hỏi: “Em mua gì? Anh đang bận, xong việc sẽ gọi cho em”.

“Nếu mệt quá, anh đừng đi lại nhiều.” Lương Thần vừa đẩy xe hàng vừa nói: “Em mua gối mới cho anh, để mỗi tối anh khỏi bị ngược đãi”.

Bên kia ngẩn người, sau đó bật cười, vui vẻ: “Anh cũng đang nghĩ tới chuyện đó, còn chưa kịp nói với em, đúng là bé ngoan”.

Tất máy cô thoáng thấy mặt mình trong khung cửa kính, tuy không cười nhưng ánh mắt lấp lánh.

Khi thanh toán tiền, cô gặp một người quen mà cũng không phải người quen. Khi Lương Thần cầm túi đồ định đi, phái sau đột nhiên có tiếng gọi. Dù siêu thị khá ồn nhưng cô vẫn nghe thấy và ngoái lại nhìn. Có lẽ người đó vừa lướt qua cô, lúc đầu cô không để ý nhưng vừa nhìn thấy anh ta, cô lập tức nhớ ra.

Ngồi trong một nhà hàng gần siêu thị, nhìn khuôn mặt rõ ràng đa huyết thống của anh ta, Lương Thần không khỏi thấy kỳ quặc, tại sao anh ta lại chủ động mời cô ăn tối?

Trước đó, lúc ở trong siêu thị, cô đã nhớ ra đó chính là người thanh niên lai mà cô đã nhìn thấy trong nhà Diệc Phong. Lúc đó hình như Diệc Phong gọi anh ta là James. Sau mấy câu thăm hỏi thông thường, anh ta đột nhiên hỏi: “Bây giờ chị có hẹn với Eric không?”.

Phải mất một lúc Lương Thần mới nhớ ra đó là tên tiếng Anh của Diệc Phong. Cô lắc đầu, nhìn anh ta đầy băn khoăn.

Sau đó đối phương nở nụ cười vừa ân cần vừa lịch thiệp: “Vậy, tối nay tôi mời chị ăn cơm, có tiện không?”, nói xong anh ta lại bổ sung: “Tôi và Eric là huynh đệ của nhau!”. Ánh mắt nghiêm túc và kiên định, như sợ Lương Thần không tin.

Anh ta có thể nhận ra cô, biết cô họ gì, cũng biết quan hệ giữa cô và Diệc Phong, thậm chí chỉ quan tâm xem việc mời cô ăn cơm có phiền đến cuộc hẹn của cô với Diệc Phong hay không, còn những việc khác anh ta không quan tâm, nói anh và Diệc Phong là huynh đệ thì không ai nghi ngờ.

Lương Thần suy nghĩ một lát, nhún vào hỏi: “Đi ăn ở đâu?”.

Cô đưa anh ta đến cửa hàng gần siêu thị. Lương Thần nhìn James chọn món một cách thành thạo, chẳng cần xem thực đơn.

“Thực ra trong người anh có mấy dòng máu?” Lương Thần hỏi, sau khi hai người yên vị trong nhà hàng.

James trả lời ngay trong cần nghĩ, có lẽ anh ra đã bị hỏi câu này rất nhiều lần: “Mỹ, Anh, Trung Quốc, Bồ Đào Nha nữa. Tôi giống bà nội nhiều hơn, bà tôi là người Mỹ gốc Hoa”.

Lương Thần không nhịn được cười, anh ta đang tự khen mình, nhưng rất đáng yêu. James đột nhiên nhìn cô, mắt nheo nheo như đang nghiên cứu, Lương Thần không hiểu, hỏi: “Anh đang nhìn gì vậy?”.

“Không có gì.” Anh ta lúng túng, quay mặt đi, bắt đầu dùng giấy ăn thận trọng lau từng cái thìa, đĩa bằng bạc vốn đã sáng loáng. Lúc trước, khi rửa tay anh ra cũng vậy, sạch sẽ tuyệt đối. Lương Thần buột miệng hỏi: “Anh làm nghề gì?”.

James giơ tay ra hiệu, câu trả lời không ngoài dự đoán của cô.

Lương Thần cười: “Siêu thị đông người như vậy, sao anh nhận ra tôi? Tôi cứ tưởng trong con mắt các bác sỹ ngoại khoa, ngoại hình của con người rất mơ hồ, chỉ có cơ thể mới đáng quan tâm”.

James sờ cằm, cũng cười theo: “Chị luôn có một kho câu hỏi, y hệt Diệc Phong đã mô tả với tôi. Lương Thần hiểu kỳ: “Anh ấy nói gì?”.

Lúc đó, phục vụ mang đồ ăn đến, từng món một, ngon nhất là món mỳ Ý tự chọn, thơm phức, ngon hơn bất cứ nhà hàng nào trước đó. Còn James không biết là do không quen hay là vì lý do nào khác, từ khi bắt đầu ăn là đã không nói, hoàn toàn chăm chú vào công việc ăn uống, thỉnh thoảng mới ngẩng lên nhìn Lương Thần. Nhìn anh ta ăn cô chợt nghĩ, ăn uống mà anh ta đã chuyên tâm như vậy, khi cầm dao mổ anh sẽ thế nào?

Lúc sắp chia tay, Lương Thần hỏi: “Dù không biết anh đang nghiên cứu vấn đề gì, nhưng tôi vẫn phải cảm ơn anh đã cho tôi thưởng thức một bữa ăn ngon như vậy”.

Nét mặt anh ta đột nhiên biến đổi, có vẻ rất bối rối, thậm chí còn có điều gì tức giận, bàn tay anh ta vò mái tóc xoăn, môi mấp máy định nói điều gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng anh nghiêm mặt, dẫn giọng: “Cô hãy đi hỏi Eric”, nói xong anh ta bỏ đi, để lại Lương Thần với một dấu hỏi lớn trong đầu.

Diệc Phong trở về rất muộn, khi mở cửa, cô rất ngạc nhiên: “Muộn thế này, em tưởng anh không đến?”.

“Em đã ngủ rồi hả?”

Cô lấy đôi dép đi trong nhà cho anh: “Em vẫn chưa”.

Hai người vào phòng ngủ, Diệc Phong cởi áo khoác, ngồi xuống đi văng, một tay chống cằm, vẻ rất mệt mỏi.

“Anh lại uống rượu phải không?” Cô ghé sát miệng anh, hít ngửi, nhưng không có mùi rượu, hơi thở vẫn thơm tho.

Diệc Phong bỏ tay xuống, nói: “Đã lâu rồi anh không uống. Hôm nay công ty nhiều việc, anh làm đến tận bây giờ mới xong”, đoạn anh giơ tay vỗ vào lưng cô: “Em ngủ trước đi, anh đi tắm đây”.

Lương Thần nép vào người anh, nói: “Bận thế sao anh không tìm mấy người trợ lý?”.

Diệc Phong lắc đầu nhìn cô, nửa đùa nửa thật: “Đang định nhờ em giúp, em chịu không?”.

“Lính dù ư?” Lương Thần lắc đầu: “Em không làm được đâu!”.

Diệc Phong đứng dậy, nói: “Chẳng phải ông chủ em muốn hợp tác sao? Sao không nhân cơ hội để học thêm?”.

Cô suy nghĩ giây lát, khi thấy anh cầm quần áo đi vào nhà tắm, cô mới hỏi: “Tài thế! Sao anh biết em cũng tham gia?”.

Cửa đóng nhẹ, tiếng anh vọng ra: “Nếu ông chỉ em không nghĩ tới thì anh cũng sẽ đề nghị”.

”Vậy ạ? Tại sao?”

Đáng tiếc câu trả lời của anh lại lẫn trong tiếng nước chảy.

Lương Thần vốn thính ngủ, nửa đêm về sáng, cô lơ mơ nhìn thấy người nằm bên có cử động nào đó, nhưng hôm nay cô đã bận cả ngày, lúc về lại đi siêu thị mua đồ nên cô mệt quá, thiếp đi. Không biết bao lâu sau, có lẽ do sự bất yên trong tiềm thức, khi trở mình không chạm vào người bên cạnh, lúc đó cô mới mở mắt nhìn quanh.

Cánh cửa sổ khép hờ, ánh trăng lọt vào chiếu lên nệm và sàn nhà, khung cảnh mờ mờ lờ lờ lạnh lạnh. Có tiếng động nhẹ ngoài phòng khách, cô rời khỏi giường, mở cửa, thấy Diệc Phong đang đứng quay mặt về phía cô.

“Anh làm gì vậy?” Cô che miệng ngáp.

Tiếng nói đột ngột vang lên của cô khiến bóng người cao gầy trong ánh sáng mờ mờ chững lại, rồi anh đứng thẳng người, trên tay cầm cốc nước.

Lương Thần vén lọn tóc xòa xuống mặt, đi đến, hỏi: “Nước còn nóng không? Em cũng khát”. Cô giơ tay lấy cốc nước, vô tình chạm vào những ngón tay hơi lạnh của anh.

Diệc Phong chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng, không biết anh đã đứng trong phòng khách bao lâu.

Anh đưa cốc nước mới uống một nửa cho cô, nói giọng hoàn toàn bình thường: “Ngày mai chuyển máy đun nước vào phòng ngủ hoặc là không nên tắt điều hòa ở phòng khách”.

Đang nửa đêm nghe anh nói chuyện đó, cô hoàn toàn tỉnh ngủ.

“Nghiêm trọng vậy ư? Sao em không thấy lạnh?” Cô vừa uống nước vừa nghĩ, chẳng lẽ anh chịu rét kém mình?

Khi quay về phòng, Lương Thần vô tình nhìn thấy chiếc áo khác của anh lúc trước để trong phòng ngủ bây giờ đang vắt ở tay vịn đi văng. Vừa rồi cô thấy anh cúi xuống, không biết muốn tìm gì trong đó.

Sau Tết, dự án khu đô thị mới Tân Giang khởi động toàn diện, sự hợp tác của hai công ty cũng chính thức bắt đầu.

Người ta nói mỗi nghề mỗi khác quả không sai. Lương Thần học chuyên ngành Phát thanh, sau khi tốt nghiệp lại làm thiết kế quảng cáo, nhưng cô thích nghi khá nhanh, chủ yếu là do cô cảm thấy có hứng thú với công việc này. Bây giờ công ty lại chuyển sang lĩnh vực truyền thông, cô cảm thấy hơi khó khăn.

Cô lần đầu đến toàn nhà tổng hành dinh của LC chính là lần cùng đi với phó tổng giám đốc. Sau đó mỗi người một vai trò, có lúc cô cũng gặp Diệc Phong trong cuộc họp nhưng cả hai đều giữ khoảng cách nên người ngoài không biết mối quan hệ giữa họ.

Một hôm, trong lúc làm việc, bỗng thấy tổng giám đốc ghé vào nói chuyện, hình như ông ta có ý đặt nhiều kỳ vọng vào cô, muốn thông qua lần hợp tác này để có thể học tập kinh nghiệm, đặt nền móng cho sự phát triển sau này. Ông ta cũng đưa ra những hứa hẹn mập mờ: “Lương Thần, công ty mới sau này, cô sẽ là một trong những người chủ chốt...”, nửa câu sau người nghe tự hiểu.

Cô cảm thấy buồn cười, thực ra cô không hứng thú với những cái đó. Nhân vật chủ chốt, chức lớn, lương cao, sức hấp dẫn của những cái đó với cô không lớn như ông chủ nghĩ. Cô là người ít tham vọng, không quá ham tiền bạc, hay hy vọng nổi bật trên lĩnh vực nào đó, nhất là gần đây khi chung sống với Lăng Diệc Phong, sống trong hạnh phúc có được một cách khó khăn, cô chỉ mong cuộc sống mãi bình yên như vậy.

Điều cô quan tâm bây giờ là cuộc sống đó có thực sự bình yên hay không?

Cô nữ sinh nổi tiếng một thời sắp lên xe hoa!

Mặc dù tin tức không được thông báo rộng rãi, nhưng không biết bằng cách nào, trước lễ cưới của Chu Bảo Lâm, rất nhiều người biết tin.

Trong bữa trà buổi chiều, Lương Thần vừa uống cà phê vừa xem ti vi. Đường Mật chen vào, dù chỉ gặp Bảo Lâm một lần nhưng Đường Mật có vẻ rất tò mò đối với nhân vật này.

Đường Mật hỏi Lương Thần: “Nghe nói chú rể là tiến sỹ kinh tế đúng không?”.

Lương Thần gật đầu. Đó chính là người đàn ông mà Bảo Lâm có lần dẫn đến giới thiệu với cô, quả nhiên là duyên trời định.

Trên màn hình, người phụ nữ hạnh phúc đó ngồi trên ghế, trước ống kính, dung mạo rạng rỡ, chiếc nhẫn lấp lánh ở ngón áp út.

Mấy ngày nay, Lương Thần hễ có thời gian là đưa Bảo Lâm đi sắm đồ cưới cũng như thử váy cưới. Đứng trước tấm gương rộng choán hết cả khoảng tường, Lương Thần không khỏi bàng hoàng, cảnh tượng này quá đẹp, giống như cuộc sống của cô lúc này, nhưng chính vì quá đẹp nên lại khiến cô lo lắng.

Chu Bảo Lâm cũng nói: “Đến tớ cũng cưới rồi, còn cậu? Khó khăn lắm mới quay lại với nhau, hai người chưa bàn chuyện này sao?”.

Lương Thần lắc đầu, đúng là họ chưa bàn chuyện này.

Bảo Lâm lại hỏi: “Qua Tết vừa rồi là cậu đã sang tuổi hai tám rồi đấy! Với đàn ông thì đó là thời hoàng kim nhưng phụ nữ thì khác. Năm xưa cậu chẳng đã từng tuyên bố hai năm tuổi sẽ lấy chồng, bây giờ mọi điều kiện đầy đủ hết mà sao vẫn ung dung thế?”.

Lương Thần không đáp. Thực ra cô không phải không nghĩ tới, nhưng giữa cô và Diệc Phong vẫn còn chút trở ngại.

Hôn lễ của Bảo Lâm, thời tiết rất đẹp, bắt đầu có nắng xuân sớm.

Đêm hôm trước, Lương Thần và Bảo Lâm nói chuyện suốt đêm, sáng dậy cô vẫn phải giúp một số việc vặt. Cô đã xin nghỉ một ngày phép, trước tiệc cưới vào buổi trưa, cô gọi xe đến tổng hành dinh của LC.

Đây cũng là lần đầu tiên cô tìm anh vì việc riêng, thư ký của Diệc Phong đã nhận được điện thoại thông báo, đứng ở cửa thang máy chờ cô. Chính là người thanh niên đã lấy xe đưa cô ra sân bay lần trước, vừa thấy Lương Thần, anh ta đã nở nụ cười thân thiện: “Cô Tô, xin đợi ngoài này, Tổng Giám đốc đang tiếp khách”.

Lương Thần vẫn hàm ơn anh ta nhân dịp này cô lại cảm ơn anh ta thêm một lần nữa

Người thư ký lịch sự rót trà mời cô rồi trở về vị trí làm việc của mình. Lương Thần ngồi trên sofa lật giở cuốn tạp chí, ngay sau đó, phía trước chợt có tiếng động.

Chỉ tại căn phòng cách âm quá tốt nên trước đó Lương Thần chẳng nghe thấy gì hết, khi mọi người mở cửa đi ra, cô mới ngẩng đầu, kinh ngạc.

Màu hồng có lẽ là màu Trình Kim yêu thích.

Lần này gặp lại, vẫn là trang phục màu hồng, khăn quàng vắt vai theo phong cách châu Âu, mái tóc túm cao, gọn gàng, vẻ đẹp chín mộng, Trình Kim cũng đứng sững lại khi nhìn thấy Lương Thần, mặt cô đỏ dần, trên mặt hình như còn ngấn nước. Trình Kim bước tới, cách Lương Thần một đoạn.

Lương Thần đứng dậy. Đối mặt với người phụ nữ này, trước đây cô có thể cư xử lạnh nhạt. Nhưng bây giờ, nhìn bộ dạng của cô ta, có thể đoán biết cuộc nói chuyện trước đó chắc hẳn không vui.

Cô cau mày định vòng qua, nhưng cô chợt phát hiện ra Trình Kim đang nhìn cô với ánh mắt khác lạ, trong đó không có vẻ tự đắc, khiêu khích hay phô trương nữa. Ánh mắt đó, cô không thể nào đọc nổi.

Lương Thần định quay đi, thâm tâm chỉ muốn sau này đừng có những cuộc chạm chán như thế này.

Trước đó cô đã không báo với Diệc Phong việc cô đến công ty tìm anh, lúc này nhìn thấy cánh cửa bị Trình Kim mở ra lại lập tức đóng lại không một tiếng động, đoán là người trực điện thoại chỉ thông báo việc cô đến với người thư ký, nên cô để cuốn tạp chí vào chỗ cũ, đi ra cửa.

Hình như Trình Kim đã khóc, mắt vẫn còn ngấn nước, lớp phấn trang điểm hơi nhòe. Vừa rồi họ đóng cửa nói chuyện gì với nhau, cô cũng hiểu kỳ, nhưng đó không phải là công việc chính của ngày hôm nay.

Hai người phụ nữ cùng yêu một người đàn ông đi ngang qua nhau, không có thắng thua, cũng không ai cần giả bộ, trong lòng họ nghĩ gì có lẽ cả hai đều hiểu.

Cuộc sống của Lương Thần đã từng bị xáo trộn bởi người phụ nữ này, tuy bây giờ dường như mọi thứ đã quay trở về quỹ đạo ban đầu, nhưng nếu không quay trở lại được thì sao? Vận may và cơ duyên đâu phải lúc nào cũng gặp, nếu lỡ dở thì sao? Cho nên dù không đến nỗi hận Trình Kim nhưng Lương Thần vẫn khó có thể tha thứ cho cô ta.

Thư ký là người nhạy cảm, liền gọi điện thoại nội bộ.

Nhưng chính lúc đó, Trình Kim nói với theo, giọng rần rần: “Xin cô hãy rời xa anh ấy”.

Lương Thần ngoái đầu nhìn cô ta, cảm thấy trên khuôn mặt luôn đắc ý của Trình Kim lộ vẻ hoang mang chưa từng có, thậm chí gần như cầu khẩn, cô bỗng dưng chớp mắt, tưởng mình nhìn nhầm.

Lúc đó, cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Lăng Diệc Phong xuất hiện, ánh mắt anh nhìn Trình Kim đầy cảnh cáo.

Trình Kim cắn môi, cố nặn ra nụ cười, nhưng thất bại, tuy nhiên khuôn mặt xinh đẹp đó ngay lập tức trở lại bình thường, ánh mắt nhìn Diệc Phong như có nước. Quay sang Lương Thần, Trình Kim nói dần từng tiếng: “Sẽ có lúc cô phải hối hận, Tô Lương Thần!”.

Cách gọi cả tên lẫn họ này không phải là lần đầu tiên, nhưng lần này cách gọi ấy chất đầy thù hận, Lương Thần có cảm giác sống lưng nổi gai.

Khi cái bóng màu hồng biến mất trong thang máy, Lương Thần vẫn đứng ngây người, mắt nhìn xuống nền. Diệc Phong đến gần, giơ tay vén lọn tóc của cô đang xõa xuống trán, giọng vui vẻ nói: “Ngốc ạ, đừng suy nghĩ lung tung, không có chuyện gì đâu”.

Ngẩng đầu nhìn anh, cô nhoẻn cười: “Em biết”, rồi chột nhìn đồng hồ trên tay, giục: “Anh xong việc chưa? Hôm nay em là phù dâu, không thể đến muộn”.

Diệc Phong ném chìa khóa xe cho người thư ký, gật đầu: “Đi thôi!”.

Vẫn là chiếc Porsche quen thuộc, Lương Thần ngồi vào ghế sau, lơ đãng nhìn ra ngoài, đột nhiên hỏi: “Sao gần đây không thấy anh lái xe?”.

Một câu hỏi bình thường, không hiểu sao lại khiến Diệc Phong giật mình, anh ngoái lại mỉm cười: “Vừa rồi xe phải đưa đến xưởng bảo dưỡng, anh chưa nói với em sao? Hôm nay định lười một chút, nhân tiện Tiểu

Lý có việc ra ngoài”. Người thư ký nhìn vào gương chiếu hậu, cũng cười: “Xin chị cứ tin tưởng vào tay lái của tôi, tôi xin đảm bảo sẽ đưa chị đến nơi an toàn”.

17. Chương 17

Lăng Diệc Phong, anh có phải là người cùng em đi trọn cuộc đời hay không?

Hôn lễ rất long trọng, khi tung quả cầu báo hỷ, Chu Bảo Lâm thiên vị, quả cầu xinh đẹp liệng một vòng cung rồi rơi ngay xuống chân Lương Thần.

Trong tiếng hoan hô của các vị khách nữ, Lương Thần bắt giắc đưa mắt tìm kiếm, dáng người cao lớn hơi gầy của anh đang đứng từ xa, trong ánh mặt trời giữa trưa vàng rực, khuôn mặt đẹp nhìn nghiêng đặc biệt tĩnh lặng dường như không quan tâm đến bầu không khí náo nhiệt xung quanh.

Lương Thần bê quả cầu đi đến, đứng cạnh Diệc Phong, dùng khuỷu tay huých nhẹ anh: “Anh nhìn này!”.

Diệc Phong quay sang nhưng lại không nhìn quả cầu, anh chỉ nhìn chăm chú khuôn mặt xinh đẹp hồ hởi như niêu không khí náo nhiệt xung quanh, anh mỉm cười, giơ tay vén mấy sợi tóc mai xoa xuống mặt cho Lương Thần. Đây là lần thứ hai trong ngày anh làm như vậy, cử chỉ rất đối dụ dàng. Lương Thần xúc động, quay mặt đi. Phía xa cặp tân hôn đang đứng bên chiếc bánh cưới khổng lồ.

“Sống chết có nhau, bên nhau trọn đời, đó là câu thơ em thích nhất trong Kinh thi nên em đã nói với Bảo Lâm viết lên bánh cưới, anh có thích không?”

Diệc Phong buông bàn tay đang để trên vai Lương Thần, không trả lời. Vừa dõi nhìn những dãy núi màu xanh nhạt chạy dài phía xa cơ hồ tới tận chân trời, cô giơ tay nín áo Diệc Phong, vui vẻ: “Bên nhau trọn đời, nghe lý tưởng quá anh nhỉ, nhưng ai chả có quyền mơ ước. Bên nhau trọn đời, em mơ như vậy liệu có quá không anh?”.

Diệc Phong nhắm mắt, sắc mặt chợt tái, ánh mắt tối sầm.

Ngó sắc mặt anh, cô gắng hỏi: “Diệc Phong, anh nói đi, chúng mình chắc chắn được như vậy, đúng không?”.

Bàn tay nín áo anh khẽ run, cô cứ thế nhìn đắm đắm vào mặt người đối diện ngóng chờ một câu trả lời.

Lăng Diệc Phong, anh có phải là người cùng em sống cuộc sống bình thường, không bao giờ chia ly?

Bởi vì sự xuất hiện của Trình Kim hôm nay cùng với những biểu hiện bất chợt, khác thường của anh gần đây làm cô lo lắng.

Hạnh phúc cô đang có quá hoàn hảo, khiến cô cảm thấy nghi ngờ. Những ngày đẹp như trong mơ, bên nhau, anh quá đối dụ dàng, quá đối ầu yếm.

Như giấc chiêm bao.

Thế giới không thể luôn tràn ngập ánh sáng.

Sao cô có thể không hoài nghi?

Khóe môi giật giật, vẫn cúi đầu, mắt không nhìn cô, anh nói như tự hỏi, giọng khác lạ: “ Bên nhau trọn đời, bên nhau trọn đời, thì ra em mong như vậy?”.

Lương Thần cau mày: “Có gì sai không?”.

Cô ngược mắt chờ đợi.

Diệc Phong trầm ngâm.

Không có gì sai!

Nhưng định mệnh luôn trở trêu. Một khi bị bàn tay nghiệt ngã của nó chạm vào, mọi giấc mơ, dù tuyệt đẹp cũng tan theo mây khói.

Cái em muốn là bình yên...

Cái em muốn là mưa nắng có nhau...

Cái em muốn là bên nhau trọn đời...

Đôi mắt đẹp của Diệc Phong càng trở nên u ám, ánh mặt trời tháng Ba dù rực rỡ cũng không làm nó sáng lên.

Sự im lặng lúc này của Diệc Phong làm cô choáng váng.

Dưới ánh mặt trời trong vắt, sắc mặt của Diệc Phong lại càng sạm hơn, anh cúi nhìn đám cỏ dưới chân, cố tình né tránh ánh mắt Lương Thần, giọng nói như cố sức, chỉ đủ hai người nghe: “Xin lỗi, chuyện tương lai bây giờ anh không thể cho em câu trả lời chính xác”. Liếc nhanh phản ứng của cô, giọng anh trở nên âu yếm: “Em quên mình là phù dâu hay sao, nói chuyện đó lúc này không thích hợp, có lẽ Bảo Lâm đang cần em”.

Cô cảm thấy kinh ngạc, như bị dội một gáo nước lạnh, hơi lạnh từ trong toát ra, thậm chí cả người cô cũng run lên.

Người ép cô vào góc tường tầng trệt của công ty lần ấy, người dữ dằn tuyên bố, em muốn kết hôn với người khác là điều không tưởng, chính là anh. Người cố tình né tránh hôn nhân lúc này cũng là anh. Liệu có phải vẫn là cùng một con người?

Anh thực sự né tránh.

Né tránh một vấn đề hiện thực nhất của những người yêu nhau.

Anh từng nói yêu cô, không cho phép cô kết hôn với người khác, anh ân cần, nường nhẹ, dịu dàng. Vậy mà khi nói tới hôn nhân lại né tránh!

Tuy choáng váng nhưng cô vẫn đủ tỉnh táo để hỏi: “Là do cha mẹ phải không?”. Ngoài chuyện đó, giữa họ còn trở ngại gì?

Anh chưa kịp trả lời thì phía sau chợt có tiếng hô: “Mời hai vị quay đầu chụp kiểu ảnh”.

Phóng viên ảnh của đài truyền hình chìa ống kính vào hai người. Do có quan hệ với Bảo Lâm, Lương Thần và anh ta coi như người quen, lần này anh ta phụ trách khâu chụp ảnh, anh ta có mặt đúng lúc, phá vỡ không khí căng thẳng giữa hai người.

Cả hai quay đầu lại, trước khi kịp hiểu ra chuyện gì đã nghe “xoẹt” một tiếng, hình ảnh hai người đã bị thu vào ống kính. Từ xa, cặp uyên ương rất đẹp này đã lọt vào tầm ngắm của tay săn ảnh chuyên nghiệp.

Câu chuyện thế là dừng lại.

Lương Thần quay ra đưa mắt tìm Bảo Lâm, cô dâu chú rể vận toàn màu trắng đang giờ cao ly rượu chúc nhau, nụ cười của họ làm lu mờ mọi thứ xung quanh.

Lương Thần lắc đầu, nỗi đau thoáng qua đang ngấm dần. Lẽ nào anh không nhìn thấy chú rể đang cười nói vui vẻ với cô dâu như không có ai bên cạnh, vậy mà còn viện cớ « Bảo Lâm cần em » để thoái thác.

Lòng nặng trĩu, cô lặng lẽ quay đi, tay vẫn cầm quả cầu được kết bằng những bông hồng nhung và hồng bạch, những nụ hoa hé nở như những nụ cười nhạo báng.

Từ xa Bảo Lâm đã nhìn thấy Lương Thần, gơ tay vẫy, gọi to : « Lương Thần, lại đây chụp ảnh ».

Hôm đó là ngày vui của Bảo Lâm, không nên gây chuyện. Cô kim lòng lại, kéo tay Diệc Phong : « Đi thôi ! ».

Động tác hết sức tự nhiên, giống như bản năng. Nhưng một lần nữa cô rơi vào trạng thái kinh ngạc khi thấy anh rụt tay lại.

« Em cứ đi trước ». Diệc Phong nói.

Cô sững sờ ngược nhìn, thấy nét mặt anh vẫn bình thường, thậm chí đang cười. Cuối cùng một mình Lương Thần đi lẫn vào đám người ồn ào. Nỗi lo sợ mơ hồ trong lòng bấy lâu, trước thái độ kỳ quặc quả Diệc Phong hôm nay đã dần dần hiện rõ, khiến trái tim cô thất lại. Nhưng gắng hỏi anh vào lúc này là không thích hợp.

Cổ tình từ chối một lời hứa, một cử chỉ thân mật.

Từ nay về sau anh và cô sẽ thế nào ?

Cô chậm chạp bước trên thảm cỏ xanh mềm mại, có cảm giác như đã cảm thấy hết cái nghiệt ngã của cuộc sống. Từ khi tái hợp, đây là lần đầu tiên anh, một lần nữa, giữ khoảng cách với cô.

Vừa nhìn bạn, Bảo Lâm vội hỏi : « Sao Diệc Phong không đến ? Tại sao hai người cứ đứng mãi đằng đó ? », rồi liếc nhìn quả cầu hoa trên tay Lương Thần, nháy mắt với cô.

Lương Thần để quả cầu sang một bên, cầm con dao to có thất nơ đỏ, đưa cho Bảo Lâm, mỉm cười giục : « Nào cắt bánh đi, tớ đợi lâu quá rồi ».

Mọi người xúm lại, chú rể cầm tay cô dâu cùng cắt bánh, lớp kem trắng như tuyết chia thành hai đường, lời thề tình yêu viết trên đó cũng bị cắt làm đôi.

Lương Thần đứng bên chăm chú nhìn cái bánh cưới khổng lồ đã bị chia thành hai nửa, ngẩng đầu, qua những cái đầu nhấp nhô, cô nhìn thấy Diệc Phong đang nói chuyện điện thoại đi đến...

Lương Thần bắt đầu cắt bánh thành những miếng nhỏ, Diệc Phong đến bên nói với Bảo Lâm : « Xin lỗi, tôi có việc gấp, phải đi trước », sau đó anh bắt tay chú rể : « Tân hôn vui vẻ ! ».

Bảo Lâm ngạc nhiên : « Bỏ đi sớm thế ! », nhưng lại sợ lỡ việc của anh nên huých vào tay Lương Thần đứng bên : « Cậu không được đi, phải ở lại với tớ ».

Cô ngược nhìn Diệc Phong. Biểu hiện của hai người không có gì khác thường, không ai hay biết chuyện của họ. Lòng cô đắng ngắt, bấy giờ coi như anh đã bỏ rơi cô, không hề có dấu hiệu báo trước, anh cứ thế đột nhiên bỏ đi, hoàn toàn không có ý bảo cô đi cùng.

Nhưng dù vậy, cô vẫn nói : « Em ở lại, anh cứ đi trước ».

Mắt Diệc Phong thoáng xao động, không phải anh không nhận ra vẻ giễu cợt trong câu nói của cô, nhưng anh vẫn làm ra vẻ như không nhận ra, nói giọng vui vẻ : « Vậy lát nữa em tự về nhà ! ».

Lương Thần gắng gượng ở lại đến chiều, hôm nay là ngày vui của Bảo Lâm, không nên làm bạn mình mất vui, cô mấy lần tự nhắc nhở bản thân.

Chiếc taxi phanh gấp, một người đàn ông cao lớn bước ra, mái tóc hung vàng càng rực lên dưới ánh nắng.

« Anh đến đây làm gì ? » Sau khi nhìn quanh, James tức giận nhìn thẳng vào Lăng Diệc Phong đang đứng tựa vào xe màu đen.

Diệc Phong lẳng lặng lên xe, ngồi vào ghế, James vội vàng vào theo, cầm chiếc chìa khóa xe trước đó vút trên ghế, vừa nổ máy vừa lầm bầm : « Tình trạng như vậy mà vẫn lái xe chạy lung tung ? », rồi lại lắc đầu bất lực : « Không muốn sống nữa chắc ! ».

Diệc Phong liếc nhìn anh ta, chống khuỷu tay vào cửa xe, sắc mặt tái dần.

« Yên tâm, tôi chưa ngóc đến thế », anh hạ giọng, « Nếu không đã chẳng nhờ anh lái xe ».

Bãi đỗ xe cách khu vực hôn lễ một đoạn, qua mấy khúc quanh, tiếng cười nói ồn ào bên đó ở đây không nghe thấy. Ở chỗ này không lo bị Lương Thần phát hiện, cuối cùng anh đã có thể nghỉ ngơi.

Xe khởi động gấp, chậm chạp tiến về phía trước. Diệc Phong nhăn mặt, tìm chai nước lọc, sau đó lấy lọ thuốc trong túi áo khoác, chưa kịp mở nắp đã bị người bên cạnh giật mất.

James một tay lái xe, tay kia cầm hộp thuốc nhỏ máu trắng chỉ bằng ngón tay cái, lắc lắc, mấy viên thuốc va chạm lách cách. Anh ta cau mày nghiêm trọng : « Đây là thuốc hai tuần trước tôi đưa cho anh ? ». Thấy Diệc Phong nhắm mắt không nói, anh ta càng bức : « Tôi đã cảnh báo anh, loại giảm đau này nên dùng ít

thời. Anh để mất bao nhiêu thời gian rồi, biết không ? Các triệu chứng phát tác ngày càng mau, càng khó khống chế, nếu anh cứ theo ý mình, uống hết chỗ đó thì đừng hy vọng tôi cho thêm ».

James vốn là người điềm tĩnh, đĩnh đạc như một học giả, lúc này không kiềm chế được, anh ta cũng cảm thấy bất lực với con người ương ngạnh này. Nhưng sự tức giận của James giống như ném một hòn đá xuống đáy vực, chẳng có lấy một phản hồi. James nghiêng rằng nhìn sang bên, lọ thuốc vẫn còn trong tay, thấy Diệc Phong đang hạ thấp ghế ngồi, bàn tay thanh tú đặt lên trán, mặt nhăn nhó, nhưng không đòi lại lọ thuốc.

Trời nắng đẹp hiếm có, xe vượt qua sông, nhìn xuống dòng nước trong vắt, gợn sóng vàng lặn tẩn.

Diệc Phong từ từ mở mắt, nhìn ra ngoài vẻ đăm chiêu.

James vẫn chưa hết giận tiếp tục nói : « Đầu óc lú lẫn vì một cô Lương Thần nào đó mà còn nói mình không ngốc. Nhưng lần ăn cơm với nhau, tôi đã quan sát. Cô ta chẳng qua cũng... »

Diệc Phong lơ đãng, hỏi : « Anh gặp cô ấy rồi sao ? ».

Cơn đau ê ẩm lại xuất hiện, anh cố nén hỏi tiếp : « Anh không nói với cô ấy chứ ? ».

« Không. » James đáp nhưng lại hỏi hận. Lẽ ra anh ta nên cho cô biết vì Diệc Phong bây giờ rõ ràng là đang mạo hiểm với sức khỏe của bản thân.

Diệc Phong thở phào, lại dựa vào thành ghế.

Lương Thần yêu cầu một cuộc sống lâu dài.

Điều đó vốn rất bình thường, nhưng nó lại giống như một lời cảnh báo, đánh thức anh.

Những ngày qua, anh đã làm gì ?

Nửa tiếng trước, đối diện với ánh mắt kiên định của Lương Thần, anh lần đầu tiên ném trải mùi vị của sự bất lực.

Đúng như anh đã nghĩ, con đường phía trước dù chập choạng, thậm chí tăm tối, anh định kéo người mình yêu vào đó mà quên không hỏi cô ấy có muốn hay không.

Hôn lễ kết thúc rất muộn với thủ tục cuối cùng là lễ động phòng, khi Lương Thần về tới nhà thì đã mệt rũ người.

Diệc Phong dường như đoán đúng, điện thoại đến đúng lúc, Lương Thần dựa đầu lên thành giường, nghe thấy tiếng anh hỏi : « Em về nhà chưa ? »

Cô trả lời rồi nói thêm : « Em hơi mệt ».

Chuyện xảy ra buổi chiều khiến cả hai cảm thấy giờ đây hình như chẳng còn gì để nói, sau phút im lặng họ lần lượt bỏ máy, điều này như một thỏa thuận ngầm.

Ngày trước hồi còn sinh viên, họ không ít lần giận nhau, có lẽ là do tính cách, dù mâu thuẫn lớn hay chuyện vặt vãnh hầu như đều kết thúc bằng chiến tranh lạnh. Bây giờ, sau năm năm, tình trạng vẫn thế.

Vẫn chiến tranh lạnh.

Mặc dù lần này không nghiêm trọng đến mức cãi nhau, nhưng diễn biến vẫn như trước, những ngày sau, hai người không gặp mặt, thậm chí điện thoại liên lạc cũng không.

Sau đó, những lúc rỗi hoặc ở nhà, mấy lần Lương Thần định chủ động gọi điện, nhưng vừa bấm máy lại thấy không biết nói gì, nên lại thôi, lòng buồn bực. Lúc lên giường, nhìn cái gối mới mua cho Diệc Phong nằm cô đơn một góc, cô thấy xót xa, nghĩ mãi một điều, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra với hai người ? Trước đó, rõ ràng tất cả vẫn tốt đẹp, tại sao chỉ sau một đêm, tất cả đã đổ vỡ tan tành.

Rốt cuộc ai đã nhúng tay phá hỏng cục diện tốt đẹp như vậy ?

Có lúc cô đột nhiên thấy hối hận, có lẽ ngày mai cô nên hỏi thẳng Diệc Phong, có lúc cô lại đổ lỗi cho lễ cưới Chu Bảo Lâm, thấy người ta hạnh phúc, cô cũng nóng lòng muốn một lời hứa tình yêu.

Chiến tranh lạnh cuối cùng cũng kết thúc, người can thiệp là Lăng Dụ. Khi nhận điện thoại của cậu, Lương Thần vừa tắt máy tính định đi ngủ, cậu rụt rè hỏi : « Chị Lương Thần, bây giờ chị có rỗi không ? ».

Nhớ đến lần trước, cậu cũng gọi điện khuya như thế này, cô bật cười hỏi: « Lẽ nào lại không mang đủ tiền, lại muốn tôi ứng cứu ? ».

Bên kia cười hì hì : « Tối nay uống cũng nhiều, tiền mang cũng đủ, nhưng có một người say, em không biết làm sao ».

Không chờ cô hỏi lại, cậu nói tiếp : « Chỗ anh họ ở chị có biết không ? Làm ơn đến giúp em ».

Lương Thần ngẩn người, chưa bao giờ cô nghĩ người say lại là Diệc Phong. Trên bàn tiệc cô đã chứng kiến không chỉ một lần, rượu uống như nước mà anh vẫn tỉnh như không.

Vậy mà bây giờ Lăng Dụ lại nói anh say !

« Nhưng... » Cô thở dài : « Cậu cứ đưa anh ấy lên giường ngủ là xong, tôi đến thì giúp được gì ? ».

Lăng Dụ rất tinh quái, dù không biết quan hệ giữa hai người đến đâu, nhưng cậu muốn tác thành cho họ, thầm nghĩ đây là cơ hội tốt, vậy là cậu làm bộ cầu khẩn. « Em đúng là không biết làm thế nào ! Anh ấy say quá, lại nôn rất dữ, mà em đã có hẹn đi xem phim với bạn. Chị biết không cô bạn em khó tính lắm, hôm trước em đã chọc giận cô ta, hôm nay không thể hiện, e là... ».

Cậu nói lời thôi một hồi, Lương Thần cảnh báo : « Sau này sẽ là bà vợ ghê gớm đấy ! »

« Nhưng em yêu cô ấy. » Tuyên bố hệ trọng như vậy mà cậu nói ra dễ như chơi.

Lương Thần lại thở dài, hỏi : « Vậy anh ấy bây giờ đang ở đâu. Đã ngủ chưa ? ».

« Chưa, đang nói linh tinh. » Giọng Lăng Dụ có vẻ sốt ruột : « Em đang dọn dẹp chỗ nôn của anh ấy, chị đến mau đi ». Nói xong cậu liền tắt máy.

Cô thay quần áo chuẩn bị đi, sức nhớ có lần anh cũng dùng chiêu này lừa cô đến, nhưng hồi đó khác, với quan hệ hiện nay của hai người, anh không cần phải làm như vậy.

Nhưng rốt cuộc cô lại bị người khác lừa, khi vừa thấy cô bước vào, Lăng Dụ nhe răng cười, chuẩn thẳng.

Phòng rất sạch, ngoài mùi rượu thoang thoảng và ít quần áo, trên sàn không có dấu hiệu bữa bãi, còn người mà Lăng Dụ nói là say khướt, lúc này đang nằm yên trên giường như đang ngủ say.

Không nói linh tinh, không nôn.

Không thấy bóng dáng Lăng Dụ, cô đành ngồi xuống mép giường, lát sau đứng lên thu dọn quần áo rơi trên sàn.

Chắc là của Diệc Phong cởi ra khi lên giường.

Đèn trong phòng đã chính ánh sáng dịu bớt.

Lương Thần nhặt từng cái một, đột nhiên sau lưng có tiếng động, chưa kịp quay đầu đã bị ngăn cản.

Cô không đề phòng, bị kéo lùi về sau, tiếng nói anh rất gần, ngay bên gáy, nhỏ nhẹ và mơ hồ : « Sao em đến đây ? ».

Lương Thần giằng khỏi tay anh, quay người lại : « Lăng Dụ gọi em đến, nói anh bị say ».

Anh cười nhạt, buông tay, trở về ngồi bên giường, tay xoa cằm, sau đó nằm ngửa nhìn lên trần.

Có lẽ anh say thật, nhìn Diệc Phong, Lương Thần thầm nghĩ, đoạn đi đến vịn to đèn bàn, chợt nhận ra vẻ mệt mỏi của người nằm trên giường.

Lại gần, cô lo lắng hỏi : « Anh đau phải không, anh có uống nước không để em lấy, hay anh đi tắm đã rồi hãy ngủ ! ».

Diệc Phong đột nhiên nhắm mắt, nét mặt còn hơn cả mệt mỏi, dường như anh đang cân nhắc điều gì.

Hơi thở mạnh, ngực phập phồng nặng nề dưới làn áo sơ mi.

Thấy anh mãi không nói, cô quay người, định đi lấy nước, vừa quay người đi thì anh lên tiếng.

« Lương Thần, đợi đã ! », giọng anh dứt khoát như đã được cân nhắc. Lúc tối, anh thực ra uống không nhiều, nhưng say thật, đã thiếp đi trước khi cô đến.

Khi vịn thành giường ngồi dậy, cánh tay hơi run, mạch máu xanh nổi rõ ở thái dương giật mạnh.

Thấy Lương Thần quay lại, anh nói : « Em đừng đi, anh có chuyện muốn nói ».

Lương Thần cũng không hỏi, lặng lẽ ngồi xuống mép giường, đoán biết điều anh định nói không ngoài câu chuyện đang nói dở trong lễ cưới của Bảo Lâm.

Cách mấy ngày, cuối cùng rồi cũng phải gặp nhau để nói lại, vậy là bình thường, đâu còn trẻ con nữa, có gì không thể nói với nhau !

Quả nhiên sau một lát yên lặng, Diệc Phong hỏi : « Hôm đó, em hỏi có thể bên nhau trọn đời không, anh không trả lời và em rất quan tâm đến chuyện đó, đúng không ? ».

Bàn tay Lương Thần để trên đầu gối khẽ run, cô căn môi không biết nên nói thế nào.

Thực ra cô đương nhiên không phải không biết những lời thề non hẹn biển, những giao ước đá vàng, rất có thể chỉ là giấc mộng. Bao nhiêu đôi tình nhân từng thề bồi sống chết có nhau vậy mà vẫn mỗi người mỗi ngã. Bao nhiêu lời thề cũng chỉ là vô nghĩa, kết cục thế nào chỉ có đi đến điểm cuối mới biết. Vì vậy điều cô đau buồn không phải anh có hứa hay không, mà là thái độ né tránh của anh.

Người cô đã tưởng có thể chung sống trọn đời, sau những ngày hạnh phúc ngắn ngủi đột nhiên không cùng ý nghĩ với mình, và cô đau đớn vì lẽ đó.

Cô cúi đầu hỏi lại : « Đã yêu nhau, muốn được bên nhau, có gì sai ? ». Không thấy anh trả lời, cô ngẩng đầu, nhìn về mặt tư lự của anh : « Lẽ nào anh không nghĩ như vậy ? ».

Thớ thịt trên má anh co giật, môi mấp máy, cuối cùng hiện ra nụ cười đau khổ : « Em cho anh là loại người gì ? Lẽ nào điều đó không phải là điều anh khao khát ? ».

Nhưng...

Anh đột nhiên đứng dậy, đi vài bước, Lương Thần vẫn ngồi yên, mắt nhìn theo anh. Chợt anh quay mặt lại, cùng lúc có ánh đèn ô tô lướt qua, anh bắt gặp ánh mắt trong veo đẹp mê hồn của cô, như lần đầu gặp nhau nhiều năm trước.

Nhìn đôi mắt đó, anh hít một hơi dài rồi sải bước đến bên giường sụp xuống, ngã vào lòng cô.

Lương Thần vuốt ve mái tóc dày, đen nhánh của anh.

Cả hai bắt đầu run rẩy.

« Mình sẽ ở bên nhau đến bạc đầu, nhất định là thế. »

« Nếu trong một đêm đầu anh bạc trắng ? »

Chỉ có như vậy, mới mãi mãi có thể ở bên nhau.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng cô lên tiếng : « Diệc Phong, kỳ thực đã xảy ra chuyện gì ? ».

Cô dè dặt nói tiếp : « Anh đang giấu em chuyện gì đúng không ? Đừng tưởng em ngốc, gần đây anh thường im lặng một cách khổ hiểu, anh có chuyện gì sao, hoàn toàn không giống anh chút nào. Thực ra không phải em không nghi ngờ, có điều em không dám hỏi thẳng anh. Cũng bởi vì hạnh phúc chúng ta đang có, em đã chờ đợi quá lâu, nếu trực giác của em đúng, vạn nhất có chuyện gì, tất cả sẽ kết thúc sao ? ». Rồi cô dừng lại lấy hơi : « Cũng có thể em quá ích kỷ... Nhưng sau hôm bất ngờ gặp Trình Kim ở công ty, em mới biết trực giác của em không sai. Anh bảo em đừng suy nghĩ lung tung, nhưng chắc chắn anh không biết là từ khi quen Trình Kim đến nay, chưa bao giờ cô ấy nói với em bằng giọng nói và ánh mắt như thế. Em thấy hình như cô ấy đang cầu khẩn em rời xa anh ».

Và hôm đó, trong hôn lễ của Bảo Lâm, không kiềm chế được, em đã hỏi anh...

Diệc Phong vẫn vùi mặt vào lòng cô, hơi thở anh mỗi lúc một mạnh.

Lương Thần luồn tay vào mái tóc dày, giọng tha thiết : « Diệc Phong, bất luận là chuyện gì, chúng mình đều có thể giải quyết ».

Người trong lòng vẫn không nhúc nhích, hình như anh đã ngủ.

Lương Thần khẽ lay vai anh : « Không gì có thể chia rẽ hai ta, phải vậy không ? ».

Đây đương nhiên là Tô Lương Thần.

Như bình tĩnh, anh ngẩng đầu, đứng dậy đến ngồi bên Lương Thần, quàng tay ra sau ôm lưng cô, giọng âu yếm : « Người thực sự ích kỷ là anh », ghé sát vào cổ cô, anh hạ giọng nói nhỏ : « Nhưng... anh không cam lòng ».

« Cái gì ? » Lương Thần nhướn mày, không hiểu.

« Không có gì ! » Anh hôn nhẹ vào môi cô : « Lương Thần, tin anh đi, đừng lo lắng gì hết ».

« Nhưng... »

« Không nhưng gì cả ». Anh xoay mặt Lương Thần, giữ gương mặt ấy trong tay anh, anh thầm thì : « Anh sẽ cố để chúng ta có thể bên nhau trọn đời ».

Một lời hứa như vậy của người tình có thể làm xiêu lòng tất cả trái tim người yêu. Còn nhớ hồi đại học có lần Chu Bảo Lâm đã nói : « Lãng Diệc Phong tuy đẹp trai nhưng rất đáng tin cậy, không giống những gã công tử tốt mã khác ».

Sự thực đúng như vậy. Thậm chí Lương Thần còn phát hiện, anh bản chất là người mạnh mẽ, khiến người khác tin tưởng, nhưng lại không độc đoán gia trưởng.

Chính vì vậy, khi anh nói « Anh sẽ cố », Lương Thần khép mắt, dựa vào người anh, hoàn toàn tin cậy, dường như anh đã nói vậy, nhất định anh sẽ làm vậy.

Có lẽ anh vẫn còn uẩn khúc gì đó nhưng anh lại không muốn cho cô biết. Tuy vẫn hồ nghi nhưng cô không muốn hỏi nữa, có thể đến lúc nào đó anh sẽ tự nói ra. Và cũng bởi vì anh đã nhìn vào mắt cô và nói : « Hãy tin anh ! ».

Lương Thần lựa chọn tin tưởng anh, như tin vào chính mình...

18. Chương 18

Có lẽ Lãng Diệc Phong là định mệnh của cô, hai người mãi mãi ràng buộc với nhau.

Hôm sau Lãng Dụ bị chính một trận, cậu đành chuộc lỗi bằng cách chịu trách nhiệm trả tiền bữa trưa cả tuần liền cho Lương Thần, Đường Mật cũng được mời.

Sự hợp tác giữa hai công ty đã bước vào giai đoạn hai, Lương Thần bận họp hai ngày liền không gặp được Diệc Phong. Nhưng cô cũng không mấy bận tâm bởi vì dù có làm việc cùng một nơi nhưng hai người cũng không gặp được nhau. Ở đây không một ai biết quan hệ của họ, mọi người quan hệ với nhau khá tốt, sau cuộc họp, một nhân viên của LC còn mời cơm.

Lương Thần nhận lời, thu xếp xong, cô gọi điện cho Diệc Phong.

Anh nói: “Em đi nhớ chú ý an toàn. Anh đang ở ngoài bàn công chuyện, xong việc sẽ về nhà”.

“Nhà” mà anh nói là căn hộ chung cư của Lương Thần. Trước đây Diệc Phong hầu như không nói như vậy, anh chỉ nói “anh sẽ đến chỗ em”, nhưng mấy hôm nay, anh hình như chỉ buột miệng, nhưng Lương Thần vẫn cảm thấy ảm áp, xem ra ngôi nhà đúng là tượng trưng cho sự quy tụ tình cảm.

Hơn nữa gần đây Diệc Phong càng ngày càng trở nên khác thường, dù có làm muộn đến đâu anh cũng trở về qua đêm chỗ cô. Như tối hôm trước, anh đêm khuya mới về, cũng chẳng một lời báo trước, anh vào phòng, ôm chặt Lương Thần vừa bị đánh thức, hôn rõ mạnh khiến cô tỉnh hẳn, ngơ ngác: “Ngủ thôi, anh không buồn ngủ sao?”. Mắt long lanh, anh nhìn cô “không”, lại vuốt ve lưng cô thì thầm: “Em ngủ đi, không quấy rầy em nữa”.

Lương Thần nhắm mắt rồi lại mở mắt ra, nằm ngủ dưới ánh mắt người khác cô không quen, hướng hồ hình như anh đang không yên phận.

Cô hơi bị kích động, đặt tay lên người anh, định nhích lại gần, nhưng anh đã dừng lại, nhồm dẩy hôn vào trán cô, nói: “Ngủ đi”, rồi anh nằm xuống, nhắm mắt.

Lương Thần ngỡ ngàng, đúng là dở khóc dở cười, cô quay sang, thấy khuôn mặt anh êm đềm như trẻ nhỏ, lòng bỗng dịu lại.

Đêm trăng sáng, hầu như không có gió, hoàn toàn yên tĩnh.

Trao đổi thêm vài câu, Lương Thần cúp máy, cùng mọi người ra nhà hàng.

Cùng lúc, Diệc Phong cắt điện thoại, ngồi tựa vào khung cửa sổ, lơ đãng ngắm nhìn cái hồ nhân tạo phía xa. Ven hồ trên những chiếc ghế đá dài có mấy người bệnh nhân đang ngồi, có thể nhận ra qua trang phục bệnh nhân màu xanh nhạt.

Người đàn ông ngồi sau bàn làm việc đang chăm chú cúi xem tài liệu chợt ngẩng đầu, khuôn mặt sáng sủa hé lộ nụ cười, đầu hơi ngả về sau, nheo mắt nhìn người bên cửa sổ qua rèm mi dày.

“Anh đã thực sự quyết định?” Người đó hỏi.

Diệc Phong ngoảnh lại, nhìn vào mặt người đó, giọng kiên quyết: “Đúng vậy”.

Vẻ hoài nghi thoáng hiện trong đôi mắt to màu nâu nhạt: “Lần này chắc không hủy bỏ vào phút chót như lần trước chứ?”.

Diệc Phong không trả lời, lại ngoảnh mặt ra ngoài, hỏi: “Khả năng là bao nhiêu?”.

“Anh gặp may.” James lật một trang của tập tài liệu mỏng trong tay, nét mặt thoáng nhẹ nhõm: “Chưa có dấu hiệu ác tính, vẫn như cũ, bốn mươi phần trăm, cơ bản không thay đổi”.

Nghe cụm từ “gặp may”, Diệc Phong mỉm cười như cảm thấy một sự nhạo báng, sau đó anh mới hỏi: “Anh có chắc không?”.

James đột nhiên ngăn người, cảm thấy hơi lạ. Từ sau khi có kết quả kiểm tra, đây là lần đầu tiên Lăng Diệc Phong tỏ vẻ lo lắng thực sự, ngay cả lần ở Mỹ, trước khi phẫu thuật, anh cũng không hề hỏi như vậy.

Diệc Phong cúi đầu, hai chân vắt chéo, lặng lẽ ngồi trên ghế, nét mặt trầm ngâm.

Sau một lát suy nghĩ, James trịnh trọng gật đầu: “Đương nhiên tôi sẽ cố gắng hết sức. Còn anh, anh có tin tưởng không?”.

Diệc Phong đứng lên, hai tay để trong túi quần, trong ánh nắng chiều, thân hình cao, dong dỏng đổ bóng dài màu xám xuống nền nhà, anh lặng lẽ đi ra, hình như anh đến đây chỉ để có được một lời hứa đảm bảo từ James.

“Eric!” Đàng sau có tiếng gọi.

Bước chân anh dừng lại.

“Anh vẫn chưa trả lời tôi, anh có tin tưởng không... anh nên biết, loại phẫu thuật này, ý chí của người bệnh là hết sức quan trọng”.

Ánh mắt Lăng Diệc Phong chợt lóe sáng, âm thanh vang lên trong một không gian hẹp, nghe rất rõ. Câu trả lời “có” của anh, tuy ngữ điệu bình thường nhưng kiên định, đầy tin tưởng: “Tôi đã hứa với một người như vậy”.

Lương Thần về đến nhà, ngạc nhiên, cô không ngờ Diệc Phong đã về trước, hơn nữa mới tám rưỡi anh đã lên giường nằm, dường như đã ngủ.

Khi mở tủ có tiếng động nhẹ, người trên giường khẽ mở mắt, cau mày.

“Hôm nay anh mệt lắm phải không?” Lương Thần đi lấy bộ đồ ngủ. Không biết có phải do ánh đèn hay không mà cô cảm thấy anh gầy đi rất nhiều, sắc mặt rất kém.

Diệc Phong ngồi dậy, có vẻ như anh vừa tỉnh giấc, anh nửa gật nửa không.

Lương Thần tắm xong đi ra, anh vẫn giữ nguyên tư thế cũ nhưng có vẻ tỉnh táo hơn, anh khoát tay nói: “Lại đây!”.

“Gì thế?”

Hai tay vừa chạm nhau, Lương Thần đã bị anh kéo vào lòng, cùng lúc với một nụ hôn.

Khi cơ thể được bao bọc, ôm ấp trong làn hơi ấm, cô không nghĩ được gì hết.

Tình yêu là một thứ kỳ diệu, có người nói nó giống như một loại hương liệu, để lâu hương sẽ phai dần. Nhưng điều này hình như không đúng với họ trước đây cũng như bây giờ, trải qua không ít thăng trầm nhưng cả hai vẫn có sức hấp dẫn ghê gớm đối với nhau. Qua thời gian gián đoạn, giờ đây trở về bên nhau, có những lúc cả hai đều cảm giác họ trở lại thời đi học.

Rất nhiều năm trước Lương Thần từng nghĩ, có lẽ Lăng Diệc Phong chính là định mệnh của cô, hai người vĩnh viễn ràng buộc với nhau.

Đầu óc mụ dần bởi những nụ hôn dài và sâu, bởi những cái vuốt ve đầy nhục cảm, Lương Thần thở dốc, nắm chặt bàn tay anh đang luồn nơi vùng nhạy cảm trên cơ thể cô. Tuy gần như ngạt thở, cô vẫn nhận ra, vẫn đôi môi ấy, nụ hôn ấy, vẫn bàn tay nhạy cảm quyết liệt ấy, nhưng hôm nay dường như tất cả đều mạnh mẽ hơn, điên cuồng hơn, không những như chiếm đoạt mà lại còn có vẻ tham lam như không có lần sau. Cô cố dứt khỏi đôi môi nóng rẫy đang dán vào môi cô với sức hút như nam châm, cô nằm ngửa thở dốc: “Hôm nay anh rất khác thường!”.

Diệc Phong như không nghe thấy, anh xoay người nhắc cô đặt lên người anh. Lương Thần nằm gục trên ngực anh, nghe tiếng tim đập dồn của anh.

Bàn tay anh vuốt ve lưng cô.

Cô nhắm dậy hôn vào môi anh và cảm thấy rất đổi ngạc nhiên khi thấy anh bỗng dừng lại.

Ánh mắt anh thật khác lạ, như có lỗi.

Khi hơi thở dần dần bình ổn, Lương Thần ngồi dậy, cài lại khuy áo, cô bất chợt nghe thấy anh nói: “Anh phải đi công tác”.

“Sao?” Cô chớp mắt ngoảnh lại.

Anh giơ tay vỗ nhẹ vào má cô, bật cười: “Sao cái gì? Lúc nãy ngác trông em thật ngốc!”.

Lương Thần lườm anh, hỏi: “Anh đi công tác? Anh đi đâu? Bao giờ anh đi?”.

“Chưa chắc chắn.” Diệc Phong nói chậm rãi: “Có thể phải đến nhiều nơi, có khi phải ra nước ngoài, cho nên thời gian sẽ khá lâu, cơ bản đã định năm ngày nữa lên đường”.

Lương Thần suy nghĩ một lát rồi nhún cười: “Vậy thì anh phải đi thôi!”.

Diệc Phong cũng cười, vẫn nhìn cô, anh nửa đùa nửa thật: “Nhưng anh không muốn xa em”.

Câu nói: Quý hồ tinh bất quý hồ đa, Diệc Phong chính là người như vậy, bình thường anh ít nói, thỉnh thoảng anh mới nói vài câu, đa phần với ngữ khí không quá nghiêm túc, nhưng bao giờ cũng khiến Lương Thần xúc động mạnh. Cô cảm động, nhưng vốn quen không trả lời nên cô chỉ cười: “Nhưng anh có công việc, biết làm thế nào”.

(dịch nghĩa: Quý trọng về phẩm chất chứ không quý trọng về số lượng)

Diệp Phong hơi cúi đầu, nụ cười anh chợt vụt tắt, môi mấp máy: “Đúng vậy...”, âm thanh cuối như một hơi thở, anh trở mình nằm xuống.

Lát sau, anh tắt đèn rồi tìm tay Lương Thần, nắm thật chặt bàn tay đó trong tay mình.

Những ngày sau thái độ Diệp Phong vẫn thế, không có gì khác. Trước ngày dự tính đi công tác, gặp ngày nghỉ, lại đúng tiết mưa xuân, mưa liên miên, nằm ngủ là thích hợp nhất.

Lớp rèm thẫm màu ngăn cách với thế giới bên ngoài, đã hơn tám giờ sáng, trong phòng vẫn tối om, như đang đêm. Dù vậy Lương Thần vẫn tỉnh giấc theo thói quen, sau khi mở mắt, cô không thấy buồn ngủ nữa. Cô quay sang người bên cạnh, hình như anh vẫn đang ngủ say, cô khẽ khàng mặc quần áo xuống giường.

Tối qua Diệp Phong lại về muộn, nhưng không phải vì công việc. Lúc sắp ăn tối, Lương Thần gọi điện, vô tình nghe thấy tiếng mẹ anh mới biết anh về thăm nhà.

Thực ra từ khi họ trở lại với nhau, dù tình cảm rất tốt, nhưng mâu thuẫn với cha mẹ anh vẫn y nguyên. Giữa họ còn có một Trình Kim và sự phản đối quyết liệt của ông bà Lăng, nhưng cô tạm thời chấp nhận, hy vọng mọi chuyện có thể êm thấm trong thời gian ngắn.

Lần trước trong phòng ăn, thái độ Diệp Phong khi nói chuyện với mẹ, cô vẫn nhớ, tuy nhiên cô không muốn làm anh khó xử nên cố tránh va chạm, cố tránh làm tổn thương cả hai bên, hy vọng một ngày nào đó có thể mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Vì vậy, khi thấy Diệp Phong một mình về thăm cha mẹ, cô chỉ nói: “Anh hỏi thăm sức khỏe hai bác giúp em”.

Đến khuya Diệp Phong mới trở về, Lương Thần đã ngủ say, mơ hồ cảm thấy có người nằm bên cạnh, cô quay mặt về phía đó, tìm tư thế thích hợp ngủ tiếp.

Tám giờ rưỡi, Lương Thần rửa mặt xong, từ phòng tắm đi ra, đúng lúc người trên giường hình như cũng thức giấc, một cánh tay để trần lộ ra ngoài chăn. Cô đi đến, quỳ bên giường, ngắm nhìn anh ngủ.

Diệp Phong trong trạng thái nửa thức nửa ngủ, vẻ nghiêm nghị cố hữu trên gương mặt dịu đi rất nhiều, mắt anh nhắm nghiền, giờ đây trông anh thoải mái như một cậu học trò đã hoàn thành bài vở.

Lương Thần cứ thế quỳ phục bên giường ngắm nhìn anh như vậy, cuối cùng đôi mắt nhắm nghiền ấy cũng mở ra, cô nhướn cười: “Chào buổi sáng”.

Thực ra lúc này Lương Thần vừa tắm rửa, sắc mặt hồng hào, làm da trắng mịn màng, mái tóc uốn chưa chải xòa xuống má, một tay chống cằm mỉm cười, hạnh phúc lấp lánh nơi khóe mắt to tròn, cả người toát lên vẻ thanh tân tươi trẻ, tràn trề sức sống như một thiếu nữ mới lớn, kiên nhẫn chờ người yêu tỉnh giấc, chờ nụ hôn buổi sớm, để bắt đầu một ngày mới tràn ngập niềm vui.

Diệp Phong mở mắt thấy Lương Thần trong trạng thái như vậy, tự dưng bật cười, giơ tay để ngoài chăn nắm lấy tay cô.

Bàn tay mềm, ấm, các ngón tay thon nhỏ.

Anh mấp máy môi, nụ cười chưa kịp định hình đã biến mất. Tuy vậy, cũng chỉ trong giây lát, anh lại mỉm cười, một nụ cười thực sự, hỏi: “Em dậy sớm thế? Lên nằm với anh lát nữa”, vừa dứt lời, anh đã nhắm mắt có vẻ như ngủ chưa đã.

Lương Thần lắc đầu.

Thực ra cô không quen ngủ muộn, dù là mùa đông, một khi đã rửa mặt thì cô không muốn vào chăn nữa.

Anh nắm chặt tay cô, im lìm, dường như chỉ trong tích tắc anh sẽ chìm sâu vào giấc ngủ. Lương Thần không biết làm thế nào, đành vỗ nhẹ vào tay anh, nói nhỏ: “Anh cứ ngủ đi, chuẩn bị xong bữa sáng em sẽ gọi”.

Giọng ngái ngủ, anh nói: “Anh muốn ăn sủi cảo”.

Cô ngăn người, nhà không có sủi cảo đông lạnh.

Buông tay cô, anh trở mình, quay lưng lại, giọng bướng bỉnh như trẻ nhỏ: “Đột nhiên anh muốn ăn. Lương Thần, dưới nhà cách cổng một quãng ngắn có một nhà hàng sủi cảo, em chịu khó đi mua giúp anh”.

Nhìn bộ dạng lười biếng của Diệc Phong, lòng cô phân vân, hình như chẳng giống Diệc Phong chút nào, xưa nay trong chuyện ăn uống anh chưa bao giờ kỹ tính, nhất là phải làm phiền đến người khác.

Nhưng cô vẫn đứng dậy, cười: “Được rồi, anh đợi nhé!”.

Loạt âm thanh nhỏ nhẹ kết thúc, căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng thở của chính mình, Diệc Phong vội nhồm dậy, hấp tấp lần tìm điện thoại dưới gối, bấm số.

Sau tiếng “tít” nhẹ, bên kia lập tức có giọng gái ngủ trả lời, Diệc Phong hơi cuống: “James, anh đến ngay:, anh cố mở mắt nhưng chỉ thấy một màu tro xám, anh nhắm mắt, nói tiếp: “Mắt tôi không nhìn thấy gì nữa”.

Anh nói địa chỉ, tắt máy, nhắm mắt rồi lại mở ra, trước mặt vẫn một màu đen.

Lần phát tác này dài hơn bất cứ lần nào, năm sáu phút trôi qua vẫn chưa hồi phục. Vì vậy anh đột nhiên hoảng hốt, nếu Lương Thần trở về, làm sao anh có thể giấu được?

Cho nên trong lúc mất bình tĩnh, anh đã gọi cho James. Thực ra làm thế cũng chẳng ích gì, Lương Thần xuống lầu, sẽ về ngay, chắc chắn nhanh hơn James lái xe đến.

Thời gian từng phút qua đi, trong phòng vẫn tĩnh lặng.

Có lẽ một số việc ngay từ đầu đã không nên che giấu. Nhưng trước hiện thực tàn khốc, người ta thường lựa chọn né tránh, có thể không phải vì bản thân mà do không muốn làm tổn thương người khác, bất hạnh của bản thân nên một mình chịu đựng, nếu nói ra sẽ là một đòn chí mạng đối với một người đang chờ đợi hạnh phúc.

Diệc Phong ngồi dậy, tựa vào đầu giường trong lúc chờ Lương Thần trở về, không thể không thừa nhận, anh đột nhiên bắt đầu sợ hãi.

Anh đã chịu đựng lâu như vậy, đã kiên trì cho đến tận bây giờ, nhưng hình như tất cả những gì anh đã làm trước đây đều trở thành con số không.

Cô ấy vẫn phải biết!

Tiết xuân ẩm ướt, không khí trong lành, thỉnh thoảng có làn gió nhẹ mang theo chùm mưa bụi đậu lên tóc.

Lương Thần mặc áo len mỏng, vượt qua ngã ba, rẽ vào quán ăn không lớn, khói bốc ngùn ngụt, mùi sủi cảo thơm phức.

Thực ra, trước đây cô cũng biết quán này nhưng chưa vào bao giờ, trên đường đi cô vẫn phân vân tại sao Diệc Phong đột nhiên đòi ăn sủi cảo? Vấn đề không phải ở chỗ anh đòi ăn món gì mà ở chỗ chưa bao giờ anh yêu cầu cô đi ra ngoài mua đồ ăn cho mình. Trước đây có những lần anh về rất muộn, kêu đói, cô định đi xuống nhà mua đồ ăn, nhưng anh nhất định không chịu. Trong tủ lạnh chẳng có gì có thể ăn được, chế biến qua loa, anh vẫn an ngon lành. Hôm nay anh lại nhất định yêu cầu cô đi mua. Tại sao?

Bước vào quán mới biết thì ra bên trong rất đông khách, bàn nào cũng kín người ngồi. Khi người phục vụ đi đến Lương Thần giơ hai ngón tay: “Hai suất, mang về”.

Do khách đông nên cô phải chờ khá lâu, cuối cùng cô cũng lấy được hai hộp sủi cảo nóng hổi, đặt trong hộp xốp mang về.

Bước vào nhà, hơi ẩm sực nức, cô để túi đồ ăn lên bàn, nhìn quanh không thấy Diệc Phong.

Có tiếng động từ phía nhà tắm, cô đi lấy bát đĩa. Lát sau đã thấy dáng người cao dong dỏng xuất hiện ở cửa phòng ăn, tóc vẫn còn đọng nước.

“Ăn sáng thôi!” Cô liếc nhìn anh, bắt đầu đổ sủi cảo ra bát.

Diệc Phong bước lại, gần đến bàn ăn đột nhiên dừng lại.

“Sao lại ngây ra thế, ăn sáng thôi!” Quay đầu thấy Diệc Phong vẫn đang đứng ngây người, cô giục rồi kéo ghế cho anh: “Ngồi đi, thiếu gia ngủ ngày, hay là để em bón cho?”.

Hôm nay tâm trạng Lương Thần hình như rất tốt, luôn miệng nói đùa.

Diệc Phong cười, nắm tay cô, âu yếm: “Bên ngoài có lạnh không?”.

“Không, nhưng phải đợi hơi lâu.” Cô vui vẻ hỏi: “Sao anh biết gần đây có quán sủi cỏ ngon? Đúng là rất đông khách”.

Diệc Phong ghé lại gần bát sủi cỏ, hít ngửi, nói: “Thơm quá, nhưng còn thiếu tương ớt, em đi lấy đi”.

Lương Thần lườm anh, lắc đầu cười: “Sao hôm nay anh khó chiều thế?”.

Giữa gian bếp và phòng ăn có một bức tường ngăn thấp bằng kính mờ, Lương Thần lúi húi sau bức tường tìm chai gia vị. Diệc Phong nhìn bóng người lơ mơ phía xa, thở dài. Cũng may quán ăn đông khách, trong thời gian đó thị lực của anh bắt đầu hồi phục nhưng vẫn chưa hoàn toàn, mọi vật xung quanh kể cả Lương Thần như đang bao bọc trong màn sương.

Diệc Phong ngồi yên, mồ hôi toát ra. Lần này thời gian phục hồi hoàn toàn dài hơn bất cứ lần nào trước đó.

May mà cuối cùng anh vẫn nhìn thấy người trước mặt và thế giới một lần nữa.

James đến hơi muộn, khi anh ta bấm chuông, thị lực của Diệc Phong đã hoàn toàn phục hồi.

Lương Thần đang rửa bát, nhìn thấy James không khỏi ngạc nhiên, sau đó cô thấy Diệc Phong bước vào, anh nói: “Anh và James có chút việc phải đi”.

“Vâng.” Lương Thần không chút nghi ngờ, hỏi: “Trưa anh có về ăn cơm không?”.

“Có, chờ anh!”

Trước khi bước ra, anh hôn vàng trán ấm áp cầu Lương Thần. Cô mỉm cười, xoay vò nước, rửa tay, hôn trả một cái.

Đây vốn là cử chỉ âu yếm thông thường của những đôi tình nhân, nhưng James đứng nhìn, vẻ tư lự. Khi hai người vừa ra khỏi cửa, James cau mày hỏi: “Anh còn định quay về nữa ư?”.

James không hiểu, đã vất vả giấu giếm như vậy, vì sao vẫn muốn ở bên nhau để luôn có nguy cơ bị phát hiện?

Diệc Phong im lặng suốt dọc đường, nét mặt bồn chồn bất an. Xe khởi hành khá lâu, anh mới đột nhiên hỏi, mắt vẫn nhìn ra ngoài, vẻ dăm chiêu: “Phẫu thuật lần này có thực sự cần thiết?”... James ngẩn người, kinh ngạc, nói dối: “Anh vẫn không tin?”. Liếc nhìn khuôn mặt trông nghiêng của người bên cạnh, James lại tiếp: “Hay là anh không tin tôi?”.

Diệc Phong ngoảnh lại nhìn rồi lại quay mặt đi, tia sáng trong mắt anh lay động rồi tắt ngấm, anh thở dài, nói như nói với chính mình: “Vạn nhất... dù sao cũng bốn mươi với sáu mươi, hy vọng không nhỏ, nhưng vẫn chưa quá bán...”.

Bàn chân James lúc đó đạp phanh, nghe Diệc Phong nói vậy, giật mình đạp mạnh chân, xe phanh kít dừng lại đột ngột, cả hai theo quán tính lao người về phía trước. James đặt hai tay lên vô lăng, ngồi bất động, ngực phập phồng, khuôn mặt vốn hồng hào của anh ta chuyển sang màu đỏ tía. Hít một hơi dài, cố nén giận, cuối cùng bằng giọng bình tĩnh James hỏi: “Anh lại định kiểm soát bỏ cuộc phải không? Tỷ lệ bốn mươi phần trăm tuy không lớn nhưng như thế đã là khá may mắn, bởi vì thời gian bỏ lỡ lâu như vậy, nhưng tình trạng xấu đi không đáng kể, chẳng phải là dấu hiệu lạc quan sao? Hay là anh thực sự mất niềm tin?”.

Dừng lại một lúc, liếc nhìn Diệc Phong vẫn ngồi bất động, James tiếp tục, giọng sôi nổi dần: “Vả lại, với tình trạng hiện nay không thể không phẫu thuật. Nếu không hậu quả không chỉ đơn giản là mất thị lực. Sao anh không thử một lần, ít ra là vì cô ấy? Lý do vẫn là cô ấy phải không?”, rồi James dừng lại hồi lâu, chờ phản ứng của người bên cạnh.

Thấy Lãng Diệc Phong đột nhiên khác thường, James bất giác bắt đầu lo lắng.

Cuối cùng Diệc Phong cũng quay đầu lại, nhìn James gương cười vẻ có lỗi, anh lại quay nhìn ra ngoài, nói nhỏ: “Xin lỗi James, nhưng quả thực đột nhiên tôi thấy sợ, bây giờ tôi thực sự cảm thấy hơi sợ”.

James lắc đầu, khởi động máy, lát sau chiếc xe lại lao đi. Mắt nhìn dòng xe trước mặt James thầm nghĩ, người này không giống Lăng Diệc Phong mình đã quen nhiều năm nay. Một Lăng Diệc Phong kiên định, chưa bao giờ mất bình tĩnh ngay cả những lúc công ty ở trong tình trạng bi đát nhất, với anh dù công việc khó khăn hay thuận lợi vẫn có thể bốn cột như thường, mọi việc vẫn xử lý tuyệt hảo. Vậy mà bây giờ lại đột nhiên thừa nhận sự yếu đuối của mình.

Thì ra, đối diện với tử thần, không ai có thể kiên định, ngay cả người kiên định nhất!

Gió tháng Ba, mang theo mưa bụi lướt qua cửa kính để lại một lớp bụi nước li ti, đậu trên những lộc non vừa nảy từ những cành cây khẳng khiu ven đường, chỉ qua vài ngày lộc non sẽ trở nên xanh biếc, mưa xuân thổi thúc, giục giã chúng lớn nhanh, trưởng thành trong mùa hè và đủ sức đối phó với mùa đông khắc nghiệt.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn không ngừng.

Lo âu và hy vọng đan xen.

Diệc Phong không trả lời câu hỏi sau cùng của James, nhưng James đoán đúng, trước khi bước vào ca phẫu thuật sinh tử, lòng anh day dứt suy nghĩ tới một người. Cô sẽ ra sao khi anh không tỉnh lại sau ca phẫu thuật này?

Nhưng James nói đúng, vì Lương Thần, anh sẽ thử!

Sau khi dọn dẹp xong, nhìn ra ngoài trời, thấy mưa không có dấu hiệu tạnh, vậy là dứt khoát không chờ mưa tạnh, cô cầm ô khóa cửa đi ra. Diệc Phong sắp đi công tác, có thể khá lâu, tuy vậy cũng không lâu đến mức quá quyến luyến như những ngày qua.

Sự âu yếm, dịu dàng khác thường của anh khiến Lương Thần sau phút giây hạnh phúc bất chợt thấy lo lắng, những ngày qua đẹp như giấc mơ, cô mơ hồ lo sợ một ngày nào đó giấc mơ sẽ kết thúc.

Tầng thứ nhất của siêu thị là khu vực bán thực phẩm, khách hàng phần lớn là các bà nội trợ. Lương Thần đi lẫn trong họ tranh thủ chọn đồ. Diệc Phong sắp đi công tác, phải mua ít đồ ăn anh thích và sắm thêm mấy thứ đồ dùng đi đường lặt vặt. Cuối cùng như phần đông phụ nữ vào đây, Lương Thần ra về với một túi đồ lớn.

Mưa dày hạt hơn lúc đi nhưng cô cũng không che ô. Xuống xe, cô cầm túi đồ, đi thẳng về nhà, khi sắp đến mái hiên có thể tránh mưa bước chân cô bỗng khựng lại.

Tiết trời âm u, chiếc xe đua đỏ rực đậu phía ngoài bãi đỗ càng nổi bật. Trong màn mưa xám xịt, chiếc xe màu đỏ chói, đặc biệt bắt mắt.

Tuy vậy, Lương Thần dừng lại không phải vì chiếc xe đó.

Trình Kim tựa vào cửa xe, cũng không che ô, mái tóc dài lần này không buộc cao mà buông lơ xuống vai, thấm ít nước mưa, khiến khuôn mặt xinh đẹp càng thêm hấp dẫn.

Nhưng thần sắc Trình Kim khiến cô giật mình.

Lương Thần đi đến hỏi: “Cô tìm tôi hay tìm anh ấy?”.

“Chúng ta cần nói chuyện.” Trình Kim vừa dứt lời, lập tức quay đi, giọng nói tuy không gay gắt nhưng lại kiên quyết và kiêu ngạo khiến người ta không thể từ chối.

Hôm nay Trình Kim vận toàn màu đen, trời âm đạm và ở khoảng cách gần, nhìn sắc mặt cô ta có phần hơi nhợt nhạt, hoàn toàn không giống vẻ rực rỡ tươi trẻ hôm gặp ở văn phòng tập đoàn LC.

Hai người phụ nữ những tưởng chẳng có gì để nói, vậy mà sau một thời gian lại ngồi đối diện với nhau.

Một tiếng sấm âm ì, nhẹ như từ chân trời vọng lại.

Cơn mưa tích tụ lâu ngày, cuối cùng cũng rơi như trút nước sau tiếng sấm.

Mưa xối xả, phủ kín đất trời...

Gần trưa, Lương Thần vẫn ngồi lặng yên bên cửa sổ một quán cà phê vắng, hầu như không nghe thấy tiếng cửa ra vào mở ra rồi đóng lại.

Cô chờ dần nhìn quanh: Trình Kim đã không còn trong quán nữa.

Sau khi ngồi lại hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng Trình Kim bỏ đi cùng với khuôn mặt tuy nhợt nhạt nhưng vẫn xinh đẹp, mang theo mùi nước hoa đắt tiền thoang thoảng, mang theo cả giọng nói mỹ miều, để lại trong quán cà phê vắng một Tô Lương Thần ngây dại.

Lún người trong tấm nệm ghế mềm mại, hai tay bám lấy thành ghế trơn bóng, người cô cứng đờ hầu như không thể cử động, cũng không thể suy nghĩ.

Nhưng rốt cuộc cô còn phải suy nghĩ gì đây?

Vừa rồi Trình Kim đã nói những gì?

Những gì Trình Kim vừa nói giống như quả bom tấn nhưng lại như không thật, mặc dù khi nói ra chuyện đó mắt cô ấy cũng đầm nước. Một Trình Kim xinh đẹp, ngạo mạn cũng có lúc run rẩy, bất lực và bi lụy đến thế.

Mặc dù cuối cùng cô ấy đã lau khô nước mắt bỏ đi, bước chân vẫn dĩnh đạc, dáng điệu vẫn kiêu sa, nhưng vẻ cầu khẩn, giọng van nài của Trình Kim vẫn lộ rõ.

Mưa đập ào ào vào cửa kính.

Kim phút của chiếc đồng hồ trên tường chậm chạp nhích từng bước, thời gian lặng lẽ trôi.

Lương Thần không biết đã ngồi bao lâu như vậy, bỗng ngẩng đầu, nhìn ra màn trời xám xịt mông lung ngoài cửa, cô bất chợt đứng dậy. Có lẽ động tác quá mạnh và bất ngờ, trong tích tắc cô cảm thấy sàn nhà dưới chân hơi nghiêng. Sau phút loạng choạng, tay bám vào tường lần ra phía ngoài, cô mở cửa lao ra đường.

Mưa rơi trên những vũng nước đọng rải rác trên mặt đất làm bắn lên những tia nước li ti. Mưa hắt vào mặt buồn buồn, cô mới sực nhớ vừa rồi lúc lao ra khỏi nhà đã không mang theo ô, đưa tay sờ túi, túi trống không, điện thoại và chìa khóa cũng không mang. Cô đột nhiên sững người, ngơ ngẩn, không biết vội vàng ra khỏi nhà rốt cuộc để làm gì.

Đất trời một màu xám xịt, âm u, từng đám mây lớn vần vũ trên không, bỗng rung người vì một cơn gió lạnh thốc đến.

Cô cứ đứng như vậy rất lâu ở hành lang tầng một, cuối cùng cũng từ xa thấy một người đàn ông che ô đi đến.

Khi đi ngang qua Lương Thần, có lẽ do điều bộ có vẻ kỳ quặc của cô nên người đàn ông vô tình liếc nhìn cô. Người đó cũng có khuôn mặt trắng trẻo và đôi mắt sáng.

Lương Thần như bừng tỉnh ngộ, nắm lấy vạt áo anh ta.

“Điện thoại! Làm ơn cho tôi mượn điện thoại.”

Có lẽ giọng nói quá thẳng thốt, đối phương không kịp suy nghĩ, vội vàng rút điện thoại trong túi đưa cho cô như một cái máy.

Lương Thần lăm bắm cảm ơn, những ngón tay hấp tấp ấn bàn phím, hơi run run. Vị trí các con số đã quá quen thuộc nhưng cô vẫn bấm nhầm.

Cuối cùng cũng có tín hiệu, cổ trắn tĩnh nhưng giọng vẫn run run, cô hỏi: “Anh đang ở đâu?”

“Anh đang thu xếp hành lý”, tiếng Diệc Phong ở đầu bên kia. Cảm thấy có gì bất thường anh hỏi: “Lương Thần, em sao thế?”

Lương Thần giơ một tay che mắt, thở dài như để bình tĩnh lại, cố nén xúc động. Người đàn ông lặng lẽ đứng nhìn, ánh mắt lộ vẻ thông cảm.

Hít vào thật sâu, cô cố đẩy vật chắn ngang họng, thở nhẹ nhàng: “Không có gì, anh cứ thu xếp đi, em chờ anh về ăn cơm”.

Cô tắt máy, cảm ơn người đàn ông một lần nữa, người đã đi một quãng khá xa, Lương Thần vẫn đứng bất động.

Bên ngoài, mưa nhỏ dần, thỉnh thoảng có chiếc xe hơi lướt qua, làm vọt lên những tia nắng trắng đục.

Cô đột nhiên quay đầu, sải bước về phía người bảo vệ.

19. Chương 19

Nhìn sâu vào mắt anh, cô nghẹn ngào: “ Em yêu anh”.

Chưa bao giờ cô mất bình tĩnh như vậy.

Ngồi trong taxi, có lẽ là do lạnh, cả người cô run lên. Chiếc xe lao đi trong màn mưa, đến thẳng địa chỉ cần đến, mái tóc và cả người cô thấm ướt.

Cô hoảng loạn ra khỏi nhà, không mang theo vật gì nên đành phải mượn tạm người bảo vệ ít tiền, rồi cô lao ra vỉa hè vẫy xe, vậy là bị ướt.

Chìa khóa dự trữ để dưới bậc cửa sổ, cô đã đến đó một lần, đã dùng chiếc chìa khóa đó khi giúp Lăng Dụ lấy chiếc đĩa vi tính. Cũng vào hôm đó, cô và Diệc Phong, quan hệ đóng băng, lần đầu tiên có những giây phút ấm áp bên nhau sau năm năm hiểu lầm xa cách. Hôm đó anh cũng đang ốm, hai người ngồi trên tấm thảm dưới sàn chơi điện tử, tư thế rất thân thiết, họ giống như một cặp trời sinh, tan tan hợp hợp, cuối cùng vẫn thành một đôi, hòa quyện vào nhau. Nhưng lúc đó cả hai không hề biết giữa họ có một bí mật kinh người, và cô đã ngốc nghếch bị che mắt suốt năm năm.

Cô tự mở cửa, đi vào phòng khách, cố gắng khẽ khàng không một tiếng động, lên thẳng tầng hai.

Trước đó cô đã hẹn chờ anh về ăn cơm, bây giờ lại đường đột đến tìm. Cũng chính vì vậy, khi cánh cửa phòng ngủ nhẹ nhàng mở ra, Diệc Phong quay đầu lại, sững người, khuôn mặt tuấn tú đột nhiên tái nhợt. Trên chiếc bàn nhỏ để mấy chiếc cốc pha lê sang trọng, một chiếc đang tỏa khói. Thân hình cao gầy đối diện với cô, ở khoảng cách vài mét, dáng điệu hoảng hốt mãi vẫn không lấy lại được bình tĩnh.

Mắt cô lướt quanh một lượt, tìm lạng đi, có gì cơ thất bên trong đau nhói.

Rõ ràng vẫn là con người vẫn ngày đêm bên nhau, quen thuộc từng đường nét, vậy mà lúc này anh đứng đó, mơ hồ như một ảo ảnh, mặt tái xanh, làn môi nhợt nhạt, ánh mắt né tránh cái nhìn của cô. Đau đến lạng người.

Đối diện nhau, nhưng xa cách như không thể với tới.

Phía sau anh, bên ngoài lớp rèm cửa sổ mở rộng, mưa trắng trời. Trong một tích tắc, có lẽ do tâm trạng và khung cảnh ảm đạm, cô có cảm giác tất cả chỉ là ảo ảnh.

Những gì từng có với nhau đột nhiên dâng trào, lướt qua tâm trí. Không ... đây chỉ là cơn ác mộng, mở mắt ra sẽ là anh, với thân hình cân đối, khuôn mặt tuyệt đẹp và ánh mắt như cười...

Nhưng anh đã bước tới, những nỗ lực trấn tĩnh làm người anh run lên.

“... Sao em đến đây?” Giọng nói như của một người khác lạ.

Lương Thần không trả lời, cô bước lại gần, dừng trước mặt anh, sau đó, bằng một động tác hơi thô bạo và bướng bỉnh, cô lấy ra cái vật nhỏ bé anh này giờ vẫn cầm trong lòng bàn tay.

Lọ thuốc nhỏ màu trắng, xinh xắn bị cô tóm gọn trong mấy ngón tay.

Đôi môi Diệc Phong động đậy, nhưng không nói gì, anh nhìn lọ thuốc ở trong tay Lương Thần với ánh mắt bất lực.

Thuốc giảm đau! Cô nhìn trân trân cái lọ nhỏ xinh như một thứ đồ trang sức rồi ngược nhìn anh, ánh mắt tối sầm.

Diệp Phong rùng mình, ngoảnh mặt đi.

Không biết bao lâu sau, vẫn không quay lại, anh khẽ gọi: “ Lương Thần...”.

Âm thanh vang lên khô khan và khó nhọc.

Nước mắt Lương Thần do quá kiềm nén đột nhiên vỡ ào, tuôn trào không thể kìm nén.

“ Diệp Phong, anh tồi lắm!” Lương Thần lao đến ôm choàng anh từ phía sau, gục mặt vào lưng anh, mặc cho nước mắt xối xả ướt đầm áo anh.

Diệp Phong đứng yên, mặt hơi ngoảnh lại, tiếng nức nở ủa vào lòng anh giống như muối mặn rơi vào vết thương đang hở miệng, xót xa...

Anh quay người đỡ tấm thân mềm mại đang dần sụp xuống, nắm chặt đôi bàn tay thon mềm lạnh ngắt, anh dùng hơi sưởi ấm cho nó.

Môi chạm vào vành tai cũng lạnh ngắt như vậy, nở nụ cười dịu dàng anh thầm thì bằng giọng vui vẻ: “ Lương Thần, em lạnh phải không?”.

Lương Thần vẫn cúi đầu, khẽ lắc như không muốn nghe gì hết.

Áp gò má nóng vào đôi má ửng ửng của Lương Thần, anh mỉm cười nói: “ Anh không chết được đâu, việc gì phải ồn thế?”

Cái từ đó thốt ra từ miệng anh một cách nhẹ nhàng tựa như nói chơi nhưng khiến Lương Thần co rúm người.

Cảm nhận được phản ứng của cô, anh hôn nhẹ vào mắt cô như muốn chuộc lỗi. Lương Thần đã thôi khóc, ngược nhìn anh qua rèm mi, khuôn mặt anh hơi tiêu tụy nhưng vẫn tuyệt đẹp, đôi mắt đen thẫm đang cúi xuống nhìn cô, ánh nhìn vừa da diết vừa bất lực. Lương Thần đột nhiên hốt hoảng vươn tay ôm choàng lấy anh, siết mạnh, đoạn gờ tay níu đầu anh xuống, hôn như mưa vào má, vào môi, vào trán anh. Khuôn mặt Diệp Phong như giãn ra, anh mỉm cười, nói nhỏ: “ Hết giận anh rồi ư?”.

Lương Thần dừng lại, vẫn đỡ khuôn mặt anh trong tay, mắt nhìn chăm chăm vào mắt anh. Ánh mắt từ âu yếm chuyển sang giận hờn.

Đôi mày thanh tú nhướn lên, do cố nén giận, hơi thở trở nên nặng nhọc, cô nói giọng rành rọt: “ Anh coi bản thân là gì? Anh coi em là ai?”.

“ Anh đã nói với em, phải tin anh, đừng lo gì hết, chỉ cần hoàn toàn tin anh là đủ. Nhưng bây giờ... là thế nào...” Cô liếc nhìn anh rồi nhìn lọ thuốc lẫn lóc trên sàn, nét mặt đau đớn.

Bàn tay đang nắm tay cô khẽ run.

“ Chuyện lớn như vậy, rốt cuộc đến bao giờ anh mới cho em biết, hay là... anh không định nói ra?”

Lúc nghe Trình Kim nói, thoát đầu Lương Thần hầu như không hiểu, đến khi trấn tĩnh lại, cô lao ra đường như một kẻ mất trí, đầu óc lúc trống rỗng, lúc ngổn ngang không suy nghĩ được điều gì rõ rệt. Lúc này khi đối diện với Lăng Diệp Phong, trí nhớ và tư duy mới được phục hồi. Cô đã ôm, đã hôn rất nhiều con người anh bằng xương bằng thịt, Lương Thần cơ hồ mới thoát ra khỏi cái thế giới đẹp đẽ nhưng rất mỏng manh mà cô đã buông mình trong suốt thời gian qua. Những nghi ngờ âu lo thoáng qua, những dự cảm mơ hồ về hạnh phúc đang có rốt cuộc đã trở thành hiện thực với bộ mặt tàn khốc nhất của nó.

“ Anh không chết được đâu, việc gì phải lo lắng đến thế?”, anh nói ra một cách bình thản dễ dàng, thậm chí với một nụ cười như giễu cợt, chính vì vậy càng khiến Lương Thần hoảng sợ.

Cô tin anh, không hiểu tại sao, giống như một tín đồ tin lời Đức Chúa nhưng nếu đây là một lời nói dối?

Bây giờ rốt cuộc cô đã hiểu thái độ khó hiểu của anh trong hôn lễ của Chu Bảo Lâm, vì sao anh không nói ra một điều dường như đã là hiển nhiên, mặc cho cô truy hỏi. Một lời hứa về một chuyện gần như sắp trở thành hiện thực vì sao lại khó đến thế?

“Thực ra chỉ tại anh ích kỷ”. Giọng Diệc Phong tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng, phá tan bầu không khí im lặng trong phòng. Bàn tay vẫn nắm tay cô, bỗng buông ra. Anh rời khỏi cô đến bên cửa sổ nhìn ra, ngoài đó là màn mưa xám đục.

Thiếu hơi ấm của anh, Lương Thần bắt giác khẽ rung mình, cô ngược nhìn tấm lưng bất động, rất muốn nhìn vào mắt anh, nhưng anh không ngoảnh lại.

“Lương Thần, em biết không, chỉ tại anh ích kỷ”. Anh nhắc lại câu nói với một ngữ điệu hầu như không thay đổi.

“Trước đây khi chúng ta chia tay một cách không rõ ràng, em nói em đã yêu người khác, không một lời giải thích. Những năm sống trên đất Mỹ, anh đã hận em, nhưng không sao xóa được những kỷ niệm của chúng ta, cảm giác đó thật kỳ lạ, nó vừa như chĩa vào lòng anh, vừa khiến lòng anh dịu lại và cũng gieo vào lòng anh hy vọng mơ hồ. Sau đó anh trở về thành phố C, nơi có trường đại học của chúng ta, thoát đầu anh cũng không hiểu tại sao, cho đến khi gặp em...”

Lần nhìn thấy em thực sự anh vẫn rất giận, cho nên anh đã nói ra những câu nghiệt ngã. Nhưng sau khi em đi, anh mới hiểu, thì ra anh trở về thành phố này là hy vọng biết được thông tin về em. Anh muốn biết em sống thế nào khi không có anh, người đàn ông mà em nói đã yêu có làm cho em hạnh phúc, lúc đó anh cũng không hiểu anh chờ đợi một kết quả như thế nào. Nhưng khi phát hiện em đã ổn định, bên cạnh em đã có một người đàn ông có vẻ rất tốt với em, tất cả đã an bài, tình cảm chúng ta ngày trước hình như đã qua, quá khứ cũng không nên nhắc lại, anh cũng định từ bỏ hy vọng, nhưng khi nghe Lăng Dụ nói em sắp kết hôn, đột nhiên anh không thể chịu đựng nổi điều đó và đã lao đi tìm em. Thực ra lúc đó anh chỉ có duy nhất một ý nghĩ, phải ngăn cản đám cưới bằng mọi giá. Vẫn biết cơ hội làm lại là không có, nhưng lại không thể không hành động”.

Lương Thần sững sờ. Những lời bộc bạch với ngữ điệu đều đều khô khan vừa như muốn giải bày vừa giống như sự ăn năn tội nghiệp chưa bao giờ cô có thể hình dung được, bỗng khiến Lương Thần xúc động tận đáy lòng.

Hôm đó cả hai đứng trong gió lạnh, anh ngang ngạnh ngăn cản cô kết hôn, còn cô đã nói ra những lời thách thức nghiệt ngã nhất khả dĩ dập tắt mọi hy vọng của anh.

Thực ra giữa họ, từ khi gặp lại nhau, chỉ toàn mâu thuẫn hoặc giễu cợt, làm tổn thương lẫn nhau hết lần này đến lần khác, chẳng khiến ai dễ chịu.

“Nhưng khi phát hiện có một cái u ở đây”, anh giơ một ngón tay chỉ lên đầu, “anh không phải là thánh nên anh không muốn em sống với người khác, hoàn toàn không biết đến anh”.

“Khi có kết quả kiểm tra, có những lúc anh cô cùng hận em. Hận vì em đã bỏ lỡ khoảng thời gian năm năm quý báu. Điều đó với em có thể bình thường vì em đã yêu người khác, nhưng với anh, một người chưa từng yêu ai khác ngoài em, nó tàn khốc thế nào chắc em khó hình dung nổi.”

Mỗi lời của Diệc Phong giống như những con dao nhọn từ từ đâm vào vết thương đang rỉ máu, đau xé, âm ỉ. Lương Thần để mặc cho nước mắt ứ đầy, dáng người cao lớn đứng bên cửa sổ quay lưng về phía cô dần dần nhập nhòa, như hòa vào màn mưa trắng đục bên ngoài.

“Hôm đó, biết cha mẹ đang chờ ở nhà, anh cố tìm cách đưa em đến gặp họ, thực ra anh luôn muốn dẫn em đến trước mặt cha mẹ, chính thức giới thiệu Tô Lương Thần là người yêu của anh.”

Thảo nào hôm đó, anh nói với ông bà Lăng: “Đây là Tô Lương Thần!”.

Nhưng khi James xuất hiện, hai người lên gác, lúc trở xuống, với vẻ mặt và ngữ điệu khác thường anh nói: “Hiện nay con không muốn cùng bất kỳ ai bước vào cung điện thiêng liêng đó”.

Trong những ngày bất tin, có lẽ Diệc Phong đã quyết định xong một điều gì đó nên anh né tránh câu hỏi của Lương Thần trong hôn lễ của Chu Bảo Lâm.

“ Về sau, cuối cùng em đã nói thẳng với anh, sự thật chuyện năm xưa, anh mới vỡ lẽ... Tuy nhiên cũng không thể trách em, bất kỳ ai chứng kiến cảnh đó cũng có thể nghĩ như vậy, có điều đáng tiếc là em đã không hề hỏi lại anh, lặng lẽ rời bỏ anh với lý do như em đã nói Chúng ta chia tay nhau, em đã yêu người khác. Em biết không, điều làm anh đau đớn nhất là em có thể nói ra điều đó một cách dễ dàng và đứng vững đến thế. Sau tất cả những gì chúng ta đã có với nhau, anh biết làm thế nào... Vậy là uống phí bao nhiêu thời gian quý báu.

Khi anh quay trở lại, bên cạnh em đã có người đàn ông khác.

Anh vốn không tin vào định mệnh, nhưng anh không biết anh có thể sống được bao lâu nữa, nên để cho em yên với hạnh phúc đã tìm được chưa hẳn là điều không hay.”

Lương Thần cắn chặt môi cố nén khóc. Mỗi lời nói của Diệc Phong càng lúc càng khiến cô hốt hoảng. Thì ra chính cô mới là người có lỗi, đây là điều cô chưa bao giờ nghĩ đến. Chỉ vì quá kiêu hãnh, cô đã không yêu cầu anh một lời giải thích. Cả hai đã rơi vào cái bẫy của người khác. Vậy là bỏ lỡ năm năm với bao đau đớn trách hờn...

Bây giờ gặp lại, trở về bên nhau, những tưởng mọi chuyện đã qua, trước mắt chỉ có hạnh phúc. Vậy mà...

Cô thật sự không dám nghĩ tiếp. Cô sẽ ra sao nếu không có Lăng Diệc Phong?

Bầu trời âm đạm, mưa vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt.

Lương Thần vẫn ngồi ngây, quá khứ hiện lên như một cuốn băng quay chậm, mỗi cảnh càng khiến cô thêm xót xa...

Trong năm năm đó cô đã hận anh, trong khi anh...

Trong cái đêm tối trời ở hành lang nhà hàng sang trọng đó, Diệc Phong điên cuồng hôn cô, đôi môi ấm nóng của anh áp chặt vào đôi môi cô, mùi rượu, mùi thuốc lá xông thẳng vào miệng cô đến ngạt thở, đôi tay anh siết chặt vai cô đau điếng. Trong nụ hôn quyết liệt, trong bàn tay nắm chặt đó chứa đựng bao nhiêu đau đớn, giận hờn?

Cô nhắm mắt lại, một hình ảnh khác lại hiện lên. Diệc Phong đứng dưới sảnh, ánh mắt u ám, nhưng giọng nói bình thản, sau đó bỏ đi không ngoảnh lại.

Nhớ lại cảnh đó, Lương Thần cảm thấy tức ngực như bị tảng đá lớn đè lên, đến hít thở cũng khó khăn. Cô bước đến ôm lấy anh từ phía sau, áp má vào lưng anh, giọng tác nghẹn: “ ... Có phải anh đã định rời xa em?”.

Cô không nhìn thấy mặt anh nhưng vẫn cảm nhận được cái gật đầu của anh. Diệc Phong bỗng trở nên sôi nổi: “ Nhưng thành phố C quá bé nhỏ, khi anh quyết định không gặp em nữa thì lại tình cờ gặp lại”.

“ Đó là bữa tiệc với ông Cục trưởng Cục Thuế phải không?”

Diệc Phong gật đầu: “ Anh không ngờ, sau bao nhiêu năm, em vẫn không biết cách tự bảo vệ bản thân mình”.

Lương Thần gượng cười: “ Hôm đó anh đã nhắc nhở em đủ rồi mà”.

“ Và lời đáp trả mới ghê gớm làm sao!” Anh nói giọng vui vẻ và đột nhiên quay lại ôm lấy cô.

“ Em biết không, anh đã muốn phát điên khi nhìn thấy bàn tay ông Cục trưởng để lên tay em. Hôm đó để giải thoát cho em khỏi đám người đó, anh đã phải uống đầy một bụng rượu phạt.”

“ Em biết, em cũng đoán thế. Dù sao hôm đó em cũng phải chịu ơn anh.”

“ Tất nhiên rồi. Vậy mà trước đó, anh đã phải chịu đựng bao nhiêu lời lẽ chua chát, cay nghiệt.”

“ Anh nhớ dai thật!” Lương Thần xâu hổ vùi mặt vào ngực anh.

Nhớ lại chuyện cũ làm họ tạm thời quên đi hiện tại. Diệc Phong dìu cô đến ngồi xuống đi vắng. Anh ngồi tựa lên tay đi vắng trong khi cô ngả người vào lòng anh.

Cả hai không nói, trong phòng tuyệt đối yên lặng, điện thoại cũng không bật. Họ chìm trong dải ánh sáng mờ mờ hắt qua cửa sổ.

Một ngày thật là lũng, tưởng chừng rất dài nhưng bóng tối như ập đến rất nhanh. Rất lâu sau Lương Thần đột nhiên nhớ ra: “Trình Kim yêu cầu em buông tha anh”, cô hít một hơi dài nhưng giọng vẫn hơi run: “Cô ấy bảo em rời xa anh, chỉ có như vậy anh mới yên tâm đi chữa bệnh, có đúng không?”.

Diệp Phong không trả lời ngay, chỉ lẩm bẩm: “Thì ra là cô ấy”.

Lúc đó Trình Kim nói: “Lương Thần, cô không bao giờ có thể hiểu anh ấy bằng tôi, chỉ có điều không biết tại sao anh ấy vẫn lẩn tránh không chịu điều trị... rõ ràng có thể phẫu thuật, tôi đã hỏi bác sỹ, hoàn toàn có thể phẫu thuật, nhưng anh ấy dùng dằng kéo dài thời gian. Tôi Lương Thần, hãy nghĩ cho anh ấy, vạn nhất nếu không khuyến khích, thì tôi xin cô, cô hãy rời xa anh ấy...”.

Mắt Trình Kim đầm nước.

“Hãy làm phẫu thuật, em xin anh.” Lương Thần nhắm mắt, hít một hơi thật sâu: “Lẽ nào chỉ vì muốn sống với em mà anh từ chối phẫu thuật?”.

Diệp Phong nói nhỏ: “Không phải thế”.

“Không phải sao?”

Diệp Phong không trả lời, chỉ ngược mắt lên nhìn cô.

Lòng xao động mãnh liệt, cô cảm tay anh áp lên má, như chợt nhớ ra điều gì cô lại hỏi: “Trước hôm em định về quê, anh gọi điện cho em từ đâu?”.

Thực ra cô đã hỏi câu đó một lần. Đó là cái hôm cả hai còn ở quê cô. Lúc đó Lương Thần đang trải nệm ở đi vắng phòng khách cho anh, buột miệng hỏi như vậy và anh trả lời như nói đùa: “Ở Mỹ, lúc đó anh đang đánh bạc”.

Lúc đó Lương Thần đã tưởng thật.

Nhưng bây giờ, giống như tia chớp lóe lên, tất cả hiện ra rõ ràng, Lương Thần đã hiểu nhưng vẫn hỏi: “Em không tin, rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Diệp Phong vẫn không nói, chỉ cúi đầu thấp hơn, ghé sát tai cô thầm thì: “Lúc đó chỉ là do anh thấy nhớ em”.

Buổi tối hôm ấy, anh cũng ôm cô như thế này, cũng nói: “Lương Thần, chỉ là do anh thấy nhớ em”.

Cho nên anh mới gọi điện vào đúng lúc đó, lúc cô đang rất cần anh.

Lương Thần không hỏi gì thêm, nước mắt lặng lẽ tuôn, Diệp Phong hơi nhắm mắt ngả đầu vào tay thành ghế đi vắng như chìm trong suy tưởng. Khi bàn tay này giờ vẫn áp vào má cô bị thấm ướt, anh mới giật mình cúi xuống nâng mặt cô lên, hôn vào đôi mắt ngấn nước, đoạn cổ mỉm cười: “Đừng khóc, anh không chết được đâu, nhưng bây giờ em phải trả nợ thuốc cho anh”.

Báo cáo điều trị của Diệp Phong là do Trình Kim ngẫu nhiên phát hiện ra. Trong đó có rất nhiều thuật ngữ chuyên môn, cô không hiểu lắm, chỉ biết một điều là Diệp Phong có một cái u trong đầu, nhưng anh đã từ chối phẫu thuật, cô suy đoán lý do có thể ở phía Lương Thần nên đã đến tìm cô.

Tuy là u lành, nhưng lại đè vào dây thần kinh quan trọng, gây đau đầu và mất thị giác tạm thời, thậm chí mù hẳn.

Dù đã biết điều đó, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy những viên thuốc giảm đau màu trắng bé xiu, Lương Thần không khỏi hoảng sợ, người bắt chợt run lên. Nhìn anh cho viên thuốc vào miệng, chiêu với một ngụm nước, cô nhắm mắt hỏi: “Đau lắm phải không?”.

Diệp Phong đặt cốc nước xuống bàn, giơ tay kéo cô ngồi xuống nói: “Đừng cau mày thế, không đau đâu”, giọng anh nhẹ nhàng như dỗ trẻ nhỏ.

Thực ra trong khi thuốc còn chưa phát huy tác dụng, quả thực rất đau...

Cô lặng lẽ lồng bàn tay mình trong tay anh, bàn tay anh hơi lạnh, mồ hôi dính nhớp nháp.

Sao lại không đau, nếu vậy tại sao anh lại có mồ hôi lạnh?

Cô đứng dậy đỡ anh nằm xuống: “ Anh nằm nghỉ đi, em đi nấu gì cho anh ăn”.

Cô vừa định quay đi thì Diệc Phong đã nắm tay cô kéo lại, anh gượng cười, nói: “ Nhà anh không có thức ăn đâu”.

“ Thế nào cũng có”, cô mỉm cười, “ anh ngủ đi, để em giải quyết”.

Cuối cùng cô phát hiện thấy hòm gạo cũng trống không, có lẽ gần đây Diệc Phong gần như ở hẳn chỗ cô nên trong tủ lạnh ngoài vài đồ uống và mấy quả trứng gà thì không có gì hết.

May trong tủ bếp cô tìm thấy hai gói mì, có thể dùng tạm. Trong lúc chờ nước sôi, Lương Thần nhìn gian bếp, toàn những đồ dùng hầu như còn mới nguyên, không biết vì sao cô bỗng dưng cảm thấy bồn chồn.

Nấu xong bát mì vào phòng ngủ, Diệc Phong đã nằm xuống giường, mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đặn.

Cô sợ làm anh thức giấc nên không bật đèn. Vừa để bát mì lên bàn đã thấy anh mở mắt, cô lại gần hỏi: “Anh có ngủ được chút nào không?”.

Diệc Phong cười: “ Có, anh cũng thiếp đi chút ít”. Nói đoạn từ từ ngồi dậy dùng hai ngón tay day thái dương.

Nhìn động tác của anh cô mới thấy rất quen. Thời gian này, anh hay dùng ngón tay day huyệt thái dương, nhưng cô không để ý, cho là anh bị mệt.

Cô đưa bát mì cho anh, âu yếm: “ Anh đói không?”.

Diệc Phong đón bát mì, nhìn kỹ một lát, nhướn mày, giọng vui vẻ: “ Nhìn em thế này anh không quen lắm”.

Cô ngạc nhiên: “ Em làm sao?”.

Cô vẫn như thường, có gì khác đâu?

“... Không có gì.” Anh nói, bắt đầu ăn.

Ăn xong, hình như anh hơi buồn ngủ, mặc dù anh nhất định đòi Lương Thần cùng nằm nói chuyện, nhưng mới được một lát anh đã ngủ thiếp đi.

Khi nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho anh, cô mới nhận ra có lẽ cô khác thật. Trước đây, thậm chí mới chỉ một tiếng trước, cô đâu có thận trọng chăm sóc anh như thế này, trái lại chỉ có anh chăm sóc cô. Tất cả đột nhiên thay đổi và Diệc Phong đã nhạy cảm nhận ra. Thấy anh đã thở đều, Lương Thần lặng lẽ lui ra, đến bên cửa sổ.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài mưa đã ngớt, nhưng bầu trời vẫn một màu u ám. Ở khu chung cư này các tòa biệt thự cách nhau khá xa, tạo nên tầm nhìn thoáng rộng, có rất nhiều cây xanh. Không muốn để anh một mình, Lương Thần gọi điện bảo nhà hàng đưa đồ ăn đến.

Khi đồ ăn mang đến, Diệc Phong vẫn chưa tỉnh dậy, Lương Thần không mang theo tiền, đành đi tìm ví của anh.

Trả tiền xong, cửa đóng lại, cô vẫn cầm trong tay chiếc ví da lớn màu nâu, mềm mại. Cô ngắm nhìn cái vật giống như một đồ trang trí xinh đẹp, bất giác không tìm được mở ra, ở gần trong cùng có vật gì giống như miếng bìa cứng, cô do dự một lát rồi rút ra. Một bức ảnh. Tuy đã cũ đi nhiều, các mép thậm chí đã ngả màu, nhưng khuôn mặt thiếu nữ trong ảnh vẫn rõ nét, trẻ măng, tươi rói, mắt trong veo.

Cô vẫn nhớ nguyên hình ảnh hôm đó, lúc đưa tặng Lăng Diệc Phong.

Mỉm cười, cô lật mặt sau bức ảnh. Trên đó là nét chữ của cô, vốn rất rõ nhưng qua thời gian cũng bắt đầu mờ dần.

Lương Thần của tôi.

Chính tay cô viết bốn chữ đó.

Vậy mà bây giờ nhìn lại vẫn thấy ngẩn ngơ.

Phía sau nét chữ mềm mại có một dấu hỏi lớn, ai đó đã dùng bút đỏ đánh thêm vào, nét bút phóng khoáng. Đúng lúc đó, sau tiếng “tạch”, điện bùng sáng.

Lăng Diệc Phong đứng ở chân cầu thang, mái tóc hơi rối, vẻ xanh xao lúc trước dường như tan biến, khuôn mặt anh lúc này hồng hào, khỏe khoắn, rất mực tuấn tú.

Anh đã nhìn thấy ví tiền và bức ảnh trong tay cô nhưng không nói gì, anh nhìn những túi đồ ăn trên bàn, hỏi: “Mua nhiều đồ ăn thế này? Em định tiệc tùng sao?”, đoạn vui vẻ giúp cô mang những cái túi vào nhà bếp.

Lương Thần đến ngồi lên đi văng ngắm nhìn bức ảnh. Diệc Phong đến ngồi bên cạnh cô, cũng nghiêng đầu ngắm nhìn.

“Thời gian thật vô tình!” Lương Thần thở dài.

Anh mỉm cười, lấy bức ảnh từ tay cô đặt trở lại vào ví, để lên bàn, quàng tay ôm cô vào lòng, nói như dỗ dành: “Em buồn gì chứ, Lương Thần vẫn đẹp thế kia mà, người đáng lo phải là anh chứ?”.

Cô vội đưa ngón tay chặn môi anh, rướn người định hôn. Anh nghiêng đầu tránh, vui vẻ: “Anh chưa đánh răng”.

Lương Thần lắc đầu, nhìn vào mắt anh, nũng nịu: “Em yêu anh!”.

Cô hôn tới tấp vào môi, vào mắt anh, sôi nổi thắm thì: “Diệc Phong, em yêu anh”.

Bàn tay anh ngập ngừng giây lát rồi siết chặt cô vào lòng.

Mắt cô bỗng cay xè.

Khi anh buông ra, Lương Thần nín lấy anh: “Phẫu thuật thôi, em sẽ đi cùng anh”.

Trong gian phòng đèn sáng rực, Diệc Phong tựa vào tay ghế đi văng, Lương Thần gục vào lòng anh, bàn tay luồn vào mái tóc dày của cô. Lát sau anh nói: “James là bác sỹ điều trị chính của anh, mọi việc sẽ do anh ấy thu xếp”.

Lương Thần hỏi: “Anh định phẫu thuật ở thành phố này sao? Hay là Bắc Kinh, Thượng Hải?”. Chợt nhớ lại chuyện ra nước ngoài lần trước của anh, cô hỏi: “Chúng mình đi New York nhé?”. Anh nhìn cô gật đầu: “Được, New York mới là nơi làm việc thực sự của James”.

Diệc Phong nín tay cô: “Em trở nên nôn nóng từ bao giờ vậy?”. Kéo cô ngồi vào lòng, anh hỏi nhỏ: “Em định đi với anh thật sao?”.

“Mình đã thỏa thuận rồi mà!”

Rồi cô cố bỏ anh ra.

Tối hôm đó, ở lại chỗ anh, tận mắt nhìn thấy Diệc Phong gọi điện cho James, thông báo kế hoạch của họ, cô vừa mừng vừa lo.

Dường như hy vọng và lo âu đang cũng vấy tay ở phía trước.

Đêm đó gục trên ngực Diệc Phong, bên trái là tiếng tim anh, từng nhịp, từng nhịp, bình ổn, mạnh mẽ, dường như những âm thanh đó đã từ ngực anh truyền đến cơ thể cô.

Cô không thể tưởng tượng một ngày nào đó nếu không có anh cuộc sống cô sẽ ra sao.

“Ngày mai em không đi làm.” Cô nói.

Diệc Phong nhướn mày: “Sao thế?”, anh chợt hiểu ra, cười: “Nhưng sáng mai anh phải đến công ty, có một số việc cần bàn giao”.

Cô bỗng thấy thất vọng, bây giờ, cô chỉ muốn ở bên anh từng giây từng phút.

Dường như hiểu tâm tư của cô, Diệc Phong cúi đầu hít mùi nước hoa trên tóc, nén thở dài, nói: “Hay là em đến công ty với anh?”.

Yên lặng một lát, Lương Thần lắc đầu, mỉm cười: “Em sẽ ở nhà đợi anh”.

Vẫn chưa đến thời điểm quyết định, nếu cô tỏ ra yếu đuối, lấy đâu sức lực chịu đựng những ngày tiếp theo?

Vuốt tóc cô, anh ngập ngừng: “Lương Thần, em phải đồng ý với anh một chuyện”.

Cô khê cự mình, anh nói tiếp: “Ca phẫu thuật này có thể coi như một canh bạc, chúng ta đã lựa chọn, đã quyết định chơi, vậy em phải hứa với anh, em có thể chấp nhận thua cuộc”.

Hàng mi dài của cô lay động, đổ một hình vòng cung màu thẫm, nhưng hơi thở vẫn đều.

Lặng lẽ kéo chăn đắp cho Lương Thần, anh gơ tay vặn nhỏ đèn bàn.

Khi thấy Diệc Phong đã thở đều, cô mới mở mắt, từ từ ngồi dậy, ra khỏi giường.

Cô đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thành phố vẫn sáng đèn, bao nhiêu ngọn đèn lung linh như những đốm lửa như vậy, không có đốm lửa đó tất cả sẽ chìm trong bóng tối lạnh lẽo. Lúc trước không trả lời câu hỏi của anh, cô biết làm như vậy sẽ khiến anh thất vọng, nhưng canh bạc này là mạng sống của cô, Lương Thần không thể thua.

20. Chương 20

Dẫu biết Lương Thần sẽ không từ bỏ, không lùi bước nhưng anh vẫn cần một mũi tiêm phòng.

Ngày hôm sau, trời vẫn chưa có nắng, mưa xuân ở thành phố này thường liên tục và dai dẳng.

Khi Lương Thần tỉnh giấc, Diệc Phong vẫn còn đang ngủ. Cô xoay người ngắm nhìn anh, mãi đến khi thấy mi mắt anh động dậy mới trở dậy.

Cô ngồi ở phòng khách một lát, sau đó kéo rèm cửa sổ rồi vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Khi thư ký của Diệc Phong bấm chuông, cô đã hâm xong sữa, xe đã chuẩn bị ngoài cửa, xem ra tối qua anh đã thu xếp mọi việc.

“Tôi đi gọi anh ấy, anh vào ngồi một lát”. Cô nói với người thư ký, nhưng vừa quay người định lên gác cô đã thấy Diệc Phong y phục chỉnh tề đang xuống cầu thang.

Người thư ký đứng dậy nói: “Chào Tổng giám đốc”.

Diệc Phong gật đầu: “Chào”.

“Anh ăn chút gì hãy đi.” Lương Thần nói và đi vào bếp lấy đồ ăn.

Nhưng Diệc Phong đã đi theo cô, đứng tựa vào khung cửa hỏi: “Em có món gì đây?”

Cảm thấy giọng nói của anh có gì khác thường, cô quay ngoắt đầu lại, chăm chú nhìn anh. Chợt nhận ra sắc mặt anh tái nhợt.

Cô hốt hoảng đến gần: “Anh sao thế?”

Mới nói vậy, thấy anh lắc đầu, cô đành im bật.

Nhưng trong khoảnh khắc im bật ngắn ngủi đó, hình ảnh Diệc Phong trong mấy ngày qua đột nhiên lướt qua rất nhanh trong trí óc cô.

Bàn tay với những ngón tay dài, trắng xanh của anh nắm chặt khung cửa sổ từ từ tuột ra.

Lương Thần kinh ngạc, tay vẫn cầm ly sữa, nghe thấy tiếng kêu thất thanh của người thư ký. Trong phòng dường như có sợi dây đàn kéo căng bỗng nhiên đứt phụt khi thấy Diệc Phong ngã xuống nền.

Khi James đến bệnh viện, Diệc Phong đã được cấp cứu, đưa về phòng bệnh để theo dõi. Đẩy cửa bước vào, James thấy ngay khuôn mặt trắng như tờ giấy của Lương Thần, nhìn lên giường, Diệc Phong vẫn thiêm thiếp, chưa tỉnh.

Chưa kịp để James mở miệng, Lương Thần như nhìn thấy cứu tinh, mắt sáng lên.

Cô bước ra đón James, hỏi gấp: “ Tại sao anh ấy lại đột nhiên ngất đi? Như thế là biểu hiện gì?”, cô dừng lại rồi lại tiếp: “ Có phải cần làm phẫu thuật ngay?”

Đầu óc rối loạn, cô nói ý nghĩ vừa nảy sinh trong đầu. James hỏi lại, vẻ mặt nghiêm nghị: “ Đã kiểm tra chưa? Họ nói sao?”

Lương Thần lắc đầu.

Bác sỹ đã giải thích phim chụp X-quang cho cô nhưng lúc đó đầu Lương Thần chỉ toàn những tiếng u u, lời bác sỹ thoảng qua, cô nghe nhưng chỉ hiểu bập bõm, cô thấy bức với chính mình, không biết từ lúc nào cô trở nên vô dụng như vậy. Chỉ khi nghe câu duy nhất của ông bác sỹ, nói tạm thời không có gì nguy hiểm đến tính mạng, Lương Thần mới thở phào.

James thấy cô ngơ ngẩn như vậy cũng không hỏi thêm, quay người đi tìm gặp bác sỹ.

Lương Thần đến bên giường cầm tay Diệc Phong, bàn tay anh hơi lạnh, im lìm bất động, dường như cũng rơi vào trạng thái hôn mê như chủ nhân.

Lát sau cửa phòng lại có tiếng động, Lương Thần ngẩng đầu. Bà Lăng lúc này dường như chạy vào phòng, ánh mắt hốt hoảng, bà đến bên giường nhìn Diệc Phong, rồi nhìn Lương Thần lúc đó đã đứng lên.

“Sao lại thế này?” Bà khẽ vuốt mái tóc rối của Diệc Phong rồi quay sang Lương Thần hỏi giọng lo âu, hơi gay gắt: “ Diệc Phong bị bệnh gì? Bao giờ mới tỉnh lại?”

Ông Lăng đi theo sau cũng vừa bước vào, ánh mắt dò hỏi hướng vào Lương Thần.

Lương Thần không trả lời, trên đường đến bệnh viện, sợ xảy ra chuyện nên cô đã gọi điện cho họ. Bây giờ xem ra hai người thực sự không biết tý gì, cô do dự có nên cho họ biết sự thật.

Nhưng nếu Diệc Phong không muốn cho họ biết?

Nhưng sự im lặng của cô, vào lúc nhạy cảm thế này, có tác dụng ngược lại.

Bà Lăng hốt hoảng, giục: “ Cô nói mau đi!”

Ông Lăng cũng nói: “ Cô Tô...”

Lương Thần nhìn hai người, vừa mấp máy môi thì James đẩy cửa bước vào.

James đúng là cứu tinh, Lương Thần đưa mắt nhìn anh.

James hiểu ý, dáng vẻ bình tĩnh nói: “ Hai bác đừng quá lo lắng, Eric chỉ bị cảm sốt, lại thêm làm việc quá sức, nghỉ ngơi ít ngày là sẽ ok”. Như sợ họ không tin, James lại mỉm cười nói tiếp: “ Tôi vừa từ chỗ bác sỹ về, bác sỹ nói gần đây đường huyết của Diệc Phong hơi thấp, trong người có bị yêm nhẹ, mới dẫn đến ngất đột ngột, truyền nước là sẽ ổn.”

James là bác sỹ, cũng tương đối có danh tiếng, lại là chỗ quen biết của gia đình, bạn tốt của họ, nghe anh nói vậy nỗi lo của bà Lăng lập tức dịu đi, nhưng vẫn ở lại đợi Diệc Phong tỉnh lại.

Ông Lăng đến bên Lương Thần nói: “ Cô Tô, chúng ta ra ngoài nói chuyện”.

James nhướn mày, Lương Thần cũng ngây người.

Thực ra điều cô quan tâm nhất bây giờ là tình trạng sức khỏe của Diệc Phong, nhưng có ông bà Lăng nên không tiện hỏi James, đành gật đầu theo ông Lăng ra ngoài.

Hành lang bệnh viện sáng choang, Lương Thần đứng tựa vào lan can, tay lạnh ngắt.

Ông Lăng nói thẳng: “ Cô Tô, xin hãy nói thật với tôi, Diệc Phong bị bệnh gì?”

Lương Thần mở to mắt: “ James đã nói rồi mà?”.

Ông già xua tay, ngắt lời, mặt hơi phẫn nộ, ngữ điệu như khẳng định: “ Bà ấy rối trí không nhận ra nhưng hai người đừng giấu tôi”. Ông dừng lại nhìn Lương Thần, cau mày: “ Là bệnh nặng gì mà phải dùng máy thở?”

Lương Thần giật mình, mọi nỗ lực trấn tĩnh cuối cùng đều vô ích.

Ông Lăng tỏ ra khá bình tĩnh, về điểm này Diệc Phong rất giống ông. Cho nên cô cảm thấy không nên giấu ông, đành nói thật: “ Anh ấy... có một khối u ở não”. Thấy sắc mặt ông Lăng biến đổi đột ngột, cô lại vội giải thích: “ Nhưng đó là u lành, bác sỹ nói có thể phẫu thuật, không nguy hại đến tính mạng.”

“ Thật đấy bác ạ!” Cô nói thêm: “ Cháu không dám giấu bác, nếu bác không tin có thể đi hỏi bác sỹ”.

Mặt ông Lăng sạm lại, suy nghĩ một lát lại hỏi: “ Chuyện xảy ra bao lâu rồi?”

Lương Thần bối rối: “ Cháu cũng vừa mới biết, nhưng hình như anh ấy đã biết từ mấy tháng trước, khi nhận được kết quả kiểm tra của bệnh viện”.

Lát sau ngẩng đầu thấy ông Lăng đứng lặng không nói gì, cô an ủi: “ Có lẽ anh ấy không muốn làm hai bác lo lắng”.

Ông Lăng vẫn đứng lặng không nói, dường như ông đã quên có người đang đứng bên cạnh mình. Lương Thần càng cảm thất bối rối, không biết nói gì để an ủi ông.

Chỗ họ đứng rất gần cửa thang máy, thỉnh thoảng có nhân viên của bệnh viện mặc áo trắng đẩy xe đi tiêm hoặc phát thuốc. Lương Thần rất muốn về phòng xem Diệc Phong đã tỉnh chưa.

Ông Lăng hai tay chấp sau lưng, đột nhiên quay người nhìn Lương Thần hỏi: “ Có phải hai người đã sống với nhau?”

Lương Thần hơi sững người, trả lời: “ Vâng, từ lâu đã như vậy”.

Lần trước, khi Diệc Phong đưa cô về nhà anh, thái độ của ông Lăng thế nào cô vẫn nhớ, nhưng lần này ông Lăng không có phản ứng gì, lát sau ông lại hỏi: “ Tỷ lệ thành công có lớn không?”

“ Bốn mươi phần trăm.”

Ông Lăng thở dốc, Lương Thần hiểu tâm trạng của ông, quả nhiên, ông hỏi như muốn tìm lời đáp cho điều lo ngại trong lòng: “ Cô chắc chắn như vậy sao, nó sẽ không có vấn đề gì chứ?”. Lương Thần lặng đi giây lát, gật đầu.

Thực ra cô cũng không dám chắc, khi Diệc Phong đột nhiên bị ngắt, có lẽ tình hình đã thay đổi, con số bốn mươi phần trăm có lẽ đã là chuyện quá khứ.

Sau hôm nay hy vọng mà họ có được liệu còn bao nhiêu đương nhiên cô không biết.

Nhưng cô vẫn gật đầu: “ Anh ấy đã nhận lời với cháu”. Cô nói, hai mắt chợt sáng lên: “ Anh ấy đã hứa với cháu, anh ấy bảo nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Có lẽ chính giọng nói và ánh mắt kiên định của Lương Thần khiến người đàn ông vốn điềm tĩnh đó sững người trong giây lát, ông nhìn cô bằng ánh mắt trìu mến, khẽ gật đầu rồi quay về phòng bệnh.

Lương Thần cũng đi theo, đến gần cửa phòng của Diệc Phong, ông Lăng quay sang cô, nói nhỏ: “ Cho tôi số điện thoại của cô, tôi muốn biết tình hình của Diệc Phong hằng ngày.”

Lương Thần ngập ngừng: “ Thế còn bác gái?”

Ông Lăng đành mặt lại: “ Tôi biết cách!”

Lương Thần không hỏi thêm, đưa số điện thoại cho ông rồi đi vào.

Sự uy nghiêm của ông Lăng rõ ràng đã thành thói quen, thấy chồng đi lâu như vậy, bà Lăng cũng thoáng nghi ngờ nhưng không dám hỏi.

Lương Thần đi đến bên giường, thấy Diệc Phong vẫn đang nhắm mắt, cô nhìn những đường gợn sóng ghi nhíp tim hiện trên màn hình, lòng bồn chồn.

Ông Lăng đến gần cô, hạ giọng: “ Chúng tôi về trước, nhờ cô ở lại trông nom...”

Bà Lăng liếc nhìn chồng vẻ không hài lòng: “ Con vẫn chưa tỉnh, làm sao tôi có thể bỏ đi?”

Ông Lăng vừa cầm áo khoác, vừa nói: “ Nó đã là người lớn, ốm vặt có làm sao, chẳng lẽ bà định lo cho nó suốt đời?”

“ Ông lúc nào cũng thế!” Bà Lăng cắn chặt môi, giọng bà có vẻ tức giận, nhưng quay lại thấy còn hai người trẻ tuổi đứng sau, sự giáo dục chu đáo không cho phép bà nổi cáu, bà nói thủng thẳng: “ Ông cứ về trước, tôi đợi con tỉnh lại.”

Lương Thần quay sang nhìn James đứng bên, anh ho nhẹ một tiếng, bước tới đỡ tay bà Lăng. Vừa lúc đó người nằm trên giường cũng động dậy, tiếp đó là tiếng rên nhẹ.

Bà Lăng mừng quýnh: “ A Phong, con tỉnh rồi ư?”

Lăng Diệc Phong hé mắt lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó lập tức cau mày: “ Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Lương Thần lúc đó mới lên tiếng: “ Là em gọi điện cho bác.” Thấy sắc mặt Diệc Phong thoáng biến đổi, cô lại nói chữa: “ Bác sỹ bảo anh chỉ là do quá mệt mỏi, sẽ nhanh chóng xuất viện”.

Lời nói không đầu không cuối, người biết chuyện đương nhiên hiểu nói cho ai nghe. Diệc Phong lại nhắm mắt, vẻ mệt mỏi, nói: “ Mẹ về đi, con không sao”. Dừng một lát, sợ bà không vui, anh gắng gượng mỉm cười: “ Con chỉ muốn ngủ một lát, mẹ cứ ngồi ở đây con không ngủ được.”

Con trai đã tỉnh, lại còn nói đùa, bà Lăng cảm thấy nhẹ nhõm, nhìn anh có vẻ thật sự buồn ngủ, bà thở dài đứng lên, nắm tay anh dặn dò: “ Vậy con nghỉ đi, tối mẹ lại đến”. Quay đầu nhìn thấy vẻ mặt bình thản của ông Lăng, thầm trách chồng vô tình, bà cầm áo khoác đi ra.

Ông bà Lăng vừa đi khỏi, Lương Thần đến bên giường, cầm bàn tay anh để vào chăn, bất chợt bị tay anh nắm chặt. Cô ngồi xuống mép giường hỏi: “ Anh thấy thế nào? Có còn nhức đầu không?”

Diệc Phong khẽ lắc đầu, khuôn mặt vẫn tái xanh.

“ James đã đi gọi bác sỹ, em đi xem bao giờ anh ấy về”. Cô định đứng lên vì thực ra có nhiều vấn đề cần hỏi James.

Nhưng anh không buông tay, chỉ nói: “ Anh khát nước”.

Lương Thần vội đứng dậy lấy nước, mang đến.

Diệc Phong lại hé mắt, Lương Thần định đỡ anh ngồi dậy, vừa cúi xuống đã nghe anh nói: “ Em cầm cho anh uống.”

Lương Thần ngẩn người, thấy khóe miệng anh mấp máy, tưởng anh nói đùa.

Liền đó là giọng nói anh vui vẻ: “ Biết làm thế nào, anh không nhìn thấy”.

Câu nói của anh như mũi kim đâm vào lòng Lương Thần, cô cắn môi, bàn tay bê cốc nước khẽ run, dù đã chấp nhận tất cả, nhưng khi các dấu hiệu xấu lần lượt xuất hiện, cô vẫn cảm thấy ngột thở.

Cô cầm cốc nước đưa ngang miệng cho anh, Diệc Phong nhấp hai ngụm lại nằm xuống.

Anh nói: “ Không sao, một lát sẽ hết thôi”, giọng nói anh bình thường như không có gì quan trọng.

Lương Thần không nói, cô đặt trả cốc nước lên bàn, trở về ngồi chỗ cũ cạnh mép giường.

Diệc Phong kéo chăn đắp, cũng yên lặng.

Hình như rất lâu sau, không thấy Lương Thần có động tĩnh gì, để chắc chắn cô chưa ra khỏi phòng, anh nghiêng đầu nghe ngóng, giọng vui vẻ: “ Thế nào, bỏ cuộc rồi sao?”.

Lương Thần giật mình, lao đến nắm tay anh, siết chặt, cô nói dối: “ Anh nói bừa gì vậy?”.

Không để ý đến phản ứng của cô, anh tiếp tục: “ Có thể sau phẫu thuật, tình trạng của anh cũng vẫn sẽ như thế này, có thể còn tồi tệ hơn. Lương Thần, em đã chuẩn bị tư tưởng chưa?”. Lương Thần ngẹn ngào nơi cuống họng, không thể mở miệng.

Sau đó, thấy Diệc Phong chìm vào giấc ngủ thật sự, cô mới nhẹ nhàng đứng dậy mở cửa bước ra. Cùng lúc đó anh mở mắt.

Đã đến nước này anh không muốn che giấu, cứ để sự thật dần lộ ra bộ mặt trần trụi gớm ghiếc của nó, có thể tàn nhẫn, đau lòng nhưng không thể khác. Một số sự việc, một khi đã quyết định mở đầu cũng đồng nghĩa với việc chấp nhận kết quả. Mọi nỗ lực tránh né chỉ là xuẩn ngốc, nực cười. Giờ đây anh chỉ muốn Lương Thần nhận rõ điều gì đang chờ đợi ở phía trước.

Anh biết cô sẽ không từ bỏ, không lùi bước nhưng anh vẫn cần một mũi tiêm phòng.

Ra khỏi cửa gặp bác sỹ điều trị, Lương Thần nói: “ Anh ấy vừa ngủ, khi kiểm tra xin nhẹ nhàng một chút!”. Sau đó cô tiến về phía James đang đứng gần đó.

Đèn hành lang hơi tối, trong không khí ngoài mùi thuốc sát trùng, còn có những hạt bụi nhỏ li ti lơ lửng. Lương Thần khoanh tay trước ngực, giọng bình tĩnh: “ Mắt anh ấy đột nhiên không nhìn thấy”.

James không có phản ứng gì, chỉ khẽ gật đầu, sau đó yên lặng duy nghĩ, nét mặt dăm chiêu. Thấy James như vậy, Lương Thần đột nhiên thấy sợ, cô hỏi về lo âu: “ Trước đây có như vậy không?”

James lắc đầu: “ Chỉ nhất thời thôi”.

Lương Thần thở dài, nhắm mắt, tựa hẳn người vào bức tường sau lưng. “ Chẳng lẽ chị không biết thật sao?”, James nói, Lương Thần mở mắt thấy vẻ mặt anh ta rất khác thường. “Thực ra sáng hôm qua Diệc Phong cũng xảy ra hiện tượng đó, nên tôi mới đến”

...Sáng hôm qua? Lương Thần cau mày, cố nhớ lại, chỉ có hai mươi tiếng đồng hồ ngắn ngủi như vậy mà cô cảm thấy như đã rất lâu rồi. Còn nhớ lúc đó Diệc Phong không chịu ra khỏi giường, sau đó nhất định đòi ăn sủi cảo, thái độ ương ngạnh như đứa trẻ đòi quà.

Cô lặng người.

Có lẽ chính là vào khoảng thời gian đó, để giấu cô, anh đã cố tình kiểm soát để cô ra khỏi nhà.

Đột nhiên thấy mặt môi rã rời, cô mỉm cười cay đắng: “ Anh ấy vẫn ở bên cạnh tôi, vậy mà tôi hầu như không biết gì!”. James giơ tay vỗ nhẹ vai cô an ủi, nhưng Lương Thần chỉ lắc đầu. Không ai có thể giúp gì vào lúc này. Lúc sau cố trấn tĩnh, cô hỏi: “ Chuyện phẫu thuật anh định thế nào?”.

“ Càng sớm càng tốt.” Giọng James trịnh trọng hẳn lên. “ Tôi đã nói chuyện với bác sỹ điều trị, còn xem tình hình của anh ấy thế nào, chứng đau đầu và mất thị giác ngày một nhiều, lại còn xuất hiện choáng ngất nữa. Có lẽ tình hình diễn biến xấu hơn dự đoán của tôi.”

Mắt cô bỗng tối sầm, hơi lạnh từ mắt lan tỏa khắp mặt, đến toàn thân.

Cô cau mày: “ Nhưng tại sao không hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên lại...”

James nhìn cô: “ Bệnh não vốn như vậy, trước khi anh ấy tỉnh lại không thể manh động, nhưng bây giờ tôi đề nghị phẫu thuật ngay, để càng lâu rủi ro càng lớn”.

“ Vậy bây giờ...” cô như chợt nhớ ra: “ Bây giờ tỷ lệ thành công có phải vẫn là bốn mươi phần trăm như trước?”

Dù đã biết câu trả lời nhưng cô cần cần một lời đảm bảo của bác sỹ, cho nên khi thấy James khẽ lắc đầu sau một phút im lặng, Lương Thần cảm thấy tim mình bị bàn tay ai đó bóp nghẹt.

“ Đó cũng là điều tôi muốn nói” , James nói tiếp: “ Có lẽ cô chưa biết nhiều về căn bệnh u não. Có một số trường hợp, mặc dù là u ác nhưng ở vị trí không quan trọng, hoàn toàn có thể cắt bỏ hết chân, ma mức độ nguy hiểm lại không cao. Nhưng có một số trường hợp là u lành nhưng lại đè vào các dây thần kinh và mạch máu quan trọng, khi phẫu thuật dù bác sỹ giỏi đến mấy cũng khó đảm bảo loại bỏ tận gốc”.

Lương Thần có cảm giác cay cay nơi sống mũi, rõ ràng Diệc Phong ở vào trường hợp thứ hai.

James nói tiếp: “ Tôi sẽ cố hết sức, nhưng phẫu thuật não không giống những phẫu thuật khác, dù tỷ lệ thành công là chín mươi chín phần trăm thì một phần trăm còn lại hậu quả thể nào chị cũng có thể hình dung được”. James cũng khoanh tay trước ngực, hít một hơi dài: “ Còn lần phẫu thuật này, vạn nhất nếu thất bại, tình hình thể nào tôi cũng không dám chắc”.

Bệnh viện cao cấp bệnh nhân không nhiều, hành lang lúc này chỉ có hai người.

Xung quanh yên tĩnh, yên tĩnh đến mức lời của James lọt vào tai Lương Thần vọng ra những tiếng u u, làm tai cô lập tức ù đặc.

Diệc Phong hỏi đã chuẩn bị tư tưởng chưa.

Vốn tưởng đã chuẩn bị rồi, nhưng khi đối diện với hiện thực đáng sợ nhất, mọi ý chí trước đó dường như bằng không, lồng ngực giống như bị một vật nặng chèn ép đến không thể thở, cũng không có cách nào đẩy nó ra.

Nếu trước đây vẫn còn bốn mươi phần trăm hy vọng thì bây giờ chút hy vọng đó xem ra có cơ tiêu tan. Đúng như cô từng lo lắng, bốn mươi phần trăm này giờ đã là chuyện quá khứ.

Khi trở về phòng bệnh, Diệc Phong vẫn đang ngủ, hơi thở đều đặn, nhịp nhàng. Cô nhẹ nhàng áp bàn tay vào khuôn mặt gầy guộc, những ngón tay vô tình lướt qua mũi anh, cảm nhận hơi thở ấm áp của anh, lúc đó lòng mới bình yên trở lại.

Tranh thủ ăn vội chút bánh mì, buổi chiều ông Lăng gọi điện tới, cô thông báo ngắn gọn tình hình của Diệc Phong. Thực ra bây giờ ai cũng biết chuyện, cung đã giương lên, không thể không báo, nên ông Lăng cũng không có ý kiến gì, chỉ hỏi Lương Thần về kế hoạch phẫu thuật, sau đó gác máy. Người đàn ông vốn cứng rắn đó giờ đây không kiềm nổi nước mắt. Nhưng cô không thể khóc theo, cô chỉ biết rằng an ủi ông cũng là an ủi chính mình.

Mãi đến chiều tối Diệc Phong mới tỉnh, Lương Thần vừa từ nhà tắm bước ra, còn chưa kịp nói gì, đã thấy anh nhào người qua giường bắt đầu nôn. Cô kinh ngạc vội chạy lại đỡ anh.

Suốt cả một ngày, anh không có thứ gì trong bụng, lúc này chỉ là nôn khan. Cũng chính vì vậy mà trông anh rất yếu, người run rẩy, những ngón tay trắng bệch bám chặt thành giường, run run.

Những tiếng nôn khan làm Lương Thần như đứt từng khúc ruột.

Một lúc lâu sau hết cơn, anh mới ngả lưng tựa thành giường, thở hổn hển như không còn sức lực. Gương mặt anh hốc hác chỉ sau một đêm, mắt cô nhòa dần.

Không biết từ lúc nào mà cô trở nên yếu đuối không thể kiềm chế cảm xúc.

Bỗng bàn tay ai giơ lên lau nước mắt cho cô.

Nắm lấy bàn tay mảnh dẻ lạnh lạnh đó, Lương Thần nhoẻn cười.

“ Mất anh đã hồi phục rồi sao?” Cô nói dịu dàng.

Anh khẽ gật đầu, cũng mỉm cười, giọng rất yếu nhưng anh vẫn nói đùa: “ Nước mắt em hình như ngày càng không đáng giá thì phải?”.

Rõ ràng vẫn còn rất mệt mỏi, vậy mà khi cười nét mặt lại trở nên rạng rỡ như có nắng xuân.

Lương Thần chuyển giọng vui vẻ: “ Bây giờ để em đi hỏi bác sỹ, sao lại nôn dữ thế”.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, ngăn lại: “ Không cần đâu”, sau đó anh nói thêm vẻ am hiểu: “ Bệnh này là thế mà”.

Nhưng anh càng như vậy Lương Thần càng thấy lòng nặng trĩu. Cô ngồi yên, tay vẫn trong tay anh. Khi cảm thấy hồi phục đôi chút, anh hỏi: “ Bao giờ phẫu thuật?”.

Không đợi cô trả lời, anh lại tiếp: “ Hai người đã bàn chưa? Bao giờ phẫu thuật?”.

“ Ba ngày nữa”. Lương Thần nói: “ Nếu có thể, ngày kia chúng mình sẽ đi New York.”

Đó là kế hoạch James đã bàn với bác sỹ ở bệnh viện này. Hai ngày nữa, nếu Diệc Phong sau mấy ngày dùng thuốc tạm thời không có hiện tượng tương tự sẽ đáp máy bay đi New York tiến hành phẫu thuật.

Lúc này cô mới thấy thật may mắn vì mình đã có sẵn visa. Mấy tháng trước cô và hai đồng nghiệp được công ty cử sang Mỹ đàm phán với một đối tác, nhưng do biến động, chuyến đi không thành, lúc này kiểm tra lại thấy visa vẫn còn một tháng mới hết hạn. Những việc còn lại như đặt vé máy bay đã có thư ký của Diệc Phong lo liệu.

“ Thế thì tốt”. Diệc Phong gật đầu: “ Chúng mình cùng đi sao?”.

“ Đương nhiên!” Lương Thần mỉm cười, thấy vẻ tỉnh quái trong mắt anh, cô cau mày cảnh cáo: “ Anh đã hứa để em đi cùng, không được đổi ý đâu nhé!”

Hình như đúng như lời James nói, lần choáng ngất này giống như sự chuyển ngoặt, sau khi Diệc Phong tỉnh lại sức khỏe kém hơn trước rất nhiều.

Bệnh viện hiện nay cũng không có biện pháp nào tốt hơn, anh lại kiên quyết muốn xuất viện về nhà nghỉ nên bệnh viện đành kê đơn và cho xuất viện.

Vừa đến nhà Lương Thần đã giục anh lên giường nằm nghỉ. Anh cau mày phản đối: “ Anh không buồn ngủ”.

“ Anh nghỉ đi”. Lương Thần ra lệnh và kéo chăn đắp cho anh: “ Từ bây giờ anh phải tuyệt đối nghe lời em.”

Anh kéo tay cô, cười: “ Bây giờ mới biết hóa ra em cũng ghê gớm thật!”

Cô lườm anh.

Cuối cùng anh chịu thua, nhưng với điều kiện: “ Em phải lên giường ngủ cùng anh.”

Cô ngoan ngoãn lên giường, áp mặt vào lồng ngực nóng ấm, nước mắt bỗng ứa ra, nghĩ lại những gì vừa trải qua cô có cảm giác hai ngày này giống như một cơn ác mộng. Bây giờ hai người lại có nhau, cô nghe nhịp đập tim anh, hơi thở của anh, lại được nghe anh nói, cô ngược mắt nhìn anh, vui vẻ hỏi: “ Mười giờ sáng mà chúng mình thế này, liệu có kỳ quặc lắm không?”.

“ Không đâu” Diệc Phong nói: “ Cùng với em sao có thể gọi là kỳ quặc được?”.

Cô lại cảm thấy lòng mình xúc động, ngược nhìn anh không chớp mắt. Hình như hơi ngượng, anh bật cười: “ Em làm gì vậy?”

Khi anh cười, những vết chân chim lộ nơi khóe mắt, Lương Thần nhoài tới hôn vào đó. Anh cứ thế để mặc cô hôn khắp mặt mình.

Nắng chiếu qua cửa kính chưa kéo rèm, qua ô cửa rộng mở có thể nhìn thấy bầu trời màu xanh nhạt.

Buổi chiều có mấy vị lãnh đạo cấp cao của LC đột nhiên đến thăm khiến Lương Thần không khỏi bất ngờ. Đương nhiên, khi thấy người ra mở cửa là cô họ cũng bất ngờ không kém bởi vì hai bên đều biết nhau khi hai công ty hợp tác.

Lương Thần ko nói nhiều, nhường đường cho họ vào phòng. Tiếp đó cả đoàn tiến vào thư viện ở tầng một, rõ ràng là chỉ thị của Lăng Diệc Phong, họ đến để bàn bạc công việc trong thời gian tới.

Làm việc suốt ba tiếng đồng hồ, Lương Thần ngồi ở phòng khách xem ti vi, thỉnh thoảng nôn nóng liếc mắt về phía cánh cửa thư viện vẫn đang đóng im ỉm. Đến khi cánh cửa gỗ màu cánh gián mở ra, cô đứng dậy mới phát hiện chân đã tê cứng.

Một đoàn người tay cầm cặp và máy tính đi ra, khi ngang qua cô, không ai bảo ai họ đồng loạt nhìn với ánh mắt đặc biệt.

Tiến khách đi khỏi, cô đi tìm Diệc Phong, thấy anh đang đứng cạnh cửa sổ, vai tì vào cánh cửa, ánh mắt sớm chiếu lên khuôn mặt đắm chiều của anh càng làm những tuyệt đẹp trở nên rực rỡ.

Nhìn thấy Lương Thần, anh ngoảnh lại, bỗng chau mày, hỏi: “ Chân em sao thế?”.

Thực ra chân cũng gần hết tê, nhưng cô vẫn nhắm nhó, hờn dỗi: “ Tất cả là tại anh, để em một mình đợi lâu như vậy, chân em sắp tê cứng rồi.”

Diệp Phong đi đến, giơ tay dịu cô: “ Biết làm thế nào, công việc mấy ngày vừa rồi đã dồn đống lại, và lần này anh có bao nhiêu việc cần bàn giao.”

Bây giờ là thời điểm nhạy cảm, vừa nghe nói vậy Lương Thần giật mình, như một điềm báo không lành. Cô giơ ngón tay chỉ vào ngực anh: “ Nhưng anh cũng làm vừa thôi, em biết rồi, với anh, LC là quan trọng nhất .”

Anh không phản bác, vừa dịu Lương Thần đến đi vắng vừa nói: “ Đó là tâm huyết của anh.”

Cô gật đầu, nhoen cười, anh lại nói: “ Nếu em không muốn anh vất vả thì đến công ty giúp anh đi!”

Đề nghị của anh quá đột ngột, cô bàng hoàng hỏi lại: “ Sao?”.

Kéo cô vào lòng, anh nói: “ Đến công ty anh làm việc nhé, đã có chỗ cho em rồi”.

“ Nhưng việc ở công ty anh, em không biết!”.

Anh mỉm cười vẻ tinh quái: “ Ông chủ của em đã chẳng định học tập kinh nghiệm công ty anh hay sao, hai bên hợp tác cũng đã được một thời gian, nhất định em cũng học được ít nhiều. Vả lại coi như học từ đầu thì cũng có thể nhờ người chỉ bảo cho em. Mấy người vừa rồi, ai cũng có thể làm thầy giáo cho em”. Anh dừng lại, do dự nhìn vào mặt Lương Thần, hạ giọng: “ Khi nào từ Mỹ trở về, em đến công ty nhé!”

Mặc dù chuyện đó không có gì đặc biệt, nhưng cô vẫn cảm thấy có gì không ổn.

Anh nhấn nại thuyết phục như vậy, khiến Lương Thần nhớ lại một ngày cách đây không lâu, hình như anh cũng từng đề nghị như vậy, anh đề nghị cô đến công ty làm việc, nhưng lúc đó cô nghĩ anh chỉ nói chơi vậy thôi nên không quan tâm, bây giờ...

Cô nhìn gương mặt anh, bỗng lặng người. Thì ra anh đã biết chủ ý ông chủ công ty của cô, anh cũng biết cô sẽ tham gia kế hoạch hợp tác, thái độ nghiêm túc vừa rồi của anh, và những ánh mắt đổ dồn vào cô của những vị khách khi vừa ra khỏi cửa thư viện.

Tất cả đã rõ ràng...

Cô đột nhiên lùi lại, nhìn thẳng vào mắt anh, giọng gay gắt: “ Anh lên kế hoạch từ bao giờ?”

Diệp Phong nhướn mày.

Lương Thần tiếp tục, giọng càng gay gắt: “ Anh đồng ý hợp tác với bọn em chỉ là để cho em có cơ hội để học tập sao? Anh vừa nói nếu em không biết sẽ nhờ người chỉ bảo, nhưng tại sao là người khác, họ chẳng qua đều là cấp dưới của anh, nếu em muốn học thực sự, người thầy tốt nhất của em lẽ nào không phải là anh?”. Cô cố đẩy vật chắn ngang cổ họng, giọng thấp dần: “ Tại sao anh không nói? Tại sao không đợi khi chúng ta từ Mỹ trở về, anh đích thân đưa em đến công ty?”

Lương Thần cố tìm ánh mắt anh, nhưng anh cứ lẩn tránh ánh mắt của cô.

Anh muốn Lương Thần đến tập đoàn LC, điều đó chỉ khiến cô càng cảm thấy sợ hãi.

Đến công ty của anh, hoàn toàn không phải để giúp ai cả. Với năng lực của anh, với lực lượng cơ cấu nhân viên, LC hoàn toàn không thiếu một trợ lý nữa mà như cô.

Lương Thần nói như hụt hơi: “ Diệp Phong, thực ra anh muốn gì? Anh muốn thu xếp cho em một con đường để sau này em có chỗ ẩn thân ư? Hay là để có người thừa kế tâm huyết của anh?”. Cô lắc đầu, ánh mắt tuyệt vọng: “ Nếu là vì lý do thứ nhất, em không cần. Không có tiền của anh hoặc bất kỳ ai khác, em vẫn sống đàng hoàng. Nhưng nếu vì lý do thứ hai, em không làm được, mà cũng không đến lượt em làm! Đừng quên, anh đã hứa gì với em”.

Cô thở một hơi thật dài, tảng đá nơi lồng ngực vẫn chưa tan, cô quay người, lặng lẽ bỏ đi.

Có lẽ vẫn còn rất nhiều chuyện cô không biết, có lẽ Lăng Diệp Phong đã lập xong di chúc.

Rõ ràng cô biết anh không hề sai, tất cả những điều anh làm chỉ là để dự phòng, nhưng những cái đó cô không muốn nghĩ, cũng không muốn nghe.

Cô đã cố gắng bao nhiêu ngày, cuối cùng vẫn không thể kiềm chế trước mặt anh, cách thời gian phẫu thuật chưa đầy bốn mươi tám tiếng đồng hồ, cô chợt nhận ra, cũng chính lúc này, có lẽ cô đã quá lời với anh.

Lúc ăn cơm, Lương Thần dịu giọng: “ Cho em xin lỗi!”

Diệp Phong ngược mắt nhìn cô, cô vẫn cúi đầu: “ Lúc chiều em không nên nói như vậy, tha lỗi cho em”.

Vào lúc này, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cô cũng không nên trút giận vào anh. Diệp Phong trái lại chỉ nói: “ Ngốc ạ!”

Nén thở dài, anh nói tiếp: “ Còn nhớ trong bữa tiệc với ông Cục trưởng Cục Thuế, em nói với anh phụ nữ vật lộn trong cuộc sống có bao nhiêu nỗi vất vả. Đương nhiên anh hiểu, qua sông phải lụy đò. Anh muốn em rời bỏ chỗ đó, thậm chí vĩnh viễn thoát khỏi cảnh bị người khác sai khiến. Nếu đến LC làm việc, em sẽ ở một tư thế khác, có rất nhiều người thực lòng giúp em, sẽ không ai ép buộc em làm việc gì, trái lại sẽ có người cầu xin em. Anh biết, có thể em không quan tâm đến những điều đó, nhưng có một sự thực là nếu không muốn bị ai điều khiển thì chỉ có cách làm cho mình trở nên mạnh hơn”. Diệp Phong dừng lại bật cười: “ Đương nhiên, nếu có anh, em có thể cả cuộc đời không cần trở nên mạnh cũng không sao, nhưng bất luận làm việc gì cũng nên để cho mình một con đường lui, điều này không hề liên quan đến kết quả phẫu thuật của anh.”

Anh nhìn cô vẻ cân nhắc: “ Nhưng Lương Thần, anh vẫn nhắc lại những gì đã nói, em phải chấp nhận thua cuộc. Anh không có yêu cầu gì khác, chỉ mong em đã chấp nhận tham gia cuộc chơi thì phải biết chấp nhận thua cuộc.”

Câu này anh đã nói một lần, lần đó cô giả vờ ngủ, nhưng hôm nay cô không thể lại giả bộ không nghe thấy, đành gật đầu. Không nên để anh lo lắng.

Thấy Lương Thần cuối cùng có vẻ ưng thuận, Diệp Phong lặng lẽ thở phào.

Buổi tối Chu Bảo Lâm gửi ảnh cưới đến. Chuyện xảy ra với Lăng Diệp Phong, Bảo Lâm hoàn toàn không biết, nên vẫn vô tư chia sẻ niềm vui với cô bạn thân.

Lương Thần ngồi trước máy vi tính xem ảnh. Cô phóng to từng bức. Bức ảnh nào Bảo Lâm cũng cười viên mãn. Sau đó, cô nhìn thấy ảnh cô chụp chung với cô dâu chú rể và những người khác và cả ảnh chụp với Diệp Phong trên bãi cỏ.

Thực ra bức ảnh đó không thể gọi là chụp chung, họ đang nói chuyện, khi thợ ảnh gọi, họ quay mặt lại và bị anh ta thu vào ống kính.

Lương Thần bật cười phóng to bức ảnh, vừa lúc Diệp Phong đi đến, anh hỏi: “ Đang xem gì thế?”

Cô nghiêng người để anh cùng ngồi chung trên chiếc ghế bành rộng: “ Nhìn này, chứng cứ anh bắt nạt em.”

Hôm đó Lương Thần bướng bỉnh đòi hỏi lời hứa của anh. Những dự cảm chẳng lành, thoáng qua không ngờ lại trở thành sự thật.

Diệp Phong xem ảnh chỉ im lặng mỉm cười.

Cô nói: “ Chúng mình cũng từng chụp ảnh với nhau, sao bây giờ lại chẳng tìm thấy cái nào?”

Diệp Phong nhướn mày, gõ nhẹ ngón tay vào đầu cô: “ Em nhớ lại đi, hồi đại học cũng có nhưng hình như đã bị em quảng đi hết.”

Lương Thần cười ngượng, chỉ vào màn hình: “ Hay là chúng mình rửa bức ảnh này?”

Diệp Phong lắc đầu, kéo tay cô, nói: “ Bức này không hay.”, nói xong rồi anh tắt máy.

Lương Thần nhìn anh, cũng không ngăn lại, đợi đến khi màn hình tối hẳn, cô mới hỏi: “ Anh uống thuốc chưa, anh ngủ sớm đi, ngày mai phải lên máy bay rồi!”

Diệp Phong hôn vào trán cô: “ Em cũng đừng thức khuya”, rồi anh đứng dậy ra khỏi phòng.

Thực ra Lương Thần cũng hiểu vì sao anh nói bức ảnh này không hay.

Trong một khung cảnh đẹp như tranh, hai người đứng cách nhau một quãng, khi người thợ ảnh lên tiếng, họ giật mình cùng quay đầu lại, nhìn thẳng vào ống kính, khuôn hình rất đẹp, góc độ hợp lý.

Nhưng điều duy nhất không hay là ánh mắt hai người.

Hai đôi mắt chăm chú nhìn vào ống kính, nhưng ánh mắt hoang mang, bất định, không phương hướng, giống như tương lai của hai người.

Chỉ trong tích tắc, ánh đèn flash lóe lên, không ngờ ghi được hình ảnh của hai người, lúc đó anh buông tay Lương Thần, không nhìn vào mắt cô. Diệc Phong nói bức ảnh không hay. Đúng! Quả là không hay, nhìn vào nó, cô muốn rơi nước mắt.

Khi cô nhẹ nhàng lên giường, Diệc Phong vẫn chưa ngủ, nghe tiếng động anh lập tức mở mắt.

Lương Thần vuốt ve khuôn mặt đã gầy đi rất nhiều của anh, dịu dàng như dỗ trẻ: “ Anh ngủ đi, ngày mai lên đường.”

“ Ừ”, anh xoay người, ôm cô vào lòng.

Cô lặng lẽ nằm trong lòng anh, hình như rất lâu, hơi thở bên tai bắt đầu nhẹ dần và đều đặn.

Thời gian từng phút trôi qua, lặng lẽ tiến về phía trước. Chuyện phải đến sẽ đến, bất chấp ý nguyện của con người..

21. Chương 21

“ Em không cho anh rời xa em. Đừng quên anh đã hứa, sẽ bên nhau trọn đời.”

Máy bay cất cánh đúng giờ vào buổi chiều.

Ngồi máy bay, chuyển máy bay giữa đường, lại thêm hành trình mười mấy tiếng đồng hồ, Lương Thần lo sợ Diệc Phong không trụ nổi. Tuy nhiên, rất may mọi việc rất suôn sẻ, có lẽ được nghỉ ngơi thỏa đáng hai ngày liền, hoặc do tác dụng của thuốc, trên máy bay Diệc Phong không xảy ra chuyện gì, ít nhất bề ngoài là như vậy.

Lúc sắp hạ cánh, vào nửa đêm, trong khoang máy bay, hành khách hầu như đều đã ngủ, chỉ có nhân viên hàng không thỉnh thoảng đi lại.

Lương Thần vừa tỉnh giấc, kéo tấm rèm cửa sổ nhìn ra bầu trời đen kịt bên ngoài, không hiểu sao đầu óc cô tỉnh táo lạ thường, cô quay sang thấy Diệc Phong vẫn đang ngủ, đầu anh hơi ngửa về sau, nghiêng về phía cô, trong giấc ngủ dường như anh cũng không bình yên.

Sợ làm anh tỉnh giấc, cô nhẹ nhàng kéo tấm mền đắp cho anh, rồi lại nhắm mắt. Nhưng khi cô cảm thấy giấc ngủ sắp trở lại thì người bên cạnh khẽ cựa mình.

Sau đó bàn tay cô bị bàn tay ai đó nắm chặt, lòng bàn tay hơi lạnh.

Thực ra, cô đã tỉnh ngủ nhưng vẫn nhắm mắt ngồi yên, lát sau có lẽ tưởng cô đã ngủ, anh quàng tay ôm vai cô kéo cô thật sát vào người mình.

Lương Thần mở mắt, mỉm cười, Diệc Phong giật mình, ngạc nhiên: “ Anh làm em thức giấc?”

“ Lại còn không?” Cô nũng nịu: “ Phải đền em thế nào đây?”

Diệc Phong cúi xuống hôn môi cô, nói một câu chẳng hề liên quan: “ Xuống máy bay là phải đến thẳng bệnh viện rồi.”

Cô ngẩn người, đúng vậy, nhưng đó là chuyện một hai tiếng đồng hồ nữa.

“ Vào bệnh viện không biết có bị lôi lên bàn mổ ngay không?” Anh nói nhỏ với một nụ cười.

“ Cho nên nhân lúc này em muốn anh đền bù gì cho em thì làm đi, hoặc có yêu cầu gì thì nêu ra, đến bệnh viện rồi em có muốn cũng khó.”

Khoang hạp nhất, không gian thoáng đãng, Lương Thần gục đầu vào ngực anh, thầm thì: “ Chúng mình kết hôn nhé!”

Bàn tay đan vào tay cô khẽ run, Diệc Phong chợt lặng đi, anh không trả lời. Cô mỉm cười kéo tay áo anh: “ Anh đã đồng ý rồi mà?”.

Ánh đèn phản chiếu lên khuôn mặt đẹp gầy guộc của anh, đường môi run run. Một tiếp viên bước vào thấy vậy liền ý tứ lui ra.

“ Diệc Phong...” Lương Thần dịu dàng giơ tay chạm vào môi anh.

Anh gượng cười, đột nhiên cúi xuống hôn cô, khoe mắt hiện lên những vết chân chim lơ mơ: “ Đợi anh xuất viện, anh sẽ đưa em đến Las Vegas làm lễ cưới, được không?”

Mặc dù ở thành phố này, phòng đăng ký kết hôn mở cửa suốt hai mươi tư giờ, nhưng Lương Thần vẫn không hài lòng, nói giọng hờn dỗi: “ Kết hôn với em là một canh bạc ư? Lại nữa, lễ cưới này chỉ có nước Mỹ thừa nhận, nếu về nước anh bỏ em thì làm thế nào?”

Diệc Phong nhướn mày, vui vẻ: “ Anh tưởng em quá nôn nóng, cho nên mới lựa chọn giải pháp cấp tập đó, nhưng sao tự nhiên em trở nên khó chiều thế?”. Lương Thần lườm anh: “ Bây giờ anh mới biết thì đã muộn rồi!”.

Cô áp mặt vào ngực anh, hơi thở run run. Họ im lặng như vậy không biết bao lâu, đột nhiên anh cúi xuống, gọi tên cô: “ Lương Thần...”

Cô ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt đen thẫm u uẩn của anh.

Sáng sớm mặt trời còn chưa lộ dạng, máy bay đã hạ cánh bình yên. Xe cứu thương đã đợi sẵn ở lối ra.

Việc phải đến đã đến.

Đến bệnh viện, James nhìn thấy cô, nói ngay: “ Lương Thần, đừng quá căng thẳng!”

Lương Thần mỉm cười, gật đầu, ngoái đầu nhìn lại cô thấy Diệc Phong đang nằm trên giường gọi điện thoại.

Như đột nhiên nhớ ra điều gì, cô hỏi nhỏ James: “ Lần trước anh ấy cũng gọi điện cho tôi trong hoàn cảnh thế này đúng không?”

“... Chị biết sao?” James hơi ngạc nhiên, nhưng lại gật đầu: “ Trước phẫu thuật ba tiếng, đã bắt đầu chuẩn bị, sau khi gọi điện về nhà, anh ấy lại gọi cho tôi, đột nhiên tuyên bố muốn xuất viện.”

Bây giờ nhắc lại chuyện đó, James có vẻ vẫn còn bất bình. Hôm đó Diệc Phong như biến thành một người khác, một con người luôn tự chủ, vậy mà vào thời điểm quan trọng nhất lại đột nhiên không giữ được bình tĩnh.

Lương Thần tái mặt, cúi đầu nén khóc. Ngẩng lên thấy anh đã nói xong điện thoại, đang nhắm mắt thư giãn, cô bước về phía anh.

Giá như cô có thể làm gì cho anh vào lúc này! Anh sắp bước vào thời khắc sinh tử.

Không hiểu sao cô đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy anh, lúc đó anh đứng trên bục giảng, ánh nắng chiếu qua ô cửa rộng chiếu lên con người anh rực rỡ, nhưng ánh mắt anh còn rạng rỡ hơn cả ánh nắng. “ Một anh chàng điển trai và thú vị!”, lúc đó cô đã nghĩ như vậy.

Hai cô y tá đẩy chiếc băng cứu thương sát giường Diệc Phong. James này giờ sang phòng chuẩn bị cũng vừa quay lại, nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Lương Thần, anh ta vỗ nhẹ vào vai cô, ánh mắt vui cười, Lương Thần hiểu, cũng mỉm cười, khẽ gật đầu.

Hai cô y tá giúp Diệc Phong chuyển sang băng ca. Chiếc băng ca mang Diệc Phong nhẹ nhàng chuyển động. Lương Thần chạy theo, nắm chặt tay anh.

Cô không có kinh nghiệm đưa bệnh nhân vào phòng mổ, khi cô y tá lịch sự ngăn cô lại thì trước mắt đã là cánh cửa sơn trắng mở rộng, tấm biển nhỏ phía trên có hàng chữ: “ ĐANG PHẪU THUẬT” cũng vừa lóe sáng.

Cô đứng lại như một cái máy, tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, người cô run run, chân muốn khuỵu xuống.

“ Chờ anh.” , đó là câu cuối cùng của Diệc Phong trước khi cánh cửa màu trắng khép lại.

“ Chờ anh!” Tựa lưng vào bức tường ngoài phòng mổ, Lương Thần cúi đầu trầm nhắc lại, sao anh có thể bình tĩnh đến thế, câu nói thốt ra như lời chào tạm biệt lúc ra khỏi cửa đến công ty làm việc.

Thực ra không phải anh không lo lắng. Đêm trước khi sang Mỹ, hầu như cô không ngủ, cô biết đêm đó anh thức giấc mấy lần, lần nào cũng nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, để rất lâu trong tay mình.

Nhưng đến sáng, anh lại có một vẻ hoàn toàn khác, bình tĩnh chuẩn bị mọi thứ giống như cho một chuyến công tác xa nhà.

Lương Thần, em rất căng thẳng đúng không?

Anh không buông, anh sẽ nắm tay em suốt cuộc đời.

Tô Lương Thần, em không bao giờ có thể kết hôn với người khác, không bao giờ, ngay cả trong ý nghĩ.

Thì ra niềm tin của em với tôi chỉ có vậy.

...

Chúng ta làm lại từ đầu, được không?

...

Lương Thần, chỉ là do anh không thể xa em.

Đột nhiên cô bừng tỉnh khỏi giấc mơ. Một giấc mơ dài với những hình ảnh lập đi lập lại, khuôn mặt người trong mơ lúc dịu dàng mỉm cười, lúc cau mày lãnh đạm nhưng vẫn là khuôn mặt của người đó. Khuôn mặt tuyệt đẹp của Lăng Diệc Phong!...

Cô một mình quay trở về nước. Máy bay hơi xóc, ánh đèn trên đầu lúc sáng lúc tối, ghé bên cạnh là một người đàn ông trung niên hơi béo, nói giọng mũi, trong một thoáng, Lương Thần cảm thấy lạnh người, không có anh bên cạnh, thiếu hơi ấm quen thuộc, tất cả trở nên trống trải.

Cô tiếp viên đi lại nhẹ nhàng nhắc hành khách thắt dây an toàn, khi đi ngang qua chỗ cô, cô tiếp viên bất chợt dừng lại, ái ngại hỏi: “ Chị có cần giúp gì không?”

Lương Thần yên lặng, lắc đầu.

Đi vài bước cô ta lại ngoái nhìn, Lương Thần lúng túng, rút khăn giấy lau mặt, gượng cười: “ Không có gì, cảm ơn!”

Người đàn ông bên cạnh động đậy nhưng không tỉnh.

Không lâu sau, máy bay hạ cánh, kết thúc chuyến bay mười mấy giờ đồng hồ.

Lương Thần gặp Chu Bảo Lâm ở cửa ra vào, hai người ôm nhau thật chặt.

“ Lương Thần, cậu mệt không?”

Cô lắc đầu, chất hành lý lên chiếc Ford màu đỏ. Trên đường, Bảo Lâm không hỏi gì thêm, có lẽ thấy cô có vẻ mệt, vả lại những gì cần hỏi cũng đã hỏi hết qua điện thoại một tháng nay.

Xe dừng bánh trước một khu văn phòng màu xám, Lương Thần đẩy cửa xe bước ra, Bảo Lâm nói: “ Tôi đến nhà mình nhé!”

Lương Thần lắc đầu: “ Còn nhiều việc phải thu xếp, tối mai bọn mình sẽ gặp nhau”. Bảo Lâm định nói gì nhưng lại thôi, gật đầu: “ Thế cũng được, ngày mai mình mời cơm.”

Quả thực có rất nhiều việc phải làm.

Từ khi sang Mỹ, thẩm thoát đã một tháng, visa đã hết hạn. Nửa tháng trước Lương Thần chính thức đệ đơn xin thôi việc, ông chủ tuy không hài lòng nhưng thấy thái độ kiên quyết của cô, thậm chí cô còn từ chối mức lương cao hơn, biết không giữ được người, ông ta đành chấp nhận để cô bàn giao công việc.

Bàn giao xong, đồ đạc cũng đã thu dọn, Lương Thần cáo từ đồng nghiệp, chuẩn bị đến văn phòng công ty mới, Đường Mật đưa tiễn cô ra cửa.

Trên bậc thềm rộng, Đường Mật bịn rịn: “ Sau này chắc không còn ai mời mình đi ăn lẩu cá nữa”

Lương Thần bật cười, vỗ vai bạn: “ Mình ở ngay đây, chỉ một cú điện thoại là lại được ăn lẩu cá rồi.”

Là người duy nhất biết chuyện, Đường Mật hỏi: “ LC tuyển người ư, hay là mình cũng sang bên ấy được không?”

Lương Thần suy nghĩ một lát rồi trả lời: “ Nếu có mình sẽ thông báo.” Thực lòng cô cũng không muốn xa người bạn này.

Thành phố C đã vào tháng Tư, nắng ấm lạ thường, ánh nắng chiếu qua từ tán lá những cây ngô đồng cao lớn rơi xuống đất lung linh.

Chiếc xe hơi màu đen dừng lại sát bậc thềm, một thanh niên từ trong xe bước ra, gật đầu chào cô.

Lương Thần đưa đồ cho anh ta, quay người ôm Đường Mật, sau đó vội vã vào trong xe.

Trước đây cô cũng từng có ý định rời khỏi công ty, nhưng cô chưa bao giờ lại nghĩ là vì lý do như hôm nay. Nhìn vào gương chiếu hậu không thấy Đường Mật nữa, cô mới một mỗi ngả đầu vào thành ghế. Thư ký kiêm lái xe của Diệc Phong đích thân đưa xe đến đón, sau khi liếc nhìn cô, anh ta nói về đề dặt: “ Chị có biết công ty xảy ra chuyện?”. Lương Thần giật mình hỏi: “ Chuyện gì?”

Anh ta lắc đầu: “ Không biết ai đó đã tiết lộ ra ngoài chuyện của Tổng Giám đốc Lăng, bây giờ người ta đang bàn tán xôn xao. Các cổ đông, các khách hàng lớn, thậm chí một số phóng viên cũng gọi điện hỏi.”

Lương Thần sững người, không ngờ sự việc lại diễn biến như vậy, cô không hề chuẩn bị đối diện với tình huống này.

“ Chuyện xảy ra từ lúc nào?” Lát sau cô mới hỏi.

« Vừa mới đây, khoảng hai ba giờ trước. » Thư ký nói, dừng xe trước đèn đỏ. « Lúc đó chị còn đang ở sân bay, ban giám đốc đang triệu tập một cuộc họp khẩn cấp bàn bạc đối sách. » Lương Thần suy nghĩ, đột nhiên hỏi : « Hôm nay là thứ bảy phải không ? »

« Vâng ».

« Vậy phiên giao dịch sáng thứ Hai, liệu chúng ta có bị ảnh hưởng ? »

Người thư ký suy nghĩ, rồi gật đầu : « Thông thường sẽ xảy ra tình trạng đó, có lẽ đây là nội dung chính cuộc họp chiều nay ».

« Kết quả thế nào, họ đã có đối sách gì chưa ? »

Người thư ký lắc đầu : « Khi tôi đi, cuộc họp vẫn chưa kết thúc. »

Lương Thần yên lặng, dựa đầu vào thành ghế, chiếc xe lao rất nhanh, thoáng chốc tòa nhà của tập đoàn LC đã ở trước mắt, người thư ký hỏi : « Chị Lương Thần, hỏi trước Tổng Giám đốc không nói gì với chị sao ? »

Về lý, với tính cách của Diệc Phong, chuyện này chắc chắn nằm trong dự đoán của anh.

Lương Thần cắn môi, yên lặng, trầm nghĩ, nếu Diệc Phong ở đây, anh sẽ xử lý thế nào ?

Nhưng... cô lập tức cười nhạo, nếu có anh ở đây, chuyện đó đã không xảy ra.

Không ngờ sự việc diễn biến nhanh như vậy. Sự sắp đặt của Diệc Phong có lẽ đã sai lầm ngay từ đầu. Đầu óc cô rối loạn. Nghĩ lại, cô cảm thấy điều duy nhất có thể an ủi cô vào lúc này là quan hệ của cô với cha mẹ Diệc Phong đã có những tiến triển khá tốt đẹp.

Hơn hai mươi ngày trước, bà Lăng vội vã đến New York, khi đó Diệc Phong vẫn đang nằm trong phòng hậu phẫu, hôn mê chưa tỉnh, nhìn người phụ nữ vốn rất xinh đẹp đó Lương Thần mới hiểu, thì ra nói người ta có thể già sụp đi sau một đêm là không hề nói quá. Hai người phụ nữ ôm lấy nhau, lúc đó mặc dù còn chưa hết choáng váng sau một đêm thức trắng, cô vẫn cảm thấy trái tim đau đớn được xoa dịu.

Thì ra đau thương cũng như hạnh phúc, đều cần được chia sẻ.

Bất luận quá khứ có như thế nào, ít nhất vào lúc này, họ đang cùng lo lắng cho một người, điều đó đã kéo họ lại gần nhau.

Trong khoảng thời gian bà Lăng ở bệnh viện gần một ngày, Lương Thần đưa bà đi ăn. Lúc qua đường, cô mãi suy nghĩ, vừa bước chân xuống đường đã bị một bàn tay kéo trở lại, cô giật mình ngẩng nhìn, một chiếc xe vừa lướt qua. Cô hốt hoảng quay sang, bàn tay đó vẫn nắm chặt tay cô.

Bà Lăng trách : « Con bé này, sang đường phải cẩn thận chứ ! », giọng nói âu yếm, điều đó bỗng khiến cô ấm lòng. Hai người khoác tay nhau trong im lặng. Có người chia sẻ, cảm giác thật là khác.

Bây giờ, ngồi tại văn phòng tập đoàn LC, trước những chất vấn của các cổ đông, Lương Thần không còn cách nào khác phải tự chống đỡ...

Hai công ty đối phương hợp nhất, chiếm hai mươi phần trăm cổ phần của LC, tin đồn khiến mọi người lo lắng.

Một đại biểu nói thẳng : « Chúng tôi chỉ muốn biết tình hình của Tổng Giám đốc Lăng rốt cuộc là thế nào ? », rồi ông ta quay sang nhìn Lương Thần : « Tổng Giám đốc Lăng tặng cho cô Tô một phần ba cổ phần của mình, lại đột nhiên đề nghị cô làm trợ lý cho ông ta, chúng tôi không thể không hoài nghi, nếu sự thật đúng như tin đồn, sức khỏe của Tổng Giám đốc có vấn đề lớn, vì vậy rất hy vọng cô Tô cho biết sự thật. »

Lương Thần nhìn ông ta : « Tôi vừa về nước, không biết đang có tin đồn gì ? »

Đối phương cau mày như đang cân nhắc, cuối cùng nói một cách do dự : « Nghe nói Tổng Giám đốc Lăng bị bệnh nan y, phẫu thuật thất bại ».

Lương Thần mím môi : « Sau đó thì sao ? »

« ...Do phẫu thuật không thành nên trở thành người thực vật. »

Lương Thần giật mình, cố không để lộ cảm xúc : « Xin cẩn trọng lời nói », giọng cô bỗng trở nên cứng rắn : « Thực ra đó chỉ là những tin đồn vô căn cứ ». Cô nhìn lướt xung quanh, vẻ mặt nghiêm nghị : « Các vị đều là những giám đốc, có quyền biết sự thật, hơn nữa ngay từ đầu chúng tôi không hề có ý định giấu giếm, nhưng trước khi có thông báo chính thức của LC, tôi nghĩ mọi người không nên tin vào những lời đồn thiếu căn cứ ».

Người đàn ông có vẻ ngạc nhiên, không ngờ đối phương lại phản ứng gay gắt như vậy, ông ta ho khan che giấu sự lúng túng, dịu giọng : « Vậy sự thật là thế nào ? »

Mọi cặp mắt đổ dồn vào Lương Thần, lúc này e rằng cũng chỉ có mình cô có thể xác nhận.

Lương Thần đan hai bàn tay để lên bàn, im lặng một lúc mới nói : « Tổng Giám đốc Lăng đúng là có đi Mỹ chữa bệnh, cũng đã phẫu thuật, nhưng không thất bại như tin đồn. Hiện nay anh ấy chưa thể xuất hiện chỉ là vì cần thời gian điều trị dài hạn sau phẫu thuật. Không chỉ vì cảnh báo của bác sỹ, ngay bản thân tôi cũng không muốn Tổng Giám đốc vất vả vào thời điểm quan trọng nhất của sức khỏe. Giai đoạn nguy hiểm nhất tuy đã qua nhưng chúng tôi không muốn vì một chút sơ xuất để tất cả trở nên uổng công. »

Tuy giọng nói của cô vẫn rất bình thường nhưng mọi người vẫn dễ dàng nhận ra tình cảm của người nói, lại thêm sự thật là Lăng Diệc Phong đã tặng cổ phần cho người phụ nữ này nên mọi người cũng lơ mơ đoán ra quan hệ giữa họ.

Phát hiện này khiến mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng Lương Thần giả bộ không nhìn thấy, cô tiếp tục với một nụ cười : « Thực tế, tôi và Tổng Giám đốc Lăng đã thành hôn ở nước ngoài, cho nên về công hay tư tôi đều không muốn những lời đồn ác ý gây tổn hại đến LC và bản thân anh ấy ». Nói xong cô giơ bàn tay phải có những ngón tay dài trắng muốt, ở ngón vô danh có một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

Lúc đó có lẽ ngoài cô ra, tất cả mọi người, kể cả Phó Tổng Giám đốc đều kinh ngạc.

Cô tiếp tục : « Đây là sự thật có thể thay cho phát ngôn chính thức của LC. Các ông tin hay không xin tùy, nhưng là những cổ đông, chúng ta nên tin tưởng lẫn nhau, cùng vượt qua khó khăn này, vả lại với thực lực của LC mà các vị đã chứng kiến cùng với sự nỗ lực chung, tôi tin là tương lai sẽ tốt đẹp ». Nói đoạn cô đứng lên, giơ tay : « Hy vọng chúng ta sẽ vẫn tiếp tục hợp tác ».

Dưới hàng mi dài đen rậm là ánh mắt kiên nghị, tự tin.

Khi mọi người lần lượt rời khỏi phòng họp, Lương Thần gục đầu vào mặt bàn gỗ hồng đào bóng loáng, lúc đó cô mới thấy hoàn toàn kiệt sức.

« Chị Lương Thần, bữa tối tôi đã mua để trong phòng làm việc của Tổng Giám đốc ». Tiếng nói của người thư ký tuy nhỏ nhẹ nhưng vẫn khiến Lương Thần giật mình, cô ngẩng đầu, nói : « Cảm ơn ! ». Thực ra bây giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc.

Không ngờ nói dối lại khó đến như vậy, trong lòng rõ ràng đang run, nhưng vẫn phải tỏ ra bình tĩnh. Lúc tan họp, thậm chí cô đã nghĩ, nếu Diệc Phong không thể quay trở lại, liệu cô sẽ trụ được bao lâu ?

Nhanh chóng làm thủ tục xuất cảnh, cô mới biết bà Lăng cũng vừa về nước. Mặc dù hàng ngày đều nói chuyện với James nhưng Lương Thần vẫn gọi điện hỏi thăm tình hình của anh.

Nắng xuân ở New York có phần đậm hơn lúc cô rời thành phố. Trên những con đường phố rộng thênh thang, người đi lại đông đúc, trang phục thoải mái, sắc mặt hân hoan, tựa hồ cả thành phố đang nhảy múa.

Đến bệnh viện, mấy y tá nhìn thấy cô mỉm cười, cô vui vẻ gật đầu chào lại, nhưng nụ cười của cô lập tức tan biến khi bước vào phòng bệnh, nhìn thấy chiếc giường trải ga trắng trống không.

« Không có chuyện gì đâu ». Đoán biết suy nghĩ của cô, cô y tá cười giải thích : « Hôm nay trời đẹp, bác sỹ đưa anh ấy đi tắm nắng ».

« Thế ư ! », Lương Thần thở phào : « Vậy tôi đi tìm họ ».

James nhìn thấy cô từ xa đã giơ tay lên vẫy, nụ cười như nắng xuân, lộ hàm răng trắng muốt.

Diệc Phong nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế bành đã hạ thấp, nửa thân dưới ẩn trong tấm chăn mỏng.

Lương Thần đi đến, nửa quỳ bên cạnh anh ấy, nắm bàn tay để dưới chăn của anh. Bàn tay đó trắng xanh, không sinh khí.

« Em đã đến rồi », cô nói vào tai anh.

Ánh mắt vô hồn của anh dừng lại trên mặt cô giây lát rồi khép lại, đôi môi nhợt nhạt, có vẻ như anh lúc nào cũng có thể chìm vào giấc ngủ.

Dù đã quen nhưng cô vẫn cảm thấy rất đau lòng.

« Những ngày vừa rồi không có tiến triển gì sao ? »

James lắc đầu.

Lương Thần đặt tay lên bàn tay hơi lạnh của anh, cô thấy anh gầy đi rất nhiều, dù choàng áo khoác dày, nhưng người anh vẫn lún trong lớp chăn.

« Như thế là bình thường », đoán biết suy nghĩ của cô, James nói : « Hôn mê lâu như vậy dù dinh dưỡng tốt đến mấy cũng bị sút cân. Bây giờ nếu anh ấy lập tức tỉnh dậy thì cũng cần thời gian phục hồi và thích nghi. »

Đến tối cô mới biết, thì ra ba ngày sau khi cô về nước, Diệc Phong đã một lần gặp nguy hiểm phải theo dõi trong phòng hai ngày.

« Tại sao không ai nói với tôi ? » Cô nói giọng gay gắt, nếu không nghe các y tá nói lại, chắc cô sẽ vĩnh viễn bị che giấu điều này.

« Là bà Lăng không cho nói. » James đáp : « Chị vừa về nước, dù biết cũng không thể sang ngay mà lại càng thêm lo lắng, hơn nữa một tháng nay chị cũng vất vả nhiều, nhưng chẳng phải bây giờ đã tốt đẹp rồi sao ? ».

Lương Thần không nói gì, chăm chú nhìn lên màn hình vô tuyến bên cạnh, trên đó biểu đồ nhịp tim của Diệc Phong đang nhảy từng nhịp đều đặn.

James nói : « Tôi biết chị sốt ruột nhưng tôi lại không cho đó là dấu hiệu xấu. » Lương Thần ngẩng đầu : « Như thế là nghĩa thế nào ? »

« Trong quá trình phẫu thuật ban đầu, huyết quản não bị vỡ, dẫn tới xuất huyết nặng, khiến anh ấy bị hôn mê. Trong thời kỳ hậu phẫu, tình trạng không xấu đi nhưng cũng không có chuyển biến rõ rệt, chúng tôi để chị chăm sóc hàng ngày, nói chuyện với anh ấy, hy vọng đạt được hiệu quả điều trị tâm lý, nhưng một tháng trôi qua vẫn không thấy có biến chuyển, chúng tôi bắt đầu hoài nghi, biện pháp này có lẽ không phát huy tác dụng. »

« Bây giờ thì sao ? » Cảm thấy lời nói của James có ẩn ý, Lương Thần sốt ruột hỏi.

« Bây giờ... », James đưa tay sờ cằm. « Tôi thấy đã có hy vọng »

« Thật sao ? » Tim đập mạnh, Lương Thần hồi hộp.

James gật đầu : « Đúng vậy, Lương Thần, tôi cảm thấy chị rất quan trọng với anh ấy. Trước đó chị vẫn ở bên anh ấy, nên không có hiệu quả rõ rệt, nhưng chị vừa rời đi anh ấy đã có biểu hiện khác thường, tôi không cho đó chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên ».

Lương Thần hít một hơi thật sâu, nhịp tim bình ổn trở lại, giống người bơi trên biển lâu ngày tìm được vật bám víu. Mặc dù đó chỉ là phỏng đoán của James, mặc dù không có chứng cứ khoa học, nhưng cô vẫn hoàn toàn tin vào những điều James nói.

Cô nhẹ nhàng mở cửa bước vào phòng, ánh trăng lờ mờ hắt qua cửa sổ, cô khẽ khàng đến bên giường bệnh.

Diệc Phong vẫn nằm yên lặng, đôi môi mỏng trong ánh trăng lạnh càng thêm nhợt nhạt. Cô cúi xuống, áp đôi môi mình vào đôi môi của anh, cảm thấy làn hơi nhẹ lướt qua má. « Anh phải tỉnh lại ». Cô áp má vào ngực anh thầm thì : « Anh tưởng nhân lúc em không chú ý bỏ nhẫn cưới vào xắc của em là coi như cầu hôn sao ? » Sau khi phẫu thuật, cô tình cờ phát hiện chiếc nhẫn trong xắc, không biết anh đã bỏ chiếc nhẫn đó vào từ lúc nào.

« Anh bản lĩnh thật ». Cô vẫn thì thầm nói chuyện : « Trước khi phẫu thuật anh đã dặn em chờ anh, giây phút này, em vẫn đang chờ anh từng ngày », cô hôn vào đôi má im lìm : « Số phận cho chúng mình gặp lại, em không cho anh rời xa em. Đừng quên anh đã hứa chúng ta sẽ bên nhau trọn đời . »

Đột nhiên cô nhớ lại ngày đầu gặp gỡ, có cảm giác như chuyện vừa mới xảy ra, lại như đã xảy ra lâu lắm rồi, như từ kiếp trước.

Ánh trăng như nước, trải lên nền, chiếu lên khuôn mặt nhìn nghiêng rất đẹp của cô. « Chúng ta quen nhau lâu như vậy, nhưng em vẫn chưa bao giờ nói với anh, thực ra em vốn không mấy tin vào tình yêu. Cho đến khi quen anh, em đã yêu anh một cách tự nhiên và chỉ yêu một mình anh. »

« Có một thời gian dài em đã cố quên anh, em đã tưởng mình có thể quên, em cũng đã thử yêu người khác, nhưng đúng lúc đó anh lại xuất hiện trước mắt em, nhẹ nhàng phá vỡ mọi sự định trước đó của em. »

Ngẩng đầu, cô đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt nhợt nhạt im lìm : « Anh cứ định ngủ mãi như thế này sao ? Nếu vậy, dù rất đau lòng, dù rất mệt mỏi nhưng em vẫn trọn đời bên anh. Mấy chục năm còn lại là khoảng thời gian khá dài, nhưng em dù còn sức lực cũng không còn niềm tin để yêu người khác ».

22. Chương Kết + Phiên Ngoại

Chương 21:

“ Em không cho anh rời xa em. Đừng quên anh đã hứa, sẽ bên nhau trọn đời.”

Máy bay cất cánh đúng giờ vào buổi chiều.

Ngồi máy bay, chuyển máy bay giữa đường, lại thêm hành trình mười mấy tiếng đồng hồ, Lương Thần lo sợ Diệc Phong không trụ nổi. Tuy nhiên, rất may mọi việc rất suôn sẻ, có lẽ được nghỉ ngơi thỏa đáng hai ngày liền, hoặc do tác dụng của thuốc, trên máy bay Diệc Phong không xảy ra chuyện gì, ít nhất bề ngoài là như vậy.

Lúc sắp hạ cánh, vào nửa đêm, trong khoang máy bay, hành khách hầu như đều đã ngủ, chỉ có nhân viên hàng không thỉnh thoảng đi lại.

Lương Thần vừa tỉnh giấc, kéo tấm rèm cửa sổ nhìn ra bầu trời đen kịt bên ngoài, không hiểu sao đầu óc cô tỉnh táo lạ thường, cô quay sang thấy Diệc Phong vẫn đang ngủ, đầu anh hơi ngửa về sau, nghiêng về phía cô, trong giấc ngủ dường như anh cũng không bình yên.

Sợ làm anh tỉnh giấc, cô nhẹ nhàng kéo tấm mền đắp cho anh, rồi lại nhắm mắt. Nhưng khi cô cảm thấy giấc ngủ sắp trở lại thì người bên cạnh khẽ cựa mình.

Sau đó bàn tay cô bị bàn tay ai đó nắm chặt, lòng bàn tay hơi lạnh.

Thực ra, cô đã tỉnh ngủ nhưng vẫn nhắm mắt ngồi yên, lát sau có lẽ tưởng cô đã ngủ, anh quàng tay ôm vai cô kéo cô thật sát vào người mình.

Lương Thần mở mắt, mỉm cười, Diệc Phong giật mình, ngạc nhiên: “ Anh làm em thức giấc?”

“ Lại còn không?” Cô nũng nịu: “ Phải đền em thế nào đây?”

Diệc Phong cúi xuống hôn môi cô, nói một câu chẳng hề liên quan: “ Xuống máy bay là phải đến thẳng bệnh viện rồi.”

Cô ngẩn người, đúng vậy, nhưng đó là chuyện một hai tiếng đồng hồ nữa.

“ Vào bệnh viện không biết có bị lỗi lên bàn mổ ngay không?” Anh nói nhỏ với một nụ cười.

“ Cho nên nhân lúc này em muốn anh đền bù gì cho em thì làm đi, hoặc có yêu cầu gì thì nêu ra, đến bệnh viện rồi em có muốn cũng khó.”

Khoang hạm nhất, không gian thoáng đãng, Lương Thần gục đầu vào ngực anh, thầm thì: “ Chúng mình kết hôn nhé!”

Bàn tay đan vào tay cô khẽ run, Diệc Phong chột lạng đi, anh không trả lời. Cô mỉm cười kéo tay áo anh: “ Anh đã đồng ý rồi mà?”.

Ánh đèn phản chiếu lên khuôn mặt đẹp gầy guộc của anh, đường môi run run. Một tiếp viên bước vào thấy vậy liền ý tứ lui ra.

“ Diệc Phong...” Lương Thần dịu dàng giơ tay chạm vào môi anh.

Anh gượng cười, đột nhiên cúi xuống hôn cô, khoe mắt hiện lên những vết chân chim mờ mờ: “Đợi anh xuất viện, anh sẽ đưa em đến Las Vegas làm lễ cưới, được không?”

Mặc dù ở thành phố này, phòng đăng ký kết hôn mở cửa suốt hai mươi tư giờ, nhưng Lương Thần vẫn không hài lòng, nói giọng hờn dỗi: “Kết hôn với em là một canh bạc ư? Lại nữa, lễ cưới này chỉ có nước Mỹ thừa nhận, nếu về nước anh bỏ em thì làm thế nào?”

Diệp Phong nhún mày, vui vẻ: “Anh tưởng em quá nôn nóng, cho nên mới lựa chọn giải pháp cấp tập đó, nhưng sao tự nhiên em trở nên khó chiều thế?”. Lương Thần lườm anh: “Bây giờ anh mới biết thì đã muộn rồi!”

Cô áp mặt vào ngực anh, hơi thở run run. Họ im lặng như vậy không biết bao lâu, đột nhiên anh cúi xuống, gọi tên cô: “Lương Thần...”

Cô ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt đen thẫm u uẩn của anh.

Sáng sớm mặt trời còn chưa ló dạng, máy bay đã hạ cánh bình yên. Xe cứu thương đã đợi sẵn ở lối ra.

Việc phải đến đã đến.

Đến bệnh viện, James nhìn thấy cô, nói ngay: “Lương Thần, đừng quá căng thẳng!”

Lương Thần mỉm cười, gật đầu, ngoái đầu nhìn lại cô thấy Diệp Phong đang nằm trên giường gọi điện thoại.

Như đột nhiên nhớ ra điều gì, cô hỏi nhỏ James: “Lần trước anh ấy cũng gọi điện cho tôi trong hoàn cảnh thế này đúng không?”

“... Chị biết sao?” James hơi ngạc nhiên, nhưng lại gật đầu: “Trước phẫu thuật ba tiếng, đã bắt đầu chuẩn bị, sau khi gọi điện về nhà, anh ấy lại gọi cho tôi, đột nhiên tuyên bố muốn xuất viện.”

Bây giờ nhắc lại chuyện đó, James có vẻ vẫn còn bất bình. Hôm đó Diệp Phong như biến thành một người khác, một con người luôn tự chủ, vậy mà vào thời điểm quan trọng nhất lại đột nhiên không giữ được bình tĩnh.

Lương Thần tái mặt, cúi đầu nén khóc. Ngẩng lên thấy anh đã nói xong điện thoại, đang nhắm mắt thư giãn, cô bước về phía anh.

Giá như cô có thể làm gì cho anh vào lúc này! Anh sắp bước vào thời khắc sinh tử.

Không hiểu sao cô đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy anh, lúc đó anh đứng trên bục giảng, ánh nắng chiếu qua ô cửa rộng chiếu lên con người anh rực rỡ, nhưng ánh mắt anh còn rạng rỡ hơn cả ánh nắng. “Một anh chàng điển trai và thú vị!”, lúc đó cô đã nghĩ như vậy.

Hai cô y tá đẩy chiếc băng cứu thương sát giường Diệp Phong. James này giờ sang phòng chuẩn bị cũng vừa quay lại, nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Lương Thần, anh ta vỗ nhẹ vào vai cô, ánh mắt vui cười, Lương Thần hiểu, cũng mỉm cười, khẽ gật đầu.

Hai cô y tá giúp Diệp Phong chuyển sang băng ca. Chiếc băng ca mang Diệp Phong nhẹ nhàng chuyển động.

Lương Thần chạy theo, nắm chặt tay anh.

Cô không có kinh nghiệm đưa bệnh nhân vào phòng mổ, khi cô y tá lịch sự ngăn cô lại thì trước mắt đã là cánh cửa sơn trắng mở rộng, tấm biển nhỏ phía trên có hàng chữ: “ĐANG PHẪU THUẬT” cũng vừa lóe sáng.

Cô đứng lại như một cái máy, tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, người cô run run, chân muốn khuỵu xuống.

“Chờ anh.”, đó là câu cuối cùng của Diệp Phong trước khi cánh cửa màu trắng khép lại.

“Chờ anh!” Tựa lưng vào bức tường ngoài phòng mổ, Lương Thần cúi đầu thầm nhắc lại, sao anh có thể bình tĩnh đến thế, câu nói thốt ra như lời chào tạm biệt lúc ra khỏi cửa đến công ty làm việc.

Thực ra không phải anh không lo lắng. Đêm trước khi sang Mỹ, hầu như cô không ngủ, cô biết đêm đó anh thức giấc mấy lần, lần nào cũng nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, để rất lâu trong tay mình.

Nhưng đến sáng, anh lại có một vẻ hoàn toàn khác, bình tĩnh chuẩn bị mọi thứ giống như cho một chuyến công tác xa nhà.

Lương Thần, em rất căng thẳng đúng không?

Anh không buông, anh sẽ nắm tay em suốt cuộc đời.

Tô Lương Thần, em không bao giờ có thể kết hôn với người khác, không bao giờ, ngay cả trong ý nghĩ.

Thì ra niềm tin của em với tôi chỉ có vậy.

...

Chúng ta làm lại từ đầu, được không?

...

Lương Thần, chỉ là do anh không thể xa em.

Đột nhiên cô bừng tỉnh khỏi giấc mơ. Một giấc mơ dài với những hình ảnh lập đi lập lại, khuôn mặt người trong mơ lúc dịu dàng mỉm cười, lúc cau mày lãnh đạm nhưng vẫn là khuôn mặt của người đó. Khuôn mặt tuyệt đẹp của Lăng Diệc Phong!

...

Cô một mình quay trở về nước. Máy bay hơi xóc, ánh đèn trên đầu lúc sáng lúc tối, ghé bên cạnh là một người đàn ông trung niên hơi béo, nói giọng mũi, trong một thoáng, Lương Thần cảm thấy lạnh người, không có anh bên cạnh, thiếu hơi ấm quen thuộc, tất cả trở nên trống trải.

Cô tiếp viên đi lại nhẹ nhàng nhắc hành khách thắt dây an toàn, khi đi ngang qua chỗ cô, cô tiếp viên bất chợt dừng lại, ái ngại hỏi: “Chị có cần giúp gì không?”

Lương Thần yên lặng, lắc đầu.

Đi vài bước cô ta lại ngoái nhìn, Lương Thần lúng túng, rút khăn giấy lau mặt, gượng cười: “Không có gì, cảm ơn!”

Người đàn ông bên cạnh động đậy nhưng không tỉnh.

Không lâu sau, máy bay hạ cánh, kết thúc chuyến bay mười mấy giờ đồng hồ.

Lương Thần gặp Chu Bảo Lâm ở cửa ra vào, hai người ôm nhau thật chặt.

“Lương Thần, cậu mệt không?”

Cô lắc đầu, chất hành lý lên chiếc Ford màu đỏ. Trên đường, Bảo Lâm không hỏi gì thêm, có lẽ thấy cô có vẻ mệt, vả lại những gì cần hỏi cũng đã hỏi hết qua điện thoại một tháng nay.

Xe dừng bánh trước một khu văn phòng màu xám, Lương Thần đẩy cửa xe bước ra, Bảo Lâm nói: “Tối đến nhà mình nhé!”

Lương Thần lắc đầu: “Còn nhiều việc phải thu xếp, tối mai bọn mình sẽ gặp nhau”. Bảo Lâm định nói gì nhưng lại thôi, gật đầu: “Thế cũng được, ngày mai mình mời cơm.”

Quả thực có rất nhiều việc phải làm.

Từ khi sang Mỹ, thẩm thoát đã một tháng, visa đã hết hạn. nửa tháng trước Lương Thần chính thức đệ đơn xin thôi việc, ông chủ tuy không hài lòng nhưng thấy thái độ kiên quyết của cô, thậm chí cô còn từ chối mức lương cao hơn, biết không giữ được người, ông ta đành chấp nhận để cô bàn giao công việc.

Bàn giao xong, đồ đạc cũng đã thu dọn, Lương Thần cáo từ đồng nghiệp, chuẩn bị đến văn phòng công ty mới, Đường Mật đưa tiễn cô ra cửa.

Trên bậc thềm rộng, Đường Mật bịn rịn: “Sau này chắc không còn ai mời mình đi ăn lẩu cá nữa”

Lương Thần bật cười, vỗ vai bạn: “Mình ở ngay đây, chỉ một cú điện thoại là lại được ăn lẩu cá rồi.”

Là người duy nhất biết chuyện, Đường Mật hỏi: “ LC tuyển người ư, hay là mình cũng sang bên ấy được không?”

Lương Thần suy nghĩ một lát rồi trả lời: “ Nếu có mình sẽ thông báo.” Thực lòng cô cũng không muốn xa người bạn này.

Đoạn kết :

Từ nay, mỗi ngày đều là thời gian của họ

Đêm khuya. Sau khi rời bệnh viện như thường lệ, cô trở về căn hộ của gia đình Diệc Phong ở trung tâm thành phố. Cũng chính căn hộ này nhiều năm trước, sau khi chứng kiến Trình Kim trể nải trong bộ đồ ngủ, khuất sau cánh cửa thấp thoáng chiếc giường có người đàn ông đang ngủ, cô đã lặng lẽ bỏ đi.

Nghĩ lại, cô thấy tất cả thật buồn ngốc và nực cười.

Có lẽ lúc ở bệnh viện đã chấp chờn ngủ ít nhiều nên bây giờ sau khi dọn dẹp nhà cửa, tắm xong, cô không hề cảm thấy buồn ngủ. Vừa hâm nóng ly sữa thì có tiếng chuông điện thoại, phá vỡ màn đêm tĩnh mịch.

Bệnh viện cách nhà không xa. Đứng chờ ở đầu đường một lát không thấy chiếc taxi nào, Lương Thần quay trở lại, băng qua đường lớn.

Gió đêm ẩm áp lướt qua mặt, thổi tung tà áo và mái tóc, toàn bộ máu trong người cô như reo vui nhảy múa.

Thì ra đến tận bây giờ, cô mới hiểu thế nào là niềm vui thật sự. Mỗi tế bào trong cơ thể cô như đang nhảy nhót reo vang, nhưng sâu xa trong tiềm thức vẫn còn vương vấn chút lo âu, cô chỉ sợ tất cả chỉ là giấc mơ.

Điều đó đến quá đột ngột, dường như cô đã chờ đợi quá lâu rồi, chỉ trong khoảnh khắc, ánh sáng đột nhiên lóe lên và màn đêm biến mất, ánh sáng hiện ra dịu dàng mà rạng ngời lung linh.

Đứng tựa vào khung cửa bệnh viện để trấn tĩnh lại, cô cố kìm bớt những nỗi hồi hộp trong lòng. James bước ra đón cô, nụ cười trên môi, hình như James đang rất vui.

« Vào đi », James nói : « Tôi đã chờ chị rất lâu rồi. »

Lương Thần lướt qua vai James, bước đến giường, tìm đập thành thịch.

Người trên giường vẫn khép mắt, lúc này hơi hé mở, điểm đen trong mắt hướng vào mặt cô bỗng lóe lên. Đứng bên giường, cô cảm thấy như mình đang ở trong giấc mơ, môi mấp máy hồi lâu mới có thể nói thành lời, giọng khàn đặc : « Lần này anh ngủ lâu quá. »

Giọng cô như một hơi thở.

Người bệnh lặng lẽ nhìn cô.

Hôn mê hơn một tháng, vừa tỉnh lại, có vẻ như anh đã quên mất tiếng nói, chỉ có thể nhìn.

Rất lâu sau, đôi môi nhợt nhạt ấy khẽ mấp máy, Lương Thần sụp xuống, bật khóc, nhưng cô lại lập tức đứng dậy, nhoẻn cười, lau nước mắt, ghé sát mặt anh. Không có âm thanh chỉ nghe thấy hơi thở. Nhưng đối với cô, như vậy đã là quá đủ rồi. Lúc này, chỉ cần có thể được nhìn vào mắt nhau đã là hạnh phúc.

Cô nắm lấy bàn tay yếu ớt của anh, con tim lúc đó mới bình yên trở lại.

Trước khi vào phòng phẫu thuật, anh đã bảo cô hãy đợi anh, mặc dù phải mất bốn mươi ngày nhưng cuối cùng, cô đã đợi được.

Ngoài cửa, trời chưa sáng, nhưng bình minh thực sự đã đến.

Từ nay, thời gian mỗi ngày sẽ thuộc về họ.

Cô còn bao việc phải làm, cô còn có bao điều muốn nói với anh.

Có lần cô đã nói : « Em yêu anh », lúc đó nếu không nói ra, cô chỉ lo không còn cơ hội.

Giây phút này, nhìn khuôn mặt xanh xao nhưng vẫn tuyệt đẹp của anh, cô đột nhiên muốn nói : Cảm ơn !

Cảm ơn cuộc sống ! Vậy là cô lại được nhìn thấy ánh mắt người yêu.

Hôm đó tiết xuân ấm áp, họ đang ngồi sưởi nắng. Lương Thần đang lặng lẽ ngắm nhìn không biết chán khuôn mặt tuấn tú vẫn hơi gầy của anh, đột nhiên thốt lên : « Diệc Phong, cảm ơn anh ! ».

Lời nói thốt ra, dường như chính bản thân cô cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng Diệc Phong không ngạc nhiên. Anh quay lại, nhìn cô, vầng trán rộng trắng xanh lấm tấm mồ hôi sáng bừng bởi ánh nắng.

Giơ tay vuốt tóc cô, anh mỉm cười: « Anh yêu em ! ».

Ngoại truyện

Những câu chuyện ngoài lề.

Nắm tay người đó, nhẹ nhàng dẫn vào quỹ đạo cuộc sống của mình.

Lần đầu gặp gỡ

Đó là vào một ngày Lễ Tình Yêu.

Hôm đó trời rất lạnh.

Diệc Phong vừa xong tiết học cuối cùng, trở về khu ký túc xá, dừng xe đạp trước cửa phòng, không khí lạnh và ẩm ướt.

Đột nhiên anh nghe thấy tên mình từ loa phóng thanh.

Anh đứng sững, ngẩn người, chìa khóa xe vẫn cầm trong tay. Kế đó là một giọng nữ sinh trong trẻo : « Bài hát này của bạn X khoa Kinh tế tặng Lãng Diệc Phong, sinh viên khoa Điện tử khóa 97, cùng lời chúc Valentine vui vẻ. »

Diệc Phong nhún mào, đứng tựa vào xe đạp, lắng nghe, cảm thấy cô nữ sinh này có giọng nói rất hay.

Nhưng khi giai điệu bài hát vừa cất lên, anh bất giác bật cười. Cô bạn có nhã ý tặng anh bài hát quả có khiếu hài hước, vào ngày Valentine mà tặng một ca khúc thấm buồn như vậy có vẻ không hợp lắm.

Anh đứng tựa vào thành xe nghe hết bài hát rồi thông thả đi lên cầu thang. Anh gặp một gã trai đi ngược chiều, gã vỗ vai, nháy mắt với anh, có lẽ gã cũng vừa nghe chương trình phát thanh.

Buổi tối cả bọn hẹn nhau đi trượt băng.

Đèn đường sáng rực. Cả nhóm tụ tập bên đường nói chuyện, bất chợt, anh nhìn thấy Tô Lương Thần.

Thực ra Diệc Phong vẫn còn nhớ cô, dù chỉ là bạn học trong khoảng thời gian rất ngắn. Hôm đó cả lớp làm quen với nhau, mỗi người đều đứng lên giới thiệu về mình. Cô ngồi dãy bàn phía trước, tóc túm cao đuôi ngựa, khuôn mặt đẹp có hàng mi dài, khi Diệc Phong bước lên bục, anh thấy cô liếc nhìn mình rồi quay nhìn ra cửa sổ, so với các nữ sinh sôi nổi, cô có vẻ điềm tĩnh hơn nhiều.

Diệc Phong gật đầu chào. Sau đó cả nhóm đi về phía bến xe buýt.

Trên đường, một gã liếc nhìn Tô Lương Thần rồi huých khuỷu tay vào cánh tay Diệc Phong, nói nhỏ : « Có thấy người đẹp kia không, hai người là bạn học, sao có vẻ xa lạ thế ? »

Sao ? Anh ngạc nhiên quay lại nhìn, thấy Lương Thần ngồi chéch cách mấy hàng ghế, đang nhìn ra cửa sổ, hàng mi dài của cô rũ bóng, mũi cao thanh tú.

Bên ngoài ánh đèn loang loáng, hắt lên mặt cô, đẹp một cách hoàn hảo. Diệc Phong bất giác ngây người ngắm nhìn, đồng thời bỗng thấy đêm nay bầu trời đẹp lạ lùng, huyền ảo mê đắm.

Một giờ sau, thấy cô đứng một mình tựa vào lan can sân vận động, anh từ từ lướt đến bên, chìa tay ra : « Cùng trượt nhé ! ».

Cùng với nụ cười mê hồn, bàn tay chìa ra nắm tay người đó, anh nhẹ nhàng đưa cô vào quỹ đạo cuộc sống của mình.

Giận hờn

Tại một nhà hàng.

« Tổng Giám đốc Lăng, tôi chúc anh một ly, chúc hợp tác thành công ! » Người đàn ông đối diện có khuôn mặt tuyệt đẹp, dáng vẻ tư lự gật đầu, nâng ly ngửa cổ uống cạn.

Anh khẽ gật đầu, mỉm cười, dựa vào thành ghế, mắt vẫn nhìn về phía chiếc điện thoại màu đen để trên bàn.

Nó vẫn im lặng.

Suốt buổi tối, chỉ có người thư ký gọi hai lần, ngoài ra nó không đổ chuông thêm lần nào nữa.

Lương Thần định chiến tranh lạnh với anh đến bao giờ ?

« Tổng Giám đốc Lăng, xin mời anh một ly », lại có người mời.

Diệp Phong lại nâng ly uống cạn.

Cùng lúc Lương Thần xuống xe taxi.

Thang máy đang có sự cố, một tấm biển báo đặt ngay cửa ra vào.

Một ngày bận rộn ở công ty, cô tương đối mệt.

May mà nhà ở tầng năm không cao lắm, nhưng đôi giày cao gót là một trở ngại, cô đi từng bước lên lầu, vừa đi vừa lục tìm chìa khóa trong xác.

Không thấy chìa khóa, cô dừng lại suy nghĩ.

Gay rồi !

Sáng nay vội đi, cô cố làm ra vẻ bình thường, vậy mà vẫn để quên chìa khóa trên bàn.

Cô tựa vào tường ngao ngán, làm thế nào bây giờ ?

Muộn thế này mà anh vẫn chưa về, dưới nhà không thấy chiếc xe màu đen quen thuộc.

Cô cảm thấy tủi thân, dù chỉ vì chuyện vặt nhưng vẫn xảy ra chiến tranh lạnh, mà suốt cả ngày hôm nay người ta đâu có gọi điện lần nào !

Cứ lên đã, rồi sẽ tính.

Cô chợt bước hụt một nhịp, ngồi thụp xuống, ôm bàn chân, đau điếng.

Chuông vừa dứt, cô đã nghe thấy tiếng Diệp Phong : « Có chuyện gì không? »

« Anh đang ở đâu ? »

Nghe thấy tiếng ồn ào trong máy, cô dừng lại, nhăn mặt: “ Nếu anh đang bận thì thôi. »

« Anh không bận ».

Rồi anh cầm máy đi ra ngoài.

« Em về nhà chưa ? »

Không khí rõ ràng khác thường ngày.

Cô mím môi, chưa kịp nói, bàn chân lại nhói đau, không kìm được, cô khẽ rên một tiếng.

Đầu dây bên kia lo lắng : « Em sao vậy ? »

Bữa tiệc vừa tan, mọi người ra về, có người gọi điện thoại đặt phòng karaoke, Diệp Phong đi sau cùng : « Em nói đi, có chuyện gì ? », giọng lo lắng.

Nghe thấy bên kia vẫn tiếng ồn ào, Lương Thần lại tủi thân, nghẹn giọng : « Em quên chìa khóa trong nhà, chân đau, hình như gãy xương. »

Nói xong cô liền cúp máy.

Nửa giờ sau, có tiếng bước chân bước gấp lại gần, Lương Thần ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt lo lắng của Diệc Phong.

« Đau không ? » Anh ngồi thụp xuống, bàn tay xoa nhẹ lên chỗ đau.

Phải rồi, vừa nãy cô nói hơi quá, bảo là bị gãy xương.

« Đau một tý thôi. » Cô ấp úng nhưng lúc đó cô đã không còn cảm thấy tủi thân nữa.

Anh ngẩng đầu, mỉm cười : « Tất máy không phải là thói quen tốt ».

Được bế vào nhà bếp, áp mặt vào ngực, cô mới ngửi thấy hơi rượu. Sơ mi của anh hơi nhàu, cổ áo mở tung,ple, cà vạt không biết để đâu ?

Ngồi trên di văng sửa lại cổ áo cho anh, cô trách : « Uống nhiều thế mà vẫn lái xe ! »

Anh cúi đầu, hơi thở thoảng qua má.

« Hết giận rồi ư ? », giọng nói vui vẻ.

Anh giơ tay quàng vai cô, kéo vào người.

“ Anh phóng như bay về.” Anh cúi người hôn vào đôi môi cô, trách: “ Lần sau không được lừa anh, biết không?”

Một ngày nắng nóng giữa hạ.

Lương Thần từ bên ngoài về nhà, mình đầm mồ hôi, chưa kịp thay quần áo đã vội lao đến bàn điện thoại.

Diệc Phong đi công tác đã hơn một tuần chưa về.

“Bao giờ anh về?” Lương Thần hỏi, có vẻ tự nhiên.

Người bên kia bật cười: “ Anh bay chuyển tới, sao, nhớ anh hả?”

“ Đừng hòng!”

Anh không chấp, lại cười: “ Còn anh rất nhớ em”.

Lúc đó ở hành lang, cô phục vụ đi qua, thấy người đàn ông vận bộple màu xám rất đẹp đang nói điện thoại, nét mặt vui vẻ, giọng nói đặc biệt dịu dàng, cô ta bất giác quay nhìn anh ta lần nữa, về ngưỡng mộ.

Bên này Lương Thần vẫn còn ngỡ ngàng, tại sao Diệc Phong nói ra những lời đó luôn tự nhiên như vậy?

Tay mân mê dây điện thoại, cô hỏi: “ Anh đang tiếp khách phải không? Em có làm phiền anh không?”

“ Ồ cũng sắp xong rồi.”

Ngập ngừng một lát cô mới nói: “ Có chuyện... em cần nói với anh!”

“ Em nói đi! ”.

“ Đợi anh về chúng mình chuyển đến chỗ anh ở.”

Đầu bên kia ngạc nhiên: “ Tốt quá, anh đã nói mấy lần mà em không chịu, tạo sao bỗng dừng lại thay đổi?”

“ Chỗ này gần công ty,” cô do dự giây lát, lại tiếp, “ nhưng biệt thự của anh có nhiều phòng, sau này một phòng ngủ không đủ...”

Mười một giờ đêm hôm đó, cửa phòng có tiếng động, Lương Thần đang mơ màng, làn hơi ẩm ào tới, làn môi lạnh lạnh ép vào cổ cô.

“ Anh tắm đi đã!”, cô đẩy ra.

Diệc Phong cởi cà vạt, ngả đầu vào thành giường, mắt nhìn lên trần, lấp lánh niềm vui. Không thấy động tĩnh gì, Lương Thần mở mắt, giọng ngái ngủ: “ Anh còn làm gì vậy?”

“ Anh rất vui.” Nghe giọng nói cô biết anh đang cười.

Cô giận dữ quay lưng lại: “Đương nhiên rồi, người vất vả đâu phải là anh!”.

Cô bị nhấc bổng, đặt lên người anh, vùi mặt vào lồng ngực đậm mùi mồ hôi quen thuộc, cô nói nhỏ: “Lăng tiên sinh, chúc mừng anh có người nối dõi”.

“Chúc mừng em, Lăng phu nhân”, kèm theo đó là một nụ hôn nồng nhiệt.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-cho-doi-cua-luong-than>